

Paul Doherty
Az Anubisz-rejtély
Cselszövés és gyilkosság az ósi Egyiptomban

Gold Book

Eredeti cím: The Anubis Slayings
Copyright © 2000 Paul Doherty
All rights reserved

Fordította: dr. Dinya Tamás
Szakmailag ellenőrizte: Békési József

Tördelés, tipográfia: Gold Book Kft.

Tilos ezen kiadvány bármely részét sokszorosítani, információs rendszerben tárolni vagy a kiadóval történt előzetes megállapodás nélkül bármely formában, bármely módon sugározni

ISBN 963 9437 77 8

Kiadja a Gold Book Kft.
Felelős kiadó a kft. ügyvezetője

Nyomdai munkálatok: Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen
Felelős vezető: Bördős János ügyvezető igazgató

*Pamela Broughtonnak, a South Ockendon-i Benyon Általános Iskola
tanárának, aki imádott olvasni, hímezni, szerette a csendes időtöltéseket,
a jó társaságot és a macskákat.*

Szereplők

A FÁRAÓ HÁZA

I. Tuthmószisz: Egyiptom fáraója, II. Tuthmószisz és Hatsepszut apja

II. Tuthmószisz: Hatsepszut férje és féltestvére

Hatsepszut: Egyiptom fáraó-királynője

Szenenmut: Hatsepszut nagyvezíre, szeretője és bizalmasa, az ellenségei „Kőművesnek” csúfolták

Ineni: építész I. Tuthmószisz uralkodása alatt

A KÉT IGAZSÁG CSARNOKA

Amerotke: Egyiptom főbírája

Nofret: a felesége

Ahmesz és Kurfai: a fiaik

Szhufoj: Amerotke szolgája

Prenhoe: írnok, Amerotke rokona

Aszural: a Két Igazság Csarnoka őrségének kapitánya

A KÜLDÖTTEK HÁZA

Véni, Mareb, Hordeth: egyiptomi hírnökök és követek

A MITANNIK

Tusratta: a mitannik királya

Wanef: mitanni hercegnő

Benia: Tusratta testvére, I. Tuthmószisz hitvese

Hunro, Menszu, Sznefru: mitanni nemesek

ANUBISZ TEMPLOMA

Khéti: pap

Ita: papnő

Tetiki: a templomi őrség kapitánya

Falkamester: a Szent Falka gondozója

Nemrath: virrasztópap

LAKATOSOK

Lakhet: thébai lakatosmester

Belet: a fia

Széli: Belet felesége

Történelmi háttér

Az ókori Egyiptom első dinasztiáját i. e. 3100 körül alapították. Ezen időpont és az Újbirodalom felemelkedése (i. e. 1550) között Egyiptom gyökeres változásokon ment keresztül. Ilyen volt a piramisok felépülése, a Nílus-menti városok létrejötte, Alsó- és Felső-Egyiptom egyesülése, Ré, a napisten vallásának és Ozirisz és Izisz kultuszának a kialakulása. Egyiptomnak meg kellett küzdenie a külső támadásokkal is, legfőképpen az ázsiai hükszósokkal, akik kíméletlenül végigdúlták a birodalmat. I.e. 1479-re, amikor a regény történései kezdetüket veszik, Egyiptom II. Tuthmószisz fáraó alatt egyesülve és megerősödve példátlan és káprázatos felemelkedés előtt állt. A fáraók Thébába tették át a fővárosukat; a piramisokat, mint temetkezési helyeket felváltotta a Nílus nyugati partján felépült Nekropolisz, míg a Királyok Völgye egyfajta királyi mauzóleummá vált.

Az egyszerűség kedvéért a városoknál a görög elnevezést használtam, - mint pl. Théba vagy Memphisz - az ősi egyiptomi nevük helyett. Szakkara, mint helynév az egész piramiskomplexumra vonatkozik Memphisz és Gíza körül. A királynő-fáraó esetében szintén a rövid névváltozatot használtam, vagyis Hatsepszut helyett Hatuszuként szerepel.*

II. Tuthmószisz i. e. 1479-ben meghalt, Hatsepszut pedig egy zavaros átmeneti időszakot követően az elkövetkező huszonkét évben megtartotta a hatalmat. Ez alatt az idő alatt Egyiptom meghatározó birodalommá és a világ leggazdagabb országává vált.

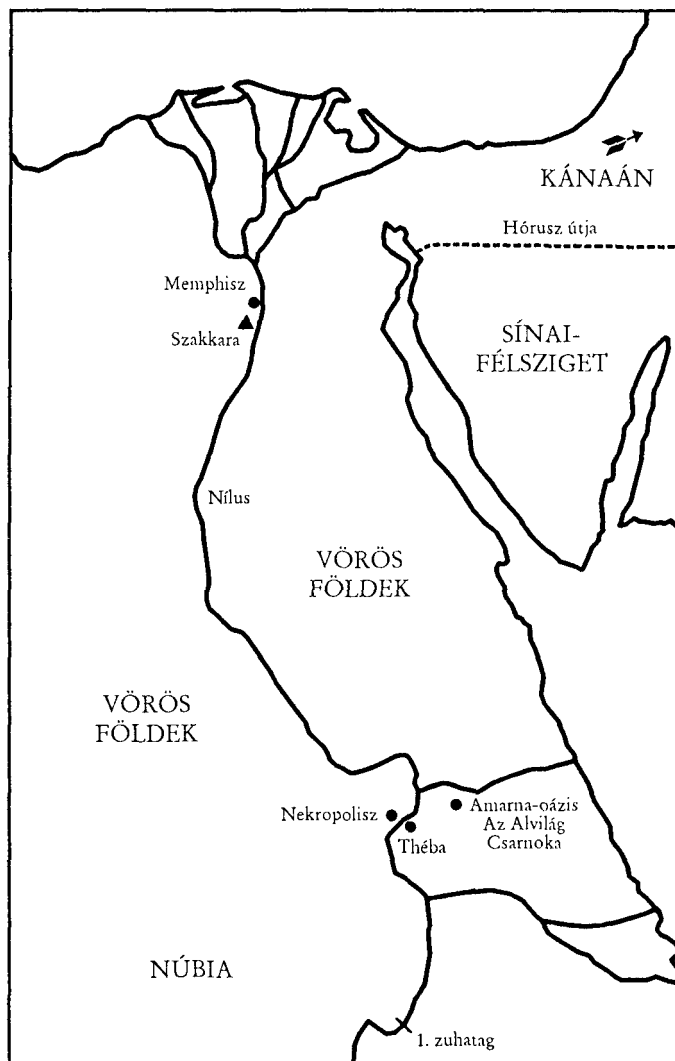
Az egyiptomi vallás szintén fejlődésnek indult, elsősorban Ozirisz kultusza, akit a testvére, Széth gyilkolt meg, majd a szerető hitvese, Ízisz élesztett fel, hogy azután életet adjon gyermeküknek, Hórusznak. Mindezeket a szertartásokat az egyiptomiak hagyományos napistenhitének tükrében kell értékelni, illetve abbéli törekvésükében, amellyel egységesíteni akarták a vallási gyakorlatukat. Az egyiptomiak mély tiszteletet tanúsítottak az élő dolgok iránt: az állatokat és növényeket, a folyókat és patakokat egyaránt szentnek tartották, míg a vezetőjüket, a fáraót, az isteni akarat megtestesüléseként imádták.

I. e. 1479-re az egyiptomi civilizáció felemelkedése megmutatkozott a vallásban, a szertartásokban, az építészetben, az öltözködésben, az oktatásban és a világi örömök hajszolásában is. Ezt a civilizációt a katonák, papok és írnokok uralták, és a nyakatekert kifinomultságukat mi sem jellemzi jobban, mint azok a kifejezések, amelyeket saját magukra és a kultúrájukra használtak. Például a fáraó volt az „Aranysólyom”, a kincstár az „Ezüst Háza”, a háborús időszak a „hiénák évszaka”, a királyi palota pedig az „Évmilliók Háza”. Lélegzetelállító, káprázatos kultúrája ellenére Egyiptom bel- és külpolitikája egyaránt véres, viharos volt. A királyi trón mindig is az ármánykodás, árulás és kegyetlen rivalizálás középpontjában állt. Ilyen politikai közegben lépett színre i. e. 1479-ben a fiatal Hatsepszut.

I. e. 1478-ra Hatsepszut rácáfolt a kritikusra és ellenségeire a határokon innen és túl. Északon káprázatos győzelmet aratott a mitannik felett, a királyi kört megtisztította a Rahimere nagyvezír szította ellenségeskedéstől. A figyelemre méltó fiatal Hatsepszutot az éles eszű és fortélyos szeretője, Szenenmut támogatta, aki a főminisztere is lett. Hatsepszut eltökélte magát, hogy az egyiptomi társadalom minden rétegével elfogadtatja, hogy ő Egyiptom fáraó-irálynője. Ahogy Egyiptom többi nagy fáraójának, neki is „le kellett csupaszítani a karját” és „ítélkezni kellett” Egyiptom ellenségei felett. Hatsepszut mindkét feladattal megbirkózott. Egyiptom dicsőségét a határokon túl is kiterjesztette. A birodalom a világ közepének képzelte magát, a többi királyt pedig a vazallusainak. A regény cselekménye kitalált interpretációja annak, hogy Hatsepszut miként próbált dicsőségre törni Egyiptom határain túl. Paul Doherty

*(A magyar változatban megtartottuk a közismertebb Hatsepszut alakot - *aford*).

EGYIPTOM I. E. 1479 KÖRÜL

Anubisz: egy ősi egyiptomi isten mintájára, „Imy-uat” - ”Ő-aki-pólyába-van-tekerve”

Előszó

Csend ülte meg Anubisz templomát, amely Thébától északra, a kanyargó, csillámló Nílustól alig nyíllövésnyire feküdt. Az esti áldozati szertartás befejeződött. A sakálfejű isten nyugovóra tért, a naosz ajtaját bezárták. A főbb bejáratoakat övező oszlopokról a magasba nyúló zászlórudakról bevonták a színpompás lobogókat. A kagylókürtök felbődültek: az éjszaka sebesen közeledett. A jókora szentély, benne a sakálfejű isten fekete és arany szobrával mostanra kiürült egy fiatal papnövendéket leszámítva. Ő törökülésben, félálomban ült, beszíva az átható tömjénillatot, amely elfeledett imaként terjengett a templom belsejében.

Felriadt, és rémült tekintettel pillantott fel Anubisz trónjára. Mintha kutyák vonítottak volna. Megnyugodva kifújta a levegőt. Megfeledkezett a hatalmas veremről, ahol Anubisz szent kutyafalkáját tartották. A főpapok különös hóbortja volt ez: a kutyák vadak voltak, egy Núbiától délre fekvő törzs ajándékai. A fiatal pap egyszer járt csupán a veremben, egy jókora, elkerített sziklás területen, ahol a kutyák szabadon kóboroltak; minden reggel és este a Falkamester etette őket. A kispap emlékeztette magát a feladatára. Belemártotta a kezét a mellette álló szenteltvizes edénybe, és az ujjai végével megdörzsölte az ajkait, megtisztulván ez által, mielőtt a fejét lehajtva néma imába kezdett volna. Az ő feladata az volt, hogy virrasszon. Imádkoznia kell a templomért, a főpapért és a tudósok, könyvtárnokok és papok seregéért. Nem szabad megfeledkeznie Szenenmut uraságról, Hatsepszut fáraókirálynő nagyvezírjéről, - vagy, ahogy néhányan titokban pletykálták, szeretőjéről - sem. Anubisz templomát egyfajta találkozási helynek jelölték ki, ahol Szenenmut tárgyalhatott a mitanni király, Tusratta követivel. Hatalmas békekötést terveztek. Ezt megerősítendő Tusratta hozzáadja a lányát Hatsepszut egyik rokonához. Hatsepszut egy évvel korábban megsemmisítő csapást mért a mitanni király seregeire, ezért, minden önteltsége ellenére, Tusrattának életbevágó volt a békekötés.

Most az egyiptomi seregek tartották ellenőrzésük alatt Hórusz útját a Sínai-sivatag túloldalán. Harcikocsi-századok, Egyiptom seregének színe-java állomásoztak a mitanni határ mentén. Még ha tovább akart volna is harcolni Tusratta, a józan ész békét diktált.

Az ifjú pap mindig odafigyelt a templomi szóbeszédre. A fáraókirálynőt immáron elfogadták a hazájában. Annak idején, a férje és féltestvére rejtélyes halála után ő szerezte meg a trónt. Amint Tusratta aláírja a szerződést, Egyiptom legerősebb ellensége is nyíltan elismeri a királynő hatalmát, és idővel a núbiaiak, a hettiták, a líbiaiak és a többiek is letérdelnek előtte és megcsókolják saruba bújtatott lábát. A kispap tovább álmodozott.

Az Anubisz-templom elcsendesedett éjszakára. Az arany csillagpettyekkel díszített kék mennyezetű gigászi oszlopcsarnokból mostanra eltűntek a zarándokok: a szent falakat, rajtuk az Anubiszt dicsőítő feliratokkal immár senki nem tanulmányozta. A visszataszító, vérszomjas fenevadak és hullók, - a testükbe mélyedő vadásztörtől mozdulatlanul - némán örködtek. Az oszlopok, a tövüknél és a tetejükön zöldre és vörösre festve és lobogókkal feldíszítve sötét árnyakként meredeztek. A templomban minden ajtót bezártak és elrekeszeltek a legfinomabb ázsiai rézből készült pántokkal. Csak az Anubisz jelét viselő katonák maradtak őrsgben, kezükben lándzsa és pajzs. Az Élet Házának tudósai eloltották a fényeket. Az éppen másolt vagy olvasott műveket, a könyveket és a jókora, finom börtokba bújtatott tekerceket,

rajtuk a Gonosz Istenség legyőzésére vagy éppen a krokodilok távoltartására hivatott varázsigékkal, félretették: másnap reggelig senki nem nyitja ki őket. Tetiki, az őrség parancsnoka mezítláb, - hiszen megszentelt talajon járt - körbejárta a titokzatos portálokat, az aprócska oldalkápolnákat, az Élvezetek Házát, ahol a fogadásokat tartották, a Szív Gyönyörének Házát, ahol az istenek szolgálólányai várakoztak napközben, a ruhaszobát, ahol a szent köntösöket tárolták. Mindent rendben találva a kapitány továbbhaladt. A szentély és a könyvtárak biztonságban voltak, mint ahogy az árpával és olajjal, borral, tömjénnel és drága libanoni cédrusfával megtöltött raktárak is.

Tetiki bement a templom szívébe, a Szent Kápolna körüli folyosók labirintusába, ahol a megszentelt ametisztkövet, az Anubisz Dicsőségét tartották. Elhaladt egy papnő, az isten egyik szolgálólánya mellett, és hátrafordulva a tekintete elkalandozott a lány kecses léptein, ringó csípőjén, a hosszú, libbenő hajtincsein. A papnő egy korsót cipelt. Tetiki bosszúsan összeráncolta a homlokát - nem jutott eszébe a lány neve. Ó, igen! Itának hívják, ő szokott frissítőt hozni a Szent Kápolna ajtaját őrző papnak, Khétinek. Tetiki elsétált a csarnok végéhez. Khéti ott guggolt a cédrusfa ajtónak vetve a hátát. Odabent a virrasztópap, Nemrath őrizte a szent ametisztkövet. A kulcs Nemrathnál volt, ő pedig senkit nem engedett be, amíg a hajnali áldozati szertartás előtt fel nem váltották. *Hosszú éjszaka lesz, villant át Tetiki agyán, étel és ital nélkül.* A kapitány összerendezte. Az emberei azt beszéltek, hogy magát a sakálfejű istent, Anubiszt látták járkálni a templomban. Vajon tényleg meglátogatta a Szent Kápolnát és vetett egy pillantást arra a káprázatos, szent ametisztre a szobor foglalatában? Komor hely volt a Szent Kápolna az ajtót őrző medencével, a falmélyedésekkel, az égbe törő mennyezetével. Tetiki észbe kapott és elköhintette magát. Khéti meghallotta, odafordult és kezét felemelve jelezte, hogy minden rendben.

Tetiki megnyugodva kilépett a kertbe. Egy pillanatra megtorpanva beszívta a fenyőgyanta és a szantálfa illatát. A templomot körülvevő számos liget mind maga volt a megtestesült paradicsom, csillámló tavakkal, gondozott pázsitokkal, virágágyásokkal és árnyat adó fákkal, melyek fekete árnyakként tornyosultak az éjszakában. Tetiki énekszót hallott, mire elmosolyodott. Bizonyára egy táncoslány, egy heszet szórakoztatta valamelyik vendégét. Elsétált az istállók mellett, bent a jószágok hiába próbálták bögésükkel távol tartani a reggelt és a böllér várakozó kését. Megtorpant és fejet hajtott, ahogy egy csoportnyi, vászonszoknyát és leopárdbőr kendőt viselő pap haladt el mellette a város irányába.

Tetiki visszatért a posztjára. Nem is sejtette, de azon az éjjel iszonyatos gyilkosság volt készülöben Anubisz templomában. Széth, a vörös hajú gyilkos készült hallatni magáról, noha az áldozat, a táncoló lány az egyik kerti pavilonban, egyelőre meglehetősen élettelinek tűnt. Egy ágyékkötőt leszámítva meztelen volt. Olajjal átítatott és gyöngyökkel ékesített haja fekete fátyolként libbent jobbra-balra, miközben a szent szisztrumot rázva himbálta magát. A lány rápillantott a kuncsaftjára. Vajon az egyik mitanni az? Férfi vagy nő? Egyedül az alak karjait látta, a törzsét fehér vászonköntös, a fejét és az arcát rémisztő fekete sakálmaszk takarta el.

A heszet aznap délután kapta a felkérést, miközben a templom egyik árnyékos oszlopcsarnokában sétálgatott. A lány egyedül amiatt az ezüst karkötő miatt nem utasította vissza az ajánlatot, amivel a maszk mögé rejtőzött vendég kecsegtette. A férfi - vagy a nő - most az árnyékban ült, de a karkötő szikrázva ott hevert egy olajlámpás fénykörében, amit a lány hozott magával. A heszet hivatásos táncos volt, az egyik templomi kórus énekese. Emellett hivatásos kurtizán is, a férfi és női szerelemben egyaránt jártas, aki még a legeltompultabb vendég vágyait is fel tudta csigázni. Táncolt és pörgött, olajjal bekent teste csábítóan vonaglott, időnként hátat fordítva, hogy a vállá fölött kacér pillantást vessen a vendégére. Megszolgálja a karkötőt, eldicsekszik vele mindenkinek, aztán eladja a piactéren. Annyit kell csupán tennie, hogy kedvében jár ennek a vendégnek. Közelebb lépett, és belekezdett egy szerelmes dalba, az egyik dicsőítő énekbe, amelyet a papok szoktak kántálni Anubisznak.

„Korona övezi gyönyörűséged fenségét.

Szemed fénye melengeti arcomat.

Eljövök hozzád és egyek leszünk.”

A táncos megtorpant.

- Elégedett vagy? - suttogta a sötétben. - Nem vagyok talán vonzó? Nem találsz kedvedre valónak?

A lány érezte, hogy egy verejtékcsepp gördül végig a nyakán, ugyanakkor bosszús is volt. Jó ideje táncolt már, és eddig egy elégedett horkantáson kívül semmit se hallott, se tapsot, se egy hívó szót, hogy menjen oda és heveredjen le az ismeretlen mellé a sötétben.

- Fáradt vagyok - igyekezett, hogy a hangján ne érződjön a türelmetlensége. - Későre jár. Maradjunk itt? Vagy menjünk át inkább egy szikomorfa tövébe? Hűvös esténk van.

- Akkor aludnod kellene - suttogta a hang.

A táncoslány hátralépett. Volt valami a hanghordozásban, ami nyugtalanította. Hosszú sóhajt hallott, majd hirtelen szűró fájdalmat érzett. Mi volt az? Döbbenet állt, kezeit a hasára szorította. Megmérgezték? Az ajtó felé fordult, de akkor már haldoklott. A mellkasa elnehezült, a torkát furcsa hab kaparta. Még hallotta, hogy valaki számol, aztán összeesett. A teste egy ideig még rángatózott. Csak amikor nem mozdult már többet, akkor hagyta abba a gyilkosa a számolást, aztán felállt és a holttest felé indult.

Szinuhe, az utazó megállt és végigpillantott a Níluson. Az áradás elérte a tetőpontját. A Nílus kilépett a medréből és elöntötte a környező földeket. Most úgy festett, akár egy hatalmas összetekeredett kígyó, amelyik a napon sütkeznek. Szinuhe ráncoktól szabdalt arca mosolyra húzódott. Szorosabban megmarkolta a bőrsákját. A benne lapuló papiruszkönyv tartalmazta az utazásai kincsesárát. Ránézett a hadigályára a verdeső, zöld-fehér kockás vitorlájával; az íves hajóorr csak úgy szelte a vizet, a kapitány egy emelvényen a tatban állt. Körülötte bárkák, ladikok és apró halászhajók nyüzsögtek. Szinuhe lehunyta a szeméit és beleszagolt a reggeli fuvalatba. Megütötte az orrát a Nílus buja, rothadó kipárolgása: márnák és törpeharcsák büze, melyeket a halászok éppen most rakodtak egy csónakba, a távolból olaj és emberi izzadság szaga. Szinuhe büszke volt szaglására és éles szemére. Lepillantott. Ma a legjobb, vörössel szegett saruját vette fel, hozzá vastag vászonruhát. Még naptól sötétbarnára cserzett arcát is megborotválta, a haját pedig előző nap vágatta le. Szinuhe a borbélyszékben ülve türelmesen végighallgatta a borbély pletykáit, miközben annak felesége összemorzsolta egy cipót, hogy sörélesztéshez pépet készítsen. Mindkettőjüknek kedvére volt ez a szokása. Szinuhét mindenki kedvelte, vagy legalábbis a történeteit. Végére is Szinuhe az egész világot látta. A régi fáraó idején, a negyedik zuhatagon túlra is eljutott, keresztülutazott Núbián és a kusiták földjén, egészen a sötét, áthatolhatatlan dzsungelekig messze délen. Harcolt olyan vad törzsekkel, akik megették az elfogottak húsát, vagy véres áldozatokat mutattak be vicsorgó fabálványoknak. Annak idején járt Punttól keletre, és értékes gyógynövényekkel, valamint ritka fűszerekről és arany ékszerekről szóló történetekkel tért haza.

Szinuhe átkelt a Vörös Földeken Thébától nyugatra, megküzdött a homoklakókkal és a sivatagi vándorokkal, de még a kegyetlen líbiai törzsekkel is. Hajóval bejárta a Zöld Végtelent, a hatalmas tengert, amelybe a Nílus beleömlött. És természetesen mindeközben számtalan egyéb vándorral találkozott. Emberekkel, akik fagyos vidékekről meséltek neki a messzi északon. Nyilván ők is megfagytak volna, ha nem oltalmazza őket Amon lehelete, gondolta akkor. Kánaán partvidékén hajósoktól szilaj óceánokról hallott nyugat felé, keletre pedig egzotikus civilizációkról, olyan helyekről, ahol sárkányok és szörnyetegek éltek.

Idővel aztán Szinuhe hazatért. A meséit először ámulva hallgatták az emberek, amit azonban hamarosan gúnyos kacagás követett. Most elmosolyodott, és álmodozva végignézett a Nekropolisz, a Holtak Városának napszíttá házain. Szinuhe szeretett volna venni ott egy

sírkamrát, hogy amikor eljön a végső utazásának az ideje, nyugatra, a Távoli Láthatáron túli végtelen mezők felé, békében megpihenhessen. Talán keres egy másik asszonyt is, ahelyett az ágyas helyett, aki három évszakkal ezelőtt halt meg. Mikor is volt az? Igen, az Ültetés Évszakában.

Miután az asszony meghalt, Szinuhe papiruszíveket vásárolt, némi fekete tintát és egy doboznyi tollszárat, és nekikezdett az írásnak. Hamarosan híre ment élete művének, elkezdte felkelteni az emberek érdeklődését. Templomi papok, kereskedők, most pedig még a nagyvezír, Szenenmut is ellátogatott aprócska házába. Szinuhe ilyenkor mindig egyszerűen mosolygott és titokban tartotta a kéziratot. Tudta, hogy mi érdekli őket: nem annyira a történetei, hanem a papiruszra vetett térképek. Milyen volt a negyedik zuhatagon túl? Milyen utak léteztek? Milyen veszélyek leselkedtek? Aztán *meg* a Vörös Földek, a Nílus két oldalán húzódó végeleáthatatlan sivatagok. Egy-két oázist esetleg ismerhetnek az emberek, Szinuhe azonban többet tudott ennél. Le tudta írni a sivatagi ösvényeket, hogyan lehetett meghatározni az irányukat a csillagok alapján, hol lehet vízre bukkanni. Ugyanez volt igaz a Zöld Végtelenre: Hatsepszut gályáinak kapitányai mit meg nem adnának, hogy birtokába kerüljenek a tudásának! Hogy melyik időpont a legjobb a hajózásra? Melyik évszakokat kell elkerülni? Milyen veszélyek vannak? Milyen szigetek? Hol lehet biztonsággal horgonyt vetni? Ő igen - Szinuhe úgy szorította magához a bőrsákját, akár egy anya a gyermekét -, és ott voltak persze a külhoniak. Egész Théba tudta, hogy Tusratta és az udvartartása a Pálmák Oázisában várakozik, miközben a küldöttei a városban tárgyalnak a békéről. Tusratta követei őt is megkeresték, és egész vagyont kínáltak a könyvért cserébe. Az alkudozás folytatódott, most pedig Szinuhe kész volt megválni a művétől. A személy, akivel megállapodott, azt mondta neki, hogy jöjjön a törpeistenség, Bész elhagyott templomához, valamivel lejjebb a Nílus mentén.

- Ez a legjobb találkozóhely - jelentette ki a mitanni követ. - Távól a fürkésző szemektől.

A követ, egy nő aznap sötétedéskor érkezett, az arca rejtve maradt az árnyékokban, a parfümje azonban édes volt és bódító.

Szinuhe először tiltakozott. Túl veszélyes volt ez az egész, túl félreeső, aztán mégis gondolkodóba esett. Igaz, ha bárki meglátná őt a mitannival, szóbeszéd kelne szárnyra. Mi több, a küldött egy apró, szintiszta aranytömböt hagyott nála, amit Szinuhe most is az erszényében hordott. Hogyan tudott volna ellenállni még több hasonló csábításának?

Szinuhe továbbsietett. Théba mögötte terült el, mostanra kiért a városból. Pálmafák sorakoztak a kék égbolt alatt, a szél halászkok beszélgetését sodorta felé a távolból. A mezőkön parasztok kapálták a földet, a vetéshez készítették elő. A nap magasra hágott és egyre hevesebben tűzött, de pusztán a hőség nem zavarhatott egy olyan embert, mint Szinuhe. Már korábban megtapasztalta a sivatag perzselő szélviharait, ahol a homok messzebbre húzódott, mint ameddig a szem ellátott! Szinuhe felemelte a fejét és megpillantotta Bész templomának romjait. Kisfiúként járt már itt, és most eszébe jutottak az emlékek. Mostanra az összes játszópajtása meghalt. A legtöbbször katonának állt. Kettőjükre dicstelen sors várt: rabszolgaként kivezényelték őket a Királyok Völgyébe, hogy kiássák az öreg fáraó sírkamráját. Sosem tértek vissza. Szinuhe összerendezte. A halottak nem beszélnek! I. Tuthmószisz fáraó rideg, könyörtelen ember volt.

Belépett a romok közé. Ledőlt oszlopok heverték mindenfelé, a hely évről évre egyre kihaltabb lett. A parasztok már régen ellopták a rézpántokat és minden egyéb mozdíthatót. Látta az áradás lerakódott nyomait a falakon, ahol a Nílus előntötte a területet. A talaj még mindig nedves volt. Szinuhe odament és leült az egyik árnyékos sarokban. A Nílus életet adott, de halált is hozott magával...

- Elhoztad a könyvet?

Szinuhe felpillantott. Az utolsó csepp bátorsága is elhagyta. Először azt hitte, szellemalakot lát - Anubiszt, a Holtak Istenét, aki az igazság tollpíhéjével tette próbára a

lelkeket. Aztán az alak megmozdult.

Szinuhe felismerte a puha sarut, a bőr hadiszoknyát; a sakálfejet formázó maszk rémisztette meg.

- Elhoztad a könyvet? - a hang szinte kongó volt.

- Igen, igen, persze.

Szinuhe feltérdelt és kinyitotta a bőrsákot. Apró csípést érzett oldalt a nyakán. Egy szúnyog lenne? Valamilyen rovar? Felemelte a kezét. A gyilkosa némán tornyosult fölötte. Amikor rátört a kínzó fájdalom, Szinuhe rájött, hogy valami nincs rendjén. Utazásai során még sosem tapasztalt ehhez foghatót. Az ujjai elzsibbadtak, a bőrsák a földre hullott. Szinuhe megpróbált felállni. A gyilkos odalépett hozzá. Szinuhe lehuntya a szemét. Könyörgésre nyitotta a száját. A füle borzalmasan zúgott, a fájdalom mint megannyi izzó tövis hasított bele. Újra a dzsungelben volt és a harcosok, feketék, akár a korom, kiözönlöttek a tisztásra, arcuk festékekkel bemázolva, pajzsuk előretartva. Közelgett a halál!

A gyilkos megvárta, amíg Szinuhe teste abbahagyja a rángatózást. Fogta a bőrsákot és elrejtette az egyik falrepedésben, Szinuhe hulláját pedig a bokájánál fogva kivonszolta a romok közül, le a folyópartra és a vízbe vetette. Aztán csak állt, és nézte, ahogy a folyó hullámai fodrot vetnek és megtörnek a sebesen közelgő krokodilok pofáján.

Anubisz: egyiptomi főisten, a holtak istene

Első fejezet

Maat, az Égi Szónoklat istennőjének templomában a Két Igazság Csarnokában halálos ítéletet készültek kimondani. Amerotke, Théba főbírája egy párnázott akácfa széken ült. A világos, zöld-arany párnák megszentelt szövetből készültek, rajtuk hímzett hieroglifákkal, melyek Maat istennő dicsőségét hirdették. A csarnok égbetörő oszlopokkal tarkított falait színpompás képek és faragványok díszítették: a Duat, az alvilág negyvenkét démona. A „Csonttörő”, „Lélekfaló”, „Vérszopó” - ezek a lények az istenek csarnokaiban éltek, készen arra, hogy felfalják mindazoknak a lelkeit, akiket Anubisz az isteni tollpihe segítségével próbára tett és könnyűnek talált.

A főbíró előtt két cédrusfa asztal állt, rajtuk Egyiptom törvényei és a „fáraó szájának szavai”. A szent iratok nem azért voltak ott, hogy tanulmányozzák őket, hanem hogy Amerotkét emlékeztessék, a fáraó ítéletét hivatott meghozni. A segédek, írnokok, az őrség tagjai és a nézők csendben várakoztak, minden szem Amerotkére szegeződött. Az egyik oldalon ülő írnokok némelyike nehezen tűrte a feszültséget. Fehér köpenyük szélét babrálták vagy kopaszra borotvált fejüket az aprócska asztalkákra hajtották. Prenhoe, a legfiatalabb írnok, mellesleg Amerotke rokona, olyan izgatott volt, hogy egyfolytában a vörös és fekete tintával teli tégelyeket, a vizesedénykéket és a papiruszvágásra szolgáló éles késeket rendezgette. Az egyik kés nagyot csattanva a márványpadlóra esett. Prenhoe felkapta és bűnbánóan rápillantott rokonára. Amerotke agyafúrt ember volt, a királyi udvarban született és nevelkedett, de az emberek tisztelték az igazságosságát és megfontoltságát. Most a keskeny, sötét arca fenyegetően elkomorult. Végignézett a csarnok zárt ajtóin, ajkai némán mozogtak. Kezével időnként végigsimított a jobb füle mellől lecsüngő, ezüst és zöld színű szálakkal befont, csillogó fekete hajtincsen. Amerotke kifújta a levegőt és elrendezte a kézzel szegett, elegáns szabású köntösét. Megmozdult a párnán, mire a napsugarak - a két oldalt elterülő kertek felől szűrődtek be - megcsillantak a bíró nyakát övező aranyláncon. Maat mellésze úgy csillogott, mintha az istennő maga szállt volna alá igazságot szolgáltatni. Amerotke az istennő jelét ábrázoló gyűrűvel játszadozott, aztán a kezeit előrenyújtva megérintette a szent tekercseket.

- Bakhun nevű fogoly. Akarsz még valamit mondani, mielőtt meghozom az ítéletet?

A két ór közé láncolt fiatalember megrázta a fejét. Az örök nógatására Bakhun lehajolt és homlokával megérintette a padlót.

- Vétkeztem! - siránkozott. - A bűnömet soha többé nem lehet letörölni rólam!

- Vétkeztél, - válaszolta Amerotke - és megpróbáltál elszökni a fáraó igazságszolgáltatása elől.

Amerotke körbepillantott a helyiségen. Túloldalt, az ajtó mellett állt Aszural, a templomi őrség kapitánya. Már tett is egy lépést előre, hogy eltávolítsa ezt a gonosztevőt a megszentelt csarnokból. Amerotke csöndben maradt, nem annyira a hatás kedvéért, hanem hogy uralkodni tudjon a dühén és a félelmén. Dühöt érzett a borzalmas büntett miatt, amit Bakhun elkövetett: az áldozatai gyalázatos halála miatt. Ugyanakkor félt is, mert a cselekedet sötét emlékeket kavart fel a lelkében, dermesztő gyermeki rémálmokat: ahogy végigfut egy utcán, miközben egy veszett kutya üldözi. Elkapta, és ha nincs egy járókelő... Amerotke lehunyta a szeméit. A felesége, Nofret gyakran mondta neki, hogy száműzze az efféle gondolatokat az elméjéből. Éjszakánként azonban az álmok visszatértek, akár az ajtó alatt bekúszó kígyók, készen arra, hogy a lelke köré tekeredjenek: a tébolyult szemek, a nyáltól fröcsögő állkapcsok, a vicsorgó

ajkak, a töredezett fogak, a térdét súroló éles karmok. Amerotke egész életében imádta a kutyákat, de azóta a nap óta... Pislogott egyet, a bíróság várt rá.

- Bakhun - jelentette ki -, az idős nagybátyádon és nagynénéden kívül nem volt más rokonod. Ők megtettek az örökösüknek. Még helyet is biztosítottak a számodra a sírkamrájukban a Nekropoliszban, hogy együtt utazhassatok a Távoli Láthatár felé. Öregek és betegesek voltak. Amit tettél, gyalázatos!

- Nem így akartam - ellenkezett Bakhun.

- Szándékosan kiterveltet a gonosztettet - vágott vissza Amerotke. - Fogtál egy veszett kutyát, vérengző, habzó szájút. Bezártad egy ketreche, aztán a ketrecet elvitted a nagybátyád magányos tanyájára Théba határában. A sötétség leple alatt kinyitottad az ajtót és beengedted a kutyát. A nagybátyád és nagynénéd túlságosan gyenge volt, semhogy védekezhessen. Még a lépcsőn sem tudtak felmászni. A kutya megtámadta és megölte mindkettőjüket. A holttestüket borzalmasan megcsonkította, a balzsamozók alig tudták felkészíteni őket a végső útjukra. Egyedül a szemtanúk éberségén múlt, hogy nem tudtál elmenekülni, akik látták, hogy egy letakart kocsival elhagyod Thébát éppen aznap, amikor a rokonaiddat kíméletlenül meggyilkolták. Nem látok okot a könnyöletedre. A fáraó igazságot szolgáltat. A nagybátyád és nagynénéd összes vagyona adassék el, hogy fedezze a temetésük költségét. A többi az Ezüst Házába kerül, ahol szétosztják a szegények között.

Bakhun lekuporodott. Amerotke ránézett. Egyiptomban a szokás azt diktálta, hogy a büntetés igazodjon magához a büntetthez. Bakhun a szeme sarkából rápillantott a Falkamesterre, a szent kutyafalka gondozójára Anubisz templomában, akit Amerotke a tapasztalata miatt idézett meg a tárgyalásra.

- Aszural! - szólította Amerotke. - És te, Falkamester, gyertek ide! Mindkét férfi eléjárult. A Falkamester vékony, szikár ember volt, bőrruhát viselt, a lábán vastag csizmát. Az egyik kezében ostort tartott, a másikban apró lándzsát. Aszural ezzel szemben a templomi őrseg ünnepi egyenruháját öltötte magára. Bronzsisakjával a hóna alatt úgy festett, mint aki éppen kilovagolni készül, hogy lesújtson a fáraó ellenségeire. Kopasz feje és kövérkép arca izzadságtól csillogott, viszont pontosan tisztában volt a főbíró hangulatával. A borzalmas büntetés híre egész Thébát bejárta. Bakhun nemcsak meggyilkolta a rokonaiddat, hanem, mivel a holttesteket összemarcangolták és megcsonkították, egyúttal meg is nehezítette a halottak lelkének utazását az alvilágon keresztül.

- Aszural, Falkamester! - parancsolta Amerotke. - Bakhun vétkesnek találtatott gyilkosság és szentséggyalázás bűnében. Nem több ő, mint egy szálla a fáraó körme alatt, ezért a fáraó törvénye lesújt rá. - Amerotke megérintette a medált a mellén. - A fáraó szavai az istennő szavai. Az egész világ hallja hát az ő igazságát. Falkamester, vidd vissza a foglyot a nagybátyja házába. Maradjon bent, és az összes ablakot és ajtót lakatolják le és falazzák be.

Amerotke egy pillanatra megtorpant.

- Mielőtt bezárnád, keríts két veszett kutyát Théba utcáiról. Társai voltak a gyilkosságban, legyenek társai a halálában is. Az ítéletet még napnyugta előtt végre kell hajtani. Vigyétek!

Bakhun a zörgő láncával előrevetette magát. Az örök megragadták, mire Bakhun a félelemtől kőmerev arccal talpra ugrott. A csarnokot megülő csend, az írkok pusmogása arról árulkodott, hogy nem talál együttérzésre. Hiába átkozódott és rimázkodott, az örök elvonszolták.

Amerotke megnyugodott. A bíróság szünetet tartott, hogy mindenki összeszedhesse magát. Prenhoe felállt, és odalépve ellenőrizte a nagy vízórát, a majomformájúra faragott elejű, jókora tartályt. A kertekbe vezető oszlopcsarnok egyik sarkában állt. Amerotke követte a tekintetével. Legszívesebben ő is utánament volna, ki a kertekbe, hogy leüljön egy tamarinduszfa árnyékába. Vajon fúj kint a szél? Enyhíti a hőséget? Rápillantott az írkok vezetőjére és bölintott, jelezve, hogy a bíróság folytatja a munkát. Mostanra Aszural is visszatért, miután átadta Bakhun a templomi őrseg egy szakaszának. Amerotke eltöprengett,

Aszural vajon hogy nem sül meg a súlyos bőrvért és bőrszoknya alatt, a lábvértjeiről már nem is beszélve. Aszural, távoli rokon ő is, makacsul ragaszkodott a szabályokhoz és a megfelelő öltözködéshez. Ahogy annak idején Amerotke meg is jegyezte Nofretnek: „Inkább meghalna, semhogy megszegje az előírásokat!”

Amerotke felidézte magában a következő ügyet és néma imát mormolt, hogy legyen elég türelme hozzá. A rangidős írnok felállt.

- Lépjenek be mindazok, akik a fáraó igazságát keresik!

A csarnok másik végén kinyílt a cédrusfa ajtó. Szhufoj kacsázott be rajta, kezében napernyő és egy sétabot. A legjobb ruháját vette fel, egy tiszta gyapjúból készült köpenyt, ami a nyakától a bokájáig takarta csöppnyi testét, a lábaira új sarut húzott, a hátára elegáns mélykék felöltőt kanyarított. Amerotke ragaszkodott hozzá, hogy sohase jelenjen meg a bíróságon borotvátlanul és a szokásos szedett-vedett rongyaiba öltözve. Szhufoj mindennél jobban szeretett szegénynek látszani, szöges ellentétben Amerotkéval, akinek pedig a törpe a barátja, szolgálja, tanácsadója és kikiáltója volt egyszerre. Fontoskodva lépdelt előre, ügyet sem vetve az elfojtott nevetésre. Amerotke arca rezzentelen maradt, pedig végtelen szánalmat érzett az apró ember iránt. Szhufoj alacsony volt és tömzsi, a haja a rákent olaj ellenére kusza összevisszaság, de mindez semmi volt az irtózatosan eltorzult arcához képest. Szhufoj annak idején cserzővarga volt, de egyszer hamisan megvádolták egy bűncselekménnyel. Büntetésképpen levágták az orrát és arra kényszerítették, hogy a többi rinocérosz között éljen a fallal körülvett településükön Thébától délre. Amerotke kivizsgálta az ügyet, Szhufojt ártatlannak találta, és kárpótlásul magához vette a saját házába. A bírót lenyűgözte a törpe. Szhufoj egy igazi kaméleon volt. A főbíró önhatalmúlag kinevezett kikiáltójából egy szempillantás alatt át tudott alakulni dörzsölt szélhámossá, aki hamis amuletteket és kenőcsöket árult a hiszékenyeknek.

Szhufoj megtorpant, letérdelt és a földig hajolt a bíró széke előtt. *Ó Maat, most adj erőt*, gondolta Amerotke. *Kérlek, Szhufoj, ne kezd el*. Egy gonosz mosoly még jobban eltorzította az arcát; Amerotke csak bámult vissza rá.

- Mi járatban vagy?

- Ó, Théba legelső bírója. Maat bölcsességének megtestesülése, a fáraó kegyeltje - Szhufoj öblös hangja betöltötte az egész csarnokot. -Ő, aki ránézett a fáraó arcára, megérezte annak melegét és őfelsége barátságának erejét. A Két Igazság Csarnokának főbírája, Maat főpapja...

- Elég volt! - vágott közbe Amerotke. - Mit akarsz?

Szhufoj, arcán a teljes alázat maszkjával feltérdelt. A napernyő és a sétapálca mellette hevert. Színpadias mozdulattal a magasba emelte a kezét.

- Mi járatban vagy itt? - ismételte meg Amerotke, és ránézett az egyik kuncogó írnoakra. - A kérelmet csöndben hallgatjuk végig.

- Szhufoj vagyok, apród és nyomorult szolga a hatalmas uraság...

- Számolni fogok - szakította félbe Amerotke. - Ha nem bököd ki, hogy mit akarsz, mire harmincig elérek...

Szhufoj elkapta a figyelmeztető pillantását.

- A nevem Szhufoj. Beletet és Szélit képviselem. Belet kiváló lakatosmester - folytatta Szhufoj. - Széli jó családból származik, az apja papiruszvágó.

- Huszonhárom... - jelentette ki Amerotke.

- Össze akarnak házasodni.

Szhufoj összeszorította az ajkait, annak jeleként, hogy kezdi elveszteni a türelmét. Már hetek óta várt erre. Szhufoj imádta a drámai helyzeteket, a bíróság fennkölt méltóságát. Mindezekén túl pedig nem tudott ellenállni a lehetőségnek, hogy bosszantsa egy kicsit a gazdák legméltóságteljesebbikét. Amerotke tudta, hogy mit akar kérni Szhufoj, csak azt remélte, hogy gyorsan túlesnek rajta.

- Mi a probléma ezzel a házassággal?

- Behívhatom őket? - kérdezte Szhufoj. Amerotke felemelte a kezét.

A csarnokba belépő fiatal lány igencsak csinos volt: karcsú, kedves arcú. A legjobb, olajjal átitatott parókáját viselte és egy egyszerű fehér vászonruhát. A fiatalember gyapjútunikát viselt, ami kevéssel a térde alá ért, az arcát viszont bőrmaszok takarta. Az egyik őrelépett és sűgött valamit a fűlébe, mire a férfi levette az álarcot. Amerotke lehunyta a szemeit. Valaha jóképű fiatalember lehetett, azonban, akárcsak Szhufojnak, neki is levágták az orrát.

- Elítéltek? - kérdezte Amerotke, tudomást sem véve a hallgatóság felhűrdüléséről.

- Lakatos vagyok.

Amerotke észrevette a fájdalmat Belet szemében.

- Azt kérdeztem, mikor ítélték el.

- Négy évvel ezelőtt, jó uram.

Az egyik őrelépett, hogy lenyomja a térdére a férfit, ahogy a szokás megkívánta, ha valaki a fáraó bírójához címezte szavait. Amerotke felemelte a kezét és megrázta a fejét.

- Folytasd!

- Számos bűnt követtem el - mondta Belet. - Betörtem azokba a boltokba és házakba, amelyeknek én készítettem a zárját.

- Miért? - tudakolta Amerotke.

- A szűleim elszegényedtek. Az apám túl sokat ivott. Nem volt sírkamrájuk.

Amerotke bólintott. A bűncselekmények közül nem egynek volt az az oka, hogy a jómódú thébai kereskedők mindent elsűprű vágyat éreztek aziránt, hogy megfelelő sírkamrát biztosítsanak maguknak a Nekropoliszban a Nílus túlszpartján.

- Megfizettél a bűneidért?

- Igen, jó uram.

- És most?

- Nem élhetek Thébában. Nem házasodhatok meg. Nem űzhetem a szakmámat. Bírű uram - Belet térdre esett: nem a hatás kedvéért, hanem esdeklű őszinteségből -, azért jöttem, hogy a fáraó kegyelméért könyörögjek. Megvan a sebhelyem - rámutatott az arcát eltorzító hegre. - Letöltöttem a száműzetésemet. Kész vagyok a legűszintébb fogadalmakat tenni. Tanűim vannak rá - folytatta sietve -, hogy az elműlt négy évben bűntelen életet éltem.

Amerotke felemelte a kezét. Aszural és Prenhoe még korábban kivizsgálta az űgyet. A fiatalember igazat beszűlt: nem volt köze egyetlen bűncselekményhez sem.

- Halljátok az ítéletet - szűlalt meg Amerotke. Rápillantott Szűlire és elmosolyodott. - Szereted Beletet?

- Igen, jó uram.

Amerotke látta, hogy a lány izgatott, az arcán izzadságcsepp csordult végig.

- Halljátok a döntésemet - ismételte meg Amerotke. - Belet a legszentebb fogadalmakat fogja tenni. Itt, Maat templomában megeskűszik, hogy többé gonosztettet nem követ el. Az írűnokok készítenek egy írűst az elűzű ítélet visszavonásáról. Ez még napnyugta elűtt megtörténik. Tudod, mi vár rád - pillantott figyelmeztetűleg Beletre -, ha megszege a fogadalmat? Őrűkűs száműzetés Thébából és teljes vagyonekűbzás.

Szhufoj, félve attűl, hogy róla esetleg megfeledkeznek, talpra ugrott. - Lássátok a fáraó bölcsességét! - kiáltotta. - Hála és köszűnet Amerotke uraságnak, aki az igazság űtűját járja, aki felnézett a...

- Mindenki hagyja el a bírűságcarnokát! - dűrűgte Amerotke.

Felállt a szűkébűl, jelezve, hogy az űlés véget ért, elsétált balra és belépett az egyik dűszes ajtűn a saját kis kápolnájába. Szeretett itt megpihenni, ebben a hosszú, magas, fehér bazaltkűből épített helyiségben. A boltűves mennyezete világozűld szűnűre festették. A falakon Maat istennűt ábrázolű képek sorakoztak, amint éppen az atya, Ré isten elé járűl. Egy felajánlási asztalkán egy korszűban nátrűnsűval kevert szenteltvűz volt, kűrűlűtte párnák és zszámolyok. Közűpen, az oltáron állt a szűmbolikus bárka, amelyben az istennűt szűllítűtták.

Mögötte a naosz, a megszentelt szekrényke vagy tabernákulum, amely Maat arany- és ezüstszobrát rejtette magában. Amerotke elvette a tömjénes tálat az asztalról. Odament és letérdelt a naosz előtt, majd egy kis tömjént szórt egy rézedényben lustán égő faszénre. Figyelte, ahogy füstpamacsok kezdenek gomolyogni.

- Legyen az én imám - motyogta, és elhelyezkedett a párnákon - épp oly édes a te szemedben!

Rámereedt az igazság istennőjének káprázatos, színarany ruhát viselő mására. Megcsodálta a ragyogó fekete haját, a hosszúkás arcát, a telt ajkait és a szénnel kihúzott ívelt szemeit, a kar- és lábperceket és az elegáns sarukat, amikkel a papok feldíszítették a szobrot. Amerotke elmosolyodott. Ahányszor csak imádkozott, a szoborról mindig a felesége, Nofret jutott az eszébe. Szinte várta, hogy azok az ajkak megmozduljanak, az a gyönyörű fej megforduljon, azok a sötét szemek igézően rápillantsanak. Halkan felnevetett. *Vajon most az istennőt imádom, gondolta, a feleségemet vagy mindkettőt?*

Amerotke mindig erényes életet igyekezett élni. Szerette a feleségét és a két fiát, Ahmeszt és Kurfait. Tette a dolgát, és közben próbált nem hivalkodó vagy túlzottan büszke lenni. A szenteltvízes edénybe mártott középső ujjával megtörölte az ajkait. Próbált mindig igazat beszélni, de néha nagyon nehéznek bizonyult. Eszébe jutott az épp most lezárt ügy: a kegyetlen gyilkosság, a saját házukba bezárt öregemberek azokkal a nyáladzó, veszett agyarakkal. Amerotke levette a melldíszét és a gyűrűjét, s letette a földre maga mellé. Eszébe jutott saját borzalmas élménye. Hol is történt? A, igen, hazafelé szaladt öreg dajkájához, egy félőrült öregasszonyhoz, aki gyakran mesélt neki történeteket egy titokzatos királyról, aki egy gyönyörű oázisban élt valahol a Vörös Földek keleti részén. Amerotke lehunyta a szemeit. Már majdnem hazaért, amikor a szarvkürtök riadót fújtak. Ajtók csapódtak be, a megveszett kutya karmainak csattogása, ahogy felé iramodott a keskeny utcán. Amerotke kopogást hallott az ajtó felől, de nem vett tudomást róla. Bakhun áldozatainak házában járt ismét, annak csöndjét szó szerint darabokra szaggatta a hegyes fogú fenevad. Remegni kezdett. Kinyitotta a szemeit, és a szoborra koncentrált. Imádkoznia kellene, ugyanis a fia, Ahmesz enyhe lázzal feküdt otthon. Szhufoj megígérte, hogy hoz neki megszentelt krokodilvérbe mártott amulettet. A kápolna ajtaján a kopogás megisméltődött.

- Szabad!

Aszural, Prenhoe és Szhufoj lépett be. Egy pillantást vetettek Amerotke arcára és hátukat a falnak vetve csöndben leültek.

- Végeztetek? - tudakolta Amerotke.

- Nemsokára vége - felelte az őrség parancsnoka.

- Az emberek kritizálni fognak- tette hozzá Szhufoj komoran.

- Miért, mi mást javasolnál? - Szhufoj talpra kászálódott.

- Nem is ettél. Van nálam gyümölcs meg egy kis görög bor! Ismerek egy pecsenyésütőt...

Amerotke felkacagott és feléjük fordult.

- Elégedett vagy a másik döntéssel, Szhufoj? A barátaid boldogok lesznek.

- Az esküvőjükön lerészegedek és táncolni fogok.

Amerotke szemügyre vette a képet Szhufoj mögött a falon: núbiaiak, amint ajándékot hoznak a trónján, Maat védelmező tollas szárnyai oltalmában gubbasztó öreg Tuthmószisz fáraónak.

- Milyen szóbeszéd járja a városban?

- Szenenmut uraság az Anubisz-templomban van. A mitannik követeivel találkozik - válaszolta Szhufoj. - Tusratta és az udvartartása kint maradt a Pálmák Oázisában.

- Egyéb?

- Vannak hírek.

- Miről?

- Gyilkosságról, Anubisz templomában.

Amerotke összerezzent. Hatsepszut fáraó nagy hangsúlyt fektetett ezekre a tárgyalásokra, miután korábban szétverte a mitannik hadseregét. Amerotke ott volt a káprázatos győzelménél. Időnként, álmában, visszatért a csatatérre: a harci kocsik zörgése és csikorgása, ahogy megtörik a mitannik sorait; a mariannuk, „a király vitézei”, akik könyörtelenül végeznek a sebesültekkel; ahogy a köves talaj síkossá válik a vértől, ami úgy patakzott, akár a bor egy törött kancsóból.

Az álmodozását ismét hangos kopogás szakította félbe. Szhufoj feltápáskodott, kinyitotta az ajtót, aztán meglepetésében hátralépett. Két férfi állt az ajtóban, mindketten az udvaroncok köntösét viselték, a hajuk rövidre nyírva és szalaggal befonva. Amerotke felismerte a Fáraó Árnycainak jelvényét: a királyi követek és hírnökök testületének tagjai voltak fehér pálcájukkal, vörös szegélyes köntösükkel és jókora csuklóvédőkkel, rajtuk Hórusz sólyomszimbólumával és Ozirisz Szemével. Amerotke felállt, hogy üdvözölje őket. Az első férfi meglehetősen kövér volt, apró, fekete szemeit tekintélyes hurkák takarták, és inkább totyogott, mint járt. A második fiatalabb volt, szikár arcú, vékony. Az orra enyhén görbe volt, a szemei azonban vidáman csillogtak és a szája mosolyra húzódott, ahogy meghajolt előbb a naosz, aztán Amerotke felé. Az első küldöttet ezzel szemben leginkább a hőség érdekelte, egy legyező buzgó csapdosásával próbálta lehűteni magát. A fiatalabb meglehetősen színpadias pózban állt, egyik lábát kissé előretolta, mintha csak verset készülne szavalni.

- Te vagy...

- Véni - felelte mogorván az alacsony kövér.

- Betegség támadta meg az orrát - jelentette ki a fiatalabbik -, kezelni kellene.

- Csodálatos orvosságaim vannak - ajánlkozott Szhufoj közelebb araszolva.

- Orvos vagy? - kérdezte Véni.

- Ó, több annál. Ismerem az ánusz, az orr és minden egyéb testnyílás rejtelseit. Fogsz egy kis skorpióport, összekevered vipera vérrel, és...

- ...két héten belül halott vagy - fejezte be Prenhoe.

Szhufoj már éppen tiltakozni készült, de Amerotke felemelte a kezét.

- Te pedig?

- Mareb - mondta a fiatalabb követ. - Az isteni Hatsepszut személyi követe.

Felemelte a karját és kinyitotta a kezét. A tenyerében egy szkarabeuszbogár feküdt, rajta a fáraó-királynő, Hatsepszut birodalmi kartusával. Amerotke meghajolt és megcsókolta a kartust. Véni sietve hozzátette, hogy mindketten az isteni Hatsepszut személyes követei a mitanni táborhoz a Pálmák Oázisában.

- Anubisz templomából jövünk - mosolygott Mareb.

- Á, igen, a tárgyalások. Jól haladnak?

- Jól haladtak - jelentette ki Véni fontoskodó hangon, még mindig Szhufojt bámulva.

- Ne most - csitította Mareb. - Szenenmut uraság a fáraó akaratának megtestesülése. Ő majd...

- Tudom, kicsoda ő - válaszolta Amerotke. - Azt akarom tudni, miért jöttetek.

- A tárgyalások jól haladnak - felelte Mareb. - Tusratta király, pontosabban a követei, kész elfogadni mindent. Vannak bizonyos követeléseik, de az eljegyzést meg fogják tartani, a békét meg fogják kötni.

- Valóban történtek gyilkosságok? - kérdezte Amerotke. - Hallottam a pletykákat.

- Jó füled van, bíró uram.

- És türelmetlen is vagyok - Amerotke intett nekik, hogy üljenek le. - Mondjatok el mindent a gyilkosságokról.

A két küldött kényelmesen elhelyezkedett. Szhufoj átrendezte a párnákat. Amerotke a két férfival szemben ült, „kísérete” körében.

- Hallottál az Anubisz Dicsőségéről? - kezdte Mareb.

- Mindenki hallott: egy pompás ékkő, egy szent ametiszt, körülbelül férfiköl nagyságú.

Az Anubisz-szobor nyakán *függ* aranyláncon a templom egyik oldalkápolnájában. Olyan ősi, mint maga Théba - folytatta Amerotke. - Néhányan azt állítják, hogy maga az isten hagyta itt...

- Hát akkor most maga az isten vitte el - vágott közbe Mareb tiszteletlenül. - Igazad van, bíró uram - tette hozzá sietve. - Nem akartalak megbántani. A szobrot egy ehhez nagyon hasonló kápolnában tartják, azzal a különbséggel - mutatott a bejáratra -, hogy az ajtónál egy nagyon mély szent medence van.

- Igen, hallottam róla - bólintott Amerotke. - Éjjelente pedig egy pap virraszt az oltár előtt. Az ajtót a legjobb rézrakattal zárják be.

- Igen, bíró uram. Egy másik pap odakint őrködik. A folyosókon és csarnokokban az őrség kapitánya járőrözik. Egy papnő, az isten egyik szolgálólánya rendszeresen frissítőt visz a kinti papnak.

- De a bent virrasztónak nem? - Mareb megrázta a fejét.

- Nem, a virrasztópap napnyugtától pirkadatig belülről zárva tartja az ajtót, a kulcs pedig nála van.

- Es mi történt? - kérdezte Amerotke.

- Reggel a virrasztópap ki szokta engedni magát, hogy a társai megtarthassák a hajnali istentiszteletet, de Nemrathot nem lehetett felébreszteni. Hívták a kapitányt, a főpapokat, még Szenenmut uraságot is. Aztán betörték az ajtót. Odabent a szent medencét nem háborgatták. Nem voltak se lábnyomok, se bármilyen egyéb jel, de a virrasztópapot, Nemrathot megölték, kést döftek a szívébe.

- És az Anubisz Dicsősége eltűnt?

- Igen.

- Ki volt a kinti pap?

- Khéti, azt állítja, hogy semmi rendkívülit nem hallott. Szundított egy kicsit, elmondta az imáit, de egyébként semmi nem zavarta meg.

- A papnő?

- A neve Ita. Az éjszaka folyamán ételt és italt vitt Khétinek. Ő sem hallott semmit.

Amerotke elgondolkodva ült.

- Tehát van egy ehhez hasonló helyiségünk, az ajtó előtt egy szent medencével...

- Igen, bíró uram, és az az ajtó belülről be volt zárva, a kulcsot pedig Nemrath tartotta magánál.

Amerotke a keze felemelésével csendet kért.

- Másnap reggel a medencén nem látszott semmi szokatlan, csakhogy Nemrathot megölték, az Anubisz Dicsősége pedig eltűnt. A folyosókon és termekben örök jártak, akik nem vettek észre semmit.

Mareb bólintott.

- A kulcs előkerült Nemrath holttestéről?

- Igen, ott volt a köpenye redői közé rejtve.

- Az ajtó érintetlenül be volt zárva?

- Igen, bíró uram.

- Ki feszítette fel?

- Az egyik templomi őr a főpap parancsára.

- Nincsenek véletlenül titkos ajtók vagy járatok? - Újabb fejrázás. Aszural elfütyyentette magát.

- Az isteni Hatsepszut őrzöngeni fog - jegyezte meg Amerotke. - Az Anubisz Dicsősége egy szent ereklye.

- Van más is - folytatta Mareb. - A gyanú árnyéka természetesen azonnal a mitannikra terelődött. Megértheted miért, bíró uram: ők is egy kutyaistent imádnak és a sakál náluk is szent állat.

- Hát persze! - fújta ki a levegőt Amerotke. - Ha pedig Tusratta megszerzi a szent ametisztet, vagy akárcsak ha az emberek azt hiszik, hogy nála van, az isteni Hatsepszut neveltség tárgyává válik.

- Azt is beszélnek - tette hozzá Mareb -, hogy a templom el van átkozva, Anubiszt, a sakálistent látták ott járkalni.

Amerotkének az ajkába kellett harapnia. Más körülmények között badarságnak tartaná ezt az egészet. A szíve mélyén Amerotke nem hitt a sakálfejű istenekben, vagy éppen a sólyom formájúakban. Egyedül Maatban hitt, az igazság istennőjében, de úgy gondolta, hogy az efféle meggyőződéseket legjobb magában tartani.

- Tehát - foglalta össze -, rablás, gyilkosság, szentséggyalázás. Mi van még?

- Ugyanazon az estén, amikor az Anubisz Dicsőségét elrabolták - mondta Véni, és hájas tomporával fészkelődött egy kicsit a párnákon -, a templom egyik heszetét, táncoslányát holtan találták az egyik kerti pavilonban. Megmérgezték, de a gyilkosnak nincs nyoma.

- *Úgy vélik*, hogy méreg volt - jelentette ki Mareb.

- Habzott a szája! - csattant fel Véni. - És nem ez az egyetlen rejtélyes haláleset. Két birkát a templom nyájából szintén megmérgezve találtak, mint ahogy jó néhány halat is.

Amerotke lehunyta a szemét. Két héttel korábban lakomára volt hivatalos a királyi palotába, az Évmilliók Házába. Hatsepszut tökéletesen alakította a fáraó-királynőt, fennhangon bizonygatta, hogyan fogja felelősségre vonni a mitannikat, és hogyan köti magához őket szövetségesként. Most valaki gúnyt űzött ezekből a tárgyalásokból.

- Mégsem lehetnek a mitannik - jelentette ki Amerotke. - Nekik túl sok a veszténivalójuk.

- Úgysem fogják beismerni, nem így van? - szólalt meg Aszural.

- Nem, nem fogják - értett egyet Amerotke. - Nos, mik az utasításaitok?

- Mire a következő óra véget ér - felelte Mareb -, csatlakoznod kell Szenenmut urasághoz az Anubisz-templomban, sok mindent meg akar beszélni.

- Azt meghiszem - jegyezte meg Amerotke szárazon.

Felállt, felvette a mellűrt és a gyűrűt, és odaadta Prenhoénak, aki a kápolna túlsó végén egy ládikába helyezte azokat.

- Mondd csak - térdelt le Amerotke, hogy megkösse a saruja szíjait -, az őrt álló papot, Khétit kikérdezték?

- Persze, bíró uram. Nem tud semmit.

Amerotke egy pillanatig csak állt és Maat szobrát bámulta. *Hogy tudott az elkövető véghezvinni egy ilyen tettet?* - töprengett magában.

- Nincsenek ablakok? Rápillantott Mareb arcára.

- Nem, természetesen nincsenek - válaszolta meg Amerotke a saját kérdését.

Véni az ajtó felé intett.

- Az Anubisz-szobornál lévő - mondta -, még ennél is vastagabb. A legjobb cédrusfa táblákból, mindkét oldalon odaerősítve.

- Tehát a táblákat nem lehet elmozdítani? És a zár?

- Olyan erős - vágta rá Mareb -, hogy fel kellett feszíteni. - Derűs arca hirtelen elkomorult.

- Senki nem tud magyarázatot adni, hogy történhetett. Néhányan azt állítják, hogy maga Anubisz járt a saját templomában, megölte Nemrathot és elvitte az Anubisz Dicsőségét. A tör nyele, amelyik megölte a papot...

- Igen? - kérdezte Amerotke.

- Még senki nem látott ehhez hasonlót: fekete és egy sakálfejet formáz. Mi a véleményed, Amerotke uram?

A bíró ismét rámeredt az igazság istennőjének szobrára. Nem hitte, hogy tényleg Anubisz járt a templomban, de Széth, a gyilkosság istene kétségtelenül tiszteletét tette.

Anubisz: „A Nekropolisz Ura”

Második fejezet

- Voltam Akharitban. Elutaztam az ismert világ határain túlra. Megtapasztaltam az éhséget, szomjúságot, találkoztam ellenségekkel. Összecsaptam az éles karmú hiénákkal. Keresztülváltam ismeretlen sivatagokon, az én lábam tapodta először izzó homokjukat - Maat istennő templomának hatalmas udvarán egy szikomorfa alatt a történetmondó egyre több embert vonzott magához. - Láttam griffmadarakat emberfejjel a hátukon, szárnyas párducokat, leopárdot egy zsiráfénál is hosszabb nyakkal, hiénákat szögletes fülekkel és olyan vastag farokkal, akár egy nyíl. Megmásztam az Elefántcsont-hegyet...

Amerotke megtorpant, hogy szemügyre vegye a mesemondót.

- Még egyet, Szinuhe! - horkant fel Véni, a követ.

Amerotke szívesen maradt volna, szerette az ilyen történeteket, amelyeket aztán továbbadhatott a fiainak. Szhufoj fel-alá ugrált, és a kert fekete obszidiánfalához csapkodta a napernyőjét.

- Nem akarsz inkább itt maradni és meghallgatni? - tudakolta Amerotke.

- Azt akarom, hogy te maradj és hallgass meg, gazdám. - Amerotke a követek felé intett.

- Dolgom van...

- Gazdám, ez fontos. Belet - Szhufoj arra a száműzött lakatosmesterre utalt, aki Amerotke döntése után visszatérhetett Thébába -, itt van és beszélni szeretne veled.

Amerotke felsóhajtott és körbepillantott a jókora udvaron. A négyszögletes teret minden oldalról oszlopsoros sétányok határolták, a közepén csillogó medence terült el. Az építők előrelátó módon számtalan fát meghagytak - szikomorokat, akácokat, pisztácia-, datolya- és pálmafákat. Ezek most természetes védelmet és árnyékot biztosítottak a bódéknak, amelyek a látogatók és zarándokok seregét kiszolgálták. Théba összes bűvésze és amulettárusa ott volt, de ugyanúgy borbélyok, gyógyfüvesek és vándorló papok is. Az egyik fát táncosok csoportja vette körül, és egy fuvola trillázó hangjára láncot alkotva táncolták körbe-körbe. Nem voltak túlzottan ügyesek, annál inkább túlsúlyosak és izzadtak. Rövid, ujjatlan tunikát és ágyékkötőt viseltek, a nyakukat és csuklóikat karkötők és nyakláncok ékítették. Ezek közül az egyik egyszer csak eltört, a súlyos gyöngyök szétgurultak a közelben álló utcagyerekek nem kis örömeire, akik tülekedve próbálták felkapdosni, hirtelen véget vetve ezzel a táncnak.

- Nem látom a barátaidat - felelte Amerotke. - Ha meg akarják köszönni, megtehetik a templomban.

A többiek Aszural vezetésével várakozásteljesen néztek rá. Szhufoj lábujjhegyre állt.

- Nagyon sürgős, gazdám. Beletnek fontos információi vannak. Ma éjszaka lesz az esküvője. Utána vissza kell térnie a faluba összegyűjteni a holmiját.

Amerotke összeráncolta a homlokát. Izzadt és szomjas volt. Szhufoj szemei csak úgy csillogtak az izgatottságtól. Amerotke gyakran élcelődött rajta, de sosem becsülte alá ennek a kis csirkefogónak a tehetségét a hasznos információmorzsák összegyűjtésében.

- Most kell beszélnie veled - nógatta Szhufoj. - Neki és Szélinek.

- Jól van - sóhajtott fel Amerotke. - Aszural, Prenhoe! - kiáltotta, és rámutatott egy sörárusra az egyik pálmafa alatt. - Vigyétek a látogatóinkat és frissítsétek fel magatokat. Szhufoj kézen fogta a gazdáját.

- Miért nem akkor szóltál erről, amikor a templomban voltunk? -érdeklődött Amerotke.

Szhufoj közelebb húzódott.

- Gazdám, a falnak is füle van.

- Szóval nem akartad, hogy Prenhoe és Aszural rájöjjön?

Szhufoj gonoszul elvigyorodott. Amerotke hagyta, hadd vezesse keresztül a templom területén, el egy eszelős tekintetű vándorpap mellett, aki valamilyen ismeretlen kusita istenséghez imádkozott. Végimentek a térből nyíló egyik keskeny, sötét sikátoron. Amerotke rájött, hogy Szhufoj kedvenc étkezdéje felé tartanak: egy alacsony, fehér kőből épült ház felé több konyhával, étkezőhelyiségekkel és egy kellemes kerttel.

- Azt mondtam, hogy itt várjanak - magyarázta Szhufoj, amikor a bejárathoz értek.

Keresztülvágtak egy apró, a legkülönbözőbb illatokat árasztó szobán, amit raktárként használtak. Sajt, frissen levágott csirkék és kacsák karókon, alattuk tálak, hogy felfogják a félig nyitott csőrükből csöpögő vért. Odakint a kert olyan volt, mint egy apró paradicsom. Középen egy csatorna választotta ketté, ami a Nílus vizét vezette ide, hogy frissen és illatosan tartsa a füvet, a bokrokat és virágágyásokat. Egy futónövényekkel borított lépcsőzetes sövény mögött, egy sor agyagkályha állt fával megrakva, fölöttük vasrács, amin fűrek, foglyok, kacsák és egy antilop darabjai sülték. Egy teljesen meztelen fiúcska szaladgált fel-alá, és egy merőkanállal különböző fűszeres öntetekkel locsolgatta a húsokat. A füstpamacsok az egész kertben szétterítették a fenséges illatokat. Belet és Széli egy kis faasztalnál várakoztak egy pálmafa alatt. Egymás kezét fogva ültek, és Belet - a torz arca ellenére - sugárzóan boldognak tűnt. Ha Amerotke nem állította volna le, még térdre is borul előtte.

- Egy széket Amerotke uraságnak! - rikkantotta Szhufoj egy másik fa árnyékában ácsorgó felszolgálók csoportja felé. - Tárjátok szét a kezeketek és mondjatok hálát, amiért a nyomorúságos viskótokat megtisztelte a fenséges...

- Csönd legyen, Szhufoj - suttogta nyersen Belet.

A törpe abbahagyta, és tettetett bűnbánással nézett rájuk. A szolgák székeket hoztak és egy négyzet alakú, négy lábú asztalt helyeztek közéjük. Amerotke a többiekre gondolt, de nem volt más választása, el kellett fogadnia a hideg söröskancsót és a salátaágyon tálalt, hagyma karikákkal díszített rostonsült húscsíkokat. Széli rézkéseket kért. Amint ezek is megérkeztek és a szolgák hátrébb húzódtak, Belet odahajolt Amerotkéhez. Az arcán izzadságcseppek csordultak végig.

- Bíró uram, roppant hálás vagyok. Mindennap imádkozom érted - megragadta Amerotke karját. - Ha az első gyermekünk fiú lesz, engedelmeddel rólad fogjuk elnevezni. Tömjént áldozok majd a templomodban. A nagylelkűséged és jóságod örökre az alázatos szolgálóddá tett.

Amerotke legyintett egyet.

- Szabad ember vagy - mondta halkan. - Szent esküvéssel váltottad meg bűneidet - folytatta, és elmosolyodott. - Híres mesterember leszel és sok gyermeked lesz. Nem szeretnék udvariatlan lenni, de sok a dolgom. Kezd későre járni...

- Persze - Belet belekortyolt a sörébe, aztán mintegy tisztelgésképpen megérintette a homlokát. - Bíró uram, a rinocérosok falujából jövök, ami, mint te is tudod, Thébától délre fekszik. Szhufoj ártatlan volt és megőrizte a lelke tisztaságát. Sokan viszont megkeserednek. Megcsonkítják őket és megfosztják a szabadságuktól. Nem áldoznak más istennek, csak Széthnek, a gyilkolás istenének vagy Meret-Szegetnek, a kígyóistennőnek, aki figyelmeztetés nélkül csap le.

- Tudom - értett egyet Amerotke. - Az ilyen közösségek mindig kitermelik a maguk számkivetettjeit. Hallottam férfiakra, akik arcukat rongyok mögé rejtik, és kifosztják a magányos utazókat, szinte háborút folytatnak a fáraó alattvalói ellen. Néhányan a királyi kör tagjai közül legszívesebben porig rombolnák a faludat és a többi hasonló helyet.

- Időről időre megkeresnek bennünket idegenek - folytatta Belet. - A mi fajtánk idegennek tekint mindenkit, akinek olyan az arca, ahogy azt az istenek megteremtették. Ezek az emberek gyakran felbérelik a hozzám hasonlókat ilyen vagy olyan feladatokra. Mások az asszonyaink élvezete miatt jönnek, örömeiket lelik abban, ha egy eltorzított nővel hálanak. Körülbelül tíz

nappal ezelőtt, közvetlenül azután, hogy a Nílus apadni kezdett, engem is megkerestek.

- Kik? - vágott közbe Amerotke.

- Jó uram, nem tudom megmondani. Ez nem a thébai piactér, ahol az emberek szemtől szembe találkoznak és beszélgetnek, üdvözlőcsókot váltanak, vagy éppen a tenyerükbe köpve pecsételnek meg egy üzletet. Napnyugta volt. Két álarcos ember kopogtatott az ajtómon, de odakint leültek és nem voltak hajlandók bejönni. Az üzenetük egyszerű volt: nem sokkal napnyugta után a Hiénák Területére kellett mennem.

- Vajon miért téged kerestek meg? - kérdezte Amerotke. - Vagy ami még fontosabb, miért nem utasítottad vissza? Belet lesütötte a szemét.

- Megbánta, bíró uram - suttogta Széli Belet karját szorongatva. -El volt keseredve, pénzre volt szüksége.

- Nem minden törvénytelen, amit velünk végeztetek - tette hozzá Belet, miközben a nyakában viselt új, csiszolt kőlánccal játszadozott. -Ezüstre volt szükségem, hogy eljuthassak Thébába.

- Hogyan találkoztál Szélivel? - kérdezte Amerotke óvatosan.

- Ide akartam kilyukadni - sóhajtott fel Belet megkönnyebbülten. -Széli apja annak idején bútorokat hozott hozzám javíttatni meg elgörbült záratokat. Tudta, hogy nagyon jó családból származom. Az évek során összebarátkoztam vele.

- Meg a lányával - tette hozzá gonosz mosollyal Szhufoj.

- Tehát a Hiénák Területe? - emlékeztette Amerotke.

- Körülbelül egy mérföldnyire van a falutól, ez egy jókora sziklafennsík, ahol a halottainkat eltemetjük. Ott találkoztam a két vezetőmmel. A hely telis-tele van barlangokkal, engem is bevittek az egyikbe. Egy rongyot húztak a szememre, és egyre beljebb vezettek. Rájöttem, hogy akármit is terveznek, az a törvények ellen való. Aztán leültettek. Az este hűvösre fordult, ezért valahol tüzet gyújtottak. A hely tevéüléktől bűzlött. Remek bort adtak inni. Emlékszem, hogy a kupa törött volt, és amikor ittam belőle, rájöttem, hogy a látogatóim nem falubeliek. Egy ideig csendben vártam. Odakint felélénkült a szél. Az egyik öröm motyogott valamit, aztán lépteket hallottam és egy harmadik ember csatlakozott hozzánk. Az újonnan érkező biztosan nem a rinocéroszok falujából jött. Nekünk megvan a magunk szaga, szokása, beszédstílusunk. Nem árulta el a nevét, viszont dicsérni kezdte a családomat, a munkámat, különösképpen a bonyolult záratokat, amiket készítek, és amiket ki tudok nyitni.

- Mit akart ez az ember? - kérdezte Amerotke.

- Először azt kérdezte, hogy még megvannak-e apám szerszámai, vésői és kalapácai. „Jó uram”, válaszoltam, „ilyeneket Thébában is lehet venni.” „Igen”, jött a válasz, „de aki használni is tudja, azt nem. Nem akarsz gazdag lenni?”, folytatta a férfi.

- Felismerted a hangját?

- Nem, bíró uram. Olyan volt, mint a sivatagi szél, kemény, fenyegető. Megkérdeztem, hogy miért van szükségük a szakértelmemre. „Ezt neked nem kell tudnod”, felelte. „Hová kellene mennem?”, kérdeztem. „Egyiptom határain túl?” Az ember csak nevetett. „Olyan helyre fogsz eljutni, ahol eddig nagyon kevesen voltak. Ha pedig végeztél, gazdagabb leszel, mint a legtöbb ember.” Megkérdeztem, hogy veszélyes-e. „Az élet veszélyes”, jött a válasz.

Belet ivott egy kortyot.

- Nem tudtam, hogy mihez kezdjek. A büntetésem és száműzéseim óta törvénytisztelő módon éltem. Igyekeztem távol tartani magam a bajkeverőktől. Miután Bélivel találkoztam, az egyetlen álmom az volt, hogy megbocsátást nyerjek.

- Mi történt azon az éjszakán? - kérdezte Amerotke.

- Megkérdeztem, hogy még hány ember menne. Ezúttal sem kaptam választ. Megígérte, hogy gazdag leszek, elhagyhatom Egyiptomot, és úgy élhetek valahol a határokon túl, akár egy jómódú kereskedő.

Belet felemelte az arcát és arrafelé nézett, ahol a felszolgálók gyülekeztek egy fa alatt.

Azok rögvést elkapták a tekintetüket - úgy tartották, hogy szerencsétlen dolog egy torz emberre ránézni. Belet intett a kezével.

- Láthatod, hogy miért volt nagy a csábítás, bíró uram. Amerotke a tüzelő arcához szorította a hideg söröskancsót. Most, hogy találkozott Belettel, gyanakvás támadt a lelkében. A férfi kétségtelenül jó szándékú volt, de mégiscsak beleegyezett, hogy találkozik azzal a rejtélyes idegennel. Ránézett a lakatosmesterre, és mintha számító pillantást látott volna a szemében. *Helyesen cselekedtem vajon?*, töprengett Amerotke. *Ez az ember tényleg elkötelezte magát a fény útja mellett?* A szolgálójához fordult.

- Szhufoj, miért keresné fel egy ember a rinocéroszok faluját és kérné a barátod segítségét?

A törpe, aki éppen egy méhészt tanulmányozott a kert túlsó végében, elfintorodott és pislogott egyet. -Talán egy rablás miatt, gazdám?

- Ez neked is eszedbe jutott? - kérdezte Amerotke Belettől.

- Természetesen.

Amerotke meglögybölte a sörét a kancsóban. Rablások Thébában is előfordultak, főleg gazdag kereskedőknél: kincsesládáik, hordóik és raktáraik színültig tele voltak értékes ruhákkal, kövekkel és fűszerekkel.

- Folytasd, Belet - faggatta tovább Amerotke. - Ezt bizonyára tőlük is megkérdezted.

- Megkérdeztem - felelte halkán. - Ráműtattam, hogy a kereskedők és a gazdagok mindig gondosan őrzik a házaikat.

- És?

- A férfi nevetett. Azt mondta, nem lesznek Örök.

- Nincsenek örök?!

Amerotkének egyből a Nekropolisz, a Holtak Városa jutott az eszébe a Nílus túlsó partján, és benne az értéktárgyakkal teli sírkamrák tömege. Gyakori volt, hogy bandába verődött bűnözők betörték és kifosztották ezeket.

- Sírrablók? - kérdezte.

Belet szégyenkezve nézett maga elé.

- Ezt is említettem. Megint csak nevetett. Ezúttal gúnyosan. „Tényleg azt hiszed”, mondta, „hogy kiraboljuk a jóra való thébai embereket?” „Akkor hová?”, kérdeztem. „Egy helyre, amit kevesen ismernek. Szóval benne vagy, vagy sem?” Azt feleltem, hogy még gondolkoznom kell rajta. A férfi két napot adott, és azt mondta, hogy visszajön.

A felszolgálók hirtelen puszogni kezdtek egymás között. Amerotke körbepillantott, és látta, hogy a mesemondó érkezett meg a templomudvarról. Napbarnította teste köré vászonköpenyt kanyarított, fekete haját aranyszínű pánntal kötötte fel.

- Eleget beszéltem - jelentette ki a mesemondó. - A torkom pedig olyan száraz, akár egy sivatagi vádi.

A férfi láthatóan népszerű volt, hiszen a személyzet versengett, hogy ki szolgálja ki. Szhufoj irigykedő pillantásokat vetett rá.

- Bárcsak én is tudnék ilyen történeteket mondani.

- Tudsz is - jegyezte meg Amerotke hűvösen. - Kár, hogy senki nem hiszi el őket. Belet, folytasd.

- Két nappal később sötétedés után visszavittek a Hiénák Területére. Bekötötték a szememet és bevezettek a barlangba. A férfi már várt rám. Elmondtam, hogy izgulok, hogy a képességeim már nem olyanok, mint korábban. Faggattam a részletek felől. Kinevetett, ezért visszautasítottam. Azt hittem, már végzett, de ekkor megéreztem, hogy egy kígyó tekeredik a lábam köré. „Érzed?”, kérdezte a hang. „Persze, hogyan”, feleltem. „És egy szót sem szólni senkinek arról, amire kértelek?” „Jó uram, hogyan beszélhetnék olyasmiről, amit nem is tudok?” „Bolond vagy”, felelte az idegen. „Lehet, hogy elvesztetted az orrod, de a füleid és a nyelved még kivághatom.” Megesküdtem, hogy csukva tartom a szám. Kivittek a barlangból, és hazamehettem a faluba.

- Valaki mást megkerestek rajtad kívül? - tudakolta Amerotke.
- Nem hiszem - rázta meg a fejét Belet.
- Miért mondd most el?
- Mert rájöttem - felelte Széli. A lány összegörnyedve ült, helyes arca elkomorodott, miközben a férje vallomását hallgatta. - Faggattam - mosolyodott el. - Igen, még a házasságunk előtt!
- Eljöttek hozzám - szólalt meg Szhufoj -, és a tanácsomat kérték.
- Te pedig azt mondtad, hogy beszéljenek velem?
Amerotke lehunyta a szemeit, és előre-hátra himbálózott a széken. Csábító volt a gondolat, hogy elvesse ezt az egész történetet, mint ostoba virtuskodást, egy olyan tervezett rablást, amit aztán sosem visznek véghez. Kinyitotta a szemeit és rámeredt a jegyespárra.
- Te elhiszed, hogy az az idegen komolyan gondolta, ugye? Szentségkáromlás. Talán egy templom kirablása?
- Az Anubisz Dicsősége - szólt közbe Szhufoj. - A szent ametisztet ellopták.
Amerotke megrázta a fejét.
- Nem, nem törnének be egy olyan templomba, mint az Anubisz. Nem elég, hogy gondosan őrzik a katonák, de a mitannik miatt még a királyi testőrség tagjai is ott vannak a közelben. A gazfickókat azonnal lemészárolnák, ahogy belépnek a templomudvarra.
Amerotke elnézte, ahogy egy méh virágról virágra röppen.
- Azért mondtam el - szólalt meg Belet -, mert így a lelkiismeretem tiszta, az ajkaim és a szívem büntelen. A fáraó kegyes volt hozzám. Ha ez a förtelmes rablás bekövetkezne, sosem lennék békére...
Megremegett a hangja.
- Rejtélyes rablás lesz, ha lesz - bólintott Amerotke. - A vízparton és a nyomornegyedben egy rézdebenért fel lehet bérelni útonállókat és gyilkosokat. Miért volt rá szükség, hogy ez a rablóvezér kimenjen a rinocéroszok falujába segítséget kérni? Valami készülöben van, s ha befejeződik, minél kevesebben tudnak róla, annál jobb. Ha a rablás nem itt lesz Thébában... - Amerotke megvakarta a szemöldökét. - Talán máshol? Az ezüstabányák... ?
- Bíró uram!
Amerotke hátrapillantott. Aszural rájuk talált, és egyenesen őket nézte. Amerotke megköszönte Beletnek és felállt az asztaltól.
- Ha megtudsz még bármit... - kinyújtotta a karját és megszorította Belet és a felesége karját. - Leljetek békére.
Csatlakozott Aszuralhoz, és újra beléptek a sikátorba. Szhufoj nemsokára utolérte őket.
- Nagyuram - harsogta -, a könyörületességed és bölcsességed párját ritkítja. Belet újra a fáraó kegyébe került, mint az apja. Ö...
- Köszönöm, Szhufoj.
Amerotke megtorpant és megragadta Aszural vállát.
- Ha én egy rablást terveznék, hogy ellopjak valami értékeset, hogy legmerészebb álmaimat is felülmúlóan gazdag legyek, hová mennék?
- Théba házaiba? - vont a vállát Aszural.
Amerotke a saját házára gondolt: egy magányos kúriára hatalmas kertekkel körülvéve. Nofret időről időre szóba hozta, hogy miért nem fogad fel több őrt. Vajon ez a ház is olyan, mint az övé? Thébától távol könnyű zsákmány egy csoportnyi mindenre elszánt gazfickónak és útonállónak? De az efféle tolvajoknak szükségük lenne lakatosmesterre?
- A követek várnak - emlékeztette Aszural. Amerotke megveregette Szhufoj vállát.
- Meghallgattam, amit a barátod mondott. Jelen pillanatban nemigen tudom kibogozni. Gyere, most más dolgok várnak ránk.
A kertben a történetmondó, nevetgélve és a felszolgálókkal beszélgetve éppen egy sült libát rágcsált, időnként pedig nagyot kortyolt a söréből. Nevetett és a szolgálólányokkal

évődött. Néha arrafelé pillantott, ahol Belet és a menyasszonya ültek egymás kezét fogva, összebújva, a közös jövőjüket tervezgetve. A mesemondó élénken figyelte őket, habár pillanatnyilag nem érdekelték, apró porszemek voltak csupán. Nem, húzta meg a söröskancsóját, egyáltalán nem érdekelték. Azt viszont, hogy Amerotkéval, a Két Igazság Csarnokának bírójával beszéltek, nos ezt a történetet el kell mondania a mesterének.

Aznap valamivel később, kint a Pálmák Oázisában a Vörös Földeken, Thébától keletre Tusratta, a mitannik királya egy medencében fürdött a pálmafák gyűrűjében. Állt, és a kezével fröcskölte magára a vizet. A medence pereme mentén rabszolgák és szolgálók várakoztak, lesve minden mozdulatát. A király aztán egy darabig csak lebegett a víz felszínén, így a szolgálói jól láthatták testén a harci sebesüléseket, amelyeket a birodalmának védelmezése és kiterjesztése közben szerzett.

Tusratta a hátára fordult és a pálmák lombjain keresztül felnézett a ragyogó kék égre, amely egy kitárt szárnyú, a fuvallatok hátán magányosan keringő keselyűt leszámítva teljesen üres volt. *Egy jel lenne talán, töprengett Tusratta. A jövő ómene?*

Odafordult egy zsámolyon ülő írnochoz, ölében egy papirusztekercs, szaru tintatartó az övé, kezében lúdtoll, készen arra, hogy a gazdája minden szavát lejegyezze.

- Hogy is hívják az egyiptomiak a keselyűket?

- A fáraó tyúkjainak - felelte az írno.

Tusratta lehunyta a szemeit. Felidézte a véres csatateret: a keselyűk hatalmas fekete rajokban gyűltek össze, akár legyek egy tetem fölött.

- Vadászol ma este, nagyuram? - kérdezte a főlovásza. - Egyre kevesebb a vad.

Tusratta kezét felemelve csendre intette. A medence széléhez úszott és ráült egy lapos sziklaperegre közvetlenül a víz felszíne alatt, hagyva, hogy a sebes patak körbenyaldossa és ringassa a testét.

Ha vadászni mennék, merengett Tusratta, nem egy gazellát vagy antilopot akarnék elejteni. Beletúrt a sűrű fekete szakállába: a zsákmánya a fiatal fáraó-királynő lenne. Milyen pompás lenne keresztülvonulni Thébán, és akárcsak korábban a hükszósok, lángtengerbe borítani. Kifosztaná a templomokat, lerombolná a palotákat és lakóházakat, míg végül kő kövön nem maradna. Kirabolná I. Tuthmószisz sírkamráját is. Szenenmutot, Egyiptom nagyvezírét viszont magával vinné. Igen! Tusratta felnézett az égre: keresztre feszítené Szenenmutot, vagy kikötözné valahol a sivatagban, a hiénák és oroszlánok martalékául. *Ami pedig Hatsepszutot, a fáraó-királynőt illeti...* húzta össze a szemét Tusratta. Mélyebbre merült a vízben, hagyta, hogy a kellemesen hűvös sodrás a combjait nyaldossa. Őt a háremébe kényszerítené, ahol megtanítaná neki, hogy igazából ki viseli a koronát!

Tusratta, a körülötte álló udvaroncok meglepetésére, dühösen belecsapott a vízbe. *Amiatt a csata miatt, füstölgött magában a király az életem a feje tetejére állt.* Az összes mitanni törzs és klán, a hatalmas főváros minden háztartása megszenvedte az emberveszteséget. A sebesültek és megnyomorodottak számát felbecsülni sem lehetett. Az északi sivatagot mitanni páncélok és harci kocsik roncsai borították, ha nem éppen az egyiptomiak templomaiban és házaiban mutogatták azokat, mint emléktárgyakat és hadizsákmányt. Mielőtt elindult volna a Pálmák Oázisa felé, Tusratta lement a palotája alatti termekbe és végigfuttatta a tekintetét az üres kincsesládákon. A tartalmukat már régen elköltötték - páncélokra, felszerelésre, ellátmányra és zsoldoscsapatok felbérelésére. Kárba vezett az egész! Egyiptom diadalának híre a Zöld Végtelentől egészen a Kánaántól északra élő vad törzsekig eljutott. Tusratta bosszút forralt. Nem sokkal később összeült a tábornokaival és gondosan számba vették a megmaradt harci kocsikat, szekereket, lovakat, hajítódárdákat, íjakat és nyilakat. Hogy mely egységek foghatók hadra, és melyekben lehet megbízni. A számvetés végén Tusratta lesújtva vette tudomásul, hogy a bosszú, akárcsak fölötte az égbolt, csodálatos, ám elérhetetlen.

- Nem tudunk összegyűjteni elegendő számú katonát - foglalta össze akkor az egyik tábornoka. - Ha pedig kiürítjük a birodalmat... - a mondatot nem fejezte be: tudta, hogy a

legbölcsebb dolog, ha hagyja, hogy Tusratta maga vonja le a következtetéseket.

- Ha kivonulunk - folytatta a király -, akkor védtelenül hagyjuk a határainkat. A törzsek beözönlének. A városainkat és falvainkat feldúlják.

- Aztán ott van az aratás - tette hozzá egy másik tábornok.

Ó igen, ott volt az aratás, és ha a magtárak kiürülnek... Tusratta lenézett a vízre. Annak idején meg kellett küzdenie a trónért: cselszövésssel, ármánykodással, gyilkossággal és árulással. A féltestvérei közül hármat saját kezűleg fojtott meg, hogy ne jelentsenek veszélyt rá nézve. Tusratta egyik nap a palotájában, hatalmas ágyán forgolódva merengett. Bosszúra áhítozott, de egy újabb háború kilátástalan volt. Hatsepszut, a fáraó- királynő éppoly csalafintának és veszélyesnek bizonyult, mint egy kobra. A katonái szemében istennő volt, a győzelem pedig csak fokozta a dicsőségét. Ha Tusratta ismét a háború mezejére lép, és másodjára is kudarcot vall... Hirtelen fázni kezdett a háta. Figyelnie kellett a klánvezérekre. A mitanni udvar kevés volt több egy acsarkodó farkasfalkánál. Az egyiptomiaktól elszenvedett vereség után Tusratta sorra kereste a mondvacsinált indokokat, és kivégeztette a kétséges lojalitású udvaroncokat, tábornokokat és parancsnokokat. A vérontás egy időre talán kiűzte a fejből a lázadás és árulás gondolatát, de tudta, hogy a maradék csak az alkalomra vár.

- Nyugodj meg és gondolkozz - tanácsolta akkor a féltestvére, Wanef. - Egyiptom hadd hízzon csak kövérre, gazdagodjon és lustuljon el. Hatsepszut teste hadd kerekedjen csak ki egy kicsit. Gyűjtsd össze az erődöt és várj. Egy nap Egyiptom a tiéd lesz, én pedig nézni fogom, ahogy eljátszodozol a fáraó- királynőjünkkel a hárememben.

Wanef egyszerre volt a főtanácsadója és a szeretője. Amikor a forrófejűek háborút követeltek, ő békét javasolt.

- Hazudj, hajbókolj, a homlokoddal érintsd meg a talajt. Ígérj meg bármit, legalábbis egyelőre! - mondta a nő.

Tusratta vonakodva beleegyezett. Az országnak békére volt szüksége, a kereskedői szabad útvonalakat követeltek. Elfogadta Hatsepszut ultimátumát, noha a fáraó- királynő békeajánlata sértőnek és megalázónak bizonyuk. Tusrattának el kellett jönnie Egyiptomba, meghallgatást kellett kérnie a fáraótól, meg kellett hallgatnia a feltételeit és bele kellett egyeznie mindenbe, amit kért. Tusratta végighallgatta. Amint a követek visszavonultak, dührohamot kapott. Ezúttal is a hercegnő csillapította le a dühöngését.

- Gondolkodj - nógatta a nő. - Gondolj a jövőre... - Nagyuram?

Az egyik írnok, észrevéve királya elkomorodó tekintetét, úgy döntött, hogy megzavarja.

- Fenség, mi az?

- A békeszerződést! - követelte Tusratta.

Az írnok kinyitott maga mellett egy ladikot. A papirusztekercset még mindig a térdén egyensúlyozva kibontotta az írást. Tusratta lehunyta a szemét.

- Olvasd fel a feltételeket.

Az írnok így is tett, Tusratta pedig gratulált magának, amiért meg tudta őrizni a nyugalomát.

- Elég! - tartotta fel a kezét.

Wanef és a többiek, mosolyodott el Tusratta magában, ó igen, ők éppen Thébában vannak- Róka módjára bujkálnak a sziklák között, néha előbújnak, tiltakoznak és ágálnak. Húzzák az időt, de végül aztán megkötik a békét.

- Hatsepszut hadd higgye csak, hogy ő diktál - suttozta neki aznap éjszaka Wanef, az ajkai szinte súrolták Tusratta fülét. - Hadd üzekedjen csak Szenenmuttal, a kőművesével. Eljön még a mi időnk.

- Csakhogy évekbe fog telni! - tiltakozott Tusratta.

- A bosszú annál édesebb, minél tovább érlelődik - vágott vissza Wanef. - Most pedig hallgass meg, nagyuram.

Egy csodálatos történetet tárt elé: Szinuhéról, a vándorról, akinek részletes térképein rajta

vannak a karavánutak a Vörös Földektől egészen Kusig és Puntig, ahol drága fűszernövények sorakoznak hatalmas ládáiban. Mesélt a titkos víziutakról, és hogy mi kerülhet el a Zöld Végtelenen túl. Tusratta végighallgatta, de ezzel még nem ért véget az ámulata. A nő beszámolt neki Anubisz templomáról, és benne a szent, felbecsülhetetlen értékű ametisztről.

- Mit adnál azért - suttogta -, ha kezében tarthatnád Egyiptom büszkeségét?

- Rájönnének! - ellenkezett Tusratta. - Hatsepszut elégtételt követelne.

- Csak ha be tudja bizonyítani - válaszolta Wanef.

Tusratta roppant elégedett volt. Amióta elmenekült arról a borzalmas csatamezőről, a mitannik hulláinak embermagasságú halmaival, Tusratta most először érezte, hogy a szíve megtelik boldogsággal, hogy legszívesebben kacagna.

- És hogyan tudod ezt elérni? - kérdezte.

Wanef lecsusszant az ágyról, a vállai köré tekerve a lepedőt. Nem ő volt a leggyönyörűbb nő a világon, de ahogy szeretkezett - akárcsak a tervei -, az eredeti volt, finom és rafinált. Tusratta teljesen megbízott benne. Kivezette a királyt a hálókamrájából, keresztül a palotakerten, hogy mutasson neki valamit egy börtöncellában mélyen a falak alatt. Tusratta összecsapta a tenyerét, és gyengéden átölelte a nőt.

- Ha ezt megteszed nekem - suttogta szenvedélyesen -, azt kívánhatsz, amit csak akarsz.

- Nem, nem, hallgass meg, de jól figyelj!

Aztán előadta az egyik bonyolult tervét. Tusratta végighallgatta, bámulattal adózva Wanef érvelése és tehetsége előtt. Lassan kibontakozott előtte egy kép az arrogáns Hatsepszutról, kémekről és árulókról, emberekről, akiknek a lelkét meg lehet vásárolni. Tusratta irigyelte a nő képességét, ahogy össze tudta gyűjtögetni az információmorzsákat és a hálójába tudott vonni másokat. Már mélyen bánta, hogy annak idején nem hallgatott rá, mielőtt megindította az inváziót a Hórusz útján keresztül Egyiptom felé.

- Biztos vagy abban, hogy véghez lehet vinni? - kérdezte.

- Igen. Menjünk el Egyiptomba, bátyám, ha szükséges hajbókoljunk és csókoljuk meg annak a szajhának a vörösre festett körmeit, de valójában nem hódolunk be. Meg fogjuk fosztani a legbecesebb kincsétől. Az egyiptomi szukának nem lesz bizonyítéka, és a hónapokból évek lesznek - Wanef felemelte a kezét. - Szóbeszéd kap szárnyra. Az emberek összesúgnak a háta mögött, és azt mondják: „Az istenek nincsenek Hatsepszuttal”. Nevetség tárgya lesz az ellenségei között. Ó persze, toporzékolhat azzal az apró lábával, és követelhet ezt-azt.

Wanef összekulcsolta az ujjait.

- És ez a legszebb az egészben, királyom. Ha mi tartjuk magunkat az egyezséghez, neki is tartania kell! Ha minket kötnek a feltételek, ugyanúgy kötik Egyiptomot is. Ha pedig tiltakozik, sértetten világgá kürtöljük, hogy az egyiptomi Hatsepszut nem tartja be a szavát, és csak ürügyet keres egy újabb háborúhoz - Wanef a kezeit használva ecsetelte, hogy a civakodás hogyan fog oda-vissza csapkodni. - Eközben pedig a mitannik megerősödnek. Új lovakat tenyésztünk, harci kocsikat építünk, kiterjesztjük a kereskedelmünket és megtöltjük a kincseskamráidat.

- Mi van, ha elbukunk? - kérdezte Tusratta visszafogottabban. - Mi történik, kedves húgom, ha a pompás terved dugába dől?

Wanef arcáról lehervadt az öröm. Tusratta tudta, miért. A király sosem bocsátott meg azoknak, akikben csalódnia kellett.

- Ha nem sikerül a terv - válaszolta a nő látszólag fesztelenül -, akkor is mit veszíthetünk? Egyiptom hogyan tudja bebizonyítani, hogy mi állunk a dolgok mögött? Gyanakodhatnak, vádaskodhatnak - idegesen felnevetett. - Majd hazugságnak tituláljuk, mondván, hogy Egyiptom újabb háborút akar provokálni.

- Édes bor lesz ez - mormolta Tusratta -, amivel leöblítem a vereség ízét. De mi van a többiekkel? Hunróval, Sznefruval, Menszuval? A királyi tanács úgy döntött, hogy veled

tartanak Egyiptomba. Esetleg segíthetnek a terv végrehajtásában, de meg lehet bennük bízni?

Wanef közelebb húzódott, és Tusratta nyaka köré fonta a karjait.

- Hercegem, beszéljünk még egy kicsit Hunróról, Sznefruról és Menszuról...

Tusratta elmosolyodva kizökkent a gondolataiból, és kezeit kinyújtva mélyebbre merült az oázis vizében.

- Nagyuram! - felpillantott, az egyik kapitánya állt a medence szélén.

- Mi az? - kérdezte Tusratta.

- Követek Thébából.

Tusratta intett a többieknek, hogy hagyják magukra őket. Odalökte a vászonruhát a kapitánynak, és amint a többiek elmentek, kimászott a medencéből és maga köré csavarta.

- A tábor peremén várakoznak - folytatta a kapitány.

- Hogy néznek ki? - kérdezte Tusratta.

- Dromedárokon jöttek, felfegyverkezve. Nem fedik fel az arcukat, csak a szemük látszik. Azt állítják, hogy Wanef hercegnőtől jönnek és csak veled hajlandók beszélni.

- Hányan? - folytatta Tusratta.

- Összesen hárman.

- Hozd a vezetőjüket a sátramba - parancsolta Tusratta. - Az örök süketnémák legyenek!

A kapitány elsietett. Tusratta felkapott egy brokátköpenyt és a vállára kanyarintotta, aztán a sátrához sietett. A szeme megakadt egy csapat törpén, fekete bőrű embereken, akik körben ülve fecserésztek, akár a gyerekek. Csak egy-egy ágyékkötőt viseltek, amelyekbe apró hengereket tűztek. Tusratta megtorpant és elmosolyodott. Wanefre gondolt, Thébára és mindarra a felfordulásra, amit a nő ott fog okozni. Csettintett az ujjával, mire a komornyik kitérte a sátor ajtólapját, és Tusratta belépett annak hűs, illatosított levegőjű belsejébe. Felöltözött és egy párnahalomra letelepedve összeszedte a gondolatait. Előtte egy asztalon kancsóban görög bor állt, hideg és illatozó, mellette gyümölcstál. Tusratta megvárta, hogy egy szolga megvizsgálja és megkóstolja mindkettőt, mielőtt maga is evett és ivott volna. A sátor bejárata ismét feltárult, és Wanef követe csusszant be a nyíláson, mint valami szellem. Térdre ereszkedett, a homlokával megérintette a talajt. Tusratta egy ideig ebben a pózban várakoztatta.

- Ne gyere közelebb - parancsolta a király. - Most már felülhetsz. A férfi elkezdte levenni az arcát takaró ruhát, de Tusratta egyetlen kézmozdulattal félbeszakította.

- Figyelem a szemeidet - mondta a férfinak -, és ez elég. Csak beszélj, ne mozdulj és biztonságban leszel!

A küldönc hallotta, hogy a háta mögött a bejárat takarólapja félrehúzódik. A vállá fölött hátrasandítva két kusitát látott belépni fehér szoknyában és bőrpáncélban, kezükben felajzott íjjal.

- Üzenetet hozol Thébából? A férfi ismét meghajolt.

- Remek híreket hozok, nagyuram. Ami oly becses Egyiptomnak, hamarosan minket gazdagít.

Tusratta ügyesen leplezte az izgalmát.

- És a térképek?

- Ami oly becses Egyiptomnak, nagyuram, hamarosan a miénk lesz.

- Hamarosan? - kérdezte Tusratta.

- Wanef hercegnő óvatosságra int. Bölcsőbb és biztonságosabb várni.

- Mi van a másik üggyel? - tudakolta Tusratta.

- Minden a terv szerint halad, királyom.

- És Benia szarkofágja?

- Wanef hercegnő jog szerint követeli, hogy kerüljön vissza a mitannikhoz.

Tusratta lehunyta a szemeit. Az édestestvére arcára gondolt, akinek mumifikált holtteste most amellet a zsarnok I. Tuthmószisz mellett fekszik. Tusratta beharapta a száját. A

gyűlölete Hatsepszut iránt legalább akkora volt, mint annak apja iránt. Hiszen nem Tuthmószisz volt az, aki átküldte a harcikocsi-századait a Sínain, végigdúlva Kánaán dús völgyeit és védtelen falvait? És nem Tusratta volt az, aki megfogadta, hogy kifosztja a fáraó sírját és összetöri a szívét tartó edényt? A mitanni király felsóhajtott. Megpróbálta és kudarcot vallott, de Wanefnek igaza volt. Az istenek új lehetőséggel ajándékozták meg.

- Tudod, mit kell tenned? - nyitotta ki a szemeit Tusratta.

- Igen, nagyuram. - És a zárlakatos?

A hírnök szemei megrebbentek.

- Tehát kudarcot vallottál, ugye? - csattant fel Tusratta.

- Nagyuram, tájékoztattam Wanef úrnőt, hogy a Beletnek nevezett teremtmény hogyan folyamodott kegyelemért Amerotkéhez, a Két Igazság Csarnokának főbírójához.

- Amerotke!

Tusratta ránézett a hírnök mögött álló kusitákra. Wanef hercegnő már nem először említette ennek a férfinak a nevét! Még figyelmeztette is, hogy Hatsepszut királyi körének tagjai közül kettőre kell figyelnie: a nő szeretőjére, az építész Szenenmutra és Amerotkére, a főbíróra.

„Amikor elkezdődik a felfordulás”, figyelmeztette annak idején Wanef, „Hatsepszut Szenenmuthoz fog menni tanácsért, Amerotke pedig prédára kezd lesni, akár egy keselyű: figyelni kell rá.”

- Életbevágóan fontos - mondta Tusratta -, hogy az a lakatosmester együttműködjön. - Hangosan beszívta a levegőt, az orrlyukai kitágultak. - Üdvözetünket küldjük Wanef hercegnőnek. Ismered a parancsot, most elmehetsz.

A hírnök elhagyta a sátrat. Tusratta egy darabig még ült, egyik szilvát a másik után tolta a szájába, és hangosan, élvezettel rágcsálta. *Amerotke*, gondolta. Hogyan bánhatna el vele? A gondolataiba temetkezve bámult a kupájába.

- Eddig jó - suttogta végül.

Felemelte a fejét és tapsolt egyet. Egy szolgáló lépett be.

- Ma éjszaka áldozatot mutatok be. Mondd meg a papoknak, hogy napnyugtakor álljanak készenlétben.

A szolgáló meghajolt és kihátrált. Tusratta aznap éjjel kimegy a sivatagba. Magával visz egy hadifoglyot és véráldozatot mutat be, a saját sötét isteneit híva segítségül Egyiptom isteneinek összezavarására.

Anubiszt Ozirisz és Nephthüsz fiának tartották

Harmadik fejezet

Amerotke belépett az Anubisz-templom alatti félhomályos balzsamozócsarnokba. Mécsesek égtek, a magas, keskeny ablakokon fénypázmák szűrődtek be, de mindez kevés volt, hogy feloldja a helyiség sötét, nyomasztó hangulatát. A szemközti fal előtt egy hatalmas Anubisz-szobor emelkedett ki a terjengő füstből. A levegő só és nátronlúg szagától volt terhes, illetve azoknak a fűszereknek az illatától, amelyekkel a balzsamozók a holttestek belsejét tömték ki. A szobor felett Amerotke a következő feliratot vette ki: „ÓVAKODJ! TISZTELD EZT AZ ISTENT! AZ IGAZSÁGOT BECSÜLI, A SZEMÉBEN A HAZUGSÁG ISTENKÁROMLÁS!”

A komor csarnok szöges ellentétben állt a Várakozás és a Megjelenés Csarnokának színpompájával, hófehér falaival és ékszerként tündöklő festményeivel, amelyeken az imént keresztülhaladt. Vagy ott voltak a kertek, a templom gyöngyszemei, ahol az akáciák és szikomorfák árnyékában hűsítő vizű medencék és tavacsok csillogtak.

Bármelyik másik időpontban Amerotke kellemes élménynek találta volna a látogatást, leszámítva azoknak a kutyáknak, az úgynevezett szent falkának a csaholását a templom túlsó vége alatti mély üregekből. Anubisz temploma valósággal nyüzsgött. Itt egy csoportnyi pap haladt el tömjénfüstbe burkolózva, amott siránkozó emberek álltak sorba a kérelmeikkel, az Élet Házának tudósai jöttek-mentek mindenfelé a sok olvasástól görnyedt háttal. A halálkamra már teljesen más világ volt. A bírónak meresztenie kellett a szemét a félhomályban. Ki tudta venni a balzsamozók alakját, amint a kőlapokra kiterített holttestek fölé hajolnak. Ezek egyike egy nőé volt, a balzsamozók éppen egy másik körül sürgölődtek, szitkozódva és panaszkodva annak összezúzott, szétmarcangolt húsa miatt.

Egy alak emelkedett ki a sötétebből. Amerotke felismerte Szenenmut zömök sziluettjét, kopaszra borotvált fejét és erős, széles arcát – egy korlátlan tehetségű férfi, a valódi hatalom a trón mögött. A puhány, gondosan kifestett udvaroncok a háta mögött ujjal mutogattak Szenenmutra, felkapaszkodott jöttmentnek tartották, és tulajdonképpen az is volt. Egy építészből katonává lett politikus, az udvarban csak „Kőművesnek” csúfolták - persze a háta mögött. Ezúttal, a rangja ellenére sokkal hétköznapiabbnak festett egyszerű vászonköntösében, láncok, gyűrűk és hivatali jelvények nélkül. Izmos vállán izzadságcseppek csillantak. Amerotke tett egy lépést előre, és éppen meghajolni készült, de Szenenmut kinyújtotta felé a kezét.

- Kövess - parancsolta Szenenmut és belekarolt a főbíróba. Keresztülsétáltak a balzsamozócsarnokon, be egy üres kőkamrába.

Egy asztal körül néhány lóca állt, a falak mentén polcokon agyagedények sorakoztak. A helyiséget só és rothadás büze járta át. A falakon durva rajzokat vett észre, rajtuk obszcén szexuális jelenetekkel. Az ezeket tanulmányozó csuklyás alak most megfordult. Miután rájött, hogy Hatsepszutot látja, Amerotkének térdet kellett volna hajtania, de a királynő megrázta a fejét. Testét egyszerű köntös takarta nyaktól bokáig, a haját vászonkendő mögé rejtette. Ő volt a birodalom fáraó-királynője, a Két Ország ura, a kettős korona, az atef és a nenesz és a királyi köntös viselője. Csakhogy, a karkötőit és bokaláncait leszámítva Hatsepszut semmilyen királyi jelvényt nem viselt. Ahogy leült, a falfirkák felé intett.

- Az emberi szív - mosolyodott el -, legalábbis a férfiaké, ritkán változik. Szenenmut uram, ha egy szerető ki akarná próbálni ezeket a pozitúrákat, bizonyára fájós nyakkal és háttal ébredne. Nem így gondold?

Szenenmut köhintett egyet és félrenézett. Hatsepszut zöldre festett körmű ujjait a szája elé kapva felkacagott.

- Most nélkülözniük kell a pompát - mondta. - Szeretek itt lenni. Senki sem hall bennünket - rápillantott Amerotlíére. - Hogy van Théba főbírája?

- Már az örömet okoz, hogy az arcodat láthatom, felség.

- Azt elhiszem, de most ne köntörfalazzunk! Nem kellene itt lennem.

- Nekem sem - válaszolta Amerotke. - Egyikünknek sem kellene itt lennie. Mégis mi az, ami miatt most nem kellene itt lennünk?

- Ez az én Amerotkém: nyersen őszinte, bár kissé ingerült.

Hatsepszut elhessentett egy zümmögő legyet. Megvárta, amíg Szenenmut bort tölt és csatlakozik hozzájuk.

- Három hulla fekszik odakint - kezdte Hatsepszut. - Nemratxi, a pap, a táncoslány és ami Szinuhéból, a vándorból megmaradt. A küldöncök, gondolom, beszéltek arról, hogy mi történt. Jut eszembe, hol vannak most?

- Az előcsarnokban hagytam őket, és igen, elmondták, mi történt.

- Helyes! - Hatsepszut kényelmesen elhelyezkedett és belekortyolt a hűtött fehérborba. - Nem untatlak az ismétléssel. Valahol a templomban várakozik Tusratta négy követe. A nevük Wanef, Hunro, Menszu és Sznefru. Legalábbis ez a nevük egyiptomi változata. Nos, ők mind a négyen nagy hatalmú mitannik. A három férfi képviseli Tusratta birodalmának legjelentősebb harcos klánjait. Nem szeretnek engem, nem szeretik Egyiptomot, de kénytelenek megkötni a békét.

- Es a nő? - kérdezte Amerotke.

- Igen, rajta már sokaknak megakadt a szeme - kacagott fel Hatsepszut. - Valójában pont ez a probléma. Tusrattának fejét kell hajtania egy fáraó-királynő előtt, és ez nincs ínyére. Wanef a féltestvére. Csak egy nő ismer igazán egy nőt. Gyanítom, hogy ez a jelenlétének igazi indítéka.

- De ez nem minden - szólt közbe Szenenmut.

- Szenenmut uramnak - hízelgett Hatsepszut -, mint mindig, most is igaza van. Wanef Tusratta főtanácsadója. Számító, éles eszű és könyörtelen. Békét akar. Nyitott határokat akar, szabad kereskedelmet, katonai szövetséget és eljegyzést Tusratta lánya és az egyik rokonom között. A leányzó helyes teremtés, a fiúnak nem lehet kifogása.

- Mit akarnak még? - kérdezte Amerotke.

- Nos - ütögette meg az asztalt. - Hivatalosan vissza akarják szállítani Benia holttestét. Az apámnak több ágyasa volt, mint madáron a toll. Benia Tusratta rokona volt, szerette és tisztelte.

- De a nő halott és eltemették.

- Persze, a mumifikált holttestét ki akarják hozatni az apám sírkamrájából, hogy visszavihessék az udvari mauzóleumukba a mitanni fővárosban.

- De senki sem tudja, hogy hol van Tuthmószisz sírkamrája.

- Én tudom - mosolygott Hatsepszut.

- Akkor mi a probléma?

A mosoly elillant Hatsepszut arcáról.

- Nem is tudom - motyogta. - Furcsa pletykákat hallottam Benia haláláról - legyintett egyet. - Ami a lényeg, hogy a mitannik Szinuhe, a vándor feljegyzéseit is akarják.

- Hallottam már róla.

- Ahogy egész Théba is. Kalandor, utazó. Szinuhe emlékezete a tudás kincsesára volt: tengeri útvonalak, karavánutak, ösvények a sivatagon keresztül, a vízforrások és oázisok pontos helyei.

- És?

- Szinuhe holttestét, már ami megmaradt belőle, a Nílusból halászták ki. A szomszédok

szerint Szinuhe tegnap reggel kezében egy bőrsákkal elhagyta a házát. Egy halász látta Bész lerombolt temploma felé igyekezni. Nem sokkal később holtan találták, a kézírata eltűnt.

- A mitanniknak köze lehet hozzá?

- Talán. Aztán ott van az Anubisz Dicsősége, amit elloptak a szentélyből.

Hatsepszut felállt és kecsesen nyújtózott egyet. Elmosolyodott, és rákacsintott Szenenmutra.

- Végül pedig ez az Anubisz-rejtély. Egy táncost holtan találtak az egyik kerti pavilonban. Két birkát és néhány halat a szent medencékből szintén megmérgezték.

- Ha a halálesetek azután kezdődtek - válaszolta Amerotke -, hogy a mitannik megérkeztek, akkor csak ők lehetnek. Amíg a békeszerződést meg nem kötjük, Egyiptom és a mitannik hadban állnak egymással.

- Tudom, tudom - Hatsepszut leült. - Tusratta odakint várakozik a harcikocsi-századaival a Pálmák Oázisában. Ő nem jön el hozzánk, mi nem megyünk el hozzá, legalábbis amíg a békét meg nem kötjük.

- De mi érdekük fűződne a mitanniknak ehhez az egészhez? -töprengett Szenenmut.

- Ahogy mondtad, felség - jelentette ki Amerotke -, Tusratta nem akar fejet hajtani és megcsókolni egy nő lábát.

- Fáraó vagyok.

- Az én szememben igen - válaszolta Amerotke. - De Tusratta talán szívesen okozna egy kis felfordulást. Néhány haláleset, az Anubisz Dicsőségének eltűnése, mindeközben pedig a mitannik igyekeznek rátenni a kezüket Szinuhe feljegyzéseire. Az ő kereskedők is mindent megadnának, hogy megtalálják a legrövidebb és legbiztonságosabb utat Punt földjére, vagy le egészen az öbölíig. Talán arról álmodoznak, hogy hajókat küldenek a Zöld Végtelenen túlra.

Észrevette Szenenmut elgondolkozó pillantását.

- Te nem hiszel ebben, vezír uram, igaz? Miért követnének el Thébában gyilkosságot? Mi értelme van békét kötni Egyiptommal, ha rájövünk, hogy az Anubisz Dicsősége a birtokukba került? Vajon a mitannik lealacsonyodnának a szentséggyalázás bűnéhez? A kutyaiszent imádják: a papjaik feltehetően elleneznének egy ilyen istenkáromlást.

- Igen, ugyanakkor a mitannik szeretnének nevetség tárgyává tenni bennünket - felelte Szenenmut. - A gyilkos és a tolvaj egyaránt lehet valaki a templomból, aki meg akar szégyeníteni minket a mitannik és mindenki más előtt. Esetleg Tusratta fizetett le valakit hasonló célzattal.

- Árulók? -vonta fel a szemöldökét Amerotke.

- A politika olyan, mint a Nílus - szólalt meg Hatsepszut. - Sok mindent rejteget. Találkoztál a két követemmel, Vénivel és Marebbel. Vényi a hivatalos követünk és hírvivőnk Tusratta felé. Tudjuk, hogy Tusratta és Wanef már régen megvesztegette és lefizette. Jajj, ne - ráncolta össze a homlokát Hatsepszut -, ne nézz ilyen meglepetten. Mi utasítottuk Vényit az árulásra. Természetesen hűséges és őszinte, de a mitannik azt hiszik, hogy van egy kémük a sorainkban és ez így van jól. Wanef hercegnő most is jelentést küldött vissza Tusrattának. Egész pontosan az egyik hírvivőjét kisebb baleset érte, és a kísérő harci kocsijaink készséggel segítettek.

- Belepillantottál a nála lévő üzenetbe? - Hatsepszut csak mosolygott.

- Azt hittük, hogy túljártunk az eszükön - jelentette ki Szenenmut szárazon. - Most viszont úgy tűnik, van egy másik kémük is Thébában. Valaki, akit Hiénának hívnak: Wanef levelében ez az egyetlen utalás rá.

- Nézzük csak - forgatta a kezei között az agyagkupáját Amerotke. - A mitannik itt vannak tárgyalni. Békét akarnak. Azt hiszik, hogy megvásárolták Vényit, de valójában nem áruló. Csakhogy van egy igazi kémük, egy Hiénának nevezett ember, egy dögevő. Lehet, hogy Vényi és a Hiéna egy és ugyanaz?

- Elképzelhető - válaszolta Szenenmut.

- Vagy valaki más, itt a templomban. Amit nem tudunk - folytatta Hatsepszut -, az az, hogy mit tervez Tusratta. Rejtélyek szövevénye, ugye, Amerotke uram? Röviden, vissza akarom kapni Szinuhe feljegyzéseit és az Anubisz Dicsőségét. Tudni akarom, hogy ki a bérgyilkos itt a templomban. Csatlakozol Szenenmut urasághoz a tárgyalásokon. Tarts szemmel mindenkit.

Amerotke körbepillantott a sötét, komor kamrában. -A teljes igazságot hallottam? Felség, az elméd néha úgy kígyózik, akár egy kobra...

- Nem játékszernek hívtalak - csitította Hatsepszut. Lehajtotta a fejét és kacéran ránézett a bíróra. - Nem bízol bennem, Amerotke uram? Ez most nem játék. Minden úgy van, ahogy elmondtam. Nem akarok mást, csak visszakapni Szinuhe könyvét és az Anubisz Dicsőségét, és hogy Tusratta követői megcsókolják a lábamat. Nem üzhetnek csúfot belőlem Théba és egész Egyiptom előtt. Nem akarom, hogy Tusratta felemelt fejjel nevessen a szemembe. Mindenekelőtt azonban... - nem fejezte be a mondatot.

- Mi az? - kérdezte nyomban Amerotke.

- Wanef kísérei a béke ellen vannak. Nem akarom, hogy néhány újabb rejtélyes gyilkosság miatt fogják a sátorfájukat, és világgá kürtölgék, hogy a mitanni követeket nem tisztelik és védelmezik Théban.

- Megtörténhet? - kérdezte Amerotke.

- Ha lehetőség nyílik rá, Wanef kísérei nem szalasztják el - Hatsepszut felállt. - A követek azonban várnak, és ahogy mondtam, én nem vagyok itt. A mariannuk már várnak - intett a szemközti ajtó felé a királyi testőrségre utalva.

Hatsepszut kinyújtotta a kezét. Amerotke, nem lévén más választása, letérdelt és megcsókolta a zöldre festett körmöket. A királynő lágyan megcirógatta az arcát.

- Nem bábnak vagy játékszernek kellesz, Amerotke: ebben az ügyben te vagy a fáraó szeme és füle.

Azzal kiment a kamrából.

Amerotke is feltápáskodott; Szenenmut elmosolyodott, és megveregette a vállát.

- Még van egy óránk. Meg akarod nézni a halottakat?

Amerotke bólintott, követte a vezírt a balzsamozócsarnokba. Először a táncosnő holttestét vették szemügyre. A balzsamozók már javában munkálkodtak, eltávolították a belső szerveit, és lezárt kanopusz-edényekbe helyezték őket, most pedig éppen az agyát készültek kikaparni az orrán keresztül. Az asztal leginkább egy hentes bódéjára emlékeztetett. Amerotkének, bár hozzá volt szokva a hullákhöz, összerándult a gyomra.

- A templomban fogjuk eltemetni - suttopta Szenenmut. - Az isten szolgálatában halt meg.

A fiatal lány kétségtelenül csinos lehetett. Bájos arca volt és telt, nőies alakja keskeny csípővel és a táncosokra jellemző hosszú, izmos lábakkal. A balzsamozók mostanra minden szépségétől megfosztották. Amerotke szíve belesajdult, hogy egy ilyen fiatal, ártatlan élet egyik pillanatról a másikra csak úgy elillan.

- Mi volt a halál oka? - kérdezte a főbíró.

A kopasz, hosszú orrú orvos megrázta a fejét.

- A szemgolyók kissé elődomborodtak - hátrahúzta az egyik szemhéjat, aztán megütögette a lány arcát. - A szája és a torka nagyon száraz volt, mintha valamilyen tüzes folyadékot ivott volna. A szája bizonyosan habzott - felemelte az egyik kart, és hagyta visszahullani. -Az izmok merevek, mintha rémületében halt volna meg vagy kígyómarástól, egy igazán mérges kígyóétól.

- Találtál sebhelyet?

Az orvos ismét megrázta a fejét.

- Semmit. Apró horzsolások és vágások, de ilyeneket a te testeden, az enyémen vagy Szenenmut uraságén is találnék.

- De egy ilyen fiatal lány nem halna bele a gutaütésbe?

- Elképzelhető. A gyomra - folytatta az orvos kifejezéstelen hangon - semmi szokatlant

nem tartalmazott: kenyér, sült hús és egy kupa bor, amit a halála előtt ivott. Az étel már meg volt emésztve.

- Miből gondolod, hogy mérge végzett veled? - tudakolta Amerotke.

- Mert semmi másra nem tudok gondolni - vágta rá az orvos. - A máj és a lép kissé megnagyobbodott és a zsigerek elszíneződtek. Ha jól tudom, a lány teste egész éjjel ott hevert. Néha nehéz különbséget tenni a halál oka és következményei között.

- **Ha** tényleg mérge volt - szólalt meg Szenenmut. Az orvos lebiggyesztette az ajkát és széttárta a kezét.

- Nagyuram, egyes mérgek veszedelmesebbek a tűznél.

- Itt is ilyennel állhatunk szemben? - kérdezte Amerotke.

- Minden lehetséges, bíró uram.

Szenenmut a következő kőasztalhoz vezette őket, amelyen a pap Nemrath feküdt. Alacsony, tömzsi ember volt, a bőre sápadt, zsíros, a nyakán vastag tokával. A balzsamozók még nem kezdtek el dolgozni rajta. A halálának oka első pillantásra nyilvánvaló volt a bal mellbimbója alatti sötétvörös, tenyérszerű foltból.

- Találtak valami mást? - kérdezte Amerotke. - A körülményeket ismered. Nemrath fiatal volt, erős.

- Nincs jele dulakodásnak - válaszolta az orvos. - Nincsenek karcok - felemelte a halott karját, és hagyta visszahullani. - A körmei nem töredezték le, alattuk nincs semmi. A testen nincsenek horzsolások vagy bevérzések.

Egy balzsamozópap lépett oda Anubisz szobrához, és kinyújtott karral dicshimnuszba kezdett a halottakhoz, mire az orvos elhallgatott.

Amerotke megfordult. A lába hirtelen megcsúszott a földre kiömlött olajon, a keze nekiütődött a halott pap jéghideg testének. Szenenmut elkapta a karját.

- Óvatosan, bíró uram!

Ahogy a pap befejezte az énekét, az orvos krárogott és felvett egy éles, kemény szarukést.

- Nemrathot ezzel ölték meg, egyetlen döfés a szívébe - az orvos sokat látott szemei mosolyra húzódtak. - Tudok a lopásról, de Nemrath halálában nincs sok rejtély.

Amerotke elvette a kést, és a fekete markolatot kezdte tanulmányozni, amelyet egy vicsorgó sakál formájára faragtak ki. A penge hosszú volt, a két széle fogazott.

- Vajon hogyan jutott valaki elég közel, hogy ezt használhassa?

Az orvos megvonta a vállát.

- Nemrathot elaltatták?

- Lehetetlen. Persze még el kell távolítanunk a gyomrot, de a bizonyítékok alapján nem evett és ivott semmit a halála előtt.

- Szexuális tevékenység? Az orvos felkuncogott.

- Nemrath figyelemre méltó adottságokkal rendelkezik. A hagyomány szerint legalább három napig tartózkodnia kellett a nemi érintkezéstől a szertartás kezdete előtt.

- És így is volt? - kérdezte Amerotke.

- Higgs nekem - mosolyodott el az orvos. - Nemrath a halála előtti napon és éjjel megtartóztatta magát - megvakarta a kopaszodó fejét és rápillantott Amerotkére. - Tudom, hogy te vagy a Két Igazság Csarnokának főbírája, de ez a gyilkosság még a te elmédet is meg fogja tornáztatni.

Megkerülte az asztalt és a köntösénél fogva arrébb húzta Amerotkét, mint aki attól fél, hogy Szenenmut meghallja.

- Egész Théba erről beszél - suttogta. - Voltam a kápolnában: nincsenek benne titkos járatok, az ajtót nem törték fel, a szent medence háborítatlan. Csakhogy Nemrath halott és az Anubisz Dicsősége eltűnt.

Amerotke belebámult a gomolygó füstbe. Miközben az orvos magyarázott, Szenenmut végig passzív maradt, egy szótlán, sötét jelenés. Amerotke eltöprengett, vajon mi folyik

valójában az Anubisz-templomban. A szemközti falon egy képet vett észre. Egy ismeretlen festő megörökítette a Duatba, az alvilágba vezető utakat: különböző folyosókat, némelyik sehová sem vezet, a többi kanyargós és kacskaringós, akár egy labirintus. Mint egy kígyó az útvesztőben, melynek meg kell találnia a kiutat. Most ő volt az útvesztőben, de vajon ki vezetett kit? Tényleg a mitannik lopták el az Anubisz Dicsőségét, hogy Hatsepszutot provokálják? Vagy valaki a templomból lopta el haszonszerzés céljából? Esetleg hogy az isteni Hatsepszutot szégyenbe hozza? Végtére is a fáraó-királynőt Théba papjai alig-alig fogadták el. Netán ennél összetettebb dolog áll a háttérben? Kétségtelen, hogy Egyiptom békét akart kötni a mitannikkal, de Hatsepszut ugyanakkor egy hálóját szövögető pók volt, egy színész, aki számos álarcot visel. Ugyanez volt igaz Szenenmutra is. Mi van, ha ők lopták el az Anubisz Dicsőségét? Ürügyet keresnének a háborúra?

- Elgondolkoztál, Amerotke uram.

Szenenmut összehúzott szemmel őt nézte. Tényleg mosolygott? Eszébe ötlött Hatsepszut. Vajon ez a két herceg, a fáraó és a szeretője valamiféle körmönfont játékot űztek?

- Összezavarodtam - válaszolta a bíró. - Persze még a vizsgálat elején járunk. Egyvalamit megígérhetek, Szenenmut uram: megtalálom az Anubisz Dicsőségét, a tolvajt és a gaztettéről egész Egyiptom értesülni fog.

Csalódott. Szenenmut arcán az érzelem legcsekélyebb nyoma sem tükröződött.

- A harmadik áldozat? - kérdezte a bíró.

Ezúttal az orvos mindegyikőjüknek átnyújtott egy rongydarabot, hogy takarják el az orrukat és szájukat. Amerotke hamarosan rájött, miért. Színuhe holttestét borzalmasan szétmarcangolták és megcsonkították. Az arcából és törzséből jókora darabokat kiharaptak, az egyik keze hiányzott, a másikon az ujjak alaktalan húscsapatokká változtak.

- Ozirisz, első az eltávozottak között, irgalmazz! - kántálta az orvos, miközben felemelte a hullát takaró leplet.

- Akik rátaláltak - magyarázta Szenenmut -, észrevették, hogy a Nílusban a krokodilok marcangolnak valamit, ezért elkergették őket. Szerencsére sikerült.

- Már azelőtt meghalt, hogy a vízbe került volna? - kérdezte Amerotke.

- Azt hiszem - felelte az orvos. - Noha nem találok rajta zúzódásokat vagy ütésnyomokat.

- Csakis így lehetett - tette hozzá Szenenmut. - Színuhe okos ember volt, tudta, hogy a krokodilok milyen veszélyt jelentenek.

Amerotke végigmérte a maradványokat. Az illatosított rongy ellenére érezte a rothadás bűzét. A balzsamozók minden tőlük telhetőt megtettek, de a Nílus fenevadjai által okozott sérüléseket nemigen tudták helyrehozni. Amerotke leengedte a leplet. Éppen távozni készült, vissza az aprócska helyiségbe, amikor az asztal alatt megpillantott egy kupacot, ami csakis Színuhe ruházatának a maradványa lehetett. Leguggolt és alaposan megvizsgált mindent. Az ujjai között megdörzsölte a szakadozott, véráztatta vászonruhát, szemügyre vette a drága sarukat.

- Hmm, vajon miért? - motyogta.

- Mit miért? - kérdezte Szenenmut és leguggolt mellé.

- Színuhe gazdag ember volt? - kérdezte Amerotke.

- Nem, mint az minden utazónak, a vagyona a történeteiben rejlett.

- Kérdezősködtetek? - kérdezte Amerotke. - Látta valaki őt elmenni ma reggel?

- Egyedül lakott, lent a vízparton. Tudjuk, hogy reggel elindult Bész temploma felé.

- Tehát tudjuk, hogy találkozója volt valakivel - folytatta Amerotke. - Nos, Színuhe nem adott sokat a külsőségekre, ez is az utazók jellegzetessége. Azt állítják, hogy ők már mindent láttak, és nem nyűgözi le őket semmi. Nézd meg ezt, Szenenmut uram.

Amerotke közelebb húzta a saruk és ruházat maradványait.

- Színuhe nem volt gazdag, ma reggel mégis úgy döntött, hogy az ünneplő köntösét és a legjobb saruit veszi fel. Biztos vagyok benne, hogy amikor a holmiját átkutatták...

- A házat lezártuk és őrzik - vágott közbe Szenenmut.
- Én is átkutatom - jelentette ki Amerotke. - Ki kell deríteni, hogy voltak-e kevésbé elegáns köntösei és sarui is.

Amerotke félretolta a ruhakupacot és felegyenesedett. Köszönetet mondott az orvosnak és a segítőknek, és elhagyta a csarnokot.

- Mire gondolsz? - kérdezte Szenenmut, becsukva az ajtót a hátuk mögött.

Amerotke egyik ujjával megkocogtatta a fogait, és felnézett az ablakokon beömlő fénypázmákra.

- Színuhe senkivel nem törődött. Vajon miért öltötte magára a legjobb köntösét és saruit, csak hogy egy romos templomba elmenjen?

- Mert egy fontos emberrel volt találkozója? - kérdezett vissza Szenenmut.

- De Színuhe nem akart lenyűgözni senkit - folytatta Amerotke. - Miért is kellett volna. Viszont a papiruszkönyve eltűnt, ugye?

Szenenmut bólintott.

- Tehát - Amerotke leült egy zsámolyra, és a két tenyerébe fektette az állát. - Itt van ez a híres utazó, kiöltözik és korán reggel elhagyja a házat. A féltve őrzött könyvét magával vitte a templomba, amit nyilván jól ismer. Találkozhatott a gyilkosával, akit nem ismerünk. Színuhét meggyilkolták, a testét megetették a krokodilokkal és a gyilkos elmenekült a könyvével - Amerotke felemelte a fejét. - Felteszem, ha Színuhe egy thébaival találkozott volna, nem öltözik ki. Tehát egy idegennel találkozott, aki előtt jó benyomást akart kelteni. Valakivel, akit nem akart, hogy a háza közelében lássanak.

- Egy mitannival? - kérdezte Szenenmut.

- Talán. Logikus lenne. Meg akarták szerezni Színuhe feljegyzéseit. Ráadásul nem hagytak volna ki egy lehetőséget, hogy Hatsepszutot bosszantsák.

- Mi van a többi halálesettel?

- Rejtély - ismerte be Amerotke. - A táncosnőt kétségtelenül megmérgezték, de hogyan és miért? - megvonta a vállát.

- És Nemrath?

- Igen - sóhajtott Amerotke. - Az az igazi rejtély. Valaki bejutott a szentélybe, átkelt a szent medencén, leszúrta, fogta a szent ametisztet, és anélkül tűnt el, hogy kinyitotta volna az ajtót. A templomi őrség semmi rendkívülről nem számolt be. Nincs jele, hogy Nemrath, a fiatal, erőteljes pap ellenállt volna - Amerotke tettett esdekléssel széttárta a karjait. - A mitannik várnak már ránk?

- Nemsokára a Szavak Csarnokában fognak összegyűlni - felelte Szenenmut.

- Akkor nézzük meg, hol halt meg Nemrath.

Szefru, a mitannik követe felhajtotta a borát, és hátradőlt az ágyban. Kiengedte a ruháját, és magára húzta a fehér fátyoltakarót, hogy távol tartsa a szúnyogokat. Összerezsent, maga sem tudta, hogy miért, de egy pillanatig úgy érezte, mintha a saját holttestét takarta volna be. Valamiféle intő jel lenne? Szefru csak bámulta a mennyezetet. A sör megtette a hatását, kicsit kimelegedett. Aludni fog egyet, hogy megnyugtassa az elméjét. A tárgyalásokra gondolt és megpróbálta lecsillapítani a dühét.

- Nem kellene itt lennünk - suttogta mély, szinte már torokhangon.

Ha rajta múlt volna, Szefru már régen kilovagolt volna a Pálmák Oázisába, hogy meghallgatást kérjen Tusratta királytól. Szefru harcos volt, a királyi sereg egyik parancsnoka. Kétségtelen, hogy az a szuka, Hatsepszut szétzúzta a seregüket, de tényleg ilyen hamar fejet kellene hajtaniuk? Önként megalázkodni? Milyen idős is az a szajha? Még húsz nyarat sem látott, és az isteni fáraónak hívatja magát. Eszébe jutottak a parázs viták Tusratta haditanácsában. A király mogorva arca, azok a mélyen ülő szemek, a kissé görbe orr, a

vékony száj, ami válogatott szitkokat tudott szórní. És persze Wanef. A nő valóban a király szeretője? A király vajon felvette az egyiptomi szokásokat, és a lakosztályában hált vele? Sznefru lenézte a nő béke iránti elkötelezettségét. Sokakhoz hasonlóan Sznefru is a háború pártján állt. Amellett kardoskodtak, hogy le kellene zárniuk a határokat Egyiptom felé, nyalogatni a sebeiket egy darabig, aztán új sereget felállítani. Tusratta csak ingatta a fejét.

- Évekbe telne - jelentette ki akkor a király. - A kincstár üres, a hadsereg teljesen szétzilálódott. Nincs egy család, nincs egy klán, amelyik nem vesztette el legalább két-három férfitagját. Szükségünk van erre a békére, helyre kell állítani a kereskedelmet és visszajuttatni a foglyainkat.

Tusratta Wanef támogatásával minden ékesszólását bevetette, és végül elérte a célját. A király a tanácsnokaitól körülvéve egyezséget kötött. Bementek a sakálisten templomába - az ő istenük sokkal vadabb és harciasabb volt annál, amit az egyiptomiak imádtak. A papjaik kutyák bőrébe öltözve, arcuk és testük vérrel bekenve, már előkészítették az áldozatokat: két hajadont és egy fiatal férfit. Mindegyikük kifeszítve hevert a kövön. Sznefru nézte, ahogy a főpap elmetszi a torkukat és teletölti a megszentelt tálakat vérrel.

Talán mégis bevált az akkori áldozat. Egyiptomra mostanában rájárt a rúd. Talán nem tűnt el a szent ametiszt innen az Anubisz-templomból? Talán nem suttozták az emberek, hogy a híres Színuhe, a mitannik földjét is megjárta vándor feljegyzéseinek szintén lába kelt? Sznefru lehunyta a szeméit és elszunnyadt. Megint az Áldozatok Csarnokáról álmódott, a fáklyák imbolygó fényéről. Hirtelen zajt hallott és kinyitotta a szemét. Mintha egy szellemalak jelent volna meg előtte. Döbbsenten végigpillantott a sakálmaszkon, a fekete mellvérten, ami elrejtette a jelenés felsőtestét. Sznefru megdörgölte a szeméit. Maga az isten látogatott volna el hozzá? Megpróbált felállni, de a takarók a lábai köré tekeredtek. A sakálfej föléhajolt és egy kés karcolta meg a torkát.

- Feküdj vissza! - a hang tompán kongott.

Sznefru engedelmesskedett, és a halál nem késelt soká.

Anubisz bebalzsamozza a meggyilkolt Ozirisz holttestét

Negyedik fejezet

Anubisz templomában nyüzsögtek az emberek, tömve volt hívőkkel. A papok megtöltötték a virágtartókat jácintokkal és lótzuszlevelekkel. Mások a késő délutáni szertartásokat készítették elő: füstölőkől tömjénfüst gomolygott elő, átjárva a termeket és folyosókat. Szenenmut jellegtelen öltözékben lépdelt a tömegben keresztül, az arcát mélyre húzott csuklyával takarta el. Amerotke szintén nem viselte a hivatali jelvényeit. Egy oldalbejáraton elhagyták a templomot és beléptek a gondosan ápolt kertekbe. Amerotke a szent kutyafalka vad csaholását hallva megtorpant.

- Nem bírnám ki sokáig - jegyezte meg. Szenenmut a tenyerével beárnyékolta a szemét.

- Tudom, mire gondolsz, de a zuhatagoktól délre élő törzsek ajándékai az istennek. Időről időre egy furcsa szerzet bukkan fel a dzsungelből, a déli erdős területekről - veregette meg Amerotke karját mosolyogva -, és ajándékokat hoz a templomnak.

- Hiszel te egyáltalán bármelyik istenben? - kérdezte Amerotke, miközben egy ösvényen sétáltak.

- Hozzád hasonlóan, bíró uram - vágott vissza Szenenmut -, Egyiptom hatalmában és a fáraó dicsőségében hiszek!

- És Szenenmut uram előmenetelében - tette hozzá Amerotke. Hatsepszut legfőbb tanácsadója csak mosolygott. Továbbhaladtak, elhagyva a külső és belső csarnokokat, míg elérték a templom szívéét a szentély körül. A hosszú folyosókon és termekben félhomály uralkodott. Ide nagyon kevés ember léphetett be, a szent ametiszt gyalázatos ellopása óta még inkább. A sarkoknál és ajtónyílásokban örök álltak teljes fegyverzetben. Amerotke és Szenenmut átvágott egy nyitott udvaron a titokzatos portálok és az Anubisz Dicsőségének kápolnája felé. Ez a templom középpontjától oldalra esett, egy, két oldalról nyitott galéria mentén. A kápolna súlyos, libanoni cédrusból készült ajtaját már megjavították, de alaposabban szemügyre véve a sűrű deszkázatot, a rézszanérokot és a bronz zárszerkezetet, Amerotke rájött, hogy az ajtót felfeszítették.

- Egy ilyen ajtó feltörése - motyogta -, az egész templomot felriasztaná.

Az őrseg parancsnoka, Tetiki bukkant fel, és egyik kezét a kardmarkolatán nyugtatva néhány lépésnyire megállt tőlük. Gyanakodva végigmérte őket, és már éppen közbeszólni készült, de Szenenmut kurtán felvilágosította, hogy törődjön a saját dolgával.

Amerotke minden oldalról megvizsgálta az ajtót és a kápolna falait. Nem látott egyetlen repedést vagy nyílást, semmit, ami fényt deríthetne a talányra.

- A legkisebb egér sem juthatna be! - jelentette ki.

Leguggolt és megpróbált bekukucskálni az ajtó alatt, de az alul és felül is szorosan illeszkedett a keretébe.

Szenenmut utasítására Tetiki kinyitotta az ajtót. Közvetlenül a küszöb mögött egy körülbelül kilenc láb hosszú és ugyanilyen széles csillogó medence terült el. Szenenmut csettintett az ujjával, mire Tetiki odahozott egy hídként szolgáló cédrusfa pallót. Gondosan elhelyezte, hogy óvatosan átkelhessenek a medencén. Amerotke körbehordozta a tekintetét: a kápolnában voltak sötét zugok, viszont ablakot vagy szellőzőaknát egyet sem látott. A helyiségben félhomály uralkodott, a levegőt tömjén és vadvirágok illata töltötte be. Amerotke megvárta, amíg meggyújtják a mécseseket, azután visszanezett a szent medencére. Más templomokban is hallott efféle akadályokról és csapdákrol: segítség nélkül senki nem léphet be vagy ki, ezáltal védelmet nyújt a betörések ellen. Még a virrasztópapnak is, vagy bárki

másnak odabent, segítséget kellett kérnie a medencén való átjutáshoz.

A mécsesek imbolygó fényében Amerotke immár ki tudta venni a kápolna részleteit: a naoszt, az ajtaja nyitva, és Anubisz fekete és arany szobrát. Ekörül szent tálkák, kupák, tömjénfüstölők, szenteltvízes kancsók, párnák és imádkozószőnyegek sorakoztak. A falakat élénkvrösrre és aranyszínűre festették, rajtuk festményekkel, amelyeken Anubisz isten tette próbára a halottak lelkét az igazság tolla segítségével. Amerotke odasétált az Anubisz-szoborhoz. Feketére és aranyszínűre festették, a szemei zöld smaragdból voltak. A törzsén aprócska mélyedést látott, ez volt a szent ametiszt helye. Amerotke gondosan megvizsgálta.

- A szobrot kint hagytuk - szólalt meg a testőrparancsnok. - A főpap szerint addig nem lehet visszazárni a szentélybe, amíg a drágakő elő nem kerül!

Amerotke elengedte a füle mellett a megjegyzést, és visszasétált a párnákhoz. Vérteltokat pillantott meg. A helyiséget még nem hozták rendbe, és addig nem is fogják, amíg a rejtély meg nem oldódik. Amerotke ezután a magas falakat, a márványpadlót, a sértetlen mennyezetet és a súlyos ajtót vette szemügyre. *Felfoghatatlan*, gondolta a főbíró, *hogyan képes valaki betömi egy ilyen helyre, megölni egy papot és ellopni Egyiptom büszkeségét!* Rápillantott Szenenmutra.

- Nincsenek titkos járatok?

- Egy sem - válaszolta Szenenmut. - Csak hogy bíró uram, ez a rejtély várhat, a mitannik nem.

Amerotke az egyik oldalkamrában megmosta a kezét és az arcát, bedörzsölte magát illatosított olajjal. Szenenmut hasonlóképpen tett, és felöltötte a díszesebb köpenyét.

- Még mindig úgy nézek ki, mint egy építész - viccelődött -, de most már legalább nincs olyan szagom!

Ezután Amerotkéval a nyomában felment a káprázatos Szavak Csarnokába, amelyet a tárgyalások helyszínéül jelöltek ki. A terem roppant elegáns volt, két oldalán egy-egy oszlopsorral. Hatalmas ablakain keresztül csak úgy áradt befelé a napfény és a kertek édes illata. A fő látnivaló mégis a falakat borító lélegzetelállító festmények sora volt. Balra II. Tuthmószisznak, Hatsepszut féltestvérének és hitvesének dicső győzelmei voltak láthatók ragyogó színekkel ábrázolva: a fáraó, amint harci szekeren hadba vezeti a seregét, fején Egyiptom kettős koronája, a hátán pajzs, a királyi nyíl pattanásig feszítve, hogy bármikor halált szórhasson. A másik falra Hatsepszut nemrégiben egy hasonlóképpen színpompás festménysort rendelt, megörökítve az előző évi elsőprő diadalát Tusratta felett. Amerotke gyorsan végigpillantott rajtuk. Nem sokban hasonlítottak a saját emlékképeire a csatamezőről: a kocsik robajára, az egymásnak feszülő fegyverek pendülésére, a kiömlő vérré, az egymást kaszaboló emberekre, a gomolygó porfellegekre, a kitárt szárnyakkal köröző keselyűkre, ezekre a vérré és emberi húsrá éhes fekete árnyalakokra. Amerotke érezte, hogy Szenenmut gyengéden megböki, kizökentve ezzel a gondolataiból. Három ember állt a hosszú, csiszolt akácfa asztal végénél, a két hírvívó, Véní és Mareb valamivel távolabb várakozott. Szenenmut és Amerotke végigsétált a termen. A mitannik néhány másodperc múlva a köszöntésükre siettek. Egyiptomi divat szerint öltöztek, noha a vászonköntöseik hímeztek és színesek voltak. A két férfinak, Hunrónak és Menszunak rövidre vágott haja és éles vonású arca volt, a fülcimpájukra apró köveket erősítettek, ami éles kontrasztot alkotott a karjukon végigfutó különös tetoválással. A réz csuklóvédőiket leszámítva, amilyeneket az íjászok használnak, fegyvertelenek voltak. Megragadták Amerotke kezét, és a minden országban használt nyelven, a piacterek keveréknyelvén szólaltak meg.

A nő lépett oda hozzájuk utolsóként - ő teljesen más volt. Bizonyos tekintetben Hatsepszut idősebb másának tűnt, de kisebb volt, teltebb, kiugró arccsonttal és keskeny, mélyen ülő szemekkel. Amerotke nem tudta eldönteni, hogy az ajkai mosolyra, vagy gúnyos fintorra húzódnak inkább. A valaha kétségtelenül gyönyörű Wanef hercegnő most leginkább egy kiszámíthatatlan hullőre emlékeztetett. Elegáns, hosszú, fehér köpenyt vett fel, kecses nyakát

drágaköves lánc ékítette hozzáillő fülbevalókkal. Fekete bőr csuklóvédőt viselt, és Amerotkének eszébe jutott, hogy Szenenmut szerint a hercegnő imádott harci kocsit hajtani. Karakteres arc, bármiféle festék vagy kozmetikum nélkül: a haját leborotválta, a paróka, amit viselt, illatos olajokkal volt átitatva és vörös és arany színű szálakkal beszöve. A formáságokkal nem törődve, amint Szenenmut bemutatta neki Amerotkét, rögtön megragadta a főbíró kezét.

- Ki ne hallott volna Amerotke uraságról?

A nő felvonta a szemöldökét. Amerotke nem tudta eldönteni, hogy nevéss-e vagy sem.

- Meglep, hogy ismerem a nyelveteket?

Amerotke megrázta a fejét, de látta, hogy a nő még nem fejezte be.

- Mindazonáltal csodálkozom, hogy itt vagy! Az isteni Hatsepszut főbírájának a Két Igazság Csarnokából miért kellene jelen lennie egy békekötésnél? Te nem valamiféle írnok vagy a Béke Házából. Nem vezetsz sereget.

- Tudod, miért van itt - válaszolta Szenenmut. - Wanef hercegnő, nem tölthetjük az egész napot csevegéssel. Amerotke uraság bizonyos ügyekben nyújt segítséget.

- A halálesetekre gondolsz? - replikázott Wanef. - A táncoslány, a pap Nemrath, és ahogy a balzsamozóitoktól hallottam, Szinuhe, a vándor szétmarcangolt maradványai. Vészterhes idők ezek - folytatta, fekete szemeit egy pillanatra sem véve le Amerotke arcáról. Aztán megtorpant és a távoli kutyaugatást hallva oldalra hajtotta a fejtét. - Tudom, hogy szentek - mormolta -, mégis, bárcsak máshol alhatnék.

A tőle balra álló Hunro durva vonású arca elfintorodott, és a mitannik kemény, pattogó nyelvén mondott valamit a nőnek, aztán az ujjaival a földre bökött. Menszu is éppen hozzászólni készült, de Wanef összezárta a két tenyerét, mintha imádkozni készülne, és jelentőségteljesen rápillantott a két férfire. Ezután lehunyta a szemeit, és mélyen beszívta a levegőt.

- A társaim folytatni óhajtják a tárgyalásokat - sóhajtott fel. - Nem értik a késlekedés okát. Továbbá aggódnak a halálesetek és a drágakő ellopása miatt. Az is tudomásunkra jutott - nyitotta ki a szemeit, és ránézett Szenenmutra -, hogy némelyik halastavat megmérgezték, ráadásul Anubisz nyájaiból néhány birkát rejtélyes módon meggyilkoltak.

- Nem számottevő veszteség - felelte Szenenmut. - Kézben tartjuk az ügyet.

- De biztonságban vagyunk-e? - tört ki Hunro.

- Itt nagyobb biztonságban vagytok, mint a saját városaitokban - mondta Szenenmut lassú, kimért hangon. - Ha pedig elfogadjátok az isteni Hatsepszut feltételeit, ti és a városaitok még ennél is nagyobb biztonságban lesznek.

Szenenmut az asztal felé intett, mire mindannyian elfoglalták a helyüket, írkok és szolgák jelentek meg tekercsekkel, térképekkel, tintatartókkal és tollakkal a kezükben. Az egyik térképet közvetlenül Szenenmut elé tolták, rajta a Sínai-sivatagot keresztülszelő Hórusz útjának részletgazdag ábrázolásával. Folytatódtak a tárgyalások. Szemmel láthatóan Wanef volt köztük a képzett diplomata, míg a másik két követ, Hunro és Menszu majdhogynem nyíltan ellenezte a békét. Amerotke mindkét férfit gondosan tanulmányozta. Frissen begyógyult hegeket vett észre a nyakukon és a vállukon - a harcosok tipikusan ezeken a helyeken szoktak megsebesülni, miközben a harci kocsik ellen védik a soraikat. Amerotkének eszébe ötlött a csatát követő mészárlás. Ezek a katonák nyilván számtalan bajtársat, ismerőst, családtagot vesztek el abban a rettenetes vérontásban. Nehéz lehet nekik most idejönni és békéért könyörögni, különösképpen egy nő előtt. Ettől függetlenül Wanef tekintélye egyértelmű volt. A nő féken tartotta a két társát, miközben ő és Szenenmut a határ menti helyőrségekről, őrzőjáratokról, utazási engedélyekről, kiviteli és behozatali vámokról, az oázisok és a források használati jogáról vitatkoztak. Szenenmut válaszai egyszerűek és világosak voltak. Hatsepszut és Egyiptom szuverén jogot formált a Sínaire. Menszu ingerülten súgott valamit Wanef fülébe. A nő egy kaszáló mozdulatot tett a kezével.

- Sznefru még nem érkezett meg - magyarázta. - Szükségünk van a szakértelmére. Szenenmut odaintette magához Marebet.

- Te és Vényi elmentek a szobájába - utasította. - Talán Sznefru uraság ivott egy kis bort és elaludt. Keltsétek fel, de finoman, és hozzátok ide.

A két követ elsietett. Szenenmut javasolta, hogy tartsanak egy rövid pihenőt. A szolgák bort hoztak, szőlőt, kenyeret, különféle sajtokat és sült libával megrakott tálakat. Szenenmut jól alakította az udvarias diplomata szerepét, a beszélgetés szüneteit érdekességekkel, hétköznapi pletykákkal töltötte ki.

- Gyertek gyorsan!

Amerotke megpördült. Az ajtónál álló őrt félretolva Mareb bukkant fel. Amerotke érezte a félelmét, a fiatalemberen most nyoma sem volt a szokásos piperkőc tartásnak.

- Mi az? - csattant fel Szenenmut.

- Sznefru uraság, nem tudjuk felébreszteni. A szolgák azóta nem látták, hogy nem sokkal dél után visszavonult a szobájába.

Hunro és Menszu talpra ugrott, rögtön ezután Wanef is. Szenenmut utasította Marebet, hogy riassa a templomi őrséget. Kirohantak a csarnokból, végig a folyosókon, el egy tavacska mellett, amelynek a partján íbiszek és flamingók sütkéreztek a délutáni napfényben.

A mitannik szállásául az egyik udvarházat jelölték ki, egy kétszintes, lapostetős épület. Négyszögletes ablakait élénk színekre festett spaletták fedték. A belsejében hűvös volt, hiszen a házat magas fák vették körül, az ablakokat és ajtókat pedig úgy helyezték el, hogy beeresszék a legkisebb szellőt is. A földszinten a konyhák és egy étkezőhelyiség terült el. Sznefru szobája az emeleten volt, a tetőre vezető lépcső közelében; az ajtaját cserzett akácfából készítették. Az ajtó előtt Vényi ácsorgott egyik lábáról a másikra állva, és időnként bekopogott. Wanef a többieket meg sem várva odalépett mellé.

- Biztos, hogy bent van?

- Igen, úrnőm - az egyik templomi őr jött le csörtetve a lépcsőn. -A földszinten voltam szolgálatban, amikor Sznefru uraság bejött. Fogott egy tál szőlőt és egy kancsó bort. Azt mondta, alszik egy keveset, aztán felment és nem láttam többet.

- Valaki más járt a házban? - kérdezte Wanef.

Az őr, valamelyik segédcsapat zsoldosa, megvonta a vállát; nem sokat törődött ezekkel az idegenekkel, vagy hogy mi dolguk van a templomban.

- Azért fizetnek, hogy őrt álljak - válaszolta. - Átfésülöm a padlót kígyók és skorpiók után kutatva. A házban nagy a nyüzsgés, emberek jönnek-mennek. Nem vettem észre semmi rendkívülit.

Amerotke bedörömbölt az ajtón.

- Miért voltál a tetőn? - kérdezte Szenenmut.

- Megnéztem, hogy a spaletták nyitva vannak-e, de nincsenek - felelte a katona.

Szenenmut lement a földszintre, és intett Amerotkének, hogy kövesse. Kerestek egy fapadot, felcipelték, szóltak a mitanniknak, hogy álljanak félre, aztán faltörő kosként nekirohantak a paddal az ajtónak. Az nagyot csikordulva leszakadt a bőrzanérjairól. A szoba sötét volt és dohos szagú. Amerotke az ágyon egy mozdulatlanul fekvő férfi körvonalait pillantotta meg. Mareb gyorsan kinyitotta a spalettákat. Amerotke ránézett a holttestre és felnyögött. Sznefrut meggyilkolták. A merev test furcsa szögben kicsavarodott, kezei kinyújtva, kitért szája szegletéből hab szivárgott elő. A szeméi tárva nyitva voltak.

- Olyan, mintha halálra rémisztették volna - mormolta Szenenmut.

Amerotke megtapintotta a holttestet - az izmok kemények és merevek voltak.

A mitanni küldöttség többi tagja is belépett. Hunro és Menszu rámeredt a hullára. Semmi jelét nem mutatták a döbbenetnek vagy a részvétnek, de a saját torokhangú nyelvükön beszélgetni kezdtek. Wanef közbeszólt valamit. Hunro, a két férfi közül az agresszívabb, a holttestre mutatva rámordult. Wanef vetett egy futó pillantást Amerotkére. *Vajon a tekintete*

vészjósló volt, vagy inkább számító?, töprengett el a főbíró. A nő kinyitotta az erszényét, kivett belőle egy gyűrűt, az ujjára húzta és intett a két társának, hogy kövessék.

- Tusratta személyes pecsétje van nála - mondta Szenenmut, miután a mitannik elhagyták a szobát.

- Nem sok szájalmat mutattak - jegyezte meg Amerotke. Szenenmut odalépett a holttesthez, és leguggolva megérintette a kiugró csontú arcot, a merev állkapcsokat.

- A mitannik között nincs nagy összetartás - válaszolta. - A birodalmuk független törzsek szövetsége. Tusratta a legerősebb és legagyafúrta közülük, ezért ő a király. Egyik férfi sem kedveli Wanefet, és ő sem kedveli egyikőjüket sem. Hunro és Menszu egymást sem szeretik. Tusratta olyan ravasz és alattomos, mint egy sakál. Tudja, hogy nem fogják elárulni, mert túlságosan elfoglaltak azzal, hogy a másikat szemmel tartásuk. Nos, biztosan gyilkosság volt?

A még mindig az ajtóban álló Véni csöndben maradt, ugyanígy az ablakpárkánynak támaszkodó Mareb is. Amerotke a hasára fordította a hullát.

- Nagyon hasonlít ahhoz - jelentette ki -, amit a balzsamozócsarnokban láttunk: az izmok kemények, a test merev, viszont nem látok rajta sebet.

Rámutatott egy apró vörös foltra a nyakon, néhány másakra a törzsön, illetve apró karmolásokra.

- Szúnyogcsípések, vakarásnyomok - motyogta.

Felemelte a férfi köpenyét és észrevette, hogy azt valaki kilazította. A helyiség másik oldalán, az asztalon a boroskancsó üresen állt és a tálban is csak a szőlőszárak árválkodtak.

- Sznefru kétségtelenül bejött ide - jelentette ki. - Megitta a bort, megette a szőlőt és becsukta a spalettákat. Zárva voltak ugye, Mareb?

A küldönc bólintott: magához húzta az egyik spalettát és megütögette a zár fanyelvét.

- Igen, zárva - felelte.

- Azután lefeküdt az ágyra, hogy aludjon vagy legalábbis pihenjen egy kicsit.

Amerotke odalépett az ablakhoz és rámeredt a spalettákra.

- Meglazította a köpenyét, hogy kényelmesebb legyen. Mareb, miért tette ilyet?

- Mert melege volt, bíró uram.

- Persze - felelte Amerotke. - Mozgalmas egy reggel volt. Most van a nap legmelegebb szaka. Bort ivott és lefeküdt az ágyra.

- Nem kellett volna nyitva hagynia a spalettákat? - kérdezte Szenenmut.

- De igen, Szenenmut uram, nyitva kellett volna hagynia - értett egyet Amerotke.

- Amikor felfeszítettük az ajtót, a szobában izzasztó meleg volt. Ha valaki bemenekül a déli hőség elől, miért rekesztené ki a hús délutáni fuvlatokat?

- Talán, mert csendet akart - találgatott Szenenmut.

- Anubisz temploma nem egy zshivajgó piactér!

- Talán csak egyedül akart maradni - folytatta Szenenmut. - Esetleg félt. Végtére is az ajtót is bezárta és elreteszelte.

- Igen, ez így volt.

Amerotke visszasétált az ágyhoz. Egyszerű, nádból készített bútor volt díszes fejtámlával és áttetsző vászonleppellel, ami távol tartotta a bolhákat és rovarokat.

- Hogy halt meg? - Amerotke megfordult.

Wanef és a többi mitanni állt az ajtóban.

- A társaim úgy gondolják, hogy meggyilkolták!

A nő lassan besétált a helyiségbe. Még mindig az ujján viselte a hivatali gyűrűt.

- A társaim szerint meggyilkolták - ismételte meg Wanef-, és nem érzik magukat itt biztonságban.

- Szabadon távozhattok - vágott vissza Szenenmut. - Ha azonban így tesztek, nemcsak arra céloztok nyíltan, hogy Sznefrut meggyilkolták, hanem arra is, hogy az isteni Hatsepszutnak köze van a dologhoz. Ez pedig egyszerre lenne istenkáromlás és hazugság!

Wanef békítően felemelte a kezeit. A gyűrűben lévő drágakövet kutyafej formájúra csiszolták.

- Amerotke uram - a nő alig fordította el a fejét, továbbra is Szenenmutot nézte. - Te is úgy véled, hogy gyilkosság történt?

- Esetleg gutaütést kapott - felelte a férfi. - Vagy talán Sznefru uraságot megcsípte egy kígyó.

Nem vett tudomást Wanef dühös horkantásáról.

- Mit gondolsz valójában? - kérdezte ismét a hercegnő.

Amerotke már éppen válaszolni készült, amikor a balzsamozócsarnokból már ismert orvos, nyomában a segédjével beviharzott a szobába. Rákacsintott Amerotkére, kurtán biccentett a többiek felé, és az ágy fölé hajolt. Elvett egy kést a segédjétől, és egy határozott mozdulattal felhasította Sznefru köpenyét.

- Lám, lám! - lehúzta a ruhát, és szemügyre vette a testet. - Szép emberpéldány, egy katona. A karjában és a lábszárában érződik az erő. Az arca viszonylag nyugodt, de látszik, hogy valamiféle erőszak történt.

Wanef mérgesen mondani akart valamit, de az orvos leintette.

- Nyugalom, nyugalom! Úrnöm, kérem - jegyezte meg szemrehányóan, amikor Wanef is odalépett az ágyhoz. - Hálás lennék, ha nem árnyékolnál. És te sem, jó uram - Marebre mutatott, aki még mindig az ablakpárkánynak támaszkodott. - Enyhén nyirkos - folytatta, mintha csak a növendékek egy csoportját okítaná az Élet Házában. - Az izmok merevek. Még nem indult bomlásnak, de hamarosan elkezdődik. A hasa kissé puffadt és feszes.

Megvizsgálta a farpofákat, aztán a hátára fordította a hullát, és a nemi szerveit vette szemügyre.

- Gutaütésben halt meg? - kérdezte Wanef.

- Épp annyira, amennyire repülni tudott! - vágta rá az orvos.

- Biztos vagy ebben?

- Bíró uram - nézett rá szigorúan -, te ismered a törvények világát, én az orvoslását. Nincs jele erőszaknak; ha jól sejtem, az ágyon találtatok rá.

Amerotke bólintott.

- Egyszóval éppolyan, mint azok ott lent.

Az orvos elhúzta a vászonleplet

- Méreg? - kérdezte Amerotke, és félve Szenenmutra pillantott.

- Attól tartok, bíró uram.

Az orvos a holttest fölé hajolt, kinyitotta a száját és végighúzta az ujját Sznefru fogain, aztán megszagolta a kitért ajkakat.

- Evett és ivott - a segédje egy nedves rongyot nyújtott át neki, amibe beletörölte az ujjait. - Viszont nem tapasztalok semmi rendkívülit. A szájon át bevett méreg általában elszínezi az ajkakat, és a torok lágyrészeit. Nem láttam ilyen foltot. Nem tudom, mitől halt meg. Azt mondanám, hogy méreg volt, de alaposabban meg kell vizsgálnom az egész testet.

- Nem akarjuk, hogy egy egyiptomi felvágja Sznefrut, mint egy disznót - morogta Menszu.

- Szükség van rá - hurrogtá le Wanef. - A holttest nem tart ki sokáig, időben fel kell boncolni.

Ezen egy darabig elvitatkoztak, eközben az orvos újabb segédeket hívott be, akik idáig kint várakoztak az előtérben. Egy rögtönzött hordágyon kivitték a holttestet, Szenenmut pedig bezárta mögöttük az ajtót és odafordult a többiekhez.

- Amerotke uram, te vagy a Két Igazság Csarnokának főbírája Thébában - hallotta, hogy Hunro ingerülten felhorkan. - Mit gondolsz erről az egészről?

- Nos, Sznefruval nem gutaütés végzett. Nincs látható seb a testen. Ezek alapján méregnek kell lennie - Amerotke rámutatott a tálra és a boroskancsóra, amelyek fölött mostanra legyek kezdtek gyülekezni. -Lehet, hogy azokba tették a mérget, noha ezt kétkeltem.

- Ezt honnan tudod? - morogta Menszu.

- Mert az egyiptomi Thébában vagyunk. Sznefru idegen volt, akinek az országával nemrégén még háborút vívtunk. Felteszem, nagyon óvatos volt azzal, hogy mit evett és ivott.

Wanef eddig egy zsámolyon ült közvetlenül az ajtó mellett, most viszont zavartan felpillantott.

- Kétségtelen tény - folytatta Amerotke -, hogy ti nem bíztok bennünk, mi nem bízunk bennetek. Ha elmentek egy hivatalos fogadásra, figyelitek, hogy az emberek mit esznek és isznak. Vannak előkóstolóitok. Igaz?

Wanefbólintott.

- Ha frissítőt akartok, mint Sznefru uraság is tette, lementek a templom konyháiba és személyesen választjátok ki. Így van?

Ujabb bólintás.

- Tehát.

Amerotke felállt, odasétált az ablakhoz és lenézett a szikrázó napsütésben fürdő kertre. Pillangók és méhek szálltostak mindenfelé. A levegőt egzotikus növények édeskés illata járta át, melyeket a templom Libanonból és Kánaánból hozatott. Egy távoli udvarban harci kocsi kereke csikordult. A szellő az egyik kisebb kápolnából énekszót sodort felé és a kutyák utálatos csaholását a veremből. Eszébe jutott az az ember, akit ma reggel halálra ítélt. Meg kell keresnie a Falkamestert, és legalább egy pillantást vetnie a szent falkára.

Szenenmut köhintett egyet, jelezve, hogy kezd türelmetlenné válni.

- Azt hiszem, gyilkosság - kezdte a főbíró. - Mielőtt Sznefru feljött ide, elment a templom konyhájába borért és ételért. Evett és ivott. Csakhogy ha tényleg hűsölni akart a szobában, nyitva hagyta volna a spalettákat, de nem tette. Persze elismerem, ebben nincs semmi rendkívüli.

Amerotke odalépett az asztalhoz és a boroskancsó felett köröző legyek felé intett.

- Talán ezek zavarták. Mindenesetre Sznefru befejezte a szegényes ebédjét és lefeküdt az ágyra. Vényi és Mareb feljött szólni, hogy csatlakozzon a megbeszéléshez. Nem válaszolt - Amerotke rámeredt az ajtóra. - Ez belülről be volt zárva - a még mindig a zárban lévő elfordított kulcsra mutatott. - Senki nem jött fel ide. Sznefru nem engedett be senkit. Mégis meggyilkolták.

- A gyilkos az ablakon keresztül is jöhetett - jegyezte meg Menszu. Amerotke átszelte a szobát, és megvizsgálta az ablakpárkányt, de nem látta rajta a behatolásnak semmilyen nyomát. Behúzta a spalettákat, és a helyükre csúsztatta a fareteszeket.

- Amikor bejöttünk a szobába - szólt közbe gyorsan Mareb -, határozottan zárva volt. Láttad, nekem kellett kinyitni.

Amerotke bólintott. A nagyujja körmével megdörzsölte a fogait, aztán vállat vont.

- Még ha rá is jövünk, milyen úton jutott be a gyilkos - vette át a szót Wanef -, hogyan tudta megmérgezni Sznefrut anélkül, hogy felkeltette volna a gyanakvását? Sznefru harcos volt, ellenállt volna.

- Meg kell várnunk az orvos jelentését - válaszolta Amerotke. - De valamiféleképpen, valamilyen rejtélyes módon Sznefrut megmérgezték a szobájában.

Felemelte a boroskupát és a tálát és Vényi kezébe nyomta.

- Vidd le ezeket az orvosnak. Alaposan vizsgálja meg mind a kettőt. Utána jelentést kérek.

- Tehát - állt fel Wanef-, igazából nem tudjuk, hogyan halt meg Sznefru nagyúr. Nem tudjuk, ki a felelős...

- És mindenekelőtt nem tudjuk, miért - tette hozzá Amerotke. Egy másodpercig a mitanni hercegnő titokzatos arcát fürkészte.

Amerotke úgy vélte, a nő két társát már sikerült kiismernie. Hasonló férfiakat az egyiptomi hadsereg főtisztjei között is talált volna: bátor harcosokat, rettenthetetlen a harcmezőn, de képzetlen a diplomácia terén, főleg egy fáraó-királynővel szemben, aki eltiporta a

hadseregüket. Valószínűleg Sznepu sem volt más, de ez a nő a ravasz, keskeny arcával és azokkal a különös, gúnyos tekintetű szemeivel...

- Fel vagy dűlvá? - kérdezte hirtelen.

- Feldűlt? - fintorodott el Wánef. - Sznepu nem volt a rokonom, de jó harcos volt, Tusratta egyik kedvence. A két másik társamhoz hasonlóan - sietett hozzátenni.

- Békét akart kötni velünk? - tudakolta Amerotke.

- Ez nem tartozik rád. Követ volt... - Amerotke tett egy lépést előre.

- Úrnóm, fájlalom a halálát, de ez itt Egyiptom. Ti pedig nem késlekedtetek ujjal mutogatni ránk, noha igazából nem tudjuk, ki a gyilkos.

Mareb köhintett egyet.

- Bíró uram - szólt közbe rögtön ezután.

- Ez nem a tanácssterem - vágott vissza Wánef, és Amerotkéra mosolygott. - Hadd beszéljen a főbíró uram. Arra célzól, hogy valaki közölünk lehet a felelős Sznepu haláláért?

- Ez hazugság - kiáltotta Menszu, és oda kapott, ahol a kardjának kellett volna lennie.

- Ne légy elhamarkodott - intette Amerotke. - Ugyanolyan ártatlanok lehetünk mindannyian ebben az ügyben, mint akárki más, ha azonban fel akarod deríteni az igazságot, kérdéseket kell feltennem.

- Akkor kérdezz - Wánef hátradőlt a zsámolyon, és kezével intett a két nemes felé, hogy maradjanak csöndben.

- Voltak nézeteltérések köztetek? - kérdezte Amerotke. Wánef Menszura és Hunróra nézett, aztán megrázta a fejét.

- Tehát a barátod volt - folytatta Amerotke.

- Mitanni volt - jelentette ki Hunro. - Az egyik klán vezére.

- Volt valamiféle viszály, ellenségeskedés köztetek? - Újabb fejrázás.

- Ha a nézeteltérésekre vagy kíváncsi - szólt halkán Wánef-, nem minden mitanni akart békét kötni Egyiptommal.

- Sznepu akart?

- Válaszoltam a kérdésedre, bíró uram.

Amerotke ezúttal is mintha titkolózást vett volna ki a nő tekintetéből és hangjából.

- Meg fogom gyászolni Szneput, mint ahogy a rokonai és a klánja is.

Amerotke magába fojtotta az ajkára toluól választ: ezek hárman és a halott között láthatóan nem dűlt túl nagy szeretet.

- Azt javaslom - lépett előre Szenenmut -, hogy mára függeszük fel a tárgyalásokat. Amerotke uram beköltözik az Anubisz-templomba. Nektek és a szolgálóknak szintén szobákat készítünk elő - kinyitotta az ajtót. - Úrnóm...

Wánef előzékenyen meghajolt Amerotke felé, aztán a társaival a nyomában elhagyta a szobát.

Szenenmut szigorú pillantást küldött Mareb felé.

- Amit ma hallasz, nem nyilvános.

- Természetesen, nagyuram, követ vagyok.

Szenenmut kifújta a levegőt, a széles arcát kétségek gyötörték. Nekidőlt az ajtónak, ujjaiával a combján dobolt.

- A mitannik egymást öldösik? - kérdezte.

- Lehetetlen - vágta rá Mareb. - Senki nem jött fel ide. Senki, kivéve az egyiptomiakat.

- Akkor kicsoda?

Szenenmut kinyitotta az ajtót, és pajzsként eltakarta vele az arcát Mareb elől.

- Amerotke uram, te már jártál ezen az úton. Széth, a gyilkos árnyéka vetűlt a templomra!

- Igen - mondta Amerotke befejezve a mondatot. - És kétségtelenül ismét gyilkolni fog!

Szenenmut becsukta az ajtót, Amerotke pedig rámeredt a zárra. Különös, gondolta, hogy az összes rejtély, amivel szembekerűlt, legalábbis a jó részűk, ajtókkal és zárrakkal volt

kapcsolatos. Az ametiszt ellopása, Sznefru meggyilkolása, a különös beszélgetés Belettel a pecsenyénél. *Van valamilyen közös vonás köztük?*, merengett. Ami mostanában történt, semmi nem a véletlen műve volt. Ez az egész egy előre kitervelt stratégia része lenne Egyiptom összezavarására, és térdre kényszerítésére? Vajon elköveti a hibát, hogy külön-külön kezeli az ügyeket, szem elől tévesztve ezáltal az egész háttérben álló ember gondolatmenetét?

Anubisznak tulajdonítják, hogy feltalálta a holttest gyolcsokba tekerésének módszerét, és megmutatta, milyen balzsamozóolajokat kell használni

Ötödik fejezet

Az orvos betakarta Sznepfru testét a lepellel. Amerotke órákat várt, hogy beszélhessen vele. Odakint a kertben a nap lemenőben volt, a hőség kezdett alábbhagyni, Anubisz papjai pedig éppen az esti áldozataikat készítették elő. A heszetek éneke, ahogy a menet előtt táncoltak, visszhangot vert a templomban.

„Ó, Anubisz, könnyöngünk hozzád.
Áldassék te a neved, Holtak Ura!
Anubisz, a hatalmas úr!
Legelső a Milliók Bárkájában!
Ki uralkodik a holtakon.
A Lelkek Bírāja!
Dicsőséged...”

- A dicsősége hiányzik - jegyezte meg keserűen az orvos. Intett az egyik segédjének, hogy folytassa a balzsamozási folyamatot. - Az isten elégedetlen velünk - tette hozzá.

Megérintette Amerotke könyökét, és bevezette egy vázákkal és edényekkel teli aprócska kamrába. Felajánlotta a főbíróknak az egyetlen széket, ő maga az asztal sarkára ült.

- Mit gondolsz? - kérdezte Amerotke. - Úgy értem... - tette hozzá -, az Anubisz Dicsőségéről?

Az orvos ráncoktól szabdalt arca elkomorodott.

- Nagyuram, én gyerekkoromtól kezdve itt dolgozom, először a Fény Házában, aztán az írkok Házában. A Dicsőség igen becses volt a templom számára. Senki sem tudja, honnan származik. Azt mondták, egy nagyobb szikladarab része volt, ami az égből hullott alá.

- Hát az biztos, hogy oda nem ment vissza!

A doktor megvonta a vállát. Hátradőlt és szorosabbra húzta a saruja szíját.

- Néhányan azt mondogatják, hogy maga az isten vitte magával.

- Erősen kétlem, ahogy te is.

- Igen, Amerotke uram, én is kétlem. Valaki ellopta, és az emberek a mitannikat okolják. Sznepfru halála csak olaj lesz a tűzre.

- Miért? - kérdezte Amerouke.

- Az fog elterjedni, hogy ő lopta el az ékkövet, és most megbűnhődött érte.

- És hogyan bűnhődött meg Sznepfru? - kérdezte Amerotke.

- Nem tudom pontosan, a szőlő és a bor nem voltak mérgezetek. Sznepfru egész testén apró karmolásokat és vágásokat találtam, de az igaz valamennyiünkre: bolhacsípések, vakarózás nyomai, régi sebhelyek.

- Megmérgezték?

- Igen, Amerotke uram, azt hiszem, de hogy miféle szer volt és hogyan került a szervezetébe, továbbra is rejtély marad.

Az orvos bezárta az alacsony faajtót és visszaült a helyére.

- Fiatalabb koromban sok mindent tanulmányoztam, többek között a mérgeket is. Egyes

mérgek úgy ölnek, ha rákenik az áldozat bőrére, mások belélegezve halálosak. Némelyiket a fülön át kell bejuttatni. Vannak lassú hatásúak: napok, hetek, akár hónapok után hatnak csak. Mások gyorsabban ölnek - csettintett az ujjával -, mint ahogy a gyertya lángja kialszik. Igazából még senki nem osztályozta pontosan az ismert mérgeket: a kígyó, a skorpió, a növényi mérgeket, vagy éppen a föld mérgező gyümölcseit...

- És ez még csak a probléma fele, nem igaz? - szólt közbe Amerotke. - Sznefru erőteljes felépítésű volt, egy harcos. Nem hiszem, hogy csak feküdt ott, és hagyta, hogy valaki megmérgezze. Tiltakozott volna, küzdött, kiabált, csapkodott volna. Ezek egyikének sem láttuk jelét.

Amerotke feltápáskodott, megragadta az orvos vállát és finoman megszorította.

- Mennyei atya, hálás vagyok azért, amit tettél. Még hálásabb leszek, ha a későbbiekben is elmondasz mindent, amire rájössz.

- Hová mész? - kérdezte az orvos. Amerotke hátranézett és elmosolyodott.

- Nem valószínű, hogy Anubisz isten csak úgy fogta magát és elvitte a saját ametisztjét a saját kápolnájából. Te sem hiszel benne, én sem! Megyek, megkeresem a tolvajt.

Amerotke kinyitotta az ajtót, keresztülsétált a balzsamozóhelyiségen, aztán fel egy lépcsősoron. Az árnyékok mostanra jócskán megnyúltak. A levegőt sülő hús és tömjén illata töltötte be. Papok és tudósok sétáltak a kertekben, élvezve a közelgő este hűvösét. A kutyák csaholását hallva Amerotke megtorpant.

- Gazdám?

Amerotke megpördült. Szhufoj lépett elő az egyik bokor mögül, egyik kezében napernyő, a másikban apró bőrszak. Űgy vigyorgott, mint Bész, a törpék istene.

- Vártam rád - jelentette ki savanyú képpel. - Gazdám, a szívem örvend fenséges arcod láttán.

Amerotke leguggolt és letörölte a kenyérmorzsákat Szhufoj szája szegleteiből.

- Közben pedig édes süteményeket ettél meg datolyát, és több bort ittál, mint kellett volna. Szhufoj enyhén imbolyogva talpra állt és pislogott egyet.

- Sokáig kellett várni, gazdám.

- Hát persze - állt szintén talpra Amerotke.

- Hová megyünk ma éjszaka? - kérdezte Szhufoj. - Magányos vagyok, gazdám.

Egyszer csak egy táncosnő bukkant fel, csupasz vállaira vékony köntöst vetett. Ugyan amögül a bokor mögül lépett elő, ahonnan Szhufoj is. Az olajjal átítatott parókája csálén állt, a szemei körül a fekete festék és ajkain a karmazsinvörös rúzs kissé elkenődött.

- Elvesztettem! - Amerotkéről tudomást sem véve a nő a csuklóját markolászta. - Elvesztettem a karkötőmet!

Szhufoj sietve megpróbálta arrébb tuszkolni.

- Biztos a bokor mögött esett le! - hadarta.

Amerotke magában kuncogva elindult a szent kutyafalka irányába. A háta mögött elkeveredett egymással a táncosnő jajveszékelése és Szhufoj tiltakozása. Végül aztán az apró ember felzárkózott hozzá.

- Nagyon magányos voltam, gazdám, ő pedig olyan megértő volt. Egy kis rézkockát adtam neki, hogy csináltasson egy új karkötőt.

Amerotke lenézett a társára.

- Nézted, ahogy táncolt?

- Igen, gazdám. Ahogy a költő mondja: „A szív magányossá válik, különösen este, amikor a lélek szárnyra kap...”

- Köszönöm, Szhufoj - szakította félbe Amerotke.

- Hová megyünk?

- Megnézünk néhány kutyát.

Átvágtak a templomkerteken, elhaladtak a magtárak, az olaj- és szőlőprések mellett, ahol a

levegő szinte émelyítően édes volt az összezúzott tartalmuktól. Papok, növendékek, heszetek és szolgálók ültek az akácok, akantuszok és szikomorfák árnyékában. Sebesen közeledett az este, a levegő lehült. Amerotke az egyik kerti pavilonban megpillantotta a mitanni delegációt: a szabad ég alatt vacsoráztak és talán éppen a nap eseményeit vitatták meg.

- Amerotke uram.

Megfordult és Marebet látta közeledni, aki mintha a semmiből tűnt volna elő.

- Mit akarsz a gazdántól? - Szhufoj a melleit kidüllesztve elállta az útját.

- Szenenmut uraság az imént elhagyta a templomot, az Évmilliók Házába tartva - Mareb egyáltalán nem vett tudomást Szhufojról, aki dühödten topogott a lábával. - A szobáitok készen állnak a Nyugalom Házában.

- Ma este hazamegyek - válaszolta Amerotke. - Meg kell nézнем a feleségemet és a gyerekeimet, utána visszajövök.

Mareb meghajolt, de előtte még küldött egy utálkozó pillantást Szhufoj felé. A törpe a legobszcénabb kézmozdulattal válaszolt, amit az egyik vízparti tavernában tanult.

- Ki nem állhatom a küldöncöket - morogta a törpe. - Olyan fontoskodóak.

Ezután néhány lépéssel előrerohant és fennhangon harsogni kezdte:

- Utat Amerotke uraságnak! A Két Igazság Csarnokának főbírójának, a fáraó barátjának, a királyi kör tagjának! Ő, aki részesült a Megüdvözült mosolyában!

Amerotke felnyögött, de hagyta, Szhufoj hadd folytassa a maga kis műsorát, ügyet sem vetve az okozott felfordulásra. Elhagyták a ligeteket, átkeltek egy napszitta téren és egy hídon, ami a Nílus egyik öntözőcsatornáját ívelte át. Előttük ott magasodtak a kutyaverem falai. A szél állatok bűzét és időnként egy-egy csaholást vagy vonyítást sodort feléjük. Az épület hatalmas rézveretes fakapuit zárva tartották. Ahogy Amerotke közelebb ért, a kapu két oldalán álló örök előrszegezték a lándzsáikat, de Szhufoj intett nekik, mire a férfiak megnyugodtak.

- Hol van a Falkamester? - tudakolta Amerotke.

- Itt vagyok - hallatszott egy hang a kapu túloldaláról.

Az egyik ör sietve felhúzta a reteszt. Az állatbőrökbe öltözött Falkamester kilépett, egyik kezében háromágú szigony, a vállára vetve feltekert bőrorostor. A kezei véresek voltak, és bizonyára a fertőzésveszély miatt, néhány lépésnyire megállt Amerotkétől. Elmosolyodott és fejet hajtott.

- Főbíró uram, megtisztelsz bennünket.

Amerotke próbálta leplezni a saját félelmét és nyugtalanságát. A bűz szinte elviselhetetlen volt, miközben a kapu mögül a sötétből vérfagyasztó ugatás harsant fel: mintha a démonok egész serege próbált volna meg egyszerre kitörni az alvilágból. Amerotke egy pillanatra úgy érezte, hogy többé már nem bíró, hanem kisfiú csupán, aki az életét mentve rohan Théba utcáin.

- Meg akarod nézni őket? - kérdezte a Falkamester.

A férfi egy hordó vízben könyékig megmosta a kezeit. Szólt az öröknek, hogy figyeljék a kaput, aztán a falat megkerülve és egy sor lépcsőt megmászva egy órtonyba vezette Amerotkét. Szhufoj szorosán követte őket. Amerotke végignézett az elé táruló látványon: a verem a barlangokkal szabdalt domboldalból volt kialakítva. Néhány fa, egy kevés fű, itt-ott bokrok. Ezután a domb oldalába belevesző járatokat és barlangokat vette szemügyre.

- Itt biztonságban vagy - nyugtatta meg a Falkamester. - A kutyák nem tudnak átmászni a falon, ezért olyan szabadon kószálhatnak, amennyire csak nekik tetszik - kinyújtotta a karját. - Hat-nyolc holdnyi terület van itt, meg valamennyi a domb túloldalán. Kopár pusztaság.

- Hol vannak a kutyák? - mormolta Szhufoj.

- Nemrég ettek - felelte a Falkamester. - Most pihennek.

- Te magad is bemész oda? - kérdezte Amerotié.

- Csak addig - mutatott a Falkamester az ösvényre a kapun belül. - Inkább fogjuk a húst és

bedobjuk. A kutyák kijönnek, éktelen ricsajjal marakodni kezdenek, de végül minden állatnak jut valami.

- Honnan származnak? - Szhufoj végignézett a barlangokon, lenyűgözve, hogy mi minden lehet bennük.

- A zuhatagon túli erdőkből és síkságokról: II. Tutlimószisz uralkodása alatt a főpap kapta ajándékba őket. A fajokra nézve nem hiénák vagy sakálok, hanem vadkutyák. Nézzétek.

Egy hatalmas kutya bukkant elő az egyik üregből, és lekocogott a dombon. Újabbak követték. Amerotke hátán végigfutott a hideg. Koromfeketéek voltak, zömökek, rövid orral, széles pofával, hosszú, egyenes fülekkel és feltekeredő farokkal. Egy vadászfalka ügyességével mozogtak, rövid, csillogó szőrük alatt táncot jártak a vaskos izomkötegek. A vezérük megpillantotta a Falkamestert és Amerotkét, és feléjük kocogott. Leült velük szemben és csak bámulta őket.

- Intelligensek - jegyezte meg a Falkamester. - Egymásra hagyatkoznak.

- Meg vannak szelídtve?

- Vadak - rázta meg a fejét a Falkamester. - Az eredeti falka leszármazottai. A templomi papok annak idején megpróbálták beidomítani őket, de túlságosan veszélyes. Egy botlás, a gyengeség legkisebb jele, egy vércsepp, és máris támadnak.

Amerotke szótlanul nézte a kutyát: a fekete szemek csillogtak, a hatalmas állkapcsok kitéve, rózsaszínű nyelve kilógott. A bestia hátravetette a fejét és szaggatott vonyítást küldött a többiek felé.

- Már öltek - folytatta a Falkamester. - Nem lehet megbízni bennük. Ha a földre kerülsz, megtámadnak. Kiszagolják a félelmet, mintha csak vér lenne. Beszéltem utazókkal, akik már találkoztak ilyenekkel. Abszolút hűségesek a falkához, és ha kell, napokig, hetekig üldözik a prédájukat.

A kutyák mostanra előzőnlottak. Amerotke érezte, hogy összeszorul a gyomra.

- Sikerült valaha kiszökniük?

- Az én időmben nem - felelte a Falkamester. - Láttad a kapukat, és állandóan őrzik őket. Persze hallottam történeteket gőgös, részeg nemesekről, akik próbára akarták tenni a szerencséjüket. Az egyik elég ostoba volt ahhoz, hogy bemerészkedjen - felfújta az arcát. - Később a csontokat alig tudták megtalálni.

Amerotke gyomra végképp felkavarodott.

- Eleget láttam.

Megfordult és lement a lépcsőn. Szhufoj még kinyújtotta a nyelvét az egyik kutya felé, aztán követte. A lépcső aljában Amerotke megköszönte a Falkamesternek a fáradozását.

- Végrehajtottad a bíróság ítéletét?

- Az az ember halott, bíró uram. A kutyák nem sok esélyt adtak neki. Jogos ítélet volt. Megöltem a veszett kutyát is, amelyik lemészárolta a nagybátyját és nagynénjét: ők is borzalmas halált halhattak.

- Minden halál borzalmas - felelte Amerotke. - Jó éjszakát neked. Szhufojjal a nyomában elindult visszafelé.

- Gazdám, fáradt vagyok. Haza akarok menni.

- Hát persze, kicsi ember. Ettél, ittál, kedvedet lelted. Most már legszívesebben leheverednél aludni. Csakhogy még van dolgunk.

Amerotke belépett a templom területére. Megállt egy kis szökőkút előtt és megtisztította a kezeit és az arcát. Minden tiltakozása ellenére Szhufojnak is követnie kellett a példáját, ezután tovább folytatták az útjukat a szentélyek felé. Odahívott egy oltárszolgát, és elmondta, hogy kicsoda.

- Látni akarom Tetikit, az őrség kapitányát, Khétit és a papnőt, Itát. Hozd ide őket nyomban!

Miközben várahoztak, Amerotke bement a nemrégiben még az Anubisz Dicsőségét rejtő

kápolnába. A szent medence ugyanúgy csillogott, a hevenyészett hidat lábnyomok csúfították. A vázákban a virágok elszáradtak és édes-kesernyész illatot árasztottak magukból. A fekete obszidiánszobor nyomasztóan tornyosult a mécsesek fényében. Amerotke megvizsgálta az ajtót és körbehordozta a tekintetét. Korábban ez egy szent hely volt, ahol meg lehetett hallani az istenek suttogását, most azonban gyilkosság és rablás gyalázta meg. A szentély maga a legkevésbé sem volt hivalkodó. Amerotke megtapintotta a falakat, és arra következtetett, hogy ez egy ősi része lehet a templomnak - apró szentély volt talán egykoron, amit az évek során körbeépítettek. Egyszerű kőnégyzög, körben árnyékos falfülkével. Amerotke ezeket is végigjárta, de nem talált bennük repedéseket vagy hézagokat, de még egy szellőzőjáratot sem a tömjénfüstnek. Kétségtelenül biztonságos szoba volt, a legjobb hely a pompás drágakő őrzésére. Amerotke körbejárt és megütögte a falakat. Néha ezeken az ősi helyeken titkos járatok és folyosók húzódtak, Amerotke már látott ilyeneket Maat templomában. Megnyugodva, hogy a helyiség rendben van, újra ellenőrizte az ajtót. Szenenmut szerint be kellett törni, de mostanra kijavították. Szemügyre vette a cédrusfa paneleket és a rézzárat, de nem talált semmi oda nem illőt. Léptek zajára lett figyelmes, ezért visszasétált a szent medencéhez. Tetiki lépett be elsőként. Bőrszoknyát viselt, bokáig érő gyaloglócsizmát, egyik vállára kardszíjat vetett. Amerotkét Aszuralra emlékeztette: ugyanolyan köpcös volt, de jól megtermett, széles, húsos arccal. Egy ember, aki katonának született és nevelkedett. A kezét felemelve tisztelgett Amerotkének, és hivatalosan is bemutatkozott, mint Tetiki, Anubisz szentélyének őrkapitánya. Ezután félreállt, hogy a két társa is átkelhessen a keskeny hídon. Khéti egyszerű papi vászonköntöst viselt, az arca aszketikus volt nagy, elődomborodó szemekkel. Az alsó ajka kissé elállt, akárcsak a fülei, eltorzítva ezzel az egyébként határozott vonásait. Ita, a papnő alacsony volt és karcsú, a köntöse szabadon hagyta a vállait. Válláig érő haját a fején körbefutó szalaggal fogta össze. Bájos, szinte gyermeki arca volt nyílt, őszinte szemekkel, fitos orra és csöppnyi szája. Járás közben össze-összecsendültek a karját és lábszárát ékesítő karikák. Siettében elfelejtette bekötni a saruja szíjait, most bocsánatkéően elmosolyodott és lehajolt megigazítani. Mind a hárman nyilvánvalóan idegesek voltak, miközben Amerotke végignézett rajtuk.

- Látni akartál bennünket? - törte meg a csendet Khéti némileg riadt hangon. Megköszöri a torkát, közben egyik lábáról a másikra állt. Láthatóan nem tudta eldönteni, hogy a kezeivel mit csináljon, ezért karba fonta őket és a szobor felé fordította a fejét.

- Csukjátok be az ajtót! - parancsolta Amerotke.

A bíró a hátát a falnak vetve leült és intett a többieknek, hogy ők is foglaljanak előtte félkörben helyet.

- Hol van az Anubisz Dicsősége? - kezdte.

- Bíró uram, nem tudjuk - Ita hangja lágy volt, megnyugtató.

- Akkor ki fogja viselni a felelősséget? - kérdezte Amerotke Tetikitől.

Az őrség kapitánya megvakarta kopaszra borotvált koponyáját és zavartan Amerotkéra nézett.

- A templom ránk gyanakszik. Persze...

- Persze - fejezte be helyette a mondatot a főbíró -, nem is hibáztathatnak benneteket, ugye? - körbehordozta a tekintetét a kápolnában. - Hiszen ez a helyiség egy szabályos kőnégyzet, szellőzőaknáknak, ajtók és titkos járatok nélkül.

- Így van - erősítette meg Tetiki. - Ezért is választottuk az Anubisz Dicsősége őrzésére.

- Hogyan nézett ki az ametiszt? - kérdezte Amerotke. - Emlékszem, hogy kisfiúként már láttam, de csak távolról, amikor egy felvonulás során körbehordozták a templomban.

- Ragyogó bíborszínű, körülbelül férfiökölnyi. Még senki sem látott ehhez foghatót.

- Honnan származik?

- Nem tudom - válaszolta Tetiki. - Az eredete az idő homályába vész. Néhányan azt mondják, hogy egy nagyobb szikladarab része volt, amelyik az égből pottyant le: az istenek

ajándéka. Mások szerint egy bányában találták a Harmadik Zuhatagtól több száz mérföldnyire délre.

- Megint mások azt állítják - tette hozzá Ita -, hogy maga az isten hozta ide, ajándékként a Mennyei Háznak.

- Most pedig eltűnt - mormolta Amerotke. - Mondd csak, Tetiki, ha jól tudom, te rendőr voltál, a Mazsiduban szolgáltál - Amerotke a városi őrségre utalt.

- Igen, azelőtt pedig a Skorpió gárda tagja voltam az Izisz ezredben.

- Tehát életed java részében katona vagy valamilyen őr voltál?

- Igen, bíró uram.

- Ha ellopnál egy ilyen ékkövet, mihez kezdenél vele?

- Eladnám.

- De kinek?

- Idegeneknek, például a mitanniknak - fintorodott el Tetiki. -Esetleg megpróbálhatnám feldarabolni, de az nagyon sok időbe és energiába telne. Vagy kicsempészném a kereskedőnegyedbe. Az ametiszt nagyon értékes, az árát aranyban és ezüstben felbecsülni sem lehet.

- Nem, természetesen nem - bólintott Amerotke. - De a tolvaj szép summát kaphatna érte. Egész hátralévő életében kényelmesen élhetne. Tudja bármelyikötök is - folytatta -, hogyan lopták el a követ?

A szavait hangos tiltakozás fogadta. Amerotke felállt, levett a karjáról egy karkötőt és odasétált a szoborhoz. Az ékszert belerakta az istenszobor mellén kiképzett mélyedésbe, és visszaült a helyére.

- Tegyük fel, hogy a karkötő az Anubisz Dicsősége. Én vagyok Nemrath, a soros pap. Mikor kezdeném a virrasztást?

- Napnyugtakor - felelte Tetiki. - Amint a Nap a Távoli Láthatár mögé bukik és megfűjják a szarvkürtöket.

- Azután mi történik?

- Én lekísérem a két papot ide - magyarázta Tetiki. - Bekopogok az ajtón. A pap, aki befejezte a nappali virrasztást, elfordítja a kulcsot, én pedig kitárom az ajtót.

- Nem értem - dőlt előre Amerotke. - Nézd meg a medencét, legalább kilenc láb széles. Hogy tudja a pap kinyitni, ha nincs ott a híd?

Tetiki elvigyorodott.

- Gyere velem, bíró uram.

A kapitány a medence széléhez vezette. Ezután előrelépett, és mintha csak a vízen járna, megragadta az ajtó fogantyúját. Amerotke döbbenten felhőrdült és leguggolt.

- Zseniális - motyogta.

Korábban észre sem vette: a medencében a szobor felőli végéhez közel egy kőpillér állt. Éppen olyan színűre festették, hogy beleolvadjon a sötétzöld vízbe.

- A pap ezen áll - magyarázta Tetiki. - Nem nehéz. Beilleszti a kulcsot, kinyitja az ajtót és hátralép. Ezután én a helyére teszem a hidat - felnevetett. - Az oszlopnak elvileg titoknak kellene lennie, de a legtöbb pap tud róla. Nemcsak a biztonság miatt, hanem azért is, hogy a virrasztópap ne igyon többet a kelletténél az őrség alatt.

Amerotke bólintott.

- Ha így tenne, megtántorodna és beleesne a vízbe?

- Volt már ilyen - felelte Tetiki. - A lényeg az, hogy az oszlopra csak a kápolna felőli pap tud ráállni, a kintről jövők nem. Egy betörő esetleg megpróbálhatna ráugrani, de a medence túl széles - megvonta a vállát. - Ez a szokásos menet. Azon az éjjelen, amikor Nemrath meghalt, a nappalos pap kinyitotta az ajtót, hátralépett, én pedig lefektettem a hidat. Az egyik pap kijött, a másik bement. Felemeltem a hidat, becsuktam az ajtót, és addig nyomva tartottam, amíg a másik oldalon Nemrath be nem zárta kulccsal. Ezután megkezdte a

virrasztást.

- Biztos vagy abban, hogy kulcsra zárta? - ráncolta össze a homlokát Amerotke.

- Bíró uram, erre megesküszöm. Két dolgot sosem mulasztok el: meghallgatom a kulcs csikordulását, és megpróbálom kinyitni az ajtót. Aznap éjjel is így tettem.

Amerotke visszavezette őt a többiekhez.

- Hol tartotta Nemrath a kulcsot?

- Egy apró kampón, az övén - válaszolta Tetiki.

- Hány kulcs van?

- Csak ez az egy.

Tetiki odalépett, és egy párna alól előhúzta a kulcsot. Amerotke megvizsgálta: hosszú, vékony, vésett mintákkal teli rézkulcs volt az egyik végén komplikált tollazattal, míg a fogóját sakálfej formájúra alakították ki.

- A zár roppant bonyolult - magyarázta Tetiki. - A kulcs igazi mestermunka, nagyon nehéz lenne lemásolni.

- Tehát Nemrath bezárta az ajtót - vette át a kulcsot Amerotke -, az övére akasztotta a kulcsot és megkezdte a virrasztást?

Tetiki bólintott.

- Te mit csináltál, Khéti?

- Én megkezdtem a *saját* virrasztásomat.

- És te? - fordult Amerotke Ita felé. A lány szemei mosolyra húzódtak.

- Az isten szolgálólánya vagyok, bíró uram. Amint leszáll az éj, Khéti böjtje véget ér. A második váltás idején hoztam neki egy kis sült libát, szőlőt és egy kancsó sört. Aznap, amikor Nemrath meghalt, semmi szokatlant nem vettem észre. Egy ideig beszélgettem Khétivel, aztán visszatértem a konyhába.

Amerotke Tetikire pillantott.

- Én szolgálatban voltam, őrnjártoztam - felelte. - Nem tapasztaltam semmi rendkívülit.

- Hányszor haladtál el ez előtt a kápolna előtt? - kérdezte Amerot-ke.

Tetiki elfintorodott.

- Az éjszaka folyamán háromszor vagy négyszer. Csendes volt. Találkoztam Itával, amikor az ételt hozta. Egyszer, amikor arra jártam, Khéti ébren volt, egy másik alkalommal aludt. Semmi szokatlan nem történt. Hajnalban lehoztam a nappalos papokat. Szokás szerint kopogtam az ajtón, de nem jött válasz. Újra bekopogtam és kiáltottam Nemrathnak. Azt hittem, hogy esetleg gutaütést kapott. Hívtam a főpapot és az őrség tagjait, és betörtük az ajtót.

- Hogyan?

- Fogtunk egy padot - magyarázta Tetiki. - A zár elpattant. Lefektettük a hidat és bementünk a kápolnába.

- Hol volt pontosan Nemrath?

- A fal mellett kiterülve - Khéti rámutatott arra a pontra, ahol a párnák heverték. - A tör a mellkasában volt. Odarohantam. Már halott volt, és...- a hangja megbicsaklott. - És az Anubisz Dicsősége eltűnt.

Amerotke egyik kezével az állát dörzsölgetve körbenézett. Fáradt volt és zavart: továbbra sem talált megoldást a rejtélyre.

- Az ajtó biztosan zárva volt?

- Persze! - csattant fel Tetiki. - És a kulcs?

- A helyén, Nemrath övére akasztva.

- Biztos vagy ebben?

- Ellenőriztem - felelte Khéti. - Tetiki úgyszintén.

- Ki volt jelen, amikor az ajtót betörtétek?

- A főpap, jómagam, néhány őr és papok. Szenenmut uraság szintén lejött.

Amerotke talpra állt és végignézett Anubisz fekete és arany szobrán. Aztán továbbvándorolt a tekintete: az oldalsó falat egy festmény díszítette, rajta a híres jelenet, amikor Anubisz próbára teszi a holtak lelkét az igazság tollával. *Segíts nekem*, fohászzkodott a főbíró. Hogyan lehet megölni egy papot, ellopni a szent ametisztet úgy, hogy az ajtó sértetlen? Belülről be volt zárva, és a kulcs a halott férfi övé csüngött.

Amerotke lehunyta a szemeit. Össze kell gyűjtenie minden bizonyítékot. Persze már elkezdte...

- Khéti! - szólalt meg anélkül, hogy odafordult volna. - Járt valaki az ajtónál az őrseged ideje alatt?

- Nem, bíró uram.

- Elhagytad bármi okból is a folyosót?

- Csak egyszer.

- Mikor volt az?

- Amikor Ita lehozta az élelmet - idegesen felnevetett. - Könnyíteni kellett magamon.

Amerotke megfordult és visszasétált.

- Es te, Tetiki, nem vettél észre semmi rendkívülit?

- Már mondtam, bíró uram, semmit. Khéti az ajtó előtt virrasztott. Egy alkalommal éppen szundikált. Láttam Itát, amikor lehozott egy kancsó sört és később, amikor visszament a konyhába.

- Khéti, te kint voltál. Nem hallottál semmilyen zajt belülről?

- Kellett volna, de nem hallottam semmit.

Amerotke bólintott.

- Akkor eleget tartottalak fel benneteket.

Elbocsátotta őket, és megvárta, amíg az őrsege parancsnoka átkelt a hídon és behúzza maga mögött az ajtót. Ekkor a hátát a falnak vetve leguggolt. Rögtön ezután kopogást hallott az ajtó felől.

- Gyere be!

Szhufoj kukkantott be.

- Óvatosan! - kiáltotta Amerotke.

- Ne aggódj, gazdám - a törpe vigyorogva megállt a küszöbnél. - Hallottam erről.

- És még mi mást hallottál?

- Semmit, bíró uram. Aznap éjjel, amikor Nemrath meghalt, nem volt semmi felfordulás. Khéti nem hagyta el a posztját. Ita élelmet vitt neki a konyhából, aztán visszatért az üres kancsóval.

- Még valami?

- Khéti és Nemrath kedvelték egymást. Khéti amolyan tudósféle. Ő és Ita szintén közel álltak egymáshoz.

- És Nemrath?

- A pletykák szerint igencsak kéjvágyó volt és szerette a hasát.

- Mutass egy papot, aki nem ilyen.

Amerotke feltápászkodott és óvatosan átkelt a szent medencén. Az ajtóban megállt és hátrapillantott a helyiségbe.

- Ki tette, gazdám?

- Ó, én tudom ki tette. Khéti, Ita és Tetiki. Valamelyiküknek vagy mindannyiuknak köze van hozzá, de hogyan vitték véghez? - Amerotke megcsóválta a fejét. - Azt csak Anubisz isten tudja.

- És mi van Belettel? - tudakolta Szhufoj. - Meginvitált engem és Prenhoét, hogy vacsorázzunk vele és Szélivel. Még mindig nagyon izgatott, gazdám...

- Rájöttél még valamire?

Szhufoj megrázta a fejét.

- Én sem - tette hozzá Amerotke szárazon. - Annyi biztos, Szhufoj, hogy a rablást előre kitervelték. Szükségük volt egy lakatosmesterre, ezért megkeresték Beletet, mert ő a rinocéroszok között élt. Azt hitték, már úgyszincs semmi vesztenivalója.

- Anubisz temploma? - vont fel a szemöldökét Szhufoj. - Itt rablás történt.

Amerotke rámeredt az ajtóra.

- Nem - motyogta magában. - Emlékezz, mit mondott Belet. Hogy a kiszemelt helyen nincsenek őnök. Nem, az Anubisz Dicsőségének ellopásához többre volt szükség, mint egy zárkovács. Gondos tervezést és emberfeletti ravaszságot igényelt.

Anubiszt az egyiptomi festményeken általában sakálként vagy sakálfejű emberként ábrázolták

Hatodik fejezet

Amerotke keresztülsétált a piactéren. Szhufoj nem sokkal lemaradva követte, miközben egy szerelmes verset dúdolt halkán.

„Menekülj előle szívem, siess!
Ismerem már az ő szerelmét, ó igen!
Nem várok rá, hogy köntösöm megragadja!
Hideg kezeivel lelkem tüzét lelohassza!”

- Szerelmes dal - Amerotke megpörgette a sétabotját és hátrapillantott a leverten baktató Szhufojra. - A heszetről énekelsz?

- A nőkről általában - válaszolta zordan a törpe. - Olyanok, mint szívem kertjében a pillangók. Nekik adtam a legszebb éveimet. Reggel - folytatta elmélázva -, a férfi vágyai akár a víz, estére azonban porrá foszlik, a tál megreped.

Szhufoj megállt, és kitörölt egy könnycseppet a szeméből. Amerotke magában ünnepélyesen megfogadta, hogy nem fog elmosolyodni vagy nevetni. Nem volt siralmasabb látvány a szerelmes Szhufojnál.

- Gyere, kicsi ember - nógatta szelíden. - Egy korsó sör a tetőn, édes sütemények, egy tál gyümölcs, és hagyom, hogy elénekeld az egyik dalodat. De miért mindez? - pillantott le a törpére. - Honnan ez a hirtelen szerelemvágy, Szhufoj? Azért, mert a barátod megnősült?

- Egy férfi asszony nélkül olyan, mint a test lélek nélkül. Erre Prenhoe figyelmeztetett. Két nappal ezelőtt álmot látott: egy táncosnő hátán lovagoltam. Levitt a Nílushoz, de hirtelen vízilóvá változott...

Amerotkéből kitört a nevetés, ráadásul olyan hangosan, hogy az esti piachoz készülődő kereskedők és árusok rémülten kapták fel a fejüket a fehér köntöst és megszentelt, bíborszegélyű sarut viselő bíró és a deformált kísérője közeledtére. Amerotke másik kezébe fogta a botját és megszorította Szhufoj kezét.

- Gyere, kis Bészem. A nap véget ért és nekünk sincs már dolgunk. Ne légy olyan gyászos.

- Úgy örülök, hogy eljöttünk a templomból - Szhufoj szó nélkül hagyta a gazdája kedvességét. - Túl komor hely az nekem. Nem szeretem a mitannikat vagy az öröket a sakálemblémáikkal. Az tényleg a szellemeknek való hely.

- Szellemeknek? - torpant meg Amerotke. - Miért pont szellemeknek, Szhufoj ?

- Némelyik őr ezt állítja. Anubiszt látták sétálni a saját templomában: a saruja fekete, ugyanilyen színű harci szoknyát visel, az arcát hatalmas aranszegélyű sakálmaszk takarja.

- Túl sokat ittak - jegyezte meg Amerotke.

- Mindenesetre ezt állítják - ismételte meg Szhufoj gyászos hangon.

Amerotke tovább sétált. A késői időpont ellenére a piacon nyüzsgöttek az emberek. A fák alatt borbélyok borotválták a vendégeiket. Egy csoportnyi szolgálton kívüli katona tűnt fel hangosan nevetgélve, miközben egy örömtanyát kerestek. A piaci őrsegtől gondosan távol tartották magukat: ezek vaskos husángokkal a kezükben járőröztek a templom körüli utcákon, készen, hogy lecsapjanak a rendbontás első jelére. A mészárosok standjai üresen álltak, a húst már vagy eladták, vagy kidobták, mert rohadni kezdett. Koldusok rohantak oda felajánlani,

hogy legyezőjükkel elhajtják a legyeket, de Szhufoj mindannyiszor elbődült, hogy ez az ő feladata. A vízparti negyedek összes lakója kiözönlött az utcákra könnyű haszonszerzés reményében. Koldusok és tolvajok, bűvészek és csalók. Egy csapatnyi részeg zenész, akik túl sok időt töltöttek az egyik borkimérésben, fülsértő zenebonával próbálta szórakoztatni az arra járókat. Ezeknek a legtöbbször semmit sem adott a muzsikusoknak, de azért megálltak szórakozni a muzsikusok kétségbeesett próbálkozásán. Amerotke leszegette a fejét, és szorosabban megmarkolta Szhufoj karját. A csöppnyi embernek megvolt az a szokása, hogy elkóborolt, legfőképpen a vándororvosokat megbámulni - azokat a sarlatánokat, akik azt állították magukról, hogy mágikus képességeik vannak és egzotikus kenőcseik a legkülönfélébb betegségeket meggyógyítják.

- Feladtad az orvoslást? - kérdezte Amerotke.

- Túl sok a kereskedő a piacon - húzta el a száját Szhufoj. Előrenyújtotta a napernyőt, mintha a fáraó jogára lenne. - Az istenek új mesterségeire jelöltek ki.

- És mi lenne az? - kérdezte Amerotke.

- Szerelmes költészet.

Amerotke összeharapta az ajkait.

- Versek és gyógyfüvek árusa - folytatta Szhufoj. - Nem, gazdám, ne neved. Termékeny forrás vagyok: egy soha el nem apadó forrás buzog bennem, készen, hogy ontsa magából a szívet melengető verseket és dalokat.

- Nofret nem fogja elhinni - sutogta Amerotke. - Gyere, Szhufoj!

A városkapu felé vették az irányt, melyek két oldalán oszlopok és őrtornyok magasodtak. Maga a kapu zárva volt. A szolgálatos őr felismerte Amerotkét, és egy oldalsó kapun keresztül kiengedte őket a Nílus mentén futó kövezett útra. Jobb kéz felé Amerotke megpillantotta a Hold sápadt fényében csillámló folyót, melyen még mindig svábbogarakként nyüzsögtek az apró halászbárkák. Lámpások pislákolnak, a szél a halászok kiáltásait sodorta felé, melybe belevegyült a víz morajlása és csobogása, a békák állandó kuruttyolása. Időről időre rikácsoló madarak reppentek fel a vízpartról.

- Azok a csónakok jobban tennék, ha vigyáznának - mormolta Szhufoj. - A vízilovak nem szeretik, ha megzavarják őket. Ahol halászok vannak, ott mindig megjelennek a vízilovak és a krokodilok sem késnek soká.

Amerotke a vályogfalú viskókra mutatott, amelyeket éppen most hagytak el.

- Az emberek szegények, Szhufoj. Az egyetlen megélhetési forrásuk, hogy friss hallal látják el a reggeli piacot.

Elhaladtak néhány, késő este a városba igyekvő kereskedő mellett. Mások találkozókra mentek, fogadásokra és partikra. Az út zsúfolva volt szegénnyel és gazdaggal egyaránt: jómódú kereskedők számárháton vagy a hordszékeikben, a szegények csoportokba verődve. Lassan elmaradoztak az emberek. Maguk mögött hagyták az egyszerű, földszintes házak labirintusát; errefelé a levegő sűrű hal, olcsó sör és kovásztalan kenyér szagától volt terhes. Az emberek a Tisztátalanok Völgyének hívták ezt a részt: a városba özönlő vidéki munkások által épített kalyibák dzsungelét. Végül aztán kitértek a nyílt vidékre. A Nílus túloldalán a Nekropolisz fényei hunyorogtak. Elhalkultak a város zajai. Szhufoj újra egy szerelmes verset kezdett dúdolni. Amerotke a gondolataiba temetkezett - annyi minden történt ezen a napon. Csak amikor Szhufoj megérintette a csuklóját, akkor figyelt fel a hátuk mögül közeledő léptek zajára. Amerotke a botját szorosabban markolva megpördült. Öt vagy hat alak állt ott, groteszk sziluettek a sötétségben.

- Mit akartok, idegenek? - szólalt meg a főbíró. - Engem követtetek, vagy csak erre jártok?

- Nem akarunk semmi ilyesmit, Amerotke uram.

A bíró vett egy mély levegőt, legfőképpen, hogy a rátörő pánikot lecsillapítsa. Nofret gyakran intette ezektől az esti sétáktól hazafelé, kérve, hogy legalább néhány ember vagy Aszural kísérelje el. Amerotke ilyenkor csak legyintett, most azonban sokat nem adott volna

egy kardért. Szhufoj kissé távolabb húzódott és letette a napernyőt. Kinyitotta a zsákját és előhúzott egy fogazott pengéjű kánaánita tört.

- Nem akarunk bántani - a hang szelíd volt. - Amerotke uram, mi vagyunk a Nílus Gyermekei.

- Akkor lépjetek közelebb - válaszolt a főbíró megkönnyebbülten.

Az alakok így is tettek. Amerotke felsóhajtott. Már hallott a Nílus Gyermekeiről: egy olyan céh voltak, amelyiknek a tagjai a szent krokodilok etetéséért és a folyóban talált tárgyak visszaszerzéséért voltak felelősök. A saját szentélyükben éltek néhány mérföldnyire délre, és az oroszlántestű istennőt, Szekhmetet, a Pusztítót imádták. Ezeknek a teremtményeknek a Nílus biztosította a jövedelmet és a fennmaradást. Az emberek azt suttozták, hogy időnként szándékosan a veszedelmes homokzátanyokra csalták a hajókat, hogy a roncsok rakományát aztán kifosszák, a hajósokat pedig feláldozzák a förtelmes istennőjüknek. Mindig cserzetlen állatbőrökbe öltöztek, ezért tisztátalannak minősültek. Mindegyikük sisakot vagy kalapot viselt, amelyeket íbisz, krokodil, víziló vagy kígyó alakúra formáztak - mindazoknak az állatoknak a mintájára, amelyek a Nílus partjai mentén éltek. A vezetőjük alacsony volt és kövér. Levette a skorpiósisakját. Az egyik szeme mintha félig le lett volna hunyva, nem volt több apró, tejfehér foltnál, az arcán pedig szembetűnő sebhely futott keresztbe. Izzadságtól és a vízparti emberekre jellemző halszagtól büzlött. A társai kissé hátrább várakoztak.

- Amerotke uram - hajolt meg a férfi.

- Éjszaka van - felelte a bíró. - Napközben megtaláltok a Két Igazság Csarnokában.

- Vagy Anubisz templomában - jött a válasz.

- Mit tudtok a dolgaimról? - csattant fel Amerotke.

- Jó uram, ne légy dühös - a férfi megpróbált mosolyogni, miközben az ép szemével hunyorított.

- Térj a lényegre! - morogta Szhufoj.

- Nyugalom, kis ember, nem jelentünk veszélyt. Hogyan is fenyegetnénk egy olyan embert, mint Amerotke uraság? Tudod, miért vagyunk itt - folytatta sietve. - Tisztátalanok vagyunk. Tilos szent helyekre lépnünk. Csakhogy vannak eladó információink, amiket most ingyen is megosztanánk.

- Mondd el, amit tudsz. Gondoskodni fogok róla, hogy a szentélyetekbe ajándékok érkezzenek.

- Két dolog, Amerotke uram. Szinuhe, az utazó? Mi halásztuk ki a holttestét a Nílusból. Már korábban is találkoztam Szinuhéval. Fantasztikus történeteket mesélt, állítólag látta, ahol a Nílus ered a Föld középpontjában. Szinuhe nem sokat adott az öltözködésre. A krokodilok ugyan véres masszává változtatták a testét, de nem vetted észre, bíró uram, hogy a legjobb ruháját és finom sarukat viselt?

Amerotkének eszébe jutott a vérfoltos öltözék a balzsamozócsarnokban.

- A másik?

- Aznap reggel, amikor Szinuhét meggyilkolták, az egyik társam mintha magát Anubisz pillantotta volna meg a régi Bész-templom felé menni.

- Az istenek nem sétálnak csak úgy.

- Talán nem is az isten volt - válaszolta a férfi. - Talán csak Anubisz egyik papja öltött magára hosszú bőrszoknyát és egy fekete maszkot?

Az egyik társához fordult és a vízi emberek keveréknyelvén hadarva váltottak pár szót.

- Hallottam, amit beszélnek - szólalt meg Szhufoj. - Azt mondta, nem Anubisz volt.

A vezér közelebb lépett.

- Kicsi ember, lehet, hogy nincs orrod, de a hallásod igencsak éles. Igazad van. A társam azt mondja, hogy járt a Pálmák Oázisában - elvigyorodott a sötétben. - Legalábbis a közelében. A mitanni papok viselnek ilyen álarcokat.

- Van még valami?

A férfi megrázta a fejét.

- Ahogy mondtam - jelentette ki Amerotke -, holnap estig megérkezik a jutalmatok. Az istennő áldása kísérjen benneteket!

A különös látogatók belevesztek a sötétbe.

- Miről is van szó, Szhufoj ? - kérdezte Amerotke. - Színuhe szépen felöltözik, mert egy fontos emberrel van találkozója? Egy mitanni nemesemberrel? Vagy nemesasszonnyal? - tette hozzá. - De miért kell a maszk?

- Hogy az idegen elrejtse az arcát, gazdám. Így könnyen zavart kelt. Az emberek azt hiszik, Anubisz templomának papja.

Amerotke megdörzsölte a karjait, ahogy egy hűvös fuvallat suhant végig az izzadt bőrén. A találkozás után döbrent csak rá, hogy milyen éhes és fáradt. Megragadta Szhufoj karját, és útnak indultak a sötétben. Fények tűntek fel. Elhaladtak a környező kúriák mellett, a csiszolt fakapuik zárva és gondosan elrejtve éjszakára. Kellemes, zöldellő környezet volt ez, közel a Nílushoz, de az árterülettől biztonságos távolságban. Végül megérkeztek Amerotke házához. Szhufoj bedörömbölt a kapun, mielőbbi bebocsátást követelve. Egy oldalajtó nyílt ki, és Amerotke végre beléphetett a saját kis édenkertjébe, benne virágágyásokkal, szőlőültetvényekkel, méhkasokkal és árnyat adó fákkal.

Szhufoj és az ajtónálló egymást kezdték bosszantani, Amerotke pedig előrement. Mindent rendben talált. Az olajmécseseket meggyújtották, a nyári lakot bezárták. Khem, a kertek istenének szobra elé mécseseket és virágokat helyeztek. Végigment az akácfák sorfala mellett, fel a festett oszlopokkal övezett főépületbe. A bejárat utáni előcsarnok levegőjét betöltötte a frissen lakkozott cédrusfa oszlopok édeskés illata. A sarkokban apró edények álltak, bennük mirha, tömjén és szantálfa. Szhufoj, aki mostanra beérte a gazdáját, harsogni kezdett, hogy Amerotke uraság megérkezett. Szolgák jelentek meg kancsókkal és mosdótálakkal. Amerotke leült egy lócára, és megmosta az arcát, kezét és lábát, majd hideg fehérborral kiöblítette a száját. A szemközti falon kinyílt egy ajtó. Nofret lépett be rajta, kökényfekete szemei csakúgy ragyogtak a boldogságtól. Mezítláb volt, fehér gyolcsköpenyt viselt, a vállaira hímzett sálat terített. A nyaklánc hirtelen kibomlott és nagyot koppanva a földre esett. Nofret felkapta, aztán a férjéhez rohant. Lehajolva megcsókolta a homlokát, a szemei pajkos tűzben égtek, finom ívű ajkai mosolyra húzódtak.

- Üdvözet a fáraó főbírójának! - suttogta Nofret. - Théba legbölcsebb férfiújának!

Amerotke a két tenyere közé fogta a nő arcát és szájon csókolta.

- Üdvözet Nofretnek, az illatos hízelgés istennőjének!

Ahmesz és Kurfai robogott be a szobába. Kiabálva köszöntötték, aztán észbe kapva meghajoltak, megragadták Szhufoj karját és kiviharzottak.

Egy ideig káosz uralkodott a helyiségben. Szolgálók sűrögtek-forogtak, Nofret megpróbálta elmondani Amerotkének, hogy Ahmesz láza hogyan hagyott alább hirtelen, aztán az egyik kutya beesett a halastóba, miközben Nofret igyekezett odafigyelni a mézmester beszámolójára is. Végül aztán egyedül találták magukat a ház tetején, kényelmesen hátradőlve egy-egy heverőn, előttük az asztalon pompás ételek. Nofret imádott éjszakánként itt üldögélni. A csillagok lenyűgözték, gyakran mesélt is Amerotkének arról, hogy egyik-másik hogyan mozog. Ma éjszaka azonban inkább az Anubisz-templomban vendégeskedő mitannikról akart hallani.

- Legendákat mesélnek arról - húzta össze érzékien a szemét -, hogy a mitanni papnők mennyire képzetek a szerelem művészetében. Már attól a pillanattól elkezdik tanítani őket, hogy az istenük szolgálatába állnak. Hallottam, hogy valaki ellátogatott a mitannik fővárosába, és behalt a gyönyörbe...

- Pletykák - mordult fel Amerotke. - Lehet, hogy a mitannik remek szeretők, de elsőrangú harcosok is, kedvelik az öldöklést és a vérontást - közelebb hajolt és megsimogatta Nofret arcát. - Ha megtámadnák Thébát, kifosztanák, téged pedig foglyul ejtenének, az nem lenne

valami gyönyörteljes.

Nofret összerezgett és szorosabbra húzta maga körül a sálat.

- Sosem fognának el! - sziszegte. - Ugyan már, bíró uram, nem a bíróságon vagy. Mi bánt? Zavar valami?

Amerotke nekidőlt a heverő fejtámlájának.

- Anubisz temploma - kezdte - immár a halál háza.

- Magyarázd meg! - nógatta Nofret.

- Először is, itt van egy sor megmagyarázhatatlan, rejtélyes gyilkosság: néhány jószágot és halat megmérgezték, bár nem tudjuk az okát. Egy táncoslányt szintén holtan találtak az egyik kerti pavilonban. Nincs jele, hogy mérget ivott vagy evett volna, de az orvos szerint, és én megbízom benne, az izmok merevsége alapján valamilyen mérgező anyag került a szervezetébe. Hogyan, miért és ki által - ezekre továbbra sincs magyarázat. Aztán ott van a mitanni küldöttség egyik tagja, Sznefru. Visszavonul a szobájába, az ablak és az ajtó becsukva, elreteszelve. Amikor ez utóbbit felfeszítettük, Sznefru holtan feküdt, ugyanolyan tünetekkel, mint a heszet. Önála is a mérgezés forrása vagy hogy miként követték el a gyilkosságot, rejtély marad.

Szünetet tartott és elnézett a város irányába. A folyó felett szálldosó köd ellenére Théba fényei jól kivehetően pislákolnak és hunyorogtak a sötétben.

- És nincs ötleted, miért történtek a gyilkosságok?

- Nincs. Történt még két esemény. Hallottál Szinuhéről, a vándorról?

- Természetesen! Nagy történetmondó.

- Úgy tűnik, meglátogatta az elhagyott Bész-templomot a Nílus partján. Valaki megölte és a testét bedobta a folyóba. A hullát szétmarcangolták a krokodilok, mielőtt a Nílus Gyermekének sikerült volna kihúzniuk. Tudjuk, hogy Szinuhének volt egy papiruszkönyve, benne az utazásainak feljegyzéseivel. Feltérképezte például a sivatagon keresztülvezető útvonalakat. Ez roppant hasznos lenne a thébai kereskedőknek vagy az Ezüst Házának. A kincstár mindig kész kiaknázni az új kereskedelmi útvonalakat, karavánutakat szervezni a sivatagon keresztül vagy éppen hajóflottát indítani a Zöld Végtelenen túlra, hogy új fűszereket, friss ezüst-, arany- és drágakőforrást fedezzen fel.

- És az isteni fáraó?

Amerotke érezte a Nofret hangjában megbúvó gúnyos élt. A felesége mindig tiszteletet tanúsított Hatsepszut iránt, de azért megvolt a maga véleménye Egyiptom önhatalmúlag kinevezett vezetőjéről.

Nofret egy kicsit mindig aggódott, amikor Amerotkének a fáraó színe elé kellett járulnia.

- Ő egy nő - mondta Nofret. - Kétségtelenül a fáraó, isten, Hórusz megtestesülése, Ré kisugárzása, de attól még nő. Gyanítom, hogy az isteni Hatsepszut legalább annyira hasznát veszi a bájainak és a kinézetének, mint Amon hatalmának.

Amerotke ezt hallva elmosolyodott.

- Az isteni Hatsepszut szintén szeretné megszerezni a feljegyzéseket. A papok a markában vannak, a katonák a tenyeréből esznek.

- Most pedig azt szeretné, ha a kereskedők egymás torkának esnének érte - kacagott fel Nofret. - Folytasd.

- Szinuhének egy fontos emberrel lehetett találkozója. Ő, aki sosem adott az öltözködésre, most a legjobb köpenyét és saruit vette fel.

- És ez a valaki nyilván nem akarta, hogy meglássák - tette hozzá Nofret. - Ezért kellett egy ilyen félreeső helyen találkoznia vele.

- Így van, életem ragyogása - mosolyodott el Amerotke. - Nos, akárki találkozott is Szinuhéval, megölte. A Nílus Gyermekei azt állítják, hogy a templom közelében láttak valakit, aki pont úgy nézett ki, mint Anubisz. Fekete bőr harci szoknyát viselt és maszkot az arcán. Szinuhe udvarias, de kemény alak volt. Nem adta volna egykönnyen az életét.

Csakhogy most halott és a kézirat eltűnt.

- Mi van az Anubisz Dicsőségével? - kérdezte Nofret. - Hallottam a híreket.

- Hát, ez egy olyan rejtély...

Amerotke felemelt egy kupa bort és belekortyolt.

- ... ami roppantul tetszene a fiúknak. Az Anubisz Dicsősége egy csodálatos ametiszt, a templom egyik oldalkápolnájában tartják. Nincsenek titkos bejáratok. Az ajtó masszív, mögötte egy vízzel teli medence tartja távol a betolakodókat. Egy őrködő pap éjszakára bezárja magát a kápolnába. Egy másik az ajtó előtt virraszt, az isten egyik szolgálólánya látja el élelemmel. Az őrség kapitánya rendszeresen körbejárja a templom folyosóit. Nem történik semmi szokatlan, de másnap reggel az ajtót be kell törni. Valaki leszúrta a virrasztópapot és ellopta az Anubisz Dicsőségét.

- A három büntett kapcsolódik egymáshoz? - kérdezte Nofret.

- Talán igen, talán nem - Amerotke a fogához kocogtatta a boroskupát. - Lehetséges, hogy a mitannik állnak az egész háttérben. Egy nő vezeti őket, ravasz, akár egy róka. Nem tudom eldönteni, hogy a mitannik igazából békét vagy háborút akarnak. Könnyen lehet, hogy valamelyikük mepróbált felfordulást kelteni, hogy Tusratta király kivonulhasson, és a béketárgyalások félbeszakadjanak. De hogy ez a valaki hogyan és miért követte el a gyilkosságokat, fel nem foghatom. Pontosabban, Sznefru halálára még lehet magyarázatot találni, de egy szegény táncoslány? Milyen veszélyt jelenthet Anubisz templomának egyik heszetje?

- Mi van, ha fordítva közeledsz az egészhez?

Nofret az oldalára fordult. Arrébb tolt egy alabástrom olajoscedényt, hogy tisztán láthassa a férje arcát.

- Mi van, ha a gyilkosságokat az isteni Hatsepszut követte el, vagy legalábbis ő adott rájuk utasítást? Neki is érdekében állhat felfordulást kelteni. Talán azt akarja, hogy Tusratta vonuljon vissza, ürügyet szolgáltatva ezzel a fáraónak egy újabb háborúra és győzelemre.

- Elképzelhető - értett egyet Amerotke. - Lehet, hogy Wanef egy róka, de Hatsepszut sem marad le mögötte csalafintaságban.

- Szenenmut? - kérdezte Nofret. Amerotke megrázta a fejét.

- Nem, nem, az az ember tisztességes. Ha gyilkolni akar, neki megvan hozzá a szükséges fizikai ereje. Lehet, hogy agyafűrt, de a békekötés jó ötlet. Ha ő győzte meg az isteni fáraót...

- A tanácsteremben vagy az ágyban?

Amerotke elvigyorodott. Már éppen válaszolni készült, amikor hallotta, hogy az egyik fiú felsír. Szhufoj jelent meg a lépcső aljában, és megnyugtatta őket, hogy csak Kurfai volt az, álmában.

- Lehetséges, hogy az isteni Hatsepszut volt - folytatta Amerotke. -De a mitannik valószínűbb jelöltek. Azért gyilkolhattak, hogy káoszt szítsanak és ürügyet szolgáltatassanak a kivonulásra. A sérelmet még megtetézik az Anubisz Dicsőségének és a feljegyzéseknek az ellopásával.

- Egyetérték - Nofret teletöltötte a kupáját. - Mondtad, hogy egy kutyaistent imádnak. A Nílus mellett látott álarcos férfi közülük való lehetett. Nyilván szeretnék megkaparintani Szinuhe naplóját, vagy ha az Anubisz Dicsősége az ő egyik templomuk falát díszítené, de ez azt is jelentené, hogy a mitannik rendelkeznek valamilyen módszerrel, amivel bejuthattak abba az oldalkápolnába.

Amerotke felnézett az égboltra. Meg volt győződve arról, hogy már találkozott Nemrath gyilkosaival, azokkal, akik ellopták az ametisztet - Khéti volt az, Ita, esetleg Tetiki? Vajon a mitanni küldöttség lefizette őket? Titokban segítséget kaptak a gyilkosságok és a szentséggyalázás elkövetéséhez? Ezért ment el Szinuhe Bész templomához? Nyilván nem akarta, hogy egy mitannit lássanak a háza körül: ez megmagyarázná az álarcos alakot a romok közelében. Amerotke az öklével megütögte a combját.

- Egyik verzió sem tűnik túl logikusnak.

Nofret átvette a lábait a heverő szélén, odalépett Amerotkéhez és leült mellé.

- A kápolna kulcsát hol tartották?

- Csak egy kulcs van. Amikor az ajtót betörték, rajta volt a halott pap övén.

Nofret elmosolyodott és közelebb húzódott a férjéhez a heverőn. Egyik ujját végighúzta Amerotke arcán, finoman követve annak körvonalát.

- Merengeni fogsz, ugye? Itt ülsz reggelig, amikor az égbolt újra fényes lesz, és a mennyei Amon lehelete előcsalja a meleget - a kezét lecsúsztatta Amerotke köntösére. - Vagy esetleg meglátogatod az én tárgyalótermemet? Más ügyeket is megbeszélhetnénk.

Amerotke megcsókolta.

- Megpróbálsz lekenyerezni?

- Miért ne, bíró uram? - pislogott csábosan Nofret. Amerotke közelebb húzta magához, és megcsókolta illatos arcborát.

- Nincs rá szükség - sutogta a bíró.

- Ebben az esetben - helyezkedett el kényelmesen Nofret -, az ülést megnyitom.

Véni aznap este szintén remekül érezte magát: egy fiatal táncoslány látogatta meg a szobájában. Ettek, bort ittak és Véni táncolt a lánnyal. Nem sokkal azután, hogy a heszet elment, Véni hívatták. Felvett egy köpenyt, a csuklyáját a fejére húzta. Körbepillantott a rendetlen helyiségen, aztán még egyszer fröcskölt egy kis vizet az arcára. Túl sok bort ivott az éjjel, és a táncoslány is kimerítette, de mennie kellett. Felkapta az ajtaja alatt bedugott apró szikomórágat meg a tamarinduszfa-levelet - az előre megállapodott jelzés szerint a szokott helyre kellett mennie. Odakint a felbőgő kürt hangja a harmadik éjjeli váltás idejét jelezte: a templom és a kertek most egy ideig csendesek lesznek.

Véni kinyitotta az ajtót és végigment a folyosón. A ház, amit Marebbal és a Béke Házából küldött különböző őrökkel megosztott, szintén csendes volt. Megállt Mareb ajtaja előtt és benyitott. A másik küldött mélyen aludt az ágyában, a ruhái, saruja a földre dobva. Véni magában elmosolyodott és az ajtót behúzva leosont a lépcsőn. A bejáratnál az öreg portás felnyitotta vizenyős szemeit.

- Későre jár már, gazdám.

- Nem tudok aludni - felelte Véni.

Kinyitotta a kaput. Az éjjeli levegő hűvös volt, a kertek illatával teli: a virágok, a szantálfa és mirha az oltárokon, a konyhákban sült hús illata keveredett egymással. Véni útnak indult a fűvön keresztül. A távolból egy kutya ugatása visszhangzott. A hold ezüstfehér korongként úszott az égen. Madarak repdestek és csiviteltek a fák között. A szent medence felől a békák szünni nem akaró brekegése hallatszott. Véni időről időre megtorpant, hogy meggyőződjön, senki nem követi. Mélyebbre hatolt a kertek között, el a szőlőültetvények, gyümölcsfák és lugasok mellett, egyenesen egy szikomorfából és tamarinduszból álló aprócska liget felé. Ott leült és várt. Az idő csak telt, Véni pedig egyre türelmetlenebbé vált. Már éppen indulni készült, amikor egy kavics csattant előtte.

- Ott vagy? - kiáltotta bele az árnyékokba.

- Természetesen itt vagyok! Már azelőtt itt voltam, hogy megérkeztél volna!

- Akkor miért kellett várni?

- Meg akartam bizonyosodni, hogy nem követtek. Te sosem árulnál el ugye, Véni? Ezek az egyiptomiak gyanakvóak. Az Anubisz Dicsősége eltűnt, miközben azok a borzalmas halálesetek...

Véni hegyezni kezdte a fülét. Akárki beszélt is, eltorzította a hangját. Azt sem tudta volna megmondani, hogy férfihez vagy nőhöz tartozik-e, egyiptomi vagy idegen.

- Nos... - a hang egyszerre barátságosabbra váltott. - Alkut kötöttünk, Véni, emlékszel, ugye? Színuhe kincsét biztos helyre tetted?

Véni nyelt egyet, de a szája hirtelen kiszáradt.

- Ravaszdi Véni - érkezett a szinte doromboló hang. - Kinek fogod eladni a kincset? Az egyiptomiaknak vagy a mitanniknak? Ne feledd, a núbiai és líbiai kereskedők szintén ott nyüzsögnek a piactéren. Jó árat fizetnének érte.

- Á, a feljegyzések! - jegyezte meg Véni.

- Gyakran elgyönyörködöm a családi sírkamrában, Véni.

- Annak meg mi köze ehhez? - hebegte a küldött. - A feleségem nyugszik ott.

- És ott van elrejtve a könyv is, ugye? Kinek jutna eszébe egy családi sírkamrát átkutatni?

- Ne gúnyolódj velem.

- Véni! Véni! Most valójában kinek a szolgálatában állsz? Félig mitanni vagy, nem igaz? Az isteni Hatsepszutnak dolgozol vagy Tusratta királynak? Ó, tudom, hogy igazából kémnek kellene lenned. Áruljak el egy titkot? Azt hiszem, Véni csakis saját magának dolgozik - halk kuncogás hallatszott. - Ne feledd, Véni: minden apró titkotat ismerem! A feleségedről. A szeretőjének holtteste még mindig ott rohad egy kőlap alatt Bész templomában. A többi véletlen halálesetekről. A kapcsolatodról a Krokodilemberrel. Az árulásaidról és cselszövéseidről. Ne hagyjuk ki persze az Anubisz Dicsőségét sem. Hamarosan eljövök érte! Nem vagy más, Véni, mint egy szajha: annak adod oda magad, aki a legtöbbet ígér.

- Bármikor rátehetem a kezem az ametisztre - vágott vissza Véni. - Gyorsabban, mint hinnéd.

- Ó, egyelőre még nem kell! Mi van a titkokkal, Véni? Mit mondott neked Szenenmut? Mik az egyiptomiak tényleges szándékai? Háború vagy béke?

- Nem tudom. Összezavarsz. Először a kézirat, most meg ez...

- Csönd legyen.

Véni megdermedt.

- Hallottad? - sürgette a hang.

- Mennem kell.

Véni tett egy lépést hátrafelé.

- Nem, nem, ma éjszaka egyezséget kötünk. Nézd - folytatta a hang őszintén. - Innen elmegyünk. Kényelmetlenül érzem magam.

- Hová? - kérdezte Véni.

- A kutyaverem közelébe. A pusztaság peremén áll egy hatalmas magyaltölgy. Elhagyatott hely: ott találkozunk és megkötjük az üzletet.

- De az örök? - ellenkezett Véni.

- Ne aggódj - dorombolta a hang. - Számolj el százig, aztán kövess, de előbb ne!

- Mi történik, ha visszautasítom?

Véni most már félt. Fáradt volt, egy kicsit részeg és meglehetősen nyugtalan a történetek miatt.

- Hogy utasíthatnád vissza? Közöd van Szinuhe halálához és a feljegyzések ellopásához, nem is beszélve az Anubisz Dicsőségéről és a többi gyilkosságról. Mindegyiket bizonyítani tudom. Ha az isteni Hatsepszut rájön, hogy nem bízhat benned, kihez fordulsz? Ha elmondom a mitanniknak, ki is vagy valójában, milyen fogadtatásra számíthatsz? Nem, várni fogok rád a magyaltölgy közelében.

Véni, a réműlettől remegve, halk neszezést hallott. Számolni kezdett. Időről időre megbicsaklott a hangja, de aztán csak befejezte és útnak indult a templomkerten keresztül. Néhol fáklyák égtek. Ahogy közeledett a magyaltölgyhöz, a kutyák ugatása annál hangosabbá vált. Véni összereszt. Kincseket akart a sírkamrájába, az egész játszma így kezdődött. Titokzatos látogatója nem sokkal a mitannik érkezése után kereste meg. Véni megrémisztette, hogy a rejtélyes idegen milyen sokat tudott titkos üzleteiről. Nem volt más választása, minthogy beleegyezzen a feltételeibe, és persze a felkínált pénz is csábította.

Elérkezett a tölgyfához, aminek roppant ágai úgy terültek szét, mint valami gigászi pók

csápjai. Neszt hallott a közeli bokrok felől, mire önkéntelenül is összerezzent. Körülnézett: ahol állt, onnan jól látszott a kutyaverem kapuja. Az állatok maguk furcsán csöndesek voltak. Véni csillogó pocsolókat pillantott meg a holdfényben. Elfordult, aztán döbbenetesen megtorpant. Pocsolókat? Nem is esett! Újra odanézett. Úgy tűnt, mintha valaki vizet locsolt volna szét a kaputól egészen odáig, ahol most állt. Véni tett egy lépést előre, leguggolt és megérintette a talajt. A kezét az orrához emelte és szippantott egyet. Nem víz volt, hanem vér! Meghallotta a szent farka vonyítását, ezúttal jóval közelebről.

Véni talpra ugrott. Egy kutya jelent meg, fekete sziluettje élesen kirajzolódott a Hold fényében. További árnyalakok gyűltek köré. *Hol lehetnek az örök? A Falkamester? A kutyák nem lehetnek szabadon!* Mintha csak a legrémesebb álmai válnának valóra, a vezérkutya feléje iramodott. Véni felocsúdott a rémületéből, és rohanni kezdett a sötétben, nyomában Anubisz csaholó, acsarkodó szent kutyáival.

Anubisz szimbolikus fekete színnel ábrázolva, ami talán a feltámadást jelképezhette

Hetedik fejezet

A mézárulás Anubisz templomának közelében megdöbbenette Amerotkét. Aszural és Prenhoe riasztotta fel közvetlenül napkelte előtt azzal a rettenetes hírrrel, hogy a szent falka kiszabadult. Amerotke sietve befejezte a szertartásos mosakodást, felöltözött, és a morgoló Szhufojjal a sarkában berohant a városba. A Falkamester a rémülettől sápadtan már ott volt. A templomkerteket előzőnlötték az íjászok, az ízisz ezred Kobra gárdájának legjobb nyilasai. Az irányítást a dühödt, összeszorított ajkú Szenenmut vette át. A vezír megragadta Amerotke karját és behúzta az egyik oszlop árnyékába.

- Látni fogsz valamit, bíró uram, ami alapján azt gondolhatod majd, hogy újra beköszöntött a Hiénák Évszaka.

Keresztülvezette Amerotkét a kerteken. Egy cédrusfa tövében véráztatta rongykupacként hullák heverték, fehér gyolccsal befedve. Amikor a fűben meglátott egy szétmarcangolt kezét, Amerotke elfintorodott. A kerteket elborították a kutyák tetemei is. Közélről még a halálukban is ugyanolyan vérszomjasnak tündek, hiába járta át nyílvevő a testüket vagy hasította fel valaki a torkukat. Immár néma, kitért a pofájukból vér patakzott.

- Az istenek áldjanak meg bennünket - motyogta Amerotke. Szenenmut rámutatott az egyik közeli, kiterített dögére.

- Mindenütt ott vannak az egész templomkertben. Két fenevad a városba is kijutott. Az íjászok még most is vadásznak rájuk.

- Mi történt?

Amerotke megtorpant, amikor Mareb sietett oda hozzájuk. Az arca borotvátlan volt, a testére egy darab zsinórral megkötött köntöst terített - alig hasonlított a mindig elegáns hírnökre.

- Mi hír a mitannikról? - kérdezte Szenenmut.

- Bezárkóztak a szállásukra. Mindenáron vissza akarnak térni a Pálmák Oázisába, hogy beszéljenek Tusratta királlyal. Azt állítják, hogy itt nincsenek biztonságban.

- A kutyák nem támadták meg őket, ugye? - kérdezte Amerotke.

- Nem, bent voltak a házban - válaszolta Mareb. - De Wanef felhívta a figyelmet arra, az a szokásuk, hogy még napkelte előtt felkelnek, és áldozatot mutatnak be valamelyik lugasban.

- Ez nem történt meg, ugye?

Mareb csak megrázta a fejét.

- Az eset éjjel, a harmadik váltás alatt történt - komoran elmosolyodott. - De értem a mondanivalójukat. Ha kint tartózkodtak volna, most nem lenne túlélő. Biztosra veszik, hogy a támadás ellenük irányult.

- Ez a tárgyalások végét jelenti? - kérdezte Amerotke. Ezúttal Szenenmut rázta meg a fejét.

- Nem, gyanítom, hogy ők is ugyanúgy össze vannak zavarodva, akárcsak mi. Hagyjuk, hadd menjenek ki az oázisba. Nos - hívta közelebb egy intéssel a küldöttet Szenenmut-, beszéltél a Falkamesterrel?

- Szerinte tegnap este ugyanúgy zajlott minden, mint máskor. A verem kapuját bezárták és elrekesztették. Egy ór maradt ott. A jelek szerint őt is megölték, a kulcsot elvették tőle és azzal nyitották ki a kaput.

- A kutyák honnan tudták, hogy a kapu nyitva van? - kérdezte Amerotke.

- Egyszerű. Az ör hulláját behúzták a kapun belülré, mi több, az egyik szentélyből kölcsönvett edényből még vért is locsoltak szét a kapu körül.

- Hát persze - szólt közbe Szenenmut. - A kutyák kiszagolták a vért, és elindultak megkeresni a forrását.

- Hány ember halt meg? - kérdezte Amerotke.

- Néhányan; két heszet elaludt az egyik kerti pavilonban, és amikor meghallották a felfordulást, szerencsétlenségükre kimentek megnézni. A külső falaknál néhány ör szintén nem tudott időben elmenekülni.

Szenenmut visszavezette őket a hullakupachoz, és az egyikről lerántotta a leplet. Amerotke kezét a szájára tapasztva elfordult. Rájött, hogy Véni látja, bár a teste és a feje a felismerhetetlenségig össze volt marcangolva. Szenenmut visszahúzta a takarót a holttestre. Megvárták, amíg Mareb félrevonult hányni - a küldött a kézfejjével törölgetve a száját hamarosan vissza is tért.

- Vizsgáljuk meg a kutyák tanyáját.

A kaput zárva találták, és jó néhányan őrizték. A Kobra század kapitánya szétküldte a környéken az embereit, mindegyik kezében felhúzott íjjal. A lesújtott Falkamester a magyaltölgy alatt üldögélt. Amikor meglátta őket, felállt és bánatos arccal eléjük ment.

- Hány kutya pusztult el? - kérdezte Szenenmut.

- Harmincnégy volt a falkában, meg néhány kölyök. Tizenhat lett oda, kettő megsebesült, ezeknek én vágtam el a torkát.

- Most csendben vannak- jegyezte meg Amerotke.

- Altatót tettem a vizükbe - vont a vállát a Falkamester. - Vadásztak, ettek, most egész nap aludni fognak. Szenenmut uram, a templom kártérítést fog követelni.

- Hogyan történt? - kérdezte Ameroüke.

- Ami keveset tudok - dörzsölte meg kipirosodott szemét a Falkamester -, valaki idejött és megölte az őrt - belőle sem maradt sok.

- Biztos fenn volt? Nem lehet, hogy hibát követett el?

- Nem, jó emberem volt, elsőrangú katona - felelte a Falkamester. - Nem értem: ami a testéből megmaradt, azon nincs nyílvevessző ütötte seb, és amúgy is pokoli jó íjász kellett ahhoz, hogy a sötétben eltalálja. Másrészt, közelről...

- ...közelről nem hagyta volna magát - fejezte be a mondatot Amerotke.

- Igen, az az ember nem valami álmosképű újonc volt. Jó pénzt kapott a szolgálatáért.

- Folytasd - intett Szenenmut.

- A gyilkos ezután levette a kulcsot az ör övéről - a Falkamester a kapu felé fordult. - Kinyitotta és bevonszolta a hullát - rámutatott a keményre döngölt földön éktelenkedő bíbor foltokra. - Ezután fogott egy vérrel teli bőrkulacsot vagy korsót, és vérnyomot húzott a kaputól eddig a tölgyfáig.

- Ez nem volt a gyilkosra nézve is veszélyes?

- Nem, Amerotke uram. Egy kis időbe beletelik, amíg a vér szaga felébreszti a kutyákat. Ilyenkor még kíváncsiak, óvatosak. Láttál már vadászatra készülő falkát? Tánca kezdenek, egész kis szertartásuk van. Amikor aztán a vezér megadta nekik a jelet, már nem volt megállás. Elözönlötték a templom területét. A sikolyok és az ugatás riasztott fel bennünket, de már nem sokat tehattünk. Sürgős üzenetet küldtünk a legközelebbi helyőrség parancsnokának. Íjászok jöttek meg gyalogosok fáklyákkal: ezek a kutyák csak a tűztől félnek. A többit már tudjátok.

- Azt megértem - fordult Amerotke Marebhez -, hogy a két heszetet és az öröket a szabadban érte utol a végzetük. De mit keresett Véni a kertben kora hajnalban?

- Megkérdeztem a portást - válaszolta a küldött. - Véni tegnap éjjel szórakozott. Talán túl sokat ivott és sétálni indult, hogy kiszellőztesse a fejét.

- Hallottad elmenni?

- Azt hiszem, igen - felelte Mareb. - Félálomban feküdtem az ágyamban. Az ajtó kinyílt, és Véni bekukkantott, mintha ellenőrizne, aztán elment.

- Mi oka volt rá? - kérdezte Amerotke.

Mareb megrázta a fejét. Amerotke megköszönte a két férfinak a segítséget, aztán Szenenmuttal tovább sétált. A nap egyre hevesebben tűzött. A templom környékén a szolgák nekiláttak elhordani a hullákat és összetakarítani a rendetlenséget. A napi szertartásokat az események már amúgy is megzavarták, a reggeli levegő nem sodort feléjük énekszót a kápolnákból, sem a tömjénfüstölők illatát. Amerotke és Szenenmut egy oldalajtón keresztül belépett a templomba, és leültek az egyik hűvös folyosón.

- Mindenki fel lesz dűlva - nyögte Szenenmut. - Az isteni Hatsepszut, Wanef, Tusratta, a főpapok. Az isteni fáraó magyarázatot fog követelni.

- Az isteni fáraónak türelmet kell gyakorolnia, Szenenmut uram.

- Jutottál valamire ezekben az ügyekben?

- Eddig semmire. Esetleg annyira, hogy megerősítettem, Khéti, a papnő Ita és Tetiki, az őrség parancsnoka gyanúsítottak az Anubisz Dicsőségének elrablásában. Miért engedték ki a kutyákat?

- Hogy zavart keltsenek? Hogy elriasszák a mitannikat?

- Lehet - felelte Amerotke. - De vajon miért ment le Véni a kertekbe? Te tudod?

Amerotke végignézett a fáraó zöld és arany színekkel megfestett képén.

- Gyanítom, hogy Véninek találkozója volt a kertben a későbbi gyilkosával.

- Miért? - kérdezte Amerotke.

- Csak találgatni tudok. Véni volt az isteni Hatsepszut követe. Ugyanakkor meggyőzte a mitannikat, hogy valójában nekik dolgozik, más szóval áruló. Lehet, hogy valaki rájött, hogy mégsem az.

- Ezért aztán megölték - jelentette ki Amerotke.

- Megölték? - nyomta meg a szó végét Szenenmut.

- Nem tudom, a gyilkosok hányan lehettek - válaszolta Amerotke. - Akárhogy is, Vénit elcsalták a verem közelébe, a kutyákat pedig kiengedték, hogy megöljék és egyúttal zűrzavart keltsenek.

Szenenmut már éppen válaszolni készült, amikor kinyílt az ajtó. Wanef, Hunro és Menszu lépett be rajta. Láthatóan készültek: elegáns ruhát vettek fel, az arcukat gondosan beolajozták, mintha csak bizonyítani akarnák, hogy nem zavarták meg őket az előző éjszaka történetek. Szenenmut és Amerotke felállt az üdvözlésükre.

- Szenenmut uram - mosolyodott el Wanef, bár a tekintete szemernyi jókedvről sem árulkodott. - Nem kívánok belemenni a történetekbe, abban, azt hiszem, egyetérthetünk, hogy a dolgok így nem mehetnek tovább. Vissza akarunk térni a Pálmák Oázisába. Jelentést kell tennünk Tusratta királynak és kikérni a véleményét.

- Visszaléptek a tárgyalásoktól?

- Nem, Szenenmut uram, de nem kívánok ismétlésekbe bocsátkozni. Konzultálnunk kell, Tusratta király pedig feltehetően bizonyítékot követel majd, hogy Egyiptom továbbra is kitar a béke mellett.

A nő tekintete Amerotkéra rebbent.

- A jóhiszeműségünket és igazmondásunkat alátámasztandó, Amerotke uram és a küldött Mareb veletek fog menni - mondta Szenenmut, és megérintette Amerotke karját.

Wanef alig láthatóan meghajolt.

- Egyetértetek. Közvetítsd az isteni Hatsepszutnak a legmélyebb részvéteimet Véni halála miatt. Mindig meggyászoljuk azokat, akikkel közös volt a vérünk - halványan elmosolyodott.

- Ez a Véni mozgalmas életet élt.

- Mire célzói? - kérdezte Szenenmut.

- Csak eltöprengtem, vajon Egyiptom követe mit keresett éjnek évadján Anubisz kertjében

- szólalt meg Wanef.

Szenenmut megvonta a vállát.

- Szerencsétlen baleset - mormolta. - A kutyavermet gondosan őrizni fogjuk, még egy ilyen eset nem fordul elő.

Wanef és a mitannik távoztak. Amerotke nekidőlt az egyik oszlopnak.

- Én bíró vagyok a Két Igazság Csarnokában, nem a Béke Házának követe.

- El kell menned a Pálmák Oázisába - jelentette ki Szenenmut. -Egy olyan embert kell küldenünk, akiben megbízhatunk, és akiről Tusratta is tudja, hogy megbízunk benne. Jó szemed van és éles eszed. Talán kiderítesz valamit. Elmész?

Amerotke sóhajtott egyet, aztán bólintott.

- A mitannik idegesek - magyarázta Szenenmut. - Nem akarják, hogy a harcikocsi-századaink a közelükben legyenek. A követek szentek és sérthetetlenek, biztonságban leszel.

- Véni félig mitanni volt? - kérdezte Amerotke.

- Igen, azt hiszem anyai ágon.

- Volt egy szobája itt a templomban?

- Persze, és egy háza a városban.

- Ebben az esetben nem vesztegetném tovább az idődet - hajolt meg Amerotke, és távozott.

Szhufoj, Prenhoe és Aszural a templom főbejáratánál a hatalmas oszlopok tövében vártak rá. Amerotke összegyűjtötte őket, és az egyik szolgától megtudakolva az irányt, a kerteken keresztül elindultak a felé a kisebb épület felé, amelyiknek az emeletén Véni szobája volt. Az ajtó nem volt bezárva, így gond nélkül bejutottak. Szhufoj kinyitotta az egyik ablakot, és nekiláttak a keresésnek.

- Mit keresünk, gazdám?

- Az igazságot, bármi legyen is az.

Hirtelen kopogást hallottak az ajtó felől, és rögtön ezután Szenenmut lépett be.

- Szenenmut uram - húzta fel a szemöldökét Amerotke -, azt hittem, mindent megbeszéltünk.

- Igen, de gondolkoztam az Anubisz Dicsőségén. Nem kellene letartóztatnunk Khétit és a többieket?

- Milyen vád alapján? - kérdezett vissza Amerotke. - Nincs semmi bizonyítékunk, ami összefüggésbe hozná őket a lopással. Nem, egyelőre hagyjuk őket békén,

Szenenmut kiment és ők négyen folytatták a keresést.

- Véni sokat ivott tegnap éjszaka - jegyezte meg Szhufoj a boroskancsóra mutatva. Ezután felemelt egy női karkötőt. - És úgy látszik, társasága is akadt.

Prenhoe benézett az ágy alá.

- Tegnap éjszaka azt álmodtam, hogy egy sas hátán utazom a Vörös Földeken keresztül...

- Köszönöm, Prenhoe - szakította félbe Amerotke. - Most ne törődj a sassal, van ott valami?

Prenhoe egy szikomorfa ládikát húzott elő és egy sárral borított csomagot. Amerotke elvette a ládát, az ágyra tette és felnyitotta. Pecséteket tartalmazott, amelyeneket a követek szoktak magukkal hordani: észrevette Hatsepszut királyi kartusát - ez szabad áthaladást biztosított a követnek és közvetítette az uralkodói hatalmat. Amerotke felemelt egy másikat, egy ovális, zöld színű pecsétet, egyik oldalán feltartott farkú skorpióval, a másikon egy kígyóval.

- Ez nem egyiptomi, ugye? - kérdezte, és továbbadta Aszuralnak.

- Mitanni - erősítette meg a katona.

Amerotke az ágyra borította a láda tartalmát, míg végül egy törön akadt meg a szeme.

- Gyorsan! - szólt oda Prenhoénak. - Keresd meg Szenenmut urat, és mondd meg neki, hogy látni akarom a tört, amivel Nemrathot meggyilkolták.

Prenhoe elrohant. Amerotke átfutott a többi tárgyon: gyűrűkön, karkötőkön, egy

papiruszdarabon, de nem talált semmi említésre méltót. Kezébe vette a tört és megvizsgálta annak kánaánita pengéjét, kutyaformájú markolatát. Prenhoe hamarosan visszatért Nemrath, a pap meggyilkolására használt fegyverrel, és Amerotke azonnal látta, hogy egymásnak párjai.

- Mi a baj?

Amerotke a kezeiben tartva méricskélte a töröket.

- Szhufoj, te ismered a piactereket. Az efféle töröket gyakran árulják párban?

- Igen, egész sorozatot vehetsz. Néha hármat vagy négyet, esetleg többet is.

Amerotke visszadobta a töröket az ágyra.

- Tévedtem Khétivel és a társaival kapcsolatban. A bizonyítékok alapján Véninek köze volt az Anubisz Dicsőségének elrablásához. Ez a tör ugyanolyan, mint amelyikkel megölték Nemrathot.

Kibontotta a sáros csomagot, amit Prenhoe szintén az ágy alatt talált. Egy pár saru volt benne, amilyeneket a katonák használnak: vastag, erős szíjuk volt és bokavédő pántjuk. Amerotkét azonban sokkal inkább a talpukra és oldalukra tapadt iszap érdekelte. Megszagolta mindkettőt, aztán letette a földre.

- Aszural, nézd meg ezeket. Szerinted merre járt a viselőjük? Maat templomának őrkapitánya alaposan szemügyre vette a két sarut.

- Nílusi iszap - jelentette ki.

- Pontosan - foglalt helyet Amerotke. - Szhufoj, szaladj le a piactérre. Vidd magaddal ezt a tört, és próbáld megtalálni az árust, aki eladta. Aszural, Prenhoe, menjetek az irattárba. Meg akarom tudni, hol található Véni háza. Ha szükséges, törjétek be az ajtót, és kutassátok át pincétől a padlásig. Más. Mareb, az egyiptomi követ kíséretében még ma kimegyek a Pálmák Oázisába. Nem, Szhufoj, ne is kérdezd! Nem jöhetsz velem! A te dolgod az lesz, hogy értesíted Nofret úrnőt, hogy hová mentem, és hogy biztonságban leszek. Hálás lennék, ha mielőbb visszatérnél.

Amint a társai szétszéledtek, Amerotke megkönnyebbülten felsóhajtott és becsukta az ajtót. A lábai sajogtak, az elmúlt órák feszültsége még mindig ott lüktetett tompán a halántékában. Nyugtalan volt és csak remélte, hogy nem kapta el Ahmesztől a lázat.

- Persze lehet, hogy csak a képzeletem az - motyogta Amerotke az üres szobának. Nofret gyakran ugratta azzal, hogy a gondolatai úgy kanyarognak és csaponganak, akár egy szárnyaszegett madár.

Lassan a bíróságon lenne a helye, de a mai ügyeknek vagy várniuk kell, vagy egy másik bíróhoz, esetleg alacsonyabb rendű bírósághoz továbbítják őket. Amerotke megpróbált tudomást sem venni a saját fáradtságáról és fájdalmairól. *Vajon mi a közös ezekben a rejtélyes ügyekben?*, töprengett. Egy eltűnt ametiszt. A táncoslány halála. Döglött halak és jószágok Anubisz templomában. Sznefru meggyilkolása. Véni, a követ elpusztítása. A bizonyítékok előkerülése, amelyek tanúsága szerint Véni valószínűleg nem az, aminek mutatta magát.

Bárcsak megtalálnám a közös szálát, gondolta Amerotke. Lefeküdt az ágyra, és a hátára fordulva próbálta összeszedni a gondolatait. Mit fog majd mondani Tusrattának? Miért ragaszkodik Wanef annyira ahhoz, hogy visszatérjen a királyához? Talán csak diplomáciai fogás? Amerotke szempillái elnehezdedtek, és álomba szenderült. Arra riadt fel, hogy Prenhoe és Aszural aggódó arccal fölé hajolnak.

- Azt hittük, történt valami - jegyezte meg az őrség kapitánya. Amerotke a szeméit dörzsölve felült.

- Meddig voltatok távol?

- Legalább két óráig, és megtaláltuk, amit kerestél.

Aszural a padlóra borította egy bőrzsák teljes tartalmát. Amerotke izgatottan leguggolt. Egy fekete és arany Anubisz-maszk hevert előtte, egy hadiszoknya és egy apró, viharvert táská. Aszural beletúrta, és átadott a főbíróknak egy papiruszdarabot.

- Olvasd el a feliratot.

Amerotke látta, hogy a papirusz régi, kiszáradt, az a fajta, amit az írnokok használnak. Furcsa hieroglifákat tartalmazott, krikszkrakszokat és különös jeleket, ennek ellenére Amerotke felismerte a „Szinuhe” szót.

- Még valami?

- Ez nem elég? - húzta el a száját Aszural.

- Miért kellene Véninek egy sakálmász és egy fekete bőrszoknya? - kérdezte Prenhoe. - Nem egy ugyanilyen kinézetű alakot láttak Bész templomának közelében, amikor Szinuhe meghalt?

- Logikus - bólintott Amerotke. - Véni viselte az álarcot és a szoknyát, így egyformán nézhették egyiptominak és mitanninak. Nyilván elhívta Szinuhét arra a félreeső helyre, és meggyilkolta. A zsák Szinuhéé, de a feljegyzései...

Aszural megrázta a fejét.

- Semmi jele. Furcsa ember ez a Véni, a házában szinte alig volt valami.

- Követ volt - válaszolta Amerotke. - Állandóan utazott.

- Megkérdeztük az egyik szomszédot - szólalt meg Prenhoe. - Azt mondta, hogy egy furcsa kinézetű nő járt tegnap reggel Véni házában. Pontos leírást nem tudott adni, de arra emlékszik, hogy parókat hordott és egy színes sálat. A szomszéd még köszönt is neki, mire az idegen furcsa, pattogó nyelven válaszolt, mintha...

- Wanef! - kiáltott fel Amerotke.

- Lehet, Véni szomszédja is úgy vélte, hogy a látogató más országból való.

- Igazi pletykafészek volt - tette hozzá Aszural. - Kérdeztem Véni szokásairól, hogy mire költötte a pénzét, ilyesmik. A szomszéd elmondása alapján Véni egyetlen beszédtemája az a sírkamra volt, amit magának és a halott feleségének vásárolt. Állítólag gyakran meglátogatta, és folyton ajándékokat vett a feldíszítésére.

Amerotke talpra ugrott. Valamivel frissebbnek, kipihentebbnek érezte magát.

- Úgy tűnik - mondta -, hogy a mi Vénink leginkább saját magának dolgozott. Lehet, hogy Hatsepszut követe volt, de a mitannik lefizették, hogy lopja el az Anubisz Dicsőségét és Szinuhe naplóját. Legalábbis a bizonyítékok erre utalnak.

Amerotke beharapta az ajkait. Hallott már olyan emberekről, akik egy csinos sírkamra megvásárlását és feldíszítését tekintették életük - illetve haláluk, mosolyodott el szárazon - egyetlen céljának. A kereskedőréteg, az udvaroncok, a hivatásos katonák egyre növekvő vagyona világosan megmutatkozott a Nekropolisz falai között is, ahol a balzsamozók és temetkezési kellékárosok, a koporsókészítők és kosárfonók soha nem látott forgalmat bonyolítottak. Az efféle sírkamrák nemcsak az anyagi jólét és társadalmi helyzet jelképei voltak... Amerotke hirtelen megmerevedett, aztán elmosolyodott.

- Mi a baj, gazdám?

- Fogd a köpenyedet - Amerotke máris az ajtó felé indult. - Átmegyünk a Nekropoliszba. Tudom, hogy Véni hová rejtette Szinuhe iratait.

A Nílus-parti rakpartok igencsak zsúfoltak volt, amikor Amerotke és a két társa bekászálódott egy csöppnyi halászcsónakba, ami révhajóként ingázott fel-alá a folyón. A háromfős legénység tetőtől talpig végigmérte az utasokat, és a kikötők keveréknyelvén egymás között kezdtek pusmogni valamit.

- Elég legyen! - csattant fel Aszural. - Érték minden szót. Nem vagyunk olyan ostobák, mint ahogy látszik. Egy rezet fizetünk, semmivel sem többet!

A három férfi elfintorodott, és gúnyos mozdulattal leültették Amerotkét és két kísérőjét a helyeikre. Megfordították a járművet, kioldották a vitorlát, és a folyó keskeny szakaszán útnak indultak egy aprócska kikötőhely felé a Nekropolisz pereménél. A hőség mostanra tikkasztóvá vált, a mocsaras folyópartok fölött felhőkben rajzottak a szúnyogok és a legyek. Időnként egy-egy színpompás tollazatú madárraj röppent fel rikácsolva. A folyó maga üres volt és csendes, mivel a halászok, csónakosok, kereskedők és utazók a parton kerestek

menedéket a déli forráság elől. A szag átható volt, mint mindig: sózott hal, kátrány és kén, és miután elérték a folyó közepét, a Holtak Városának kísérteties szagai: nátronsóval kevert émelyítő fűszerek, enyv és gyanta.

- Meglátogatjátok a sírjaitokat? - kérdezte a kormányos. - Tudjátok, nekem is ez a vágyam: egy helyes kis sírkamra magamnak és a feleségemnek, egy hely, amire mindig számíthatunk. Ünnepnapokon kimenni oda a rokonokkal és megmutatni, hogy mink van. - Ránézett a tőle balra ülő Amerotkére. - Neked van sírod, főnök uram?

- Egy kisebbfajta - válaszolta Amerotke. - A szüleimnek és a legidősebb bátyámnak.

Aszural meglepetten nézett a főbíróra. Amerotke ritkán beszélt a legidősebb testvéréről, a halála az idők homályába belevesző rejtély, esetleg szégyenfolt lehetett. Amerotke elfordult, mintegy jelezve, hogy nem kívánja folytatni a társalgást. A családi sírkamra kérdése örök vitaforrás volt közte és Nofret között. Amerotke hitt a rituálékban, az Alvilágban tett utazásban, de ahogy azt be is vallotta a feleségének, a vallási szimbólumokat, a szinte kötelező ékszeres ládikát és koporsókat visszataszítónak találta. A befolyásos thébai nemesek és kereskedők gyakran esti partikat rendeztek a sírokban, ahol a meghívott vendégeknek elbűszkélkedtek a legújabb szelencéikkel. Amerotke megrázta a fejét és igyekezett összeszedni a gondolatait. Ahogy közeledtek a mólóhoz, felnézett az utcák labirintusára, az üzletekre és bódékra. A Nekropolisz fölött ott magasodott egy kiugró vörös sziklaszirt, a Nyugat Csúcsa, amit Meret-Szegetnek, a csendet kedvelő kígyóistennőnek ajánlottak.

- Óvakodj a nyugati csúcs istennőjétől - mormolta Aszural a kedvenc imáját. - Figyelmeztetés nélkül, villámgyorsan támad!

- Remélem, nem ma - jegyezte meg csípősen Amerotke.

A csónak lelassult, a vitorlát bevonták, és a kormányos ügyesen a mólóhoz navigálta a járművet. Amerotke kifizette az ezüstdebet, megköszönte a fuvart, aztán mindannyian partra szálltak. Nekivágtak a Nekropoliszhoz vezető kanyargós útnak, rövid időre megállva Ozirisz, a halottak urának új szentélye előtt. Miután elmondták a szertartás diktálta rövid imákat, beljebb haladtak a Holtak Városába. A látvány még egy ilyen verőfényes napon is hátborzongató volt: balzsamozók, koporsókészítők, viaszöntők, festők és temetkezési bútorasztalosok házai sorakoztak egymás hegyén-hátán. A nyitott ajtókon és ablakokon keresztül Amerotke falaknak támasztott koporsókat pillantott meg, ezekben a boltokban a vásárlók kiválaszthatták a nekik leginkább tetsző mintákat. Az ajtóban segédek álltak, a nyakukban tálcán miniatűr szarkofágokkal. A levegőt betöltötte a nátron, a pálmaolaj, a tömjén, a mirha és a kasszia szaga; a balzsamozók ezekkel tömték tele a holttestek belsejét, miután kizsigerelték és megtisztították azokat.

Elhagyták a piacot, és egy ösvényt követtek a mészkőbe vágott sírok rengetege felé. Nem sokkal később félreálltak, hogy utat engedjenek egy halottas menetnek. A koporsó egy ökör vontatta szánon feküdt, e mögött haladtak a gyászolók, a siránkozásuk és jajongásuk teljesen elnyomta a papok kántálását. Végül csak elértek a sírok felüglyelőjéhez, egy kövér, méltóságteljes megjelenésű férfihoz, aki az irodájának ajtajában ült, és magát legyezgetve fogadta az elhaladó kereskedők köszönéseit.

- Látni szeretném Vényi, a követ sírkamráját.

- Tényleg? - kérdezett vissza a kövér férfi anélkül, hogy akár csak a fejét is odafordította volna. - És mégis, kihez van szerencsém?

- Amerotkéhez, a Két Igazság Csarnokának főbírójához - mordult fel Aszural. - És ha nem mozdítod meg gyorsan azt a hájas seggedet, mindjárt neked lesz szükséged sírkamrára. Az isteni fáraó utasítására vagyunk itt.

A felüglyelő a lecsapó sólyom elől menekülő gyík sebességével ugrott le a székről, berohant az irodájába, letérdelt egy vörös szőnyegre, és szinte a földre hajította a fejét.

- Amerotke uram - zihált kitárt kézzel. A kerek arcáról csak úgy sütött az alázat. - Nem tudhattam, nincs rajtad a hivatali jelvényed. Természetesen, máris.

Amerotke kinyitotta a nála levő erszényt, és előhúzta az isteni fáraó kartusát. A felügyelő épphogy csak nem kapott gutaütést. Négykézláb odamászott, és megcsókolta a kartust, és ha Amerotke le nem állítja, a sarujával is ugyanezt tette volna.

- Az igazság szerelmére - motyogta Amerotke -, kelj már fel és szedd össze a feljegyzéseidet.

Rövid idő múlva már a sírokhoz vezető ösvényen lépkedtek a felügyelő nyomában. A kaptató a verőfényes napsütésben igencsak megerőltető volt, és hamarosan szakadt róluk az izzadság. Errefelé alig láttak embert.

- A hőség, látjátok - zihálta a felügyelő. - Őkegyelmessége esetleg várhatott volna egy órácskát? - elmosolyodott. - Persze, persze. Őkegyelmessége nem várhat. Megértem.

Véni sírkamrája a túlsó oldalon egy sziklás beugróban kapott helyet, a bejáratát lezáró hatalmas sziklán ott volt a sírfelügyelő személyes pecsétje.

- Őrzi valaki ezeket a sírokat? - kérdezte Amerotke, miközben a vezetőjük feltörte a pecsétet.

A felügyelő előhúzott egy kis sípot és belefujt. Amerotke döbbenten felpillantott. A fejük fölötti barlangüregekből, de még a hátuk mögül is megtermett núbiaiak bukkantak elő íjakkal, botokkal és lándzsákkal felfegyverkezve.

- Senki nem léphet be, akinek nincs engedélye, és nem ismerik fel - jelentette ki a felügyelő.

Végzett a pecsét feltörésével. Két núbiai odasietett és eltolták a sziklát, így most már szabaddá vált a bejárat. Ez a sírkamra is olyan volt, mint a többi, amiben Amerotke eddig járt: egy előtér a belőle nyíló kamrákkal. Az egyik helyiségben voltak a szarkofágok, egy másikban az ékszerek, kisebb-nagyobb ládák és a bútorok. A falakat festmények díszítették, alattuk egy sor polc a vázák számára: ezek némelyikébe helyeztek virágot, de mostanra mind elhervadtak.

- Valami baj van? - kérdezte a felügyelő. Az egyik núbiai hozott neki egy lángoló szurokfáklyát. - Nem kellene Vélinek magának eljönnie a sírhoz?

- Ó, el fog jönni - felelte Amerotke -, és itt is marad. Véni meghalt.

- Értem, legalább a járandóságait kifizette.

- Ebben biztos vagyok.

Amerotke körülnézett és elfütyentette magát. Minél tovább nézett, annál inkább nyilvánvaló vált, hogy Véni valójában milyen gazdag ember volt. A ládikák, dobozok, bútorok és vázák mind nemes és drága anyagokból készültek, a legtöbbjük vastagon be volt futtatva arannyal vagy ezüsttel. A fáklya fénykörében drágakövek csillantak.

- Egész kincseskamra - suttozta Aszural.

- Talán inkább rablótanya - javította ki Prenhoe. - Egy egyszerű követ hogyan tehet szert ilyen vagyona?

Amerotke megragadta a felügyelő karját.

- Véni hogyan magyarázta mindezt?

- Nem tudom - a felügyelő kövér arca hirtelen felderült. - Itt maradnak?

- Ez Véni sírkamrája - felelte Amerotke. - Akármilyen bünt is követett el, azért a következő életben kell felelnie, nem ebben.

- Kegyelmességed bölcsességénél csak nagylelkűsége nagyobb - hízelgett a felügyelő. - Mit kerestek pontosan?

- Véni járt itt?

- Persze, itt érezte igazán jól magát.

- Ajándékokat is hozott?

- Hogyne, nézd csak meg a vázákat.

- Előfordult, hogy valaki elkísérte?

A felügyelő hamiskásan elmosolyodott.

- Időnként egy heszet. Tudod, hogy van ez. Egy kupa bor...

- Mostanában felhozott ide bármit is?

A kövér férfi ujját az ajkára szorítva körbenézett.

- Néha küldött dolgokat, pontos írásos utasításokkal ellátva.

- Például miket? Az utóbbi napokban valamit? - kérdezte Amerot-ke. - Egy ládát, egy dobozt?

A felügyelő elcsoszogott, és hamarosan egy körülbelül három láb hosszú szantálfa ládikóval tért vissza. A fedelén az íbisz jelével pecsételték le, ami bevett szokás volt az írnokok és hivatalnokok között. Amerotke feltörte a pecsétet, és a sírfelügyelő aggódó szuszogására ügyet sem vetve kinyitotta a ládikót. Egy papirusztekercset húzott elő belőle, aztán egy darab zsinórral átkötött papiruszkegyelűt. Gondosan átnézte őket, aztán rámosolygott a felügyelőre.

- Megtarthatod a ládát, ezeket magammal viszem.

- De Őkegyelmessége, ez egy sír. Ismered a szabályt, nem lehet semmit elvinni a tulajdonos engedélye nélkül.

- Pontosan - csapott le rá Amerotke. - Csakhogy ezeknek nem Véni a tulajdonosa. Az isteni Hatsepszuttól lopta őket. Valószínűleg még gyilkosságot is elkövetett a megszerzésükért. Most, hogy jobban belegondolok, elviszem a ládikát is. Szenenmut uraság örülni fog. Ezeket Véni maga hozta fel ide?

- Nem egy küldött hozta, egy nő.

- Le tudod írni?

A sírfelügyelő széttárta a karját.

- Őkegyelmessége, annyi látogató megfordul itt... Ennél többet nem mondhatok.

Amerotke leült egy padra, és a sír bejáratára meredt. Eszébe jutott, amint Belet a pecsenyesütő kertjében egy rablásról beszélt, ahol alig vannak örök. Talán a Nekropoliszra utalt? Véni sírja volt az, amit a gonosztevő kiszemelt magának? Volt valamilyen összefüggés a Beletet megkereső idegen és a rejtélyes meghalt egyiptomi követ között? Amerotke felpillantott a sírfelügyelőre.

- Nem vettél észre semmi szokatlant?

A férfi igencsak rémült volt, és szemmel láthatóan azt szeretne volna, ha Amerotke amilyen gyorsan csak lehet, eltűnik.

- Nagyuram - siránkozott -, én a holtakra vigyázok, az élők nem érdekelnek!

Anubisz volt Felső-Egyiptom 17. nomoszáinak patrónusa

Nyolcadik fejezet

Khéti és Anubisz szolgálólánya, Ita éppen szeretkeztek. A lány megmosdva, illatosan, nem sokkal korábban csusszant be a pap hálókamrájába. Gyorsan kibontotta a köntösét, és rámászott Khéti keskeny ágyára. A pap öröme határtalan volt, hiszen Ita tökéletes szeretőnek bizonyult. Khéti még sosem tapasztalt olyan fokú gyönyört, mint ezek alatt a titkos találkák alatt. A szűkös hely ellenére összegabalyodva hancúroztak.

- Mindent megteszek neked - nyögte Khéti.

Ita csak mosolygott, kezeivel a férfi testét simogatva. Olyannyira belefeledkeztek a gyönyörbe, hogy nem hallották meg, amikor kinyílt az ajtó. Csak amikor valaki hangosan köhintett, akkor lökte le magáról Khéti Itát, és meresztette rémülten a szemeit az elsötétített kamrában. Az egyetlen ablak, az is magasan a fal tetején, keskeny fénypásmát engedett be csupán. Ez a templom régi része volt, telis-tele komor árnyékokkal és sötét sarkokkal. A szegletek örökké hidegek maradtak, mert a napfény nem tudott utat törni magának. Ita a köntösét magára terítve feltérdelt az ágyon. Khéti az asztalon heverő töréért nyúlt, de el is rántotta nyomban a kezét, amikor egy nyílvesző csapódott a feje fölött a falba. Ita halkán káromkodott.

- Be kellett volna zárnod az ajtót! - sziszegte Khéti.

- Túlságosan lefoglalták a vágyai - a hang halk volt, tompa, mintha a beszélő - legyen az akár férfi, akár nő -, áldozati maszkot viselt volna.

- Ne izguljatok. Csak akkor vagytok veszélyben, ha leszálltok arról az ágyról.

Khéti szemei összeszűkültek: monoton hang volt, a beszélő nyilván szándékosan elváltoztatta a hanghordozását. Időnként torokhangon beszél, máskor csak úgy zengtek a szavai.

- Mit akarsz? - kérdezte Khéti.

- Mondhatnám azt, hogy csak ülni és nézni, ahogy örömet szereztek egymásnak. Ita, te olyan csodálatos teremtés vagy. És mindketten kétségtelenül bátrak, amiért nem rémültetek meg.

- Miért kellett volna megrémülnünk? - kérdezett vissza Khéti. - Pap vagyok, nőtlen, Ita pedig az isten szolgálólánya.

- Igen - jött a kimért válasz. - De te nem vagy isten, Khéti, még ha úgy is gondold magadról. Mindenesetre, ahogy mondtam...

Khéti az íjhúr pendülésére összerezett: egy újabb nyílvesző állt bele a falba.

- Csak emlékeztetőül - mondta lágyan a hang. - Nem féltek Amerotke uraságtól, az elszánt, csavaros eszű bírótól?

- Az egy bolond - morogta Khéti. - Csak járkal fel-alá, és folyton kérdezősködik. Miért kellene aggódnunk miatta?

- Pedig aggódtok. Épp most ismerted el. Hol van az Anubisz Dicsősége?

- Nem mi vittük el.

- Tényleg? Amerotke nem így gondolja.

- Ezt honnan tudod?

- Kikövetkeztettem. Nemrathot megölték. Te voltál szolgálatban a kápolna ajtaja előtt. Az ajtó végig zárva volt, a kulcs Nemrath övében csüngött. Valamilyen roppant furcsa dolognak kellett történnie. Kétségtelen, hogy tényleg nehéz elhinni, hogy nincs közötök a lopáshoz.

- Ha lenne közöm hozzá - válaszolta Khéti -, már letartóztattak volna.

- Nem, nem tennének ilyet. Pap vagy, nem lehet megkínozni, és egy fikarcnyi közvetlen bizonyíték sincs ellened. Látszólag nem tettél semmi rosszat. Persze ha tényleg elloptad az Anubisz Dicsőségét és megpróbáltad eladni...

- Nem tudom, miről beszélsz.

Khéti belebámult a sötétbe. Nem ismerte fel a hangot: hol alacsony volt, hol magas, torokhangú és lágy, a hanghordozás állandóan változott. A titokzatos idegen gondosan készült a látogatásra.

- Ó, jut eszembe! - a hang most suttogássá halkult. - Éppen most árultad el, hogy a bájos Itának is köze van hozzá.

Khéti lehunyta a szemeit. Hibát követett el! Ita végig csöndben maradt, márpedig ha csak egy közönséges ágyas lett volna, már rémülten tiltakozott volna.

- Tehát, ahogy mondtam, elloptátok az Anubisz Dicsőségét. Hogyan csináltátok?

Khéti nem szólt egy szót sem.

- A te ötleted volt vagy Vénie?

- Vénie? - kérdezte Khéti. - Ki az a Vénie?

- Na, na, most hazudsz. Ő az egyiptomi követ, aki nekünk, mitanniknak dolgozik.

Khéti megmerevedett. Miért árulta el magát a beszélő?

- A mitannik az Anubisz Dicsőségét akarják. Tusratta király visszaviszi a sötét templomába. Megalázták, dühös, amiért békét kell kötnie a fáraó-királynővel és megcsókolni a festett körmű lábujját. Az elkövetkező évek során Tusratta haragja lecsillapodik. Idővel alábbhagy a szívében tomboló vihar, főként, amikor kinyitja a titkos ládikót és belefeledkezik az Anubisz Dicsőségének káprázatába. Akkor aztán nevetni fog, miközben Hatsepszut csak a fogát csikorgathatja.

Khéti érezte, hogy a lábát húzni kezdi a görcs. Önkéntelenül is megmoccan, mire egy újabb nyílvevő koppant nem sokkal a feje felett.

- Görcsöt kaptam! - nyögte.

- Az előbb még nem ezt láttam: a csődör és az ő kancája, mi? Hogyan loptátok el az Anubisz Dicsőségét?

- Erre nem tudok, és nem is fogok válaszolni.

- Biztos szomorú vagy - dorombolta a hang. - Már mint Vénie halála miatt. Mindenki tud róla. Erről beszélnek a piactéren. Úgyhogy ne próbád elhíttetni velem, hogy azt sem tudod, kicsoda az a Vénie, vagy hol van Vénie. Vénie már a Távoli Láthatáron túl jár. Remélem, választ tud majd adni az istenek kérdéseire. Most mihez kezdesz? Vénie mennyit ajánlott?

Miután Ita kezdeti döbbenete megszűnt, idegesen fészkelődni kezdett. Az alsó ajka remegni kezdett, mire Khéti megfogta a csuklóját.

- Figyelj - folytatta a hang kissé sürgetőbben -, nálad van a szent ametiszt. Mihez kezdesz vele? Leviszed a piacra és kínálgatod, mint valami állatkereskedő a papagájokat vagy egy idomított majmot? Elviszed a líbiaiakhoz vagy a núbiaiakhoz? El kell döntened.

- Tegyük fel, hogy igazad van - Khéti gondosan megválogatta a szavait. - Vagy tegyük fel, pusztán a vita kedvéért, hogy Amerotke küldött, és törbe akarsz csalni.

- Vedd ezt fel és ülj vissza! - parancsolta a hang. Egy pecsétet dobott a fénykörbe.

- Lassan - tette hozzá a hang.

Khéti felállt, kinyújtóztatta a lábait és felemelte a szkarabeuszt. Nem egyiptomi volt. Megfordítva Khéti felismerte Tusratta királyi pecsétjét.

- Ez lophattad is.

- De nem tettem. Figyelj.

Ezúttal egy bőrszény landolt csörrenve a fénykörben. Khéti felkapta és izgatottan megoldotta a szíját. A tartalmát a tenyerébe öntötte: csillogó miniatűr aranytömbök voltak, egyenként nem nagyobbak a körménél. A tenyerében méregetve a tömböket rájött, hogy szintiszta fémből készültek.

- Van még - szólalt meg a hang. - Sokkal több, mint amennyit Véni ajánlott. De nem most. Itt nem vagyunk biztonságban. Khéti, amikor biztonságos lesz, üzletet kötünk, ugye? A kis Itának van egy agát nyaklánc, a közepén egy arany skorpiófejjel. Látod, figyellek benneteket. Aznap, amikor készen állsz átadni az ametisztet - és jól figyelj, ennek pontosan azon a napon kell történnie, amikor a mitannik elhagyják Thébát -, Ita megjelenik annak a háznak a közelében, ahol a mitannik laknak, és ezt a nyakláncot viseli. Gondoskods róla, hogy az Anubisz Dicsősége egy kis ládában legyen a szobádban. Te és Ita aznap távol tartjátok magatokat a szobától. Amikor visszatérsz, az Anubisz Dicsősége eltűnik majd, cserébe ti ketten minden képzeletet felülmúlóan gazdagok lesztek.

- Honnan tudjam, hogy bízhatok benned? - húzta el a száját Khéti.

Egy újabb erszény csörrent a padlón.

- Több is lesz itt. Gondold meg, Khéti. Miután eltűnök, üldögélj még egy darabig a kedveseddel, énekelj neki egy szerelmes dalt. Számolgasd a vagytonodat, tervezd el, hogy hová fogtok elszökni. Ki tudja, ha a Hórusz útján mentek, talán még Tusratta király is szívesen befogad benneteket a birodalmába. Kérlek, ülj vissza az ágyra.

Khéti így is tett. Ujabb nyílvesző csapódott a falba. Az ajtó kinyílt, majd becsukódott, magára hagyva a szerelmespárt a sötétben.

Egy órával később Mareb, izzadságcseppekkel a vállán, kavargó gondolatokkal az elméjében, felrohant a lépcsőn. A tetejénél megállt, és kifújta magát. Biztosra vette, hogy Amerotke még korábban elhagyta a templomot, de aztán megkapta az üzenetet: egy öreg pap motyogta neki, hogy a fáraó főbírája azonnal látni óhajtja. Mareb később azt a kis törpét, Szhufojt is megpillantotta, amint keresztülsietett a templomkerten. Amerotke talán mégis visszatért? Az előtér elhagyatott volt. A templomszolgák napközben felsöpörték a fapadlót, bedörzsölték illatos olajokkal és elrendezték a virágokat a réztartókban. Mareb letörölte az izzadságot az arcáról. Nem bánta volna, ha már túl van az egészen. A szabadból kántálást hallott, egy pap mondott siratóéneket a halottakhoz. Szegény Véni, talán épp neki szólt. Mareb elvigyorodott, végigsietett egy folyosón és bekopogott az ajtón. Nem kapott választ, ezért újra kopogott.

- Amerotke uram! - kiáltotta.

Belökte az ajtót. A szoba félhomályos volt, az ablaktáblák zárva. A szeme lassan hozzászokott a sötéthez. Ki tudta venni az ágyat, a díszes fejtámlát és a többi bútordarabot.

- Amerotke uram!

Beljebb lépett. Éppen kinyitotta az ablaktáblákat, amikor zajt hallott. Valami nem stimmelt. Az ajtó becsapódott a háta mögött. Két vasmarok ragadta meg és belökte a szoba közepére. Nekicsapódott az ágynak, a levegő kifutott a tüdejéből. Zihálva megfordult. Mareb szinte számított erre: az árulás, hazugság és cselszövés gyakran jutott osztályrészül a követeknek. *Vajon ez csak figyelmeztetés?* Rávetette magát a sötét alakra, de a feje még nem tisztult ki eléggé, így azt sem vette észre, hogy a támadója fegyvert visel: a bőrrel bevont husáng telibe találta az arcát, fehéren izzó fájdalomlándzsákkal tüzdelve tele a fejét. Felüvöltött, felhasadt szája sarkából vér fröccsent szerteszét. Mareb körbepillantott, hátha lát egy tört, egy vázát, bármit! A támadója szótlánul, fenyegetően állt előtte.

- Ne mozdulj, egyiptomi követ - utasította a hang.

- Mit akarsz? - lihegett Mareb. - Miért van erre szükség?

- Térdre! - érkezett a parancs. - Térdre, háttal nekem.

Mareb a rátörő pánikkal küszködve engedelmeskedett. Vajon most vágják el a torkát?

- Én...

Megpróbált felállni, de az ismeretlen megtaszította, és a szoba egyik sarkába zuhant. Odakint a folyosóról hangok szűrődtek be.

- Csönd! - utasította a hang.

Mareb megdermedt. Az ajtó kinyílt, ő pedig Szhufoj alacsony körvonalait ismerte fel. A törpe hirtelen felemelkedett, és rongycsomóként beröpült a szobába. Nekiütközött az egyik felborult bútornak, amit fájdalomműveléssel kevert hangos szitkozódás követett. Az ajtó hirtelen feltárult és a támadó eltűnt.

Egy ideig teljes volt a káosz. Szhufoj nyögdécselt és káromkodott. Mareb lábai pokolian sajogtak, az ajkai feldagadtak. Kinyitotta az ablaktáblákat. Szhufoj a fájós karját szorongatva felállt és végignézett a felforduláson.

- Még szerencse, hogy idejöttem - jelentette ki. - Nincs ötleted... ?

- A legcsekélyebb sem - válaszolta Mareb elnyűtt hangon. - Azt hittem, Amerotke uraság látni akar. Kinyitottam az ajtót - komoran elmosolyodott és széttárta a karjait. - Mindenesetre köszönöm, hogy erre jártál. Csak az istenek a tudói, hogy mi történt volna máskülönben.

- Ki adta át Amerotke uraság állítólagos üzenetét?

- Egy idős pap - válaszolta Mareb. - És biztos vagyok, hogyha kérdőre vonnám, nem tudná leírni a küldőjét.

Szhufoj talpra kecmergett. Az épület földszintje üres volt. Az egyetlen élőlény, egy álmos tekintetű szolgáló, aki éppen az egyik virágládát szépítgette, csak a fejét tudta rázni. Nem hallott és nem látott semmi szokatlant. A déli hőség ellenére Szhufoj elment felkelteni a többi szolgát, hogy hozzanak vizet, kendőket és gyógykenőcsöket. Szhufoj ezután kezelésbe vette a saját és Mareb sebesüléseit.

- Egy ideig nem fog megakadni rajtad a lányok szeme - jelentette ki a törpe -, de gyorsan rendbe jössz.

Mareb megköszönte neki. Szhufoj kiment és hozott némi szárított húst, gyümölcsöt és egy kis kenyeret. A konyháról ezeken felül sikerült szereznie egy korsó bort, amivel aztán bekenegették a sebeiket és a fájdalmukat is enyhítették.

- Tudod, orvosnak kellett volna állnom - jelentette ki Szhufoj büszkén. - Az ánuszt specialistája lettem volna - ránézett Marebre, hogy a férfi nem gúnyolja-e ki. - Ismerem az összes kenőcsöt és gyógyírt, a tüneteket a vénák duzzanatától kezdve...

- Igen, igen - szakította gyorsan félbe Mareb -, de Szhufoj, miért jártál erre?

- Amerotke uraság átment a Nekropoliszba - jelentette ki Szhufoj zengő hangon. - Nyilvánvalóan meg kívánja látogatni Vényi sírkamráját

- Nem is tudtam, hogy van neki. De mi az ördögöt keres ott Amerotke uraság?

- Megvan az oka - mosolyodott el Szhufoj. - Híreket hoztam neki a késekről.

Mareb értedén arcot vágott.

- Megtaláltam az árust. Egy régi ismerősöm, a Krokodilember. Ha tehát Amerotke uraság nincs itt - düllesztette ki a mellkasát Szhufoj a saját fontosságától eltelve -, akkor nekem kell kézbe vennem az ügyet.

- A Krokodilember? - suttozta Mareb.

- Nincs több kérdés. A sebeink gyógyulnak, és még sok a tennivalónk.

A templomból kifelé menet Szhufoj mesélt a Krokodilemberről.

- Valaha tengerész volt, aztán halász lett. Nem elsősorban Thébában kereskedik, mert vannak, akik a krokodilt istennek tekintik. Amikor szezonja van, egy lapos fenékű csónakban kimegy vadászni rájuk, egy kövér malacot használ csalinak. A trükk az, hogy megpróbál kicsalni egy krokodilt a sekélyesbe. Néha persze többen is utánamennek- nevetett fel Szhufoj. - Ilyenkor aztán mentenie kell az életét.

Elhagyták a templomkomplexumot és keresztülváltak a piactéren. A zúzódaik és zilált kinézetük nem egy érdeklődő pillantást vonzott, de Szhufojnak nem esett nehezére utat törni a tömegen keresztül, esetenként a napernyőjét is igénybe véve.

- Utat! - süvöltötte. - Utat Amerotke uraság szolgájának! Tisztuljatok az isteni Hatsepszut hírnökének útjából!

Érdekes módon az emberek engedelmeskedtek. Most nem szólították le őket a gazellahús-

kereskedők, sem a patkányok és skorpiók távoltartására szolgáló főzetek árusai. Még a máskor levakarhatatlan énekesmadár-kereskedők sem jelentettek gondot a csöppnyi Szhufojnak. Mareb nem tudta eldönteni, hogy az emberek azért húzódnak félre, mert az, aki, vagy azért, akit képviselt, esetleg csak a mérete és kinézete iránti tiszteletből. A csöppnyi ember a harcias, elcsúfított arcával szakasztott úgy nézett ki, mint Bész, a törpék istenének a megtestesülése.

A hatalmas palotákat és elegáns házakat piszkos, keskeny utcák váltották fel, és összevissza épületek. A piacok szag- és illatorgiája átadta a helyét a hal, az olaj, a kátrány és a vízpart megannyi egyéb bűzének. A mólók zsúfoltak voltak: halászcsonakok, hadigályák és áruval megrakott kereskedőhajók mindenfelé. Katonák és tengerészek nyüzsögtek mindenfelé. A Prostituáltak Céhe nagy forgalmat bonyolított, a tagjai rikító színű parókában, kifestett arccal lestek a kuncsaftokat; színes ruháikban leginkább egy csoport csivitelő papagájra hasonlítottak. Szhufoj Mareb kezét megragadva átvágott közöttük, végigment egy keskeny síkatoron, egyenesen egy apró, félhomályos kocsmá felé. Bőr és csersav szagától bűzlött, mivel egy mészáros telkének szomszédságában feküdt. A sarokban egy férfi felállt, hogy köszöntse őket. Tetőtől talpig krokodilbőrbe öltözött, az arca keskeny volt, a szája pengevékony, a tekintete éber. Bőr csuklóvédőket viselt, a két karja és kézfeje így is tele volt régi sebekkel és forradásokkal.

Szhufoj egy asztalhoz kísérte a követet. Amíg a söreikre vártak, Mareb szemügyre vette a Krokodilembert, eközben a saját székén trónoló Szhufoj pedig Marebet tanulmányozta. Amikor először találkoztak, a követ leginkább egy piperkőc, fennhéjázó udvaroncnak tűnt. A követek közé általában a nemes családok sarjai kerültek be, és ez Mareb esetében sem volt másképp. Szhufoj látta, hogy Marebet mélyen megrázta a támadás, de volt ott valami más is: alig leplezett gyűlölet, amiről leginkább a férfi összeszorított ajkai árulkodtak. Remek harcos, szúrta le Szhufoj, akit nem rémiszt meg a Krokodilember, pedig ő aztán minden trükköt bevetett, hogy elriassza az embereket.

- Már hallottam rólad - tette le a söröskupáját Mareb. - Szhufoj szerint igazi legenda vagy a folyó mentén. Nem sok ember él túl egy krokodiltámadást.

- Amint megtanulsz bánni velük és elég óvatos vagy - vigyorodott el a Krokodilember -, nem jelentenek komoly veszélyt.

Szhufojnak erről más volt a véleménye. Egyszer Amerotkéval együtt utazott egy csónakban, ami süllyedni kezdett, miután rájuk támadt egy csoportnyi ilyen folyami szörnyeteg. Azt az emléket nem fogja egyhamar elfelejteni.

- Mindegy - a törpe maga alá húzta a székét. - Azért jöttünk, hogy Véniről és két késről beszéljünk.

- Vényi és kések? - utánozta a Krokodilember. - Különös ember ez a Vényi, nem?

Letörölte az izzadságot a tarkójáról, és intett egy szajhának, aki épp akkor lépett be az ajtón.

- Csak az időnket vesztegeted? - kérdezte Mareb.

- Nem, jó uram, inkább az lehet, hogy ti vesztegetitek az én időmet - vágott vissza a Krokodilember. - Nincs olyan dolog a Nílus két partján, amiről ne tudnék.

- Á, tehát hengegő is vagy.

A Krokodilember mögött egy beugróból különös teremtmény lépett elő, mire Mareb hátrahatólt a székét.

A jövevény magas volt, karcsú, lányos vonásokkal, borotvált fejjel és kecskeszakállal. Ő is állatbőrökbe öltözött. Marebet a birodalmi seregben felderítőként szolgáló zsoldosokra emlékeztette. Az egyiptomi követ hirtelen nem tudta eldönteni, hogy félelmetes vagy inkább nevetséges. A férfi egy hüvelyébe dugott tör markolatát szorongatta, egy másik hasonló fegyver pedig zsinórra erősítve a nyakában lógott. Mareb úgy döntött, hogy az idegen mégis inkább félelmetes a keskeny, sárgás arcával, nőies ajkaival, rikító fülbevalójával és rendetlen

szakállával.

- Ő ki? - kérdezte Mareb.

- Nincs neve - mosolyodott el a Krokodilember. - Legfeljebb az, hogy Árnýék. Ahová megyek, ő is megy. Hát nem csinos, mármint bizonyos értelemben?

Megfordult és intett az ujjával. A férfi kinyitotta a száját, mire a Krokodilember elvigyorodott.

- Szufojnak nincs orr, Árnýéknak nincs nyelve - közelebb hajolt és egyik ujját Mareb arcának szegezte. - Több időt kellene eltöltened a vízparton. Érdekesebb dolgok történnek ott, mint akár a kusiták földjén.

Mareb rákacsintott a testőrré.

- Miért játszod az ostobát? - tiltakozott Szufoj. - Beleegyeztél, hogy találkozol velem. Tudsz Véniről és a törökről!

- Amit Véniről tudok, az többre kerül egy korsó sörnél. Halott, nemdebár? Mindannyian hallottuk, mi történt az Anubisz-templomban!

A Krokodilember hosszú nyelvével, akár egy hulló, megnyalta a szája szélét.

- Szomjas vagyok, Szufoj.

- Akkor idd meg a sörödet! - vágta rá a törpe.

A Krokodilember a válla fölött hátranézett Árnýékra.

- Menj és szórakozz a lánnyal - mutatott az ajtóban ácsorgó szajhára.

Árnýék arca széles mosolyra húzódott, magához intette a lányt, és kettesben kisurrantak a kocsma hátsó ajtaján.

- Három ezüstdeben - jelentette ki a Krokodilember -, és elmondok mindent, amit tudok.

- Két deben - felelte Szufoj -, és Amerotke uraság, a Két Igazság Csarnokának főbírája szavát adja, hogy nem vonnak felelősségre esetleges bűnrészesség vádjával.

A Krokodilember nagyot nyelt, erre a lehetőségre láthatóan nem gondolt.

- Rendben - felelte, és megköszöri a torkát. - Tehát nem lesznek váratlan látogatások? Nem rángatnak ki az egyik kupiból éjnek évadján?

Szufoj felsóhajtott, kinyitotta az erszényét és két kis ezüstit helyezett az asztalra.

- Biztonságban leszel, ezek pedig a tied.

- Megbeszéltük!

A Krokodilember már éppen bezsebelte volna az ezüstdarabokat, de Szufoj félretolta a kezét.

- Először lássuk a te árudat, aztán fizetünk.

A bizalmatlanság láttán a Krokodilember megcsóválta a fejét, felvette a zsákját, és az asztalra öntötte annak tartalmát. Kések csörrentek az asztallapon. Szufoj felkapta az egyiket, és szemügyre vette a sakál, vagy kutyafej formájúra kifaragott csontmarkolatot.

- Ezeket egy kereskedőtől vettem...

- Loptad - helyesbített Szufoj.

- ...egy kereskedőtől kölcsönöztem - vigyorodott el a Krokodilember -, akivel még Memphiszben találkoztam. Egy kánaánita mester művei. Ott nem tudtam eladni őket, ezért elhoztam Thébába. A piacon nincs árusítási engedélyem, ezért a falak mögött maradtam. Vénit vett néhányat.

- Biztos vagy benne, hogy Vénit volt? - szólt közbe Mareb.

- Ó igen, ismerem Vénit. Szóval mégsem az a jó kisfiú, akinek mutatta magát.

- Királyi követ volt.

- Hogy teljesen őszinte legyek - horkant fel a Krokodilember -, igazából az sem érdekelne, ha a fáraó fia lenne és az Évmilliók Házában töltené a napjait. Senki sem az, aminek látszik. Vénit két kést vett. Egy olyat adott értük - mutatott az asztal közepén heverő ezüstitömbökre. - Én pedig roppant boldog voltam.

- Hallottál az Anubisz Dicsőségének ellopásáról?

A mosolyt mintha letörölték volna a Krokodilember arcáról.

- Mire célzól?

- Egy ilyen késsel ölték meg Nemrathot, a virrasztópapot.

A Krokodilember a tenyerébe temette az arcát. Amikor felnézett, a fölényességének nyoma sem volt. Éhes tekintettel az ajtó felé nézett, aztán a hátsó bejáratra, ami mögül beszűrődött a szajha nyögdecselése.

- Én nem mennék el - mondta Szhufoj. - A lakoma még csak most kezdődik.

- Nem tudtam róla - bökte ki a Krokodilember.

- Arról nyilván hallottál, hogy ellopták?

- Egész Théba hallott róla. Tudjátok, hogy a papok milyen pletykások - csettintett az ujjával. - Ezért kellett hát Véninek!

- Bizonyára - mosolyodott el Szhufoj. - Folytasd. Ismersz engem, és én is ismerlek téged. Azok a kések lopottak, hiszen te ebben vagy jó, Krokodilember. Lopott árukkal kereskedsz. Biztosra veszem, hogy Vén nemcsak a késekért fizetett neked.

- Igen, tényleg így volt. Azt mondta, hogy el akar adni valamit, valami nagyon értékeset. Nem is - dörzsölte meg a homlokát a férfz -, azt mondta, hogy két tárgyról van szó. Az egyikről nem beszélt, a másik valami könyv vagy kézirat lett volna.

- Szinuhe? - vágott közbe Mareb. - Kicsoda?

- Szinuhe, az utazó.

- Hát persze! - a Krokodilember belekortyolt a sörébe, legfőképpen, hogy összeszedje a gondolatait. - Ő is eltávozott a láthatáron túlra, ugye? Egy végső utazás? Mindenesetre Vén összevissza fecsegett, hogy el akarja adni ezeket a dolgokat. Megkérdeztem, hogy kinek. Végte is a mitannik Thébában vannak, meg odakint a Pálmák Oázisában. Vén elmosolyodott és megrázta a fejét. „Akkor kinek?”, kérdeztem. „A líbiaiaknak”, felelte, „vagy a núbiaiaknak.” Én természetesen adtam a mit sem sejtő, értetlen árust.

- Hát persze - mormolta Szhufoj. - Hüen önmagadhoz, mint mindig.

Hirtelen egy patkány rohant végig a padlón, mire a törpe megdermedt. A széket is felborítva talpra ugrott és megragadott egy üres söröskancsót.

- Miféle helynek mered te ezt nevezni? - üvöltött az álmos tekintetű, torzonborz csaposra. - Nem tudod legalább a padlót tisztán tartani?

- A patkányok miatt nem kell aggódnod - vigyorodott el a férfi. - Ezért tartjuk a kígyókat.

Szhufoj rámeredt, aztán visszamászott a székére.

- Utálok a patkányokat - morogta -, akár négy lábuk van, akár kettő.

- Vén egy patkány volt - bölintott a Krokodilember -, és sokkal veszélyesebb, mint hinnétek. Tudod, milyen vagyok, Szhufoj. Ismerem mindenkit a városban, az összes líbiai és núbiai kereskedőt, aki információkért vagy kémkedni jött ide.

- És persze egy Vénhez hasonló tolvaj hozzájuk fordulhat a legnagyobb biztonsággal.

A Krokodilember ismét bölintott.

- Mindig van náluk arany és ezüst, de szükség esetén a városban lévő megbízottaiktól bármikor hozhatnak még többet. Amit vesznek, azt rögtön bárkákra rakják, és már megy is - A krokodilember elfütyentette magát.

- De az Anubisz Dicsósége?

- Mit tettél ezután? - kérdezte Mareb.

A Krokodilember elhúzta a száját.

- Érdeklődtem. Mondtam Vénnek, hogy meglátom, mit tehetek, de azt nem tudom, hogy miért vette a késeket. Szinuhét is egy ilyennel ölte meg? Kicsi a világ! - folytatta a férfi. - Ellopok egypár kést, eladom Vénnek, ő meg megöli vele a hájas Nemrathot.

- Gondolom, másoknak is adtál el, ugye? - kérdezte Szhufoj. - Az a két név, hogy Khéti és Ita, mond neked valamit?

A bőrökbe öltözött férfi megrázta a fejét. Szünetet tartott, miközben ismét megütötték a

fülüket a szajha fájdalom- vagy éppen örömkialtásai az udvar felől.

- Csöndet! - bömbölte. - Az ember nem tud gondolkozni ilyen zajban!

A ricsaj ennek ellenére kitartóan folytatódott.

- Ismertem Nemrathot - a Krokodilember hüvelykujjával a hátsó bejárat felé bökött. - A lotyók is. Az a pap olyan kéjsóvár volt, akár egy vén bakkecske. A „hölgyek” jól ismerték, a városban nem volt olyan bordélyház, amit ne tisztelt volna meg a látogatásával.

- Térjünk vissza Vénéhez - vette át a szót Szhufoj. - Tehát megvette a késeket, és az iránt érdeklődött, hogy nem tudnál-e túladni bizonyos tárgyakon?

- Így történt - bólintott a Krokodilember.

- Hányat adott el ezekből a késekből Thébában?

- Körülbelül egy tucatot - a Krokodilember gyorsan belesöpörte a késeket a bőrzsákjába.

- Volt köztük valaki említésre méltó?

Fejrázás.

- A mitanni küldöttek közül senki? - érdeklődött Szhufoj.

- Nem tudom. Néha részeg vagyok, amikor valaki vesz tőlem. De nem, Vénin kívül nem volt senki rendkívüli.

- De miért tenne Vénit ilyet? - motyogta Mareb. - Ha a tolvaj ezeknek a késeknek valamelyikét használta Nemrath megölésére és az ametiszt ellopására, tudhatta volna, hogy a kés előbb vagy utóbb nyomra vezet bennünket.

Szhufoj kipirult arcához szorította hideg söröskancsóját.

- Erre nem gondoltam - jegyezte meg morózusan. - Persze az is igaz, hogy egy kis időbe beletelik, amíg a kés eredetét kinyomozzuk.

- Így igaz - szólt közbe a Krokodilember. - Remélem, nem gondoljátok, hogy elárultam az igazságot Véninek? Azt mondtam neki, hogy ezeket a késeket bárhol megkaphatja Thébában. Másrészt attól, hogy vett egyet, még nem biztos, hogy használta is.

Szhufoj további sörökért kiáltott.

- Ráadásul megfeledekzel egy fontos dologról - tette hozzá a Krokodilember. - Ha Vénit nem hal meg, én sem ülnék most itt veletek beszélgetve.

- Amerotke uraság nem lesz boldog - jegyezte meg Szhufoj zordan. - Hiszen ha Vénit vásárolta a kést, akkor nyilván Nemrath halálához is köze van.

Megérkeztek a söreik, ezért Szhufoj elhallgatott.

- A patkány üdvözlését küldi - vigyorgott a kocsmatulajdonosa.

Amikor hátat fordított nekik, a törpe meglehetősen obszcén kézmozdulattal jutalmazta. Árnyék tűnt fel az ajtónyílásban, és elfoglalta a helyét a gazdája háta mögött. A szajha, meglehetősen zilált állapotban, engedelmesen követte, az amulettjei és nyakláncai tucatnyi hangon csilingeltek. Amikor melléjük ért, Szhufoj elkapta a nő csuklóját.

- Ismerted Nemrathot, a papot Anubisz templomából?

A prostituált jelentősegteljesen ránézett a sörre, mire Szhufoj öntött neki egy kupával. A nő izzadsággal kevert parfümillattal körülvéve közelebb hajolt.

- Kicsiny ember - suttogta -, ha mutatsz nekem egy szajhát Thébában, aki *nem* ismerte Nemrathot, akkor én fizetek neked egy sört! - elmosolyodott és arrébbvonult.

- Nem hittél nekem - csóválta meg a fejét a Krokodilember.

- Ezzel még nem szolgáltad meg az ezüstöt. Véniről beszélgettünk.

- Így igaz, és mondd csak, szereted a meglepetéseket? - a Krokodilember kihúzta magát. - Hallottál már az amemetekről?

- Ki ne hallott volna? - kérdezett vissza a törpe. - Ez volt az az orgyilkos céh, amelyik követte az isteni Hatsepszutot északra, aztán pedig eltűnt.

- Ezt meg honnan tudod? - kérdezte a Krokodilember.

- Te csak folytasd a történetet!

- Szóval te is tudod, kedves Szhufojom, hogy Thébában bármit megvehetsz: egy kést, egy

ametisztet, egy tört. Legalábbis majdnem mindent - tette hozzá sietve, mikor észrevette Szhufoj elsötétülő pillantását. - Amerotke uraság becsületessége és őszintesége természetesen közismert. Mi több, bármikor keríthetsz bérgyilkosokat, nem csak a céh tagjait vagy valami keménylegényt a mólókról, hanem olyan embert, aki... hogy is mondjam... aki elvégez neked egy bizonyos feladatot. Véni is ezek közé tartozott.

- Ő egy hivatalos követ volt! - kiáltott fel Mareb.

- Ezt már megbeszéltük - vágott vissza a Krokodilember. - A mi kis szorgos Vénink egy egész sor gyilkosságot elkövetett. Tudtátok, hogy egy mitanni asszonyt vett feleségül? A hírek szerint a nő balesetben halt meg.

- Nem azt akarod mondani, hogy Véni ölte meg?

- Dehogynem. Véni elvitte egy hajókirándulásra a Níluson. Ittak egy kis bort, az asszony úszni ment, és annak rendje s módja szerint eltűnt. A hulláját valamivel később megtalálták, de nem volt jele semmiféle erőszaknak. Véni azt hitte, biztonságban van. Csakhogy aznap este, amikor ezt a kis kiruccanást tervezte, a Níluson volt dolgom. A csónakkal a nádasban várakoztam, ahonnan pontosan láttam, hogy valójában mi történt. A nő aludt, Véni egy pokróccal megfojtotta, aztán a testét belegurította a vízbe - így ismerkedtem meg Vénivel.

- Úgy érted, megszaroltad? - szakította félbe Szhufoj.

- Inkább üzleti tárgyalásnak nevezném. Hízelegtem neki, hogy milyen ügyes, Véni pedig elfogadta az ajánlatomat. Én szállítottam a neveket, a lehetséges áldozatokét, ő pedig végrehajtotta a feladatot. Szeretett kertészkedni, ismerte a virágokat, fákat, ültetvényeket, de mindenekfölött a gyógynövényeket. A mérgeknek valóságos szakértője volt. Egyébként nem volt erőszakos fajta - a Krokodilember Szhufoj sörös-kancsója felé bökött. - Biztos vagy benne, hogy nem fizettem le a csapost, hogy tegyen mérget abba? Csak akkor fogod megtudni, ha a görcsök elkezdődnek. Persze csak vicceltem - vigyorodott el. - Ahogy mondtam, én szállítottam a neveket, Véni pedig küldött egy kis ajándékot: ételt, italt, ilyesmit. Ha tudnád, hogy hányan szeretnének megszabadulni egy vetélytárustól, a feleségük szeretőjétől vagy megunt kérésőtől.

Szhufoj döbbenet hallgatta, bár nem kételkedett abban, hogy a Krokodilember igazat beszél. Thébában a halálnak számtalan formája volt: hőguta, egy sor betegség, balesetek a folyónál, szennyezett étel vagy ital, kígyómarás. Amerotke hányszor töprengett a templom falára kifüggesztett Holtak Tekercsét tanulmányozva, hogy mely halálokok voltak természetesek, és mely áldozatokat segítették át a Távoli Láthatáron túlra.

- Ezért gyilkosság vádjával bíróság elé állíthatnak - figyelmeztette Szhufoj.

- Miféle gyilkosságról beszélsz? - kérdezett vissza a Krokodilember ártatlan képpel. - Ki az áldozat? Hol a hulla? Hol a bizonyíték?

- Itt van Mareb tanúnak.

- Ki hinne nektek? Azt mondanám, hogy csak vicceltem.

- Miért mondd el nekünk mindezt? - kérdezte Szhufoj.

A Krokodilember a tömzsi, koszos ujjain számolva sorolta az érveit.

- Egy, a szavadat akarom, Szhufoj, hogy biztonságban leszek. Csak az istenek a tudói, most, hogy a pocsolya vize felkavarodott, miféle mocsok fog a felszínre bukkanni. Kettő, pénzt akarok. Három, biztonságban el akarok tűnni Thébából, mielőtt Aszural elkapná a grabancom.

- Jól sejtem, hogy félsz? - szegezte neki a kérdést Szhufoj.

- Igen, félek. Most nem a folyómellék piti bűnözőivel van dolgunk, hanem nagyurakkal a fényűző palotáikban. Véni halott, én pedig eltűnök. Nem akarom Théba falain egy kereszten végezni.

- Tehát úgy véled, hogy Véni lopta el az Anubisz Dicsőségét?

- Lehetséges.

- Elképzelhető, hogy ő ölte meg Szinuhét is?

- Lehetséges.
- Vényi valakinek dolgozott? - kérdezte Szhufoj.

A Krokodilember megvakarta a borostás arcát, aztán vágyakozóan az ajtó felé pislantott.

- Nem tudom. Vényi magányos farkas volt. Igazából egy dolog érdekelte: a sírkamrája a Nekropoliszban. Saját magát Kertésznek hívta, úgy ám - fintorodott el a férfi. - Úgy tekintett magára, mint aki feltakarít, kigyomlál ezt-azt, és rendet tesz.

- Mielőtt meghalt - tudakolta Szhufoj -, nem mondott neked valamit? Nem változott meg a hangulata?

A Krokodilember töredezett fogait piszkálta. A kocsma előtt valaki egy szerelmes dalt kezdett énekelni:

„Szerelmem végtelen, nincs e földön párja,
Gyönyörűbb, mint Egyiptom összes leánya.
Ajkaik édesek,
Bőre selymes.
Telt keblei zsempén
Táncolnak a fényben.
Fügét adok neki,
Malachitlevelet.
Zöld jáspis kérgét,
A Zöld Végtelen leheletét.”

Szhufoj figyelmesen hallgatta, emlékezett a szavakra. Lopva Marebre pillantott. A követ úgy ült, mintha lenyűgözötte volna a Krokodilember. Szhufoj kezdte kényelmetlenül érezni magát. A válla fölött hátranézett: a kocsma tulajdonosa elállta az ajtót. A napsütötte utcán mozgó árnyakat pillantott meg: férfiak ólálkodtak odakint.

- Jelenleg biztonságban vagy, Szhufoj.

A Krokodilember szeméi felpattantak. A rezzenéstelen, rideg tekintetével egy pillanatra úgy nézett ki, mintha maga is a folyó kegyetlen fenevadjai közé tartozna.

- Remélem, hogy tényleg biztonságban vagyunk - suttogta Szhufoj.

Apró tört húzott elő a hüvelyéből, és az asztal alatt végighúzta a Krokodilember térdén.

- Biztonságban vagytok - mormolta a Krokodilember. Besöpörte az asztalon heverő ezüstöket. - Röviden: Vényi ideges volt, félt, de nem tudom miért. Ez minden, amit tudok.

Hátrátolta a székét és felállt.

- A gazdám hiányolni fogja a bizonyítékokat.

- Akkor keresse meg maga. Ismered Bész templomát, ahol Szinuhe meghalt? Nos - hajolt át az asztalon -, az oldalkápolna bejáratánál van egy kőlap. Toljátok el, és alatta találtok egy holttestet.

- Kiét?

- Miután Vényi meggyilkolta a feleségét, figyeltem. Napokig követtem. Megölt még valakit: a felesége szeretőjét. Elhívta a régi Bész-templomhoz, és hátulról fejbe vágta egy baltával - a Krokodilember elmosolyodott. - Amikor bemutatkoztam, éppen ezt ásta el sietve - felemelte a kezét. - Figyelj, Szhufoj: ti itt maradtok rendezni a számlát. Várjatok száz szívdobbanásnyit, aztán biztonságban távozhattok. Add át az üdvözetemet Amerotke uraságnak.

Szhufoj figyelte, ahogy kilép az utcára.

- Mi a baj? - kérdezte Mareb.

- Semmi - rázta meg a fejét Szhufoj. - A Krokodilember nagy szélhámós, a vérében van. Évek óta ismerem, de még sosem láttam őt ilyen beszédesnek és segítőkésznek.

Anubisz volt minden balzsamozó patrónusa

Kilencedik fejezet

A Vörös Földek felől érkező egerészölyv lassan körözött. A nap kezdett lenyugodni, a nappali forróság alábbhagyott. A Nílus vizét hűs szellő borzolta fel, megtáncoltatva a vízi növényeket a romos templom melletti sekélyesben. A madár dögök után kutatott, éles szemeivel a legapróbb rezdülést is észrevette. Hátrahúzott szárnyakkal kicsit lejjebb ereszkedett, mikor megpillantotta a romok közé besétáló két férfit. Az ölyv felismerte a veszélyt, amit a hajítópálcák, a nyílveszők és a lándzsák képviseltek. A remélt könnyű prédáról lemondva az állat magasabbra emelkedett. Valamivel távolabb a bozótban szintén mozgásra lett figyelmes. Egy másik férfi állt ott furcsa fekete bőröltözetben, az arcán maszkkal. Túl sok mozgás volt ez már az egerészölyvnek, túl veszélyes hely. A madár kitérte a szárnyait, és útnak indult a Nílus menti iszapos területek felé.

A madárra - vagy bármi másra - ügyet sem vetve, a bozótban álló, álarcot viselő gyilkos élénken figyelte, ahogy Amerotke és a szolgája belép a romos templom központi csarnokába. Az egyik kezében a gyors és könyörtelen halálosztás eszközeit szorongatta, a másikban rövid szaruíjat. A gyilkos tudta, hogy innen a lövés túl kockázatos lenne, túl messze van. Amerotke és Szhufoj nem nyújtottak tiszta célpontot - talán ha egy kicsivel közelebb jönnének. Itt az ideje, hogy a főbíró vesébe látó szemei mindörökre lecsukódjanak. A gyilkos felnézett az égre. Eddig egyetlen dolgot leszámítva minden a terv szerint haladt. Most vigye be a végzetes csapást vagy később? A gyilkos megmozdult, félretolta a tüskés bokor ágait és féltérde ereszkedett. Álarc mögé bújtatott szemei a bírót és a szolgáját fürkésztek, miközben azok szemügyre vették a templomot. Megereszthetne egy vesszőt, de közel sem biztos, hogy eltalálná a célt. Mi van, ha mellélő? Igen, lesz még ennél jobb alkalom. A gyilkos visszaengedte a tüskebokor ágait, hátat fordított a templomnak, és az árnyékokat kihasználva futásnak eredt.

A templomban Amerotke, mit sem sejtve arról, hogy milyen közel járt a halálhoz, az oldalkápolna bejáratánál lévő jókora kőlapot tanulmányozta éppen.

- El tudjuk mozdítani? - kérdezte Szhufoj.

Körülnézett. A tarkóján felállt a szőr, mintha veszély leselkedne rájuk. Vajon tényleg egyedül voltak? A templomhoz vezető ösvényeket és utakat szinte teljesen elborító cserjék és bokrok mozdulatlanul, némán várakoztak. A lenyugvó nap fénye megcsillant a Nílus hullámain. A fűben tücskök ciripeltek, a vízparti nádasból egy madár röppent fel rikácsolva. Szhufojnak csöppet sem tetszett ez a magányos, baljóslatú hely.

- Magunkkal kellett volna hoznunk Aszuralt - sóhajtotta. - Vagy legalább egypár őrt.

- Biztonságban vagyunk - mosolyodott el Amerotke, miközben letörölte az izzadságot az arcáról.

Szhufoj és Mareb aznap délután a rakparton vártak rá. Szhufoj nyomban beszámolt mindarról, amit a Krokodilembertől megtudott.

- Egybevág azzal, amit a sírban megtudtam - jelentette ki Amerotke. - Vényi nagyon gazdag ember volt, állítólag ő volt a Kertész.

- Hallottál róla? - vonta fel a szemöldökét Szhufoj.

- Egyszer vagy kétszer, különböző ügyek kapcsán - felelte Amerotke. - A hivatalos jelentésekben tettek róla néhol említést.

Ezután megköszönte Marebnek, hogy elkísérte Szhufojt, és elmondta Aszurálnak és a többieknek, hogy készülnek.

- Lehet, hogy a Krokodilember csak egy csokor hazugságot adott el nekünk - jelentette ki Amerotke. - Egyetlen módja van, hogy megbizonyosodjunk róla.

Amerotke és Szhufoj a zsúfolt rakpartot elhagyva ugyanazon a gyalogúton indult el, mint Szinuhe tette életének utolsó reggelén. Szhufoj láthatóan feszült volt. Nem bízott meg a Krokodilemberben, Árnyékban, sőt ami azt illeti, senkiben sem. Legszívesebben visszatért volna a templomba. Volt egy új szerelmes verse a heszet számára. Az a lány olyan ügyes volt, olyan tökéletes, de Amerotke ragaszkodott hozzá, hogy eljöjjenek. Szhufoj dühös volt, ideges, és irigyelte Marebet és a többieket, amiért visszamehettek a templom kényelmes, biztonságos falai közé, míg ő ezen az isten háta mögötti helyen volt kénytelen tölteni az idejét.

- Miért? - kérdezte.

- Mert bizonyítékokat gyűjtünk - Amerotke felsóhajtott. - Honnan tudjuk, hogy valaki nem fizette le a Krokodilembert, hogy előadja nekünk ezt a történetet?

- De hát megvan a bizonyíték - tiltakozott Szhufoj. - Véni indokolatlanul gazdag volt.

Amerotke megrázta a fejét.

- A bizonyíték olyan, mint gyöngyök egy zsinóron. Elveszel egyet, aztán egy másikat, és így szépen sorban.

Szhufoj majdhogynem toporzékolt.

- Jó, itt vagyunk, akkor legalább haladjunk. Nofret úrnő már biztosan vár, és nem azt mondtad, hogy ki kell menned a Pálmák Oázisába?

- Mindkettő megvár.

Amerotke felkapta Szhufoj kését, letérdelt és végighúzta a sárban a pengét a kőlap pereme mentén.

- Amerotke uraság nem kétkezi munkás.

- Amerotke uraság *igenis* kétkezi munkás - felelte a bíró. - Éppen az igazságot bányászom ki. Szhufoj, csak állsz ott egész nap és kioktatsz, vagy segítesz is?

A törpe felkapott egy hegyes botot és ásni kezdett a ledöngölt földben. Később talált egy vastag karót, amit a Nílus vetett partra. Jó darabig ezzel próbálták kibillenteni a helyéről a kőlapot, míg végül sikerrel jártak: a kőtömb megmozdult, és nagy keservesen arrébb tudták tolni. Egyetlen pillantás elég volt. A laza talajból csontvázkéz meredt elő. Amerotke letisztogatta és végigmérte a teljes csontvázat, majd megfordította a koponyát.

- Beszennyezed magad - figyelmeztette Szhufoj.

- Nem hiszem.

Amerotke megtapogatta a csipkés szélű, durva lyukat a koponya halántékrészén. Ezután letörölte a piszkot a kezeiről és felállt.

- A Krokodilember nem hazudott. Véni újra meg újra gyilkolt - arrébb sétált és leült egy kőpillérre. - Nézzük csak, Szhufoj, mivel állunk szemben?

- Nem tudom, gazdám - felelte a törpe, miközben gondolataiba mélyedve bámulta a csontvázat. - Ami azt illeti, hol van Szinuhe naplója?

- Odaadtam Aszurálnak. Visszaviszi a palotába. Szhufoj, mi bánt? A törpe a földet turkálta, Amerotkét leginkább egy kölyökállatra emlékeztette.

- Nézd csak! - emelt fel hirtelen egy réz karkötőt Szhufoj. - No lám!

Amerotke odalépett, elvette az ékszert és lefordította a peremén végigfutó hieroglifákat.

- Tehát Hordethnek hívták az embert - összegezte Szhufoj. - Már hallottam ezt a nevet.

- Én is - Amerotke szórakozottan forgatta a karkötőt. - A Követek Házának volt az első számú hírnöke. Négy évvel ezelőtt tűnt el.

Szhufoj tovább ásott, és ezúttal egy papiruszdarabot húzott elő. Lefújta róla a port, láthatóvá téve egy megfakult, vörös tintával írt átok szövegét.

„Kínozzanak téged az alvilág démonai,
Szünet nélkül az idők végezetéig.
Legyél vak és legyél süket.
Pusztuljon el a lelked.
Anubisz mérlegén
Lelked legyen ólomnehéz.
A Pusztítók lakmározzanak a szellemedből,
Ne lásd meg többé Ré éltető fényét.”

Átadta a papiruszt Amerotkének.

- Gyanítom, hogy Vényi írta, egyfajta bosszúként...

Amerotke hirtelen kocsikerék csikordulását és egy ló nyihogását hallotta, ezért megpördült. Szhufoj megragadta a törét és előrerohant.

A templomot a folyóparttól elválasztó úton egy gyönyörű, bronzból és fonott vesszőből készült kocsit állt. A két befogott ló mindegyike hófehér csödör volt a királyi istállóból. Szhufoj legnagyobb meglepetésére Mareb ugrott le róla és jött oda hozzájuk. A hírnök átöltözött, a haját bekente olajjal, most friss fehér tunikát viselt a dereka körül fonott aranyszínű övvel.

- Remekül nézel ki - mosolyodott el Szhufoj. Mareb körbenézett a templomban.

- Aszural mondta, hogy itt leszte. Az isteni Hatsepszut látni akar.

- Mi a probléma?

Amerotke előrelépett, a karkötőt és a papiruszt még mindig a kezében szorongatva.

Mareb előrenyújtotta a királyi kartust, hogy Amerotke megcsókolja.

- Bíró uram, meg kellene jelenned az Évmilliók Házában. Az isteni fáraó, aki megtestesülése...

- Köszönöm - szakította félbe Amerotke. - Mareb, egyedül vagyunk egy elhagyott templomban.

Mareb észrevette a félretolt kőlapot és a széthányt földet.

- Bíró uram, nem kellene itt lenned. Miről van szó?

- Én kérdeztelek téged - felelte Amerotke.

- Az isteni fáraó látni kíván. A mitanni követek indulni készülnek a Pálmák Oázisába. Velük kellene mennünk, de már túl késő van hozzá.

- Majd napnyugtakor indulunk - nyugtatta meg Amerotke. - Sok mindent meg kell beszélnem az isteni fáraóval. Éppen most fedeztem fel az egyik hírnökötök holttestét.

- Egy hírnökét? - csodálkozott el Mareb.

- Milyen régóta szolgál a Követek Házában? - kérdezte Amerotke.

Mareb elfintorodott és a válla fölött hátranézett a kocsira.

- Igen, legjobb lesz, ha kipányvázod a lovakat - mondta Amerotke. - Mutatni akarok valamit.

Amikor a hírvivő visszajött, Amerotke bevezette az oldalkápolnába. Mareb lenézett a gödörbe és undorodva hátrább húzódott.

- Mosdottam és megfürödtem - magyarázta. - Megtisztítottam a kezeimet és a számam.

Amerotke észrevette a hírnök arcán éktelenkedő zúzódást, mire eszébe jutott Szhufoj beszámolója arról, hogyan támadták meg mindkettőjüket.

- Még nem mondtad el, hogy miért kerestél.

- Nem is kell elmondanom - kuncogott Mareb még mindig az üreget bámulva. - Nyilvánvalóan csapda volt. Te nem küldetél értem, a gyilkos pedig már ott várt.

- Szerencséd volt, hogy éppen akkor érkeztem - kottyantotta közbe Szhufoj.

- Tudom. Örökké hálás leszek - lépett közelebb Mareb. - Kell, hogy legyen rá valamilyen

magyarázat. Azt mondd, egy hírnök volt?

Amerotke megmutatta neki a karkötőt és a kifakult átkot.

- Mond valamit az a név, hogy Hordeth?

- Persze - Mareb rontás ellen a két mutatójja közé szorította a nagyujját. - Eltűnt. Néhányan azt mondják, hogy vízbe fulladt vagy...

- Vagy mi? - kérdezte Amerotke.

- Nőtlen volt, igazi szoknyapecér...

- Jól ismerted? Mareb megrázta a fejét.

- És mennyire ismerted Vénit?

- Együtt dolgoztunk, társak voltunk. Egy mitanni nőt vett feleségül, teljesen belehabarodott. A hivatalos verzió szerint - legalábbis, mielőtt a Krokodilemberrel találkoztam volna - a nő balesetet szenvedett egy hajókirándulás során és a vízbe fulladt. Vénit az eset után teljesen megváltozott. Azt hittem, a bánat teszi, pedig valójában gyilkosság volt. Megölte az asszonyt, Hordethet pedig elcsalta ide, jól sejtem?

- Igen - válaszolta Amerotke. - Hátról fejbe csapta és elásta ez alá a kőlap alá. Hogy a lelke biztosan ne jusson át az Alvilágon, Vénit még egy átkot is mellé temetett.

- Hordeth megérdemelte - jelentette ki Mareb. - Kedveltem Vénit. Nyilván az vette el az eszét, amikor rájött, hogy a szeretett felesége hűtlen lett hozzá. Persze Hordeth azért szebb halált is megérdemelt volna, nincs se sírja, se temetése - Mareb sötét szemei felderültek. - Sok mindent felderítettél, Amerotke uram. Semmi sem az, aminek látszik, ugye? - felpillantott az égboltra. - Az isteni Hatsepszut türelmetlenkedni fog.

Rövid vitát követően, hogy mi legyen Hordeth hullájával, Mareb beleegyezett, hogy ezt a kérdést a Követek Házának kell eldöntenie. Beszámol nekik a történekről, a maradványokat pedig majd átszállítják a Nekropoliszba. Végül Amerotke, Szhufoj és Mareb együttes erővel a helyére csúsztatta a kőlapot.

- Szóval velem tartasz a Pálmák Oázisába? - kérdezte Amerotke.

- Nem szívesen - szólt hátra Mareb, miközben a kocsi felé lépkedtek. - Nem szívlelem a mitannikat. Az apám és a bátyám a mitannik elleni győztes csatában halt meg fenn északon.

Odaértek a kocsihoz, de Szhufoj még utoljára hátrapillantott. Az elhagyatott templom mintha árnyékba burkolózott volna, immár nem Bész isten szentélye volt, hanem Széth, a vörös hajú gyilkos otthona.

Ameroticét bevezették Hatsepszut személyes fürdőhelyiségébe. Odakint a Nap gyorsan süllyedt a nyugati láúhatár felé, vörös-arany fényben fürdetve a csodálatos márvánnyal burkolt helyiséget. Elragadó hely volt, jókora ablakokkal a hófehéren csillogó falak tetején, melyeket az istenek képei és szimbólumai díszítettek. A legtöbbjük női istenségeket ábrázolt, és Amerotke nem hagyhatta figyelmen kívül, hogy ezek jó része az isteni Hatsepszutra hasonlított. Tálakban tömjén és szantálfa illatosította a levegőt. A mozaikpadló visszaverte az áttetsző alabástromtartókban égő mécsesek imbolygó fényét. A medence előtt egy oszlopon Hórusz szobra állt, egy aranyszárnú sólyom. A víz sötétkék volt, a felszínén lótuszvirágok himbálóztak lágyan. Hatsepszut, aki szerette a pompát, a luxust és a hatalom érzését, egy aranyozott széken a túlsó sarokban ült. A fején ezüstfonallal összefogott fekete, illatos olajokkal átitatott parókát viselt, a nyakát agát nyaklánc övezte, melynek a szeméit apró virágformájúra faragták ki. A vászonköntöse, derekán aranyövvel, áttetsző volt, és egészen a számlayon nyugvó lábszáráig ért. Szenenmut mellette ült egy széken, a térdein egy kibontott tekerccsel. Hatsepszut a fejét oldalra hajtva éppen a körmeit tanulmányozta. Amikor a núbiai testőrkapitány bekísérte Amerotkét, a királynő felnézett.

- Nézd, Szenenmut - a hangja kemény volt és metsző. - Itt jön Amerotke uraság, a Két Igazság Csarnokának főbírája! Aki nem azt teszi, amit kérünk tőle, hanem a folyóparti kocsmákat járja, és semmibe veszi a fáraó parancsát. Még letérdelni is elfelejt a jelenlétében!

Amerotke, aki ilyen fényűző körülmények között még fáradtabbnak és ziláltabbnak érezte magát, észbe kapott. Közelebb ment, letérdelt a medence széléhez veszélyesen közel lévő párnára, és homlokával megérintette a nedves mozaikpadlót. Azt várta, hogy nyomban ezután felemelkedhet, de nem kapott rá engedélyt. Felsőhajtott, és ebben a helyzetben maradt.

- A szívem örvend - kezdte a szertartásos szöveget. - A lelkemet felvidítja az arcod fénye, ó isteni fáraó!

Zajt hallott és rápillantott Hatsepszut saruba bújtatott lábaira: a körmeit zöldre festette, egy-egy aranygyűrűvel a nagyujjakon.

- A fáraód vagyok - Hatsepszut hangja tompán kongott. - Csókold meg a lábamat, Amerotke!

A főbíró engedelmeskedett.

- Most már feltérdelhetsz.

Amerotke elhelyezkedett a sarkain és felnézett. Hatsepszut arcát immár egy arany és ezüst maszk takarta, a keskeny szemrések mögött a pillantása haragosan villant.

- Túl sokat képzelsz, bíró uram.

- Nem képzelek semmit - felelte Amerotke.

Szenenmut hangosan felszisszent. Hatsepszut előrenyúlt. Amerotke szinte várta, hogy megüsse, a királynő ehelyett csak végigsimított az arcán. Az álarcot levéve a férfi mellé kuporodott. *Valóban gyönyörű vagy*, gondolta Amerotke, *azok a csábító szemek, az a világos bronzszínű bőr, tökéletesen formált test, érzéki ajkak.* Az édeskés parfümjének illata mindent beterített. A királynő hagyta, hogy a köntöse szétnyíljon elől. Amerotke észrevette, hogy az egyik mellbimbóját zöld- és aranszínre festette. A nő követte a tekintetét és elmosolyodott.

- Ma reggel figyeltem a palotaőröket. A koronámat és ezt a köpenyt viseltem - a mosolya tovább szélesedett. - A férfiak imádták. Néhány majd elájultak! Többet nem csinállok ilyen: azt hittem, hőgutát kapok. Mondd, Amerotke, szerinted gyönyörű vagyok?

- Igen, akár az Esthajnalesillag, és olyan változékony, akár a Hold.

A válasz hallatán a királynő mosolya elillant.

- Kívánsz engem, Amerotke?

- Nem, úrnőm.

- Miért nem?

- Csak a feleségemet kívánhatom meg, egy istennőt nem.

Hatsepszut megérintette a férfi orra hegyét.

- Okos, mint mindig. Amerotke, már kisfiúként apám udvarában is mindenre megvolt a válaszod - a válla fölött hátrapillantott. - Különleges teremtség, ugye, Szenenmut? Nézd csak meg a medencét. Mit látsz?

Amerotke továbbra is a királynőn tartotta a tekintetét.

- Víz, úrnőm, de miért?

- És alatta?

- Még több vizet.

- Az emberek ilyenek. Szenenmut ilyen. Te is ilyen vagy. Néha azonban elcsodálkozom, hogy Amerotke, a mindig olyan kimért és komoly főbíró gondolatait ennyire kitölti a gyönyörű felesége. Nézd - kinyújtotta az ujját. - Látom, ahogy a szemed megváltozik. Tényleg csak őutána vágyakozol, Amerotke, a gyönyörű Nofret után? - kidugta a nyelve hegyét. - Mondd csak, Amerotke, vannak félelmeid?

- Természetesen, úrnőm. Félek a sötétől, az ismeretlentől, a kudarctól.

- És a kutyáktól? - tette hozzá. - Félsz a kutyáktól?

A királynő felállt és felsegítette Amerotkét is. Lerúgta a saruit, kibontotta a nyakánál a ruha csatját, és hagyta, hogy a köntös a földre hulljon. Amerotke elvörösödött, Szenenmut a térdén fekvő papiruszdarabot kezdte tanulmányozni. Hatsepszut felcacagott és belecsobbant a medencébe. Kecsesen megpördült, akár egy hal, aranszínű teste csak úgy csillogott a víz

kéklő felszíne alatt. Felbukkant, de a parókája félrecsúszott. Hatsepszut felkacagott és megigazította.

- Ezt mindig elfelejtem - felegyenesedett, a karjait kinyújtotta, miközben a lábával taposta a vizet. - Nem jössz be, Amerotke? Gyere, kapj el!

- Úrnőm - Szenenmut hangja nyers volt. - Amerotke uraság fáradt és nem tisztálkodott: beszennyezné a medencét.

- Csak irigykedsz.

Hatsepszut elvigyorodott és kiúszott oldalra, majd felkapaszkodott a lépcsőn. Szenenmut sietve ráterítette a köntösét. A királynő odalépett az akácfa asztalkához, rajta fehérborral teli kancsók. Ezután visszatért a helyére, és intett Amerotkének, hogy üljön mellé. Mostanra a tekintetéből eltűnt minden kacérság és derű. Belekortyolt az italába, és egyik kezével szorosabbra húzva maga körül a ruhát, előrehajolt.

- A mitanni vezetők elmentek. Te, Amerotke, követni fogod őket. Mareb, a hírnök veled tart. Átadod az üdvözetemet Tusratta királynak. Biztosítjátok arról, hogy az Anubisz templomában történt halálesetekhez semmi közünk. Megisméltitek, hogy továbbra is a békés rendezés hívei vagyunk - egy pillanatra megtorpant. - Eközben pedig óvatosan kifürkészed az elméjét, amennyiben lehetséges - a fal tövében heverő bőrzsák felé bökött. - Tudott-e bármit Szinuhe haláláról, illetve a kézirat és az Anubisz Dicsőségének eltűnéséről? Benne van-e a keze Tusrattának ebben a mocskokban? Gondolom, nem kell elmagyaráznom: tudj meg mindent és térj vissza.

- Tusratta tábora a Pálmák Oázisában van - vette át a szót Szenenmut. - Felállítottunk egy mesterséges határvonalat, egyfajta senki földjét az oázis és a lovasszázadaink között, nagyjából tíz mérföld széles. A katonák elvisznek Makráig, ez egy magányos sziklasirt a Vörös Földeken. Onnantól te és Mareb magatokra lesztok utalva. A mitannik elétek mennek majd, és elvezetnek a táborukba - Szenenmut lebiggyesztette az ajkát, éles vonású arca ráncos volt, szemei kialvatlanságtól tászkásak. - Tisztességesen fognak bánni veletek. Marebet mindig tartsd magad mellett. Nem kedvelik, erre még visszatérünk. Maradjatok ott napközben, de jól nézzétek meg, hogy mit esztek és isztok. Napszálltakor térjete vissza Makrába az ott várakozó századhoz. Ok majd visszahoznak Thébába. Most pedig, Amerotke uram, mire jöttél rá?

- Az Anubisz Dicsősége? - szólt közbe Hatsepszut.

- Ez továbbra is rejtély marad, úrnőm - Amerotke igyekezett nem észrevenni a nő csalódott pillantását. - A szoba kulcsra volt zárva, az ajtó sértetlen. A vízzel teli medencét nem háborgatta senki. Nincs jele erőszaknak. A virrasztópapot, Nemrathot holtan találták, szívében egy késsel, de a kulcs rendben ott volt az övében.

- Ezt mind tudom! - csattant fel Hatsepszut. - A gyilkos? A tolvaj ?

- Egy, kettő vagy három személy - felelte Amerotke. - Khéti, Ita és az őrség kapitánya.

- Keresztre feszítem őket!

- Nem teheted, úrnőm - szólt közbe Szenenmut. - Anubisz papjainak nagy hatalmuk van, nekünk viszont nincs semmi bizonyítékunk. Természetesen mindhármukat gondosan figyeljük és nem hagyhatják el a templom területét.

Várakozásteljesen Ameroricére nézett, de a pap megrázta a fejét.

- Lehet, hogy bűnösök, de nem tudom, hogy követték el a lopást vagy a gyilkosságot. Ami a többi halálesetet illeti... - tárta szét a karjait Amerotke -, ott van a táncoslány, Sznefru és Véni. Az első kettő bizonyosan valamiféle méregtől halt meg. Hogy hogyan jutott be a szervezetükbe, nem tudom. Amikor visszatértem a palotába, eltöprengtem Véni halálán: a gyilkoságnak sokféle módja van, de miért pont ez?

- Részletesebben! - követelte a királynő.

- Nos, Véni egyszerűen le lehetett volna lőni egy íjjal, megmérgezni, megfojtani, miért kellett elcsalni, hogy egy falkányi vadkutya tépje szét? Roppant érdekes. Mintha a gyilkosa

nemcsak a testét, de a lelkét is el akarta volna pusztítani.

- Nem maradt semmi a balzsamozóknak?

- Pontosan, Szenenmut uram. Akárki ölte is meg Vénit, személyes oka lehetett rá, talán valamiféle törlesztés. Hogy kicsoda és miért...?

Amerotke ezután beszámolt arról, amit a Krokodilembertől tudott meg. Hatsepszut arca hirtelen eltorzult a dühtől.

- Keresztre feszítem!

- Nem hiszem. Mostanra már elmenekült Thébából. Én Szhufokra támaszkodom, ő pedig a Krokodilemberhez hasonló emberekre támaszkodik, amit az információszerzést illeti. Nemcsak ebben az ügyben, hanem másokban is.

- Ha jól értem - szólalt meg Szenenmut -, akkor Vénit nemcsak egy királyi hírnök volt, hanem gyilkos is, mondhatni hivatásos bérgyilkos.

- Úgy tűnik, Szenenmut uram. Megölte a hűtlenkedő feleségét és annak szeretőjét, a szintén hírnök Hordethet, a holttestet pedig egy elhagyott templomban elásta. A Krokodilember biztatására Vénit rákapott a vérontásra. Jó pár gyilkosságot végrehajtott Thébában. Biztos, hogy vett egy olyan kést, mint amivel leszúrták Nemrathot. Ezek alapján nekik is köze lehetett az Anubisz Dicsőségének eltűnéséhez. A régi Bész-templom már amúgy is Hordethet gyilkosságának helyszínéül szolgált, így logikus volt, hogy odacsalt egy másik áldozatot is: Szinuhét. Megtehetette volna ezt nyíltan vagy álcázva is. Annyi bizonyos, hogy egy sakálmászot viselő alakot láttak a templom közelében. Vénit megölte Szinuhét, ellopta a feljegyzéseit és elrejtette a sírkamrájában a többi kincs között. Egyszóval - tárta szét ismét a karjait Amerotke -, Vénit lehet az alfája és ómegája mindannak, ami történt. De miért kellett megölnie a táncoslányt? A templomi jószágokat és halakat? Végül pedig, őt magát ki ölte meg? Ki áll Mareb megtámadásának hátterében? Az egyetlen nyom az, hogy Szinuhe szomszédja egy idegen nőt látott a háza közelében.

- A mitannik?

- Én is efelé hajlok, úrnőm, noha a bizonyítékok nem erre utalnak. Vénit el akarta adni Szinuhe feljegyzéseit, de inkább a líbiaiaknak. Ami a szent ametisztet illeti, csak Anubisz a tudója, hogy hol lehet. Végül pedig, hogyan illik bele mindebbe Sznefru uraság halála? - Amerotke nekivetette a hátát a falnak és felsóhajtott. - Úrnőm, Szenenmut uraság, ez minden, amit mondhatok.

- Mi szolgálhatunk még valamivel. Mutasd meg neki!

Szenenmut átadta a papiruszdarabot. A tekercs jó állapotban volt, de az írás - sietve odavetett hieroglifák, amikből Amerotke semmit sem értett - erősen kifakult.

- Egy mitanni kézirat - magyarázta Szenenmut. - A király üzenete a követeinek. Természetesen - tette hozzá cinikusan -, a küldönc mindig kétfajta üzenetet visz, a nyilvánosat és a titkosat. A Titkok Háza rájött, hogy a mitanni király egy sivatagi vándort használ arra, hogy leveleket hozzon Wanefnek és a többieknek. Megrendeltünk egy kis incidenst, egy mondvacsinált félreértést arról, hogy van-e joga belépni a városba és árulni a piacon. Átkutattuk és elvettük az árukat - ezt az egyik kosárban elrejtve találtuk. Az írnokaink készítettek egy másolatot. A fordítás így hangzik.

„Tusrattától, a mitannik királytól”, kezdte olvasni Szenenmut, „az ő szeretett Wanefének, féltestvérének és királyi követnek az egyiptomi udvarban. Hallottunk arról, hogy az Anubisz-templomban tartózkodsz. Felhívjuk a figyelmedet arra, hogy a tárgyalásokat sikeresen le kell zárni, ugyanakkor örömmel töltene el a szívünket, ha az, ami csillog és az, ami irányt mutat, a kezünkbe kerülne.”

Szenenmut felemelte a fejét.

- Az Anubisz Dicsősége és Szinuhe feljegyzései? - kérdezte Amerotke.

- Ezeknek kell lennie - bólintott Szenenmut. - Tehát tudjuk, hogy Tusrattának köze van az eltűnésükhöz.

- Nem szükségképpen - mutatott rá Amerotke. - Mi van, ha a mitanni király csak hallott az ellopásukról, és érthető módon meg akarja szerezni azokat?

- Lehetséges - ismerte el Szenenmut. - De ezt hallgasd: „Meg vagyunk győződve arról, hogy felhasználhatod a Kertészt.”

- Véni? - Hatsepszut szinte köpte a nevet.

- „És elbánsz a sarkadban acsarkodó sakálokkal.”

- Ez ránk vonatkozna? - töprengett Amerotke.

- Különös - motyogta. - Nincs utalás a Hiénára, a mitanni kém nevére.

- „Csakhogy tekintettel kell lennünk a te és a többiek biztonságára”, folytatta az olvasást Szenenmut. „Ha szükséges, térjtek vissza a Pálmák Oázisába újabb konzultációra. A béketárgyalás sikere nem kerülhet veszélybe. Ebben egyeznek a fáraó-királynő és a mi érdekeink. Óvakodj Marebtől, a hírnöktől. Jó oka van gyűlölni minket.”

- Ez igaz - jelentette ki Hatsepszut. - Mareb apján és bátyján rajtaütöttek a mitannik. Mindkettőjüket megölték, a tetemüket pedig otthagyták a sivatagban.

- „Ne bízz meg a Kertészben”, tért vissza Szenenmut a papiruszhoz, „vagy Szenenmutban. Ezekben az ügyekben ismered a nézetünket.”

- Nagyjából ennyi - tette le a földre a papiruszt Szenenmut.

- Tehát minden Véni körül forog? - merengett Amerotke. - Nappal egyiptomi hírnök, éjszaka orgyilkos. Felajánlja, hogy kémkedik Egyiptomnak, de ugyanakkor a mitanniknak is dolgozik. A bizonyítékok alapján leginkább csak saját magának dolgozott.

- Úgy véljük - dobolt a lábával a padlón Hatsepszut -, hogy Véni a mitannik bérelték fel, talán a házassága miatt. Feltehetően rájöttek az igazságra a Krokodilembertől vagy a líbiaiaktól, bárkitől, aki információkkal kereskedik. A mitannik a benne rejlő kincsesbányáért akarták megkaparintani Szinuhe jegyzeteit, az Anubisz Dicsőségét pusztán a mi megalázásunk kedvéért. Csakhogy a mitannik nem bízhattak meg Véniben, ezért megölték.

- Ez több kérdést vet fel, mint amennyit megválaszol - Amerotke felállt és rámutatott a bőrsákra. - Úrnöm, szabad? Megvizsgálhatom közelebbről Szinuhe naplóját?

- Természetesen - mosolyodott el a nő. - Csak tartsd biztos helyen. Napkeltekor úton kell lenned.

Amerotke felvette a zsákot. Készült volna letérdelni, Hatsepszut felkelt, lábujjhegyre állt és megcsókolta a férfi arcát.

- Nem kell térdepelned - suttogetta. - A fáraó barátainak semmiképp - játékosan megcsipkedte a csuklóját.

Amerotke odabólintott Szenenmutnak és távozott. Szhufoj és Prenhoe az előcsarnokban vártak rá.

- Üzenet Nofret úrnőtől! - jelentette ki vigyorogva a törpe. - A szelencéjéhez a kulcs...

- Nem most! - dörrent rá Amerotke. Az ablak felé fordult: időközben leszállt az éj. - Holnap is nap lesz - suttogetta.

Szinuhe feljegyzéseit szoroson megmarkolva, Amerotke kilépett az Évmilliók Házának kapuján, és elindult az Anubisz templomának irányába, mit sem sejtve a szoroson a nyomában járó fekete ruhás, csuklyás alakról.

Anubisz egyik legfőbb titulusa ez volt: „A Mennyei Hajlék Ura”

Tizedik fejezet

A harci kocsi akácból, szilvből és nyírfából készült. Építéskor a cél a maximális sebesség és támadóerő elérése volt, az ellenséges gyalogság vonalainak szétzúzása. A kocsi törzsét rézzel és elektrummal erősítették meg: ez volt Egyiptom hadseregének legjobbika. A belsejét vörös bőrrel vonták be, a kapaszkodók bronzból készültek és hatalmas, haüküllős kerekei voltak, amiket bőrszíjak védtek. Amerotke megragadta a korlátot. Észak felé fordult, az arcát megcsapta Amon hűvös lehelete, és elmondta a hajnali imát. Rápillantott a lovakra - két gesztenyebarna kanca volt, „Hathor Büszkesége” és „Izisz Ragyogása”, a királyi istálló leggyönyörűbb, és legfürgébb állatai. A lovak elegáns, ívelt szilfa járomba voltak befogva, a hosszú gyeplőt Mareb tartotta a kezeiben, aki a szíjakat hol meghúzza, hol kiengedve szakértő módon irányította a kocsit. Amerotke és a hírnök elhagyta az őket kísérő lovasszázadot, és széleseben keresztülvágott a Thébától keletre elterülő Vörös Földek kopár, de varázslatos pusztaságának. A kelő nap első sugarai káprázatos színekbe öltöztették a tájat. A kelet felől egyre erősödő fény étellel töltötte meg a szürke sziklákat, a kiszáradt folyómedreket és vadvadkat. Amerotkét mindig lenyűgözte a sivatagi napfelkelte gyönyörűsége. A homok lilás árnyalatot vett fel, a sziklák rózsaszínek lettek, a tüskés bokrok baljóslatú feketék. Rápillantott a társára. Marebet láthatóan teljesen lefoglalta a harci kocsi vezetése, ahogy a sziklákat és a mélyedéseket kerülgette. Amerotke lehunyta a szemeit, pont úgy, mint amikor kisfiúként az apja néha elhozta magával ide, hogy együtt imádkozzanak a felkelő nap tiszteletére.

- Úgy érzem, mintha repülnék - mormolta. - Súlyom lettem, a sivatag fölött szárnyalok.

Mareb odafordította a fejét.

- Leírhatatlan érzés, bíró uram! Hallgasd a vágtazás muzsikáját. Dalra fakasztja az ember véré!

Amerotke kinyitotta a szemeit és szorosabban megmarkolta a bronzkapaszkodót, mivel Mareb még észvesztőbb tempóra sarkallta a lovakat. Gyakorlott hajtóként a hírnök a keményre döngölt út minden kanyarulatát és szögletét ismerte. Amerotke kezdett rájönni, hogy mit hívnak a kocsihajtók „zenének”: a kerekek ütemes morajlását, a jármű imbolygását, mintha a saját fennkölt táncát járná, Hathor és Ízisz patáinak csattogását. A lovak - fejük felvetve, a két fülük között szédítő táncot járó tollbokkréták - ellenkezés nélkül túrték a szédítő rohanást. Végül Mareb lelassított. Felkelt a Nap, a sugarai szinte elvakították a két férfit.

- Nem akarsz imádkozni, bíró uram?

Amerotke beleegyezett. Mareb megzabolázta a lovakat, lágy hangon „gyönyörű lányoknak”, vagy „szívem gyöngyének” hívta őket. A kocsi egy nagyobb szikla árnyékában állt meg. Amerotke óvatosan lemászott, aztán Mareb is követte. Nem volt szokatlan, hogy az ilyen kimerítő vágta után az utazók megszedültek vagy akár el is ájultak. Mareb gyorsan elrendezte a lovakat, egy bőriszákból megetette őket egy-egy marék takarmánnyal, az orrcimpáikat és szájukat pedig egy vizesömlőből megnedvesítette. Amerotke ellenőrizte a kerekeket, a biztosítószégeket, a védőszíjakat, de mindent rendben talált. Mareb a lehető legjobb kocsit hozta el a királyi istállóból a zöld és arany díszítéseivel, az oldalán harcoló katonák véseteivel. A kocsi oldalán volt még egy jókora bőrtok is, barnára festve, aranszállal kivarrva, amelyben hajítódárdák, egy kard, fejsze, egy íj és finom tollú nyílvevesszőkkel teli tegez lapult. Amerotke leterítette a köpenyét a földre. Ő és Mareb egy kevés szárított hússal és vízzel elütötték az éhüket. Ezután mindketten letérdeltek a Távoli Láthatár és a kelő nap káprázata felé fordulva.

- A dicsőséged beragyogja az egész Földet - kántálta a hajnali ima szövegét Amerotke.

„Lemerészkedtél az Alvilágba.
Pálcáddal leigáztál mindenkit.
Meglátogattad a hegyeidet,
Lapis lazuli házaidat,
Ezüstből emelt falaidat.
A padlód szikomorfa,
Az ajtód fénylő réz,
A trónusod örökké áll.
A szavad eljut a világ végéig és azon túl.
Ó, fenséges Ré, mind térdet hajtunk előtted!”

Amerotke előrehajolt, a homlokát a talajhoz érintette, Mareb hasonlóképpen tett. A főbíró magában eltöprengett, vajon a hírnök tényleg hisz-e a szavaiban, vagy akárcsak neki, Marebnek is kétségei vannak? Amerotke néma imát mormolt Maat istennőhöz, bölcsességet és védelmet kérve tőle saját maga és mindazok számára, akikért imádkozott.

- Egy órán belül odaérünk! - jelentette ki Mareb, miközben feltápáskodott.

A királyi kocsihajtók sötétzöld színeibe öltözve a hírnök fiatalabbnak tűnt, az arca kissé kipirult a testmozgástól. A fekete haját világos pánntal fogta össze, amelyet hieroglifák díszítettek, fennen hirdetve, hogy ő a fáraó szószólója. A fehér hivatali köpenyét apró, kitárt szárnyú aransas díszítette, a dereka körül vékony övvel.

- Nem tartasz árulástól? - kérdezte Amerotke.

Mareb megragadta a kocsi kapaszkodóját és elnézett a sivatag felé. A csendet egy madár rikácsolása törte meg, aztán nem sokkal később oroszlán bömbölését sodorta feléjük a szél a távolból.

- Ha tudni akarod az igazságot, jobban aggaszt ez a hely, mint a mitanni tábor. Üresnek tűnik, de a látszat csalóka. Hallottad az oroszlánt?

Amerotke bólintott.

- Egész falkák kóborolnak errefelé - folytatta Mareb. - Aztán meg hiénák, sakálok, vadmacskák, a kígyókról és skorpiókról már nem is beszélve. Borzalmas dolog itt meghalni, bíró uram. Ré málom gyötört az éjjel - tette hozzá. - Egyedül voltam a sivatagban, körülöttem mindenfelé gyilkosok gyülekeztek.

Amerotke elfojtotta a rátörő reszketést.

- Te ugye nem kedveled a mitannikat?

- Nem, bíró uram, ugyanúgy gyűlölöm őket, ahogy ők is engem. Az apám és a bátyám részt vett az isteni Hatsepszut diadalmas hadjáratában fenn északon. Mindkettőjüket megölték. Még csak fel sem öltöztethettem a hulláikat a temetésre.

- És Véni? - kérdezte Amerotke.

- Már mondtam - Mareb felszállt a kocsira és meglazította a gyeplőt. - Furcsa ember.

- Vele hogyan viselkedtek a mitannik? Együtt szolgáltatok követekként, nem?

Amerotke is felugrott a kocsira a hírnök mellé.

- Véni időnként nagyon visszahúzódó, mogorva tudott lenni. Magáról sosem mesélt. A beszélgetéseink leginkább a Követek Házára korlátozódtak: ki van nyeregben és kinek áll rosszul a szénája. Tudtam a mitanni származásáról és hogy egy mitanni nőt vett el, de a véleményemet megtartottam magamnak. Akárhányszor találkoztunk Wanefffel, mindig az volt az érzésem, hogy kettőjük között van valami. A hercegnő nem a legszebb nő a világon - kacagott fel -, de tudod, hogy van ez!

- Úgy véled, hogy a nő irányította?

- Igazság szerint minden elképzelhető. Véni nem volt külön egy szajhánál. Oda ment,

ahol a legtöbbet ajánlották, a pénz volt az egyedüli istene.

- Akárki ölte is meg, nyilván gyűlölte - mondta Amerotke. - Kutyákkal széttépetni a testét...

- Talán a mitannik tették.

Mareb a kezébe fogta a gyeplőt, csettintett a nyelvével, mire a kocsi lassan mozgásba lendült.

- Egy órán belül az oázisnál kell lennünk - jelentette ki Mareb. - Jobb szeretném, ha a mitannik teljes pompában látnának, semmint izzadtan és piszkosan.

Amerotke megragadta a korlátot, miközben a társa gyorsabb tempóra ösztökélte a lovakat. Évek teltek el, amióta utoljára járt a Pálmák Oázisában, de ahogy közeledtek, sorra bukkantak fel az emlékei. A sivatagban fokozatosan megjelentek az első bokrok, aztán egyszer csak a szemük elé tárult a Pálmák Oázisa, egy buja zöld sziget a keleti sivatagban. Amerotke bronz csillogására lett figyelmes és egy porfelhőre, ahogy a mitannik harci kocsikat küldtek ki a fogadásukra. Ezek a négykerekű járművek nagyobbak, ormótlanabbak voltak az egyiptomiaknál, két ló vontatta őket. Mindegyikben három katona fért el.

- Tusratta fitogtatja az erejét - mormolta Mareb.

Amerotke bólintott. A mitannik feléjük viharzottak, a lovakon a hadijelvények örült táncot jártak. A katonák pajzsot viseltek és réz mellvértet, bőrszoknyát, valamint rikító tollal ékesített bronzsisakot. Mareb nem foglalkozott velük, könnyű ügetésben hajtotta előre a lovakat. A mitanni harci szekerek két oldalról körbevették őket. Amerotke a béke jeleként felemelte a kezét. A mitanni parancsnok hasonlóképpen tett, az arcát szinte teljes egészében sisak takarta, csak dús fekete szakálla és bajusza látszott ki alóla. Elmosolyodott, kivillantva ezzel fehér fogsorát, és odakiáltott Marebnek, hogy kövessék őt. A mitanni kocsi besorolt eléjük, és elindultak az oázishoz vezető letaposott úton.

Amerotkét meglepte, hogy mekkora volt a nyüzsgés. Az oázis minden irányban legalább négy mérföld hosszan elnyúlt. A mitanni tábor érkezése alaposan felbolydította a helyet, mindenfelé az ő élénk színű sátraikat, bódéikat, boltjaikat és karámjaikat lehetett látni. A levegőt égő fa, sült hús, illatszerek és fűszerek szaga töltötte be. A tábor, noha első látásra kaotikusnak tűnt, valójában jól szervezett volt: az épületek között szélteiben és hosszában mesterséges utcákat alakítottak ki. A tábor kerületét katonák és harci kocsik egész sora őrizte. A katonák némelyike állig fel volt fegyverezve, ugyanolyan egyenruhában, mint akik eléjük jöttek. A többiek kánaánita zsoldosok voltak a maguk tarkabarka öltözködésekben, vértjeikben és fejfedőikben. A megannyi náció megannyi nyelven beszélt, voltak itt kusiták, núbiaiak, líbiaiak. Még a Zöld Végtelenen túli szigetekről is érkeztek zsoldosok. A tüzek körül nők gyülekeztek, meztelen gyerekek szaladgáltak mindenfelé, kutyák ugrándoztak és ugattak. Néhány elhaladó katona barátságtalan pillantásait leszámítva Amerotke és Mareb érkezése nem keltett különösebb feltűnést. Végül elérkeztek az oázis közepéhez. A király a jókora tó partján állíttatta fel a sátraikat, pálmák és szikomorfák árnyat adó félkörében.

A királyi sátor - póznákra kifeszített festett vászonlapok - fényűző volt. A bejáratnál kánaánita zsoldosok álltak őrt fehér tunikában, bronz mellvértben és lábszárvédőben. Kezükből pajzs és lándzsa. Amerotke és Mareb megvárta, amíg a lovásziúk leszerszámolták a lovaikat és elvezették őket.

- Amerotke uram, örülök, hogy látlak.

Amerotke megfordult. Wanef nézett rá mosolyogva. Sötétzöld köpenyt viselt, a vállaira késsel szegett kendőt terített. A bíró odalépett hozzá.

- Remélem, biztonságos volt az utatok!

Amerotke meghajolt.

- Remélem ugyanilyen biztonságos lesz, amikor visszatérünk. Úrnóm, miért vagyok itt?

- A történetek miatt! Tusratta királyt nagyon aggasztja, hogy az egyik közeli tanácsadóját meggyilkolták. Biztosítékra van szükségünk - válogatta meg gondosan a szavait Wanef-, hogy

nincs semmi probléma - ránézett Marebre, és a mosolya elillant. - Most találkozni fogtok a királlyal.

Az örök között bevezette őket a királyi sátorba. Amerotke először nem látott semmit. A helyiség sötét volt és hűvös. Megvárta, amíg hozzászokik a félhomályhoz, aztán körbepillantott. A talajt tarka vásznak borították. Apró asztalkákat látott, körülöttük párnákat halmoztak fel, és a legtöbbjüket értékes dísz tárgyak, szobrok, vázák és tálak borították. Tömjénfüstölők eregettek illatosított füstöt magukból. Mindenfelé örök álltak szobormereven, akár csak a legyezőhordozók, akik színes, illatosított strucctollaikkal kavarták az állott levegőt.

A sátor első része egy előcsarnok volt. Tusratta a következő, még ennél is fényűzőbb helyiségben várakozott. A király egy kupac párnán ült, Hunro és Menszu tőle balra. Wanef a jobbán ült. Tusratta fehér köpenyben, a mellkasán keresztbefutó bíbor pánntal, felemelte a fejét. Magas, izmos férfi volt kemény vonású, kegyetlen arccal, amit vállig érő, beolajozott hajkorona övezett. Bajusza nem volt, mellkasát verdeső szakállát viszont gondosan bebodorította és átitatta olajjal. Közvetlenül nem nézett Amerotkére, csupán bozontos szemöldöke alól pillantott rá, miközben egyik ujjával húsos orrát vakargatta. Két fülcimpájáról pompás gyöngy csüngött, a nyakát ékköves nyaklánc díszítette, míg vaskos ujján felbecsülhetetlen értékű gyűrűk sorakoztak - egy herceg váltságdíja.

- Megértem a nyelveteket.

Tusratta még most sem emelte fel a fejét, csak intett nekik, hogy foglaljanak helyet előtte a párnákon. Mareb és Amerotke engedelmeskedett. Szolgák jégbehűtött bort és mézes datolyát hoztak. Amerotke vett az előbbiből, a gyümölcsöt azonban visszautasította. A király ezzel szemben belemarkolt a tálba, és egyik datolyát a másik után tolta a szájába. Hogy éreztesse megvetését, hangosan csámcsogott, majd böfönt egyet és megtörölte a száját.

- Azért jöttél, hogy megmagyarázd az Anubiszban történeteket?

- Nem azért jöttem, hogy bármit is megmagyarázzak - válaszolta Amerotke. - Miért kellene magyarázkodnom olyasmi miatt, amiért Egyiptom nem felelős?

- Az egyik követem meghalt.

- A mi egyik hírnökünk is.

Tusratta a fogát kezdte piszkálni, de a szeme felcsillant.

- Akkor *miért* vagy itt, Amerotke uram. Nem a bíróságon lenne a helyed? Való igaz, biztosítékként mi igényeltük a jelenlétedet, de mit hoztál még?

Amerotke, akit közvetlenül az indulása előtt Szenenmut ellátott még néhány gyors tanáccsal, megfontolta a választ.

- Egyiptom békét akar - felelte -, nem háborút, de az isteni Hatsepszut, Ré lelkének megtestesülésének feltételei szerint.

A mosoly eltűnt Tusratta arcáról.

- A fáraó meghozta a döntését - folytatta Amerotke és szilárdan állta a király tekintetét -, amely tartós békét fog hozni a két ország számára. Egyiptom nem felelős Sznefru uraság haláláért: te garanciát kértél, hát itt vagyok.

A főbíró figyelmen kívül hagyta Hunro és Menszu elégedetlen felhördülését. Wanef arca rezzenéstelen maradt.

- Mire célzol? - gúnyolódott Tusratta. - Hogy Sznefru haláláért másvalaki a felelős?

- Minden lehetséges, nagyuram.

- Mint például?

- Az Anubisz Dicsősége, Szinuhe halála, a kézirat eltűnése?

Tusratta seszínű, himlőhelyes arca dühösen összerándult.

- Nem lopni jöttünk Egyiptomba.

- Tehát semmit sem tudtok ezekről az ügyekről?

Tusratta megrázta a fejét. Wanef köhintett egyet és megköszöri a torkát. Karkötőinek csilingelése közepette felvette boroskupáját. Amerotke biztosra vette, hogy ez előre

megbeszélte jelzés volt Tusratta felé, hogy türtőztesse magát.

- Amerotke uram - mormolta -, valamit azért tudunk a ti Vénitek haláláról...

- Áruló volt - vágott vissza Amerotke. - Az anyját is eladta volna annak, aki a legtöbbet ígéri. Vajon ebbe téged is bele lehet érteni, úrnóm?

- Vényi kém volt - mosolyodott el Wanef fanyarul. - Megpróbálta elhíttetni, hogy nekünk kémkedik - elfintorodott. - Persze az árulók ilyenek, nem igaz? Biztos vagyok benne, hogy valahol a táborban Szenenmut uramnak megvannak a maga kémei. Megtudtuk - vett egy mély lélegzetet -, hogy is mondjam, a...

- A thébai kémeitektől - mosolyodott el Amerotke.

- Roppant diplomatikus, bíró uram. Rájöttünk, hogy Vényi gyilkolta meg Szinuhét. Elvette a naplóját és elrejtette a sírkamrájába a Nekropoliszban. Ó igen, mindent tudunk erről. Ő lopta el az Anubisz Dicsőségét is, és többeknek felajánlotta megvételre, de nem nekünk.

- Hogyan lopta el? - kérdezte Amerotke. - Láttátok Anubisz kápolnáját? - tette hozzá.

- A hírforrásunk szerint - felelte Wanef -, Vényi attól a pillanattól kezdve a kápolnában volt, hogy Nemrath belépett oda. Megölte a papot, elrejtőzött és megvárta, amíg a bűntényt felfedezik, csak akkor távozott.

Amerotke pislogott egyet meglepetésében. Mareb előrehajolt, mintha szólni kívánná, de Wanef anélkül, hogy odanézett volna, felemelte a kezét.

- Amerotke a fáraó szószólója! - csattant fel. - Te csak azért vagy itt, hogy őt elkíséred és kalauzold. Többet nem foglalkozunk Egyiptom hírvivőivel - leengedte a kezét, és Amerotkére nézett. - Tusratta király kívánsága az, hogy holnap reggel térjünk vissza Thébába és folytassuk a tárgyalásokat. Megkötjük a békét. Az egyezséget két feltétellel szentesítjük házassággal: az itt jelenlévő Mareb kilép Anubisz templomának a szolgálatából, és Tusratta király testvérének a szarkofágja a Királyok Völgyéből visszakerül hozzánk.

Amerotke felidézte Szenenmut tanácsát.

- Kétségtelen, a holttest be van balzsamozva - jelentette ki, alig várva, hogy visszatérhessen Vényi tettehez -, és ott fekszik a királyi síremlékben. Nem nyugodhatna békében a fáraó, a hitvese mellett?

Egy pillanatra megtorpant, mert érezte, hogy Mareb megmerevedik.

- És miért berzenkedtek annyira Egyiptom küldötte ellen?

- Azt hiszem, a kéréseink elfogadhatóak - válaszolt lassan Tusratta. - Benia a szeretett húgom volt, még gyerek, amikor hozzámment Tuthmószisz fáraóhoz - rideg arca meglágyult kissé. - Amikor a saját síromban pihenek majd, azt akarom, hogy szeretett testvérem mellettem feküdjön.

- Személyesen fogok gondoskodni róla - hajtott fejet Amerotke -, de mi a helyzet Marebvel?

Tusratta még arra sem vette a fáradságot, hogy a hírnökre pillantson.

- Mint oly sokan Egyiptomban, Mareb is elveszítette a rokonait az északon dúlt csatában. Gondosan kellene lepleznie az érzéseit: a számító mosolyt, a gúnyos ajkakat. Úgy véljük, hogy legalább annyira kém, amennyire hírnök.

Amerotke megragadta Mareb csuklóját, jelezve, hogy maradjon csöndben és úgy döntött, hogy nem erőlteti tovább a dolgot. Nem tetszett neki a Wanef arcán játszó félmosoly. A légkör észrevétlenül megváltozott. Hatsepszut tartotta kézben a gyeplőt, ő irányította a béketárgyalások menetét, ezt Tusrattának el kellett fogadnia, Amerotke mégis biztosra vette, hogy a mitannik kinevetik a fáraót.

- Miért nem beszéltetek Véniről, amikor Thébában voltatok? - próbálta összeszedni a gondolatait Amerotke.

- Biztonságosabbnak véltük, ha egy ilyen hírt itt tárgyalunk meg - felelte Wanef. - Az egész csak hallomás, ráadásul közvetlenül azelőtt értesültünk róla, hogy eljöttünk a városotokból.

Amerotke a Tusratta mögött lógó hadijelvényre pillantott: egy félhold volt rajta, hullócsillagok és kutyaisten képe. Éppen újabb kérdést készült feltenni, amikor széthúzódtak a sátor bejáratát takaró lapok. Egy udvarmester lépett be a rangját jelző pálcával a kezében, akit egy egész sor különös kinézetű szolgáló követett. Súlyos tálakon és edényekben nyárson sült antilop- és fűrjhúst hoztak, fügét és egyéb gyümölcsöket. A levegő nyomban megtelt az ételek illatával. Amerotke figyelmét sokkal inkább a szolgák kötötték le: a bőrük fekete volt, akár az éjszaka, és alig voltak magasabbak Szhufojnál. Kecses léptekkel mozogtak, apró termetük miatt leginkább gyerekeknek tündek, pedig felnőtt férfiak és nők voltak. Díszes bőrszoknyáikat leszámítva semmiféle ruhát nem viseltek, csuklójukon megannyi karpereccel, fülükben és az orrukban aranykarikával. Ahogy az egyik szolgáló letette a tálat, elkapta Amerotke tekintetét és szélesen elmosolyodott.

- Remek - motyogta Amerotke.

Már hallott ezekről a déli dzsunglelekből érkezett emberekről, de most először találkozott velük.

- Tetszenek a csöppnyi embereink, Amerotke uram? - kérdezte Tusratta. - Összesen tizenketten vannak: a hercegük küldte ajándékba őket.

Amerotke felismerte a burkolt fenyegetést. Tusratta arra emlékeztette Egyiptomot, hogy neki is vannak szövetségesei. A főbíró nézte, ahogy a szolgák kisorjáznak. Az udvari etikett szerint belekóstolt az elé rakott tálakba. Mareb visszautasította, hogy bármihez is hozzáérjen, csak ült ott szótlánul. Amerotke az étkezés alatt végig azon töprengett, amit Tusratta Véniről mondott. Elképzelhető, hogy amikor a papok váltották egymást, valaki besurranjon a kápolnába és megbújjon az egyik árnyékos zugban, megölje Nemrathot, majd az azt követő felfordulásban kerekét oldjon. De hogyan jutott be olyan könnyen? Összejátszott volna valakivel?

- Amerotke uram?

Felemelte a fejét.

- Elfogadjuk Egyiptom biztosítékát, hogy a követeink biztonságban lesznek - mormolta Tusratta. - Napszálltakor visszatértek Thébába, és hivatalosan is tudatjátok az isteni Hatsepszuttal, hogy Wanef hercegnő és a tanácsadóim reggel szintén visszaindulnak. Öt napon belül megkötjük a békét.

Tusratta Wanefhez fordult, jelezve, hogy a megbeszélés véget ért. Amerotke felsóhajtott. Az utazás kimerítő volt, ugyanakkor szükséges. Egy mitanni követet megöltek, ezért Egyiptomnak tanúbizonyságot kellett adnia jó szándékáról, amit a mitannik most elfogadtak.

Théba főbírája felállt, meghajolt és Mareb kíséretében elhagyta a sátrat. Odakint, a Tusratta által „csöppnyi embereknek” nevezett szolgálók zibongva körbeállták az udvarmestert, aki egy tálból mézes datolyát osztogatott. Hirtelen Amerotke és Mareb felé fordították a figyelmüket, és elkezdték fogdosni a karjukat, karkötőiket, illetve Amerotke Maat istennőt ábrázoló melldíszét. Egymás között magas hangon beszélgettek, és a nők szemmel láthatóan barátságosabbak voltak, a férfiak tartottak egy kis távolságot. Amerotke észrevette, hogy néhányan apró csöveket dugtak a derekukat körülölelő szíjakra, mások aprócska antilopbőr szütyőt hordtak a nyakukban. Szívesen szóba elegyedett volna velük, de az udvarmester megelőzte. Egy kisebb sátorhoz kísérte Amerotkét a királyi körlet túlsó végében. Ez is gazdagon be volt rendezve párnákkal és szőnyegekkel, az egyik asztalon letakart tálakban ételt és egy megrepedt kancsóban hűtött bort találtak. Az udvarmester körbevezette őket, aztán gyorsan távozott.

- Ez megalázó volt - vetette le magát Mareb az egyik párnakupacra. - Ezek barbárok - arcát harag pírja öntötte el. - Még azt sem hagyták, hogy evés előtt megtisztítsuk magunkat. Gúnyolódtak velünk.

- Talán így van - ült le vele szemben Amerotke. - De hadd legyen meg az örömük. A mitannik vereséget szenvedtek. Tusratta hözönghet, gúnyolódhat, követelhet ezt-azt, de a

csatát elvesztette és elvesztette a háborút is. El kell jönnie és beletörődnie Hatsepszut feltételeibe. Persze ettől még lehet köze Szinuhe halálához és a szent ametiszt ellopásához. Ragaszkodhat Benia szarkofágjának a visszajuttatásához, Hatsepszutnak egyedül az fontos, hogy Tusrattából engedelmes király váljon: hogy a fáraó seregei, kereskedői és hajói számára szabad és korlátlan áthaladást biztosítson.

- Tiltakozhattál volna - vágott vissza Mareb. - Én az isteni fáraó hírnöke vagyok.

Amerotke közelebb hajolt.

- Mondd csak, Mareb - kezdte halkán -, de az igazat akarom hallani. Nem használtad néha a rangodat arra, hogy kifejezd az ellenszenvet? Egy gúnyos mosoly, összehúzott szemek?

Mareb lehajtotta fejét.

- Nagyon nehéz - motyogta. - Szerettem az apámat és a bátyámat. A gyilkosuk ott pöffeszkedik egy sátorban, mint valami barbár istenség - felemelte a fejét, a szemei csillogtak. - Gyakran azt kívánom, bár csak az isteni fáraó bevonulna a fővárosukba, porig égetné, őt pedig keresztre feszítené intő példaként mindenki számára.

Amerotke zajt hallott odakintről, ezért felemelt kezével csendre intette a társát. Egy komornyik felemelte a bejárat takaró lemezét, amin keresztül Wanef surrant be.

- A szállásokat elég kényelmes? - kérdezte.

- Az, bár nem sokáig leszünk itt.

- Nem, valóban nem. A lovaitokat megették, megitták és lecsutakolták. Megkértem a kovácsunkat, hogy ellenőrizze a kocsitokat, elég biztonságos-e.

- Nem kellett volna hozzányúlniuk - vágott közbe Mareb. Wanef szótlanul rámeredt.

- Amerotke uram, a küldetésed sikeres volt. Elsimítottad az ügyeket. Azt hiszem, a leghelyesebb, ha ennyiben is hagyjuk.

A nő odalépett a sátor bejáratához. A komornyik felemelte a lapot, és a hercegnő után maga is távozott. Amerotke odament a helyiség túlsó végében álló heverőhöz, amely párnákból és tollpíhével töltött zsákokból készült.

- Most pihenjünk, Mareb - szólalt meg. - De amint a Nap elkezd lenyugodni, távozzunk - rápillantott a férfire és elmosolyodott. - Azt tanácsolom, ne távolodj el túlságosan tőlem.

Mareb szótlanul elvett egy tál ételt az asztalról és odalépett a saját ágyához. Amerotke befészkelte magát, imát mondott Nofretért és a gyerekekért, miközben megpróbálta lecsillapítani a saját nyugtalanságát. Tényleg szükséges volt ez a küldetés? A mitannik miért találják olyan szórakoztatónak a helyzetet? Tusratta esetleg csak csalinak használta őket? Vajon miért nem kértek kárpoztást Sznepu halála miatt? Az is igaz persze, hogyha Egyiptom nem felelős a haláláért, akkor miért kellene kártérítést fizetnie? Aztán ott voltak a Véniről szóló hírek. Egyedül dolgozott vagy voltak bűntársai? Amerotke, azt kívánva, hogy bár csak itt lenne vele Szhufoj, álomba szenderült. Amikor Mareb felrázta, rádöbbsent, hogy igencsak eltelt az idő.

- Mindjárt besötétedik - mondta a hírnök. - Voltam kint, a lovak rendben vannak és a kocsi is biztonságosnak tűnik.

Amerotke felkelt és megmosta az arcát és a kezeit. Ettek egy kicsit, belekortyoltak a borba. Odakintről egy harci kocsi zörgése és lovak nyerítése hallatszott be. Mareb kisietett, Amerotke a nyomában. A hírnök még egyszer gyorsan szemügyre vette a kerekeket, a járomfát és a gyeplőt, ügyet sem vetve a közelben ácsorgó mitanni tisztokra.

- Kíséretet nyújtunk nektek a tábor pereméig - jelentette ki egyikük.

Mareb nem szólt semmit. Amerotke bölintott és felmászott a kocsira a férfi mellé. A levegő érezhetően hűvösebb volt, a nap ragyogását elvesztve vérvörös színben süllyedt a nyugati látóhatár felé, az árnyékok egyre hosszabbra nyúltak. A tábor az esti készülődés lázában égett. Mareb megrántotta a gyeplőt, lépésre ösztönözve a lovakat, és a mitannik kíséretében átvágtak a táboron. Nem volt búcsúzkodás, se egy köszöntő szó, egyedül Mareb fordult hátra és köpött a porba: a megvetés jele volt. Egy újabb gyeplőrántásra a lovak ügetni

kezdték, Amerotkének pedig meg kellett kapaszkodnia, hogy el ne essen.

- Amonnak legyen hála! - kiáltotta Mareb. - Végre megszabadultunk a bűzűktől és itt vagyunk a szabad ég alatt!

Amerotke egytértett. Hosszú idő telt el azóta, hogy utoljára állt így este egy száguldó kocsin a sivatag közepén, azon a varázslatos órán, amikor a sziklák, a homok és a bokrok mintha mind egyszerre változtatták volna meg a színüket és az alakjukat. Mareb láthatóan jól érezte magát, kurjongatott, kieresztette magából a szívét marcangoló dühöt. Mostanra mélyen behatoltak a nyílt sivatagba. Amerotke őket figyelő oroszlánokat pillantott meg egy sziklafal aljában. Mareb még gyorsabb tempót diktált, aztán egyszer csak magában motyogva valamit megrántotta a gyeplőt, és kihajolt a kocsi oldalán.

- Mi a baj? - kérdezte Amerotke.

- Ráz.

Amerotke felegyenesedett, de nem engedte el a kapaszkodót. Marebnek igaza volt, most már ő is érezte az enyhe rázkódást.

- Nem tudom - szólalt meg Mareb -, hogy a kocsi az vagy a lovak. Megálltak és leugrottak a földre. Mareb a jobb oldali kerék mellé guggolt és gondosan szemügyre vette. A Nap vörösen izzó korongja kezdett alábukni a láthatár mögött. Amerotke megborzongott, a levegő is gyorsan hűlt lefelé. A sivatagra mindig csak úgy gondolt, mint amin át kell kelni, de mi van, ha valami balul sült el? Milyen messze lehetnek az egyiptomi harcikocsi-századoktól? Körülnézett és nyelt egyet. A távolban a domboldalon árnyakat látott mozogni: az oroszlánok leküzdötték a félelmüket, és most érdeklődve figyelték a két idegent. Mareb még mindig a keréknél guggolt.

- Bíró uram, nem látok semmi szokatlant. Ha megnéznéd a lovakat!

Amerotke körbement és megveregette a lovak szügyét. Mareb felkelt és a másik kerékről motyogott valamit. Amerotke felemelte Hathor mellső lábát és végigtapogatta duzzanat vagy zúzódás után kutatva, de semmi ilyesmit nem talált. Odalépett „Izisz Ragyogásához”, de nála sem talált semmi eltérést. Éppen meg akarta kerülni a harci kocsit, amikor Hathor váratlanul felágaskodott, és éktelenül kapálni kezdett a patáival. Amerotke elhátrált, Mareb pedig odarohant, megragadta a kötőféket és lecsillapította a jószágot.

- Talán egy kigyó volt - mormolta. - A kocsival nincs semmi baj.

Mareb félretette hírnöki pálcáját, mintiia csak akadályozná, aztán Amerotke is elfoglalta a helyét. Mareb lassan, szinte lépésben elindította a kocsit, és a lovakat figyelte. Amerotke már éppen készült kijelenteni, hogy nincs semmi probléma, amikor Hathor ismét felágaskodott, aztán görcsösen kapálózva a hátsó lábaira zuhant, a patái közben súrolták Izisz oldalát. Valami nagyon nem volt rendben Hathorral: az állat ugyan talpra állt, de remegni kezdett, jobbra-balra dülöngélt.

- Ugorj! - kiáltotta Mareb, és válaszra sem várva Amerotkével együtt levetette magát a kocsiról.

Hathor lába megbicsaklott, a fejét felszegte, a fogait kivicsorította. Mareb odaugrott és gyorsan elvágta a szíjait, ezt az egyszerű trükköt minden kocsihajtónak megtanították. Hathor az oldalára esett, a lábai veszettül kapáltak. Mareb odakiáltott Amerotkének, hogy vezesse távolabb Íziszt. Ez nem bizonyult könnyű feladatnak, mivel az első ló eltávolítása megbillentette a súlyos kocsit. Mire Amerotkének sikerült kiszabadítania és lecsendesítenie Íziszt, Mareb elvágta Hathor torkát, az állat vére jókora bíborvörös tócsában terjenget a földön. A ló korábbi fenségét elvesztve, nyitott szemmel a bal oldalán feküdt. Mareb rámutatott felpuffadt hasára.

- Baleset? - kérdezte Amerotke.

Mareb megrázta a fejét.

- Méreg! - révedt a távolba. - Amon úr áldása legyen rajtunk!

Amerotke megpördült. Ízisz csúnyán bicegett, a hátán fel-alá ugráltak a szíjak és a gyeplő.

Amerotke látta a mellső lábán a véres sebet, ahol rémült vergődésében Hathor megrúgta. Mareb megragadta a lovat, fel-alá sétáltatta, halkán beszélt hozzá. A pompás jószág súlyosan megsebesült, olyan csúnyán bicegett, hogy Amerotke rögtön tudta, nincs sok választásuk.

- Ez nem egyszerű húzóadás - jelentette ki Mareb. - Valaki eltörte a csontjukat.

Amerotke bólintott. Amikor Mareb a második állat torkát is elmetszette, elfordította a fejét. Théba főbírája felnézett a fakó, sötét égboltra és elkáromkodta magát. A közeledő éjszaka ellenére a keselyűk kiszagolták a vért, máris három körözött felettük. A domboldal felé pillantott: a sötét alakok határozottan nagyobbak tűntek. Az egész falka összegyűlt. Az oroszlánok szintén észlelték a lovak végzetét, az esti szellő messzire sodorta a vér szagát.

- Hamarosan a sivatag összes vadásza a nyakunkon lesz - jelentette ki Mareb Amerotke tekintetét követve.

Amerotke odament és levette a kocsiról a fegyvereket tartalmazó bőrtokot.

- Ebben az esetben - jelentette ki -, próbáljunk meg minél messzebb kerülni tőlük.

Gyalogolni kezdtek. Amerotke hátrapillantott - az oroszlánok, megannyi vészjósló fekete árny, az emberektől való félelmüket elfeledve lekocogtak a domboldalon, egyenesen az egyre terebélyesedő vérfoltok felé. Amerotke és Mareb megszaporozták a lépteit. A Nap egyre mélyebbre süllyedt, gyorsan közeledett az éjszaka. A szél valamelyest megerősödött. Amerotke igyekezett felidézni a kiképzésen tanultakat. A sivatag, mely nappal izzó katlan, éjjelre jeges pokollá változik.

- Nem mehetünk tovább - szólalt meg.

- Miért nem?

- Alig van élelmünk - Amerotke rámutatott a zsákra, amit Mareb vitt a vállán. - Ha a mitannik megmérgezték a lovainkat, nem szívesen ennék vagy innék bármiből is, amit a táborukból hoztunk.

- Tehát te is úgy gondolsz, hogy Hathort megmérgezték? - kérdezte Mareb.

- Nem tudom - Amerotke letette a földre a fegyvereket. - Még csak meg sem vádolhatjuk őket. Amikor elhagytuk a tábort, Hathornak semmi baja nem volt. A vágózás kimerítette. A lovak gyakran megbetegszenek. Reggelre amúgy sem marad sok bizonyíték, amit meg lehetne vizsgálni.

Amerotke szünetet tartott. A szél egy oroszlán fojtott morgását sodorta feléjük, a háttérben pedig az oroszlánokat követő csíkos bundájú hiénák csaholását, amelyek legalább olyan halálos ragadozók voltak, mint a nagyobb rokonaik.

- Nem mehetünk tovább - folytatta Amerotke. - Nincs élelmünk, míg a lovak vére csak felkorbácsolja az éhségüket. Mi több, a sötétben az ember éppoly védtelen, akár egy antilop - rámutatott egy bokrokkal és tüskés cserjékkel körülvett alacsony dombra. - A ragadozókat egy dolog van, ami távol tartja: a tűz. Van kovakövünk meg íjhúrjaink...

Mareb beleegyezett, ezért továbbmentek. Leszállt az éj. Mareb megbotlott és térdre esett. Az orra alatt szitkokat szórva felállt, de csúnyán sántított. Amerotke feltámogatta a domboldalon. Keresztültörtek az éles levelű bozótton, számtalan apró vágást szerezve a lábukra, és felkészültek, hogy megvédjék magukat az éjszaka teremtményeivel szemben.

A korai egyiptomi történelemben Anubisz rituáléi egyedül a fáraó számára voltak fenntartva

Tizenegyedik fejezet

Gallyakat és rőzsét gyűjtöttek, aztán a kovakő és egy íjhúr segítségével tüzet csiholtak. Ezután a harci kocsiból elhozott fejszével még több fát aprítottak. A sivatag sötétjéből az éjszaka neszei hallatszottak.

- Két gyönyörű ló - mormolta Amerotke a semmibe bámulva.

- Nem volt más választásunk, bíró uram - Mareb a lángok fölé tartotta a kezeit. - Hathort megmérgezték, Ízisz lesántult. Így legalább gyorsan elpusztultak, nem a ragadozók prédája lettek.

- Mit gondolsz, mikor mérgezték meg? - kérdezte Amerotke.

- Talán közvetlenül a távozásunk előtt, de nincs bizonyítékunk. A mitannik nyilván ráfogják, hogy véletlen. Jól kitervelték: egy magányos szekér a sivatagban.

- De miért?

- Jó uram, tudják, hogy az Anubisz templomában történt halálesetek ügyében vizsgálódsz. Híres vagy arról, hogy tántoríthatatlanul követed az igazság útját - a tűz fényében látszott, hogy Mareb ajkai mosolyra húzódnak. - Együttal elpusztították volna Hatsepszut egyik legközelebbi tanácsadóját is. Ha kérdezik, nyugodtan mondhatták volna, hogy épségben elhagytuk a táborukat, nyilván útközben ért bennünket valamilyen szörnyű baleset.

Egy oroszlán fújtatott a sötétben. Amerotke felállt.

- Még megtörténhet.

Felnézett a csillagokra, amelyek úgy ragyogtak, mint drágakövek egy mélybíbor párnán - olyan közel, hogy Amerotke biztosra vette, kinyújtott kezével elérhetné őket. Ragyogó telihold volt, az erőre kapó szél meglobogtatta katonai köpenyét. Fázott. Valahol megint felüvöltött egy oroszlán. Amerotke mozgó alakokat pillantott meg a bokrok mögött, időnként egy-egy sárgán villanó szempárt.

- Óvatosan, bíró uram - figyelmeztette Mareb.

Felállt és nyílvezzőt fektetett az ijára. Amerotke kezdte igazán kényelmetlenül érezni magát.

- Add ide!

Mareb átnyújtotta neki az íjat. Amerotke letépett egy darabot a köpenyéből, és bebugyolálta vele a nyílhegyet. A rögtönzött fáklyát beletartotta a tűzbe, megvárta, amíg lángra kap, és aztán a nyílvezzőt belelőtte a sötétségbe. Valamivel távolabb hangos sercegés kíséretében, szikrákat hányva csapódott a köves talajba, és rövid ideig bevilágította a környezetét. Amerotke nyugtalansága csak fokozódott, több árnyalakot látott, mint gondolta. Eszébe jutott a kiképzés, amiben katonakorában részesült, amikor őt és a többi újoncot egy kiképzőtiszt felügyelete alatt kivezényelték egy éjszakára a sivatagba.

- Óvakodjatok a nagymacskáktól és a hiénáktól - mondta akkor a kiképzőtisztjük. - Amint megérik a vér szagát és feltámad a vadászösztönük, csak az elejtett préda elégíti ki őket.

Amerotke teste megfeszült. Egy alak tört feljűk a sötétségen keresztül. Hátrébb húzta Marebet, meggyújtott egy újabb tüzes nyilat és eleresztette. A hatalmas nőstény oroszlán dühödten felbömbölt és kelletlenül visszavonult a bokrok közötti keskeny nyíláson.

- Nem fognak megállni - mondta Amerotke. - A két ló csak felszította az étvágyukat. Követték a nyomunkat idáig.

A főbíró kétségbeesetten körülnézett. Mareb, aki egész testében verejtékezett, megragadott egy lándzsát, elhajította, és szitkokat üvöltött az éjszakába. A helyzetük mostanra tényleg elkeserítővé vált. Körülöttük mindenfelé a hiénák vakkantásai és az oroszlánok mély hangú horkantásai törték meg az éjszaka csendjét. Amerotke sietve meggyújtott egy második tüzet. Egyszer a nőstényoroszlán, talán a farka vezére araszolt feléjük, és Amerotke csak úgy tudta elriasztani, hogy egy égő faágat hajított felé. A háta mögül zajt hallott, megpördült, és egy hiéna ronda pofájával és hosszú nyakával találta magát szembe. Ezt a bestiát is sikerült elűznie. Mareb magánkívül volt a félelemtől, folyamatosan átkozódott és kiabált, keresetlen szavakkal ecsetelve a véleményét a mitannikról. Amerotke felpillantott a csillagos égboltra. Ha felkel a Nap, talán biztonságban lesznek, de az ég alja még csak hosszú órák múlva kezd el vörösödni. Egyedül a táborhelyüket körülvevő bozót jelentett némi védelmet. A sűrűn egymás mellett álló bokrok tüskések voltak; ezek és a tűz távol tartja a fenevadakat, de vajon meddig? Most már három apró tűz pislákol, de valahányszor újabb ágakra volt szükségük, el kellett hagyniuk a fénykört. Amerotke azt sem tudta biztosan, hogy a ragadozók milyen közel vannak. Időnként, amikor az esti szél irányt váltott, orrfacsaró bűz ütötte meg az orrát, a hűsítő vadállatok jellegzetes szaga.

Mareb egyre növekvő rémületében nem volt hajlandó elhagyni a tüzek fénykörét, így Amerotkének egymagának kellett letördelnie a gallyakat és szemmel tartani a mozgó árnyakat. Egyik alkalommal a nőstény oroszlán egy társa kíséretében keresztültört a bozótban. Amerotke ráordított Marebre, hogy hajítsa el a kezében lévő égő gallyat, mire a támadók szerencsére meghátráltak.

- Valami mást kell kitalálnunk - jelentette ki Amerotke. Megpillantotta a bőrzsákjukat, benne az élelemmel és egy olajosüveggel, mire gyorsan felkapta.

- Nincs más választásunk - mondta. - Nem gyűjthetünk gallyakat a végtelenségig.

- Akkor mit? - érdeklődött Mareb.

Amerotke nógatására még több tüzes nyilat készítek. Amerotke köpenyét csíkokra hasogatták, ezeket olajba mártották és a nyilak végére tekerték. Amerotke a száraz bozótost vette célba velük, és útjukra engedte a vesszőket. Először azt hitte, hogy nem találtak célba, aztán megérezte a terjengő füst szagát és hamarosan lángokat látott felkúszni a bokrokra.

- Az egész bozótot lángra lobbantjuk - jelentette ki és megragadta a hírnök karját. - Ez az egyetlen esélyünk. Ha várunk, a tűz hamarosan kialszik és a ragadozók felbátorodnak.

Mareb lenyugodott. A lándzsa és a nyilak segítségével tüzeket gyújtottak az őket körülvevő bozótgyűrűben. Száraz évszak volt, a növényzet hamar lángra kapott. Az esti szellő által is táplálva a lángok megerősödtek és hamarosan magasra csaptak. A füst időnként feléjük szállt és pokolian csípte a szemüket, máskor kifelé, a sivatag irányába sodródott. A lángok az ellenséget is bevilágították, és Amerotke gyomra elszorult a félelemtől. Nem csak egy oroszlánfarka volt az, hanem kettő vagy három is, nyilván idevonzott őket a vér szaga. A hiénák lopakodó alakjait is megpillantotta. Először nem is értette, hogyan gyűlhetett össze ennyi ragadozó.

- Hát persze! - horkant fel. - Amióta itt vannak, a mitannik vadásznak, az antilopok java része elmenekült. A terület szinte összes vadját, vagy csapdába csalták, vagy levadászták és felszolgálták Tusratta király asztalán.

Mareb, aki mostanra leküzdötte a retteget, egyetértően bólintott.

- Ezért olyan elszántak az éjszaka teremtményei - mosolyodott el kényszeredetten Amerotke. - A lovakat nyilván az istenek ajándékainak tekintették.

Amerotke hevenyészett táboruk közepén ült és a tüzeket bámulta. Legszívesebb elátkozta volna az egész balszerencséjét, aztán Nofret mosolygó arcára gondolt, hogy megnyugtassa magát. Szhufoj jutott eszébe, amint a két fiával fogócskázik, az örökösen az álmairól beszélő Prenhoe, a szertartásos egyenruhájában pózoló Aszural. Próbált elaludni, de nem jött álom a szemére. A tűzkör mostanra teljesen elszigetelte őket, viszont ezzel a gomolygó füst is sokkal

zavaróbb lett. Amerotke köszönetet mondott Maatnak az őket védelmező lángokért, és mert az éjszaka legalább tiszta volt. Magában megfogadta, hogy ha épségben visszaér Thébába, különleges áldozatot mutat be az istennőnek. Mareb leguggolt mellé, a fogai a még mindig vacogtak, bár Amerotke nem tudta volna megmondani, hogy a hidegtől vagy a félelemtől inkább. Mindketten felfelé meredtek, hátha megpillantják a hajnal első sugarait. Lassan telt az idő. A lángok kezdtek lelohadni, a helyüket egyre sűrűbb és sötétebb füstgomolyagok vették át.

- Még most sem rohannak le bennünket? - kérdezte Mareb.

- Egyetlen állat sem szereti a tüzet - felelte Amerotke. - Még a legéhesebbek sem mernének a parázsló talajra lépni. Imádkozzunk a hajnalért, és hogy valaki észreveszi a tüzet.

Végül csak beköszöntött a hajnal. Amerotke megdörzsölte a szemét, mint aki nem jól lát. Pedig így volt, előbukkant az első vörös-arany fénycsík és a sötétség vékonyodni kezdett. Amerotke szeretett a háza tetején térdepelni, és onnan gyönyörködni a napfelkeltében, de ennyire talán még sosem örült a napkorong látványának. A Nap egyre magasabbra hágott és felvette a küzdelmet az éj sötétjével. Körülöttük a sivatag, a bokrok, de még a füst is szédítő színárnyalatokat vett fel. A levegő felmelegedett, a szél alábbhagyott. Amerotke letérdelt és a talajhoz érintette a homlokát, Mareb hasonlóképpen tett, és együtt rövid hálaimát mormoltak el. Ezután Amerotke felállt és odament a bokrok pereméhez. Óvatosan lenézett a domboldalon, és hirtelen kiszáradt a szája. A ragadozófalkák visszahúzódtak ugyan, de nem tűntek el. Egy kiálló sziklán kuporgó oroszlánt pillantott meg.

- A vadászok nem adták fel.

Amerotke igyekezett leplezni az elkeseredettségét. A tüzek égtek még ugyan, de a száraz bozót mostanra megfeketedett hamuvá változott. Előrehajolt és megérintette a talajt: tűzforró volt. A vállá fölött hátrapillantva látta, hogy Mareb a kezeivel árnyékolva a szemét nyugat felé néz.

- Azt hiszem... - jelentette ki izgatottan.

Amerotke odarohant és követte a hírnök tekintetét. A látása nem volt olyan éles, mint Marebé, ráadásul a felmelegedett homok hullámzó kipárolgása is zavarta. Éppen azon töprengett, hogy a társa csak délibábot látott, amikor hirtelen páncél csillanására lett figyelmes.

- Egy lovasszázad! - kiáltott fel Mareb. - Észrevették a tüzet. -Megfordult és elkapta Amerotke karját. - Bíró uram, megmenekültünk.

Amerotke a Nekropolisztól délre a Nílus nyugati partján fekvő Ezüstpalotában, a királyi család kastélyában élvezte az est hűvösét. Az isteni Hatsepszut és Szenenmut vendégeként belekortyolt a borába és elismerő tekintettel körülnézett. A palotát Hatsepszut apja építette, és valódi műremek volt gyönyörű környezetben és csodás oszlopsorokkal. Egy előcsarnokban üldögéltek, amely egy hosszú, a tulsó falakig elnyúló teraszra nyílt. A helyéről, Hatsepszut mellett, Amerotke jól látta az arany kapufélfákat bronzveretekkel és számtalan drágakővel kirakva, amelyen keresztül a különböző gyümölcsöskertekbe és udvarokra lehetett bejutni. Papiruszból készült, lótuuszvirágokkal díszített kerti pavilonok szolgáltatnak árnyékot a fáraó udvaroncainak, ahol ehettek, ihattak, sőt még a szerelem oltárán is áldozhattak. A levegő a Puntból behozott különleges tömjénfák illatával volt teli. A növényzet tengerét helyenként tavak és medencék törték meg, ezekben ritka halak és madarak tanyáztak, a fák között vagy azok fölött változatos szobrok néztek vissza a látogatókra. Antilopok, gazellák és vadkecskék legelésztek békésen a füveken, mellettük egzotikus madarak illegették színpompás tollazatukat.

- Más ez, mint a tegnap éjjeli szálláshelyed volt, ugye? - viccelődött Szenenmut. Közelebb hajolt és teletöltötte a főbíró boroskupáját. Amerotke lopva Hatsepszutra pillantott: a nő hangulata ma este megváltozott. A legfelségesebb öltözetét vette fel, a vállaira ékkövekkel

kivarrt színes kendőt terített. A köpenye a legdrágább vászonból készült, a derekán aranyövvel, a lábain pompás sarukkal. A haját vékony pánt fogta össze, a homlokát ágaskodó kobra díszítette. Az arcát különleges festék takarta, az ujjait és csuklóit ezüst- és aranyporba mártotta.

Az őt és Marebet megmentő lovasszázadot Hatsepszut indította útnak. A lovasok kíséretében a két férfi a városon áthaladva érkezett ehhez a palotához. A szolgák minden óhajukat teljesítették, Amerotke megfürdött, a testét olajjal dörzsölték be és megmasszírozták. Friss köpenyeket kaptak, Hatsepszut pedig személyes ajándékként küldött neki egy ékkövekkel kirakott aranykartust. A szolgák egyértelmű utasítást kaptak: Amerotke uraság nem hagyhatja el az Ezüstpalotát, hanem meg kell várnia, amíg az isteni fáraó „megnyilvánul előtte és hagyja, hogy a főbíró megfürödjön a mosolyában”. A fáraót és Szenenmutot egy bárka hozta, az érkezésüket cintányérok csengése, harci dobok pufogása, szisztrumcsörgés és énekszó kísérte. Hatsepszut lelépett az arannyal bevont hordszékéről és kegyesen köszöntötte az elé járuló udvarmestert és az őrség kapitányát. Amint azonban az ajtók bezárultak, és Szenenmut és Hatsepszut egyedül maradt, a nő levetette az álarcot és az arca eltorzult a dühtől. Fel-alá járkált, az útjába kerülő bútorokba belerúgott és olyan káromkodások hagyták el a száját, amelyeket Amerotke utoljára katonakorában hallott. A királynő odafordult Szenenmuthoz és vadul beleboksolt a vállába.

- Több harci kocsit kellett volna kiküldenünk! - ordította, miközben az arca alig néhány centire volt a férfiétől. - Hiba volt - ránézett Amerotkére. - Meghalhattál volna. Akkor meg mi értelme lett volna az egésznek? - láthatóan a könnyeivel küszködött, aztán hirtelen odalépett a bíróhoz és belecsípett a karjába. - Meghalhattál volna, Amerotke, és akkor kivel incselkedhetnék? Ki mondaná el nekem az igazságot? Ki nézne rám és ráncolná össze a homlokát, mintiha a bátyám lenne? Kiben bízhatnék?

A lábával nagyot dobantott a padlón, és Tusrattát egy kupac teveürülékhez hasonlította. Aztán visszament az ajtóhoz, és nekivetette a hátát.

- Tudom - rázta meg az öklét, mire a karperecei csilingelő táncba kezdtek. - Kiküldöm a századokat, több ezer harci kocsit. Elhozom a békét neki. Porig égetem a Pálmák Oázisát. Ezért megfizet, temérdek aranyat. Igen, ezt beleveszem a feltételekbe. El fog jönni ide, megcsókolja a lábamat, és addig térdepel előttem, amíg beleszakad a dereka. Azt a Wanefet pedig karóba fogom húzatni!

Amerotke Szenenmutra pillantott, aki rezzenéstelen arccal, szinte észrevehetetlenül megrázta a fejét. Hatsepszut végképp szabadjára engedte a dühét. Szenenmut egyedül annyit tett, hogy eltolta az ajtótól, hogy legalább a szolgák ne hallják. Végül a királynő lehiggadt és még mindig zihálva, a dühtől kipirosodott arccal leült az előkészített trónjára.

- Valójában mit tehetünk? - csikorogta.

- Milyen bizonyítékunk van? - próbálta nyugtatni Szenenmut.

A nagyvezír elismételtette Amerotkéval a történetet, noha korábban már őt és Marebet is alaposan kifaggatták. Hatsepszut előredőlt, és a lábaival dobolni kezdett a padlón.

- Igazad van - ismerte be. - Ha megvádoljuk Tusrattát, milyen bizonyítékkal tudnánk előállni? A ló számtalan egyéb ok miatt is elpusztulhatott. Rosszat evett, vagy valami a sivatagban: skorpiócsípés, kígyómarás.

- Lehet, hogy egyszerű baleset volt - tette hozzá Szenenmut. - Egyszerű szerencsétlenség. Hogyan okolhatnánk Tusrattát? Persze az is lehet, hogy valamelyik mitanni döntött úgy, hogy személyes bosszút áll. Mindannyian tudjuk, Amerotke, hogy vannak olyan mérgek és főzetek, amelyek órák, akár napok alatt fejtik ki a hatásukat! Hathort akár még azelőtt megmérgezhették, hogy elhagytátok Thébát.

- Többet nem teszek illet - nevetett fel Amerotke. - Úrnóm, legközelebb, amikor kimegyek a sivatagba...

- Előtte vadászatot szervezünk - mosolyodott el Hatsepszut is. - Móresre tanítjuk azokat

oroszlánokat. Ők is megtapasztalják majd a fáraó dühét.

Felállt, odalépett Amerotkéhez, a nyaka köré fonta a karját és szájon csókolta. Ügyet sem vetett a férfi zavarára.

- Tudom, tudom - lépett hátra Hatsepszut, és játékosan megfenyegette Amerotkét az ujjával. - Legszívesebben már Nofret úrnővel lennél. Holnap azonban te, én, Szenenmut néhány válogatott írnok társaságában a Titkok Házából belépünk a Királyok Völgyébe. Meglátogatjuk apám utolsó nyugvóhelyét az Örökkévalóság Házában és eltávolítjuk Benia szarkofágját.

Hatsepszut most már játékos kedvében volt. Összekulcsolta a kezeit és kijelentette, hogy Amerotkének olyan éjszakát kell eltöltenie, ami szöges ellentétben áll az előzővel. A szolgákat kirendelték a kertbe, Hatsepszut és Amerotke pedig kényelmesen elhelyezkedtek az előcsarnokban. A nő élénk figyelemmel végighallgatta a főbíró további mondanivalóját, jót mulatva a mitannik állításán, miszerint Véni lopta el az Anubisz Dicsőségét.

- Szerinted ez az igazság? - kérdezte Amerotkét.

- Nem tudom - felelte a bíró. - Vissza kell térnem a templomba.

- De nem most - jelentette ki Hatsepszut. - Tusratta vissza akarja kapni a szarkofágot, hát kapja meg, legyen ez a barátságunk jelképe. Hajnalban, teljes titoktartás közepette indulunk. Az apám sírja álcázva van.

Amerotke bólintott. Egész Théba ismerte a történetet, hogy a harcias, keménykezű I. Tuthmószisz hogyan döntötte el, hogy egy pompás sírhelyet építtet magának valahol a Királyok Völgyében. Felbérelt egy építésmestert, Inenit. Több száz hadifoglyot, rabszolgákat és bűnözőket vezényeltek ki a völgybe, aminek a bejáratát aztán egy elit gyalogososztag zárta el. A munkások közül egy sem tért vissza. Amikor Tuthmószisz meghalt, csak egy csoportnyi kiválasztott, néma szolgák, írnokok és papok kísérték a fáraó holttestét a királyi sírkamrába, hogy megkezdhesse útját a Távoli Láthatár felé. Ineni építésmester büszkén hangoztatta, hogy „szem nem láthatja, fül nem hallhatja, elme fel nem foghatja”, hogy hová temették el a királyt.

- Miért akarja valójában Tusratta a szarkofágot? - kérdezte Szenenmut.

Hatsepszut olyan halkán válaszolt, hogy Amerotke nem hallotta a szavait.

- Úrnóm?

Hatsepszut körülnézett, hogy nincs-e valaki hallótávolságon belül, de a legközelebbi őr is jóval arrébb strázsált.

- Az a hír járja a királyi házban, még gyerekkoromban hallottam, hogy Benia elvette apám eszét. Az egyik szenvedélyes együttlétük során megfojtotta a nőt, mivel híret vette, hogy az megcsalja egy udvaronccal. Senki nem tudta, mi az igazság. Néhányan azt állítják, hogy élve eltemette Beniát - egy pillanatra megtorpant. - Tusratta lehet, hogy egyszerűen fel akarta deríteni a titkot. Holnap meglátjuk...

Másnap kora reggel a királyi csoport összegyűlt a Királyok Völgyének bejáratánál. Az Ezüstpalotából egy századnyi harci kocsi kísérté el őket, mögöttük pedig egy jókora négyökrös szekéren íjászok utaztak. A katonák azt az utasítást kapták, hogy várakozzanak a völgy bejáratánál, míg a Szenenmutot, Hatsepszutot és Amerotkét szállító kocsi nekivágott a kanyargós, keskeny ösvénynek, ami a Királyok Völgyének oldalában futott végig. Hatsepszut harci szoknyát viselt, a két lábszárát bronzvért óvta, a lábaira a gyalogságban használt masszív sarut húzott. A fejét és a vállait fehér csuklya takarta, ugyanilyen színű pántokkal a mellkasán. Nem viselt semmilyen ékszer vagy dísz. Induláskor nevetést váltott ki az a vastag bőrkesztyű, amit a kezére húzott, de ragaszkodott hozzá, hogy Szenenmut és Amerotke is ugyanilyeneket vegyen fel.

- Majd meglátjátok - figyelmeztette őket sokat sejtetően.

Az övébe egy rézhengert tűzött, és úgy szorította a tetejét, mintha egy tőr markolata lenne. Elmagyarázta, hogy ebben van Ineni feljegyzése az apja sírjának pontos helyéről és a benne

lapuló veszélyekről.

- Veszélyek? - kérdezte Szenenmut.

- Az apám olyan ravasz volt, akár egy vadászó párduc, és időnként veszedelmesebb egy kobránál - felelte Hatsepszut. - Nem akarta, hogy megzavarják a sírkamráját. Majd meglátjátok.

A nő megragadta a kocsi korlátját és lenézett a völgybe. Amerotke ezt a helyet mindig is elhagyatottnak, baljóslatúnak találta. Mindkét oldalon szirtek magasodtak, melyek most a kelő nap fényében pompáztak. A talaj egyenetlen volt, ameddig a szem ellátott sziklák és cserjék húzódtak. Minél mélyebbre hatoltak, a csend annál nyomasztóbbá vált. A kelő nap mozgásba lendítette a bokrok árnyékait. A csöndet csak időnként törte meg egy madár rikítása, amint szárnyait kitérve felröppent. Amerotke eltöprengett, nem egy megölt lélek halálsikolya-e ezen az elhagyatott helyen. Hátrapillantott. A némák jócskán lemaradva követték őket a kocsikerekek által felvert porfellegek mögött. Ők a fáraó bizalmas szolgálói voltak, akik hallottak és láttak, de nem tudtak beszélni. Mindannyian esküt tettek, hogy bárkinek is elárulják a látottakat, a szemüket kiszúrják, a holttestüket pedig lefejezik, hogy a lelkük sohase érhesse el az Áldottak Mezejére. Némelyikük idős volt, mások fiatalok, de a fejüket mindannyian kopaszra borotválták. Egyforma fehér, redőzött köpenyt viseltek, erős sarut és fehér kendőt, hogy a nyakukat és a halántékukat óvják a Nap sugaraitól. Néhányan botokat vittek magukkal, mások bőrszakokot írószerszámokkal. A menet maradéka, körülbelül féltucatnyi ember fogja eltávolítani a szarkofágot és visszavinni a völgy bejáratához, ahol szekérre rakják és útnak indul a Pálmák Oázisa felé,

Szürreális, síron túli élmény volt Amerotke számára: a kocsikerekek nyikorgása, Hatsepszut és Szenenmut, amint a gondolataikba temetkeznek és a szótlánul lépdelő férfiak. Elhaladtak a rabszolgák tábora mellett, amelyet annak idején Ineni felügyelt, amikor Tuthmószisz sírja készült.

- Voltál már itt? - kérdezte Szenenmut.

- Egyszer - válaszolta Hatsepszut. - Apám hozott el, hogy megmutassa a sírkamra bejáratát. Azt hitte, hogy én is mellette akarok majd fekvődni. Én azonban saját sírt építtetek - tette hozzá. A kezét végig Szenenmut vállán nyugtatta. - Együtt fogjuk megtenni utunkat a Távoli Láthatár felé.

Szenenmut egyik kezébe fogta a gyeplőt, a másikkal pedig megveregette a nő karját: egy pillanatra nem fáraó és nagyvezír voltak, csupán férfi és egy nő.

A kavicsos ösvényt követve egyre mélyebbre hatoltak a völgybe. Amerotke szemügyre vette a kétoldalt magasodó sziklafalakat. A legcsekélyebb jelét sem látta bármiféle bejáratnak. Hatsepszut egyszer csak felkiáltott, hogy a menet álljon meg. Lemászott, és a rézhengert felnyitva egy papirusztekerceset húzott elő, amit aztán elmélyülten tanulmányozni kezdett. Rámutatott egy szinte láthatatlan ösvényre, alig szélesebb egy kecskecsapásnál, ami egy távolban magasodó sziklacsoport mögé kanyarodott be.

- Ez az? - érdeklődött Amerotke.

Hatsepszut a rézhengert szorongatva fűgén elindult az ösvényen. Szenenmut és Amerotke követte.

- Most jövök csak rá, miért viseljük a kesztyűket! - jelentette ki Amerotke.

A sziklák élesek voltak, töredezett szélekkel, amelyeket szándékosan alakítottak ki úgy, hogy felhasítsák az emberi bőrt. Feljebb kapaszkodtak, miközben a Nap is egyre magasabba hágott, a forró sziklák égették a testüket, a felszálló finom por a szemüket csípte. Egy kígyó surrant elő az egyik hasadékból, nyilván a zaj riasztotta fel. Amerotke megdermedt, de a kígyó szerencsére eltűnt. Elérték a magas sziklákat, Amerotke pedig meglepve konstata, hogy még most sem látja jelét a bejáratnak. Hatsepszut tovább mászott. A bíró követte, noha a hátán patakzott a verejték. Hallotta, hogy Szenenmut felkiált, mire felpillantott. Hatsepszut eltűnt, mintha egy láthatatlan kéz ragadta volna el. Szenenmut és Amerotke megsaporázta a

lépteit.

- Uraim! - hangzott fel egy évődő hang.

Balra néztek. Hatsepszut egy sziklapárkányon állt, amit szinte tökéletesen álcáztak: még egy szakképzett hegymászó is csupán árnyéknak, csalóka fénytörésnek vette volna. Követték a királynőt, a papok és az írkok a nyomukban. Kettő közülük megbotlott, ezek most a lehorzsolt térdüket és lábszárukat pátyolgatták. Az üreg bejárata sötét volt és hideg. Szenenmut csettintett az ujjával, mire gyorsan fáklyákat gyújtottak, a barlangüreg szájában pedig tüzet raktak. Amerotke meglepetésében elfütyentette magát. A barlang valójában mesterséges, a sziklából kivájt kamra volt, a teteje jócskán felettük húzódott. A falakat csiszolt kőlapokkal burkolták és egy keskeny járat húzódott befelé a sötétbe. Hatsepszut elvett egy botot az egyik írnotól, és intett két fáklyahordozónak, hogy álljanak a csoport élére.

- Lassan menjetek - intette őket. - Ne távolodjatok el tőlem. Amikor szólok, azonnal álljatok meg. Megértettétek?

Mindkét férfi bólintott, bár láthatóan kényelmetlenül érezték magukat.

- Ha engedelmeskedtek a parancsaimnak, mindannyian biztonságban leszünk.

A menet elindult. Amerotke úgy érezte, mintha a Duat csarnokain haladna keresztül. Elhagyták a bejárati kamrát és végimentek a keskeny folyosón. Kétoldalt a falakra rémisztő szörnyetegeket festettek, az alvilág vadászait és lélekfalóit: krokodilfejű és vízilótestű teremtményeket, páviánokat és majmokat párduc- vagy éppen leopárdfejjel. Végül elértek egy ajtóhoz a folyosó végénél. Az egyik szolga előresietett, mire Hatsepszut rákiáltott, hogy ne mozduljon, de már késő volt. A férfi majdnem elérte a falat, amikor megnyílt a talaj a lába alatt, az pedig hangos sikítással eltűnt a mélyben. Amerotke megragadta a fáklyát és előrearaszolt. Az egyik írkok hozott egy hosszú rudat, de Amerotke utasította, hogy maradjon távol. Átkukucskált a lyuk pereme fölött és lehajította a fáklyát: az üreg beleveszett a sötétségbe. A szerencsétlenül járt férfinak nem volt nyoma.

- Nem élhette túl a zuhanást - mormolta Hatsepszut. - Az ajtóhoz egy keskeny híd vezet, ennek mindkét oldalán verem van.

Amerotke a rúd segítségével próbálgatni kezdte a padlót. Hatsepszutnak igaza volt, az ajtónyílástól jobbra hasonló csapda terület el, a járat közepe azonban biztonságosnak tűnt. Előrelépett: az ajtó peremére körbe megszentelt pecsétet helyeztek el, rajtuk egy-egy sakálfejű. Amerotke eltávolította ezeket, és az egyik írkok segítségével benyomta az ajtót. Nyilvánvalóan valamiféle rudas-karos mechanizmussal működött, mert meglepően könnyen feltárult.

- Ne menjetek tovább! - kiáltotta Hatsepszut.

Egy írkok újabb fáklyát hozott. Amerotke sima talajra számított, de a fáklya fénykörében egy keskeny peremet látott csupán, ami hirtelen véget ért. Az esetleges tolvaj, ha az előző vermet túlélte, nyilván bátran benyit az ajtón és lezuhan. Amerotke keskeny lépcsőt pillantott meg, amin óvatosan elindult lefelé. A többiek követték. A lépcső aljánál bevárták egymást, még több fáklyát hoztak, közben Amerotke aggódó tekintettel körbenézett. A járat két oldalán csontvázak heverték szanaszét.

- A munkások - suttozta Szenenmut. - Azokat, akik befejezték a járatokat, nyilván itt végezték ki.

Amerotke keresztülvágott a holtak kamráján, gondosan figyelve a lépteire. Igyekezett nem venni tudomást a kétoldalt összevissza felhalmozott csontvázokról. Úgy saccolta, hogy több száz embert mészárolhattak le itt: egy valódi halálkamra volt.

- Nyilván bezárták őket - magyarázta. Megállt, hogy szemügyre vegye az egyik testet, de nem látott rajta semmilyen sérülésre utaló jelet. - Halálra éhezették őket - jelentette ki. - Ezután egy ösvényt szabaddá tettek és lezárták a sírkamrát.

A kamra végében Hatsepszut újra megállította őket. Két írkok előrement, a botjaikkal kopogtatva a mennyezetet. Hirtelen reccsenést hallottak, erre gyorsan hátraugrottak, mielőtt a

plafon egy darabja a fejükre zuhant volna.

- Ineni roppant találékony volt - magyarázta Hatsepszut, miközben a szállingózó port köpdöste. - De ez volt az utolsó.

Egy újabb ajtón keresztül egy hosszú folyosóra jutottak, amelynek a falain gyönyörű díszítmények és képek sorakoztak. Elérkeztek a királyi előcsarnokba, ami szöges ellentétben állt azokkal a borzalmakkal, amiken az imént keresztüljöttek. Akár egy kincseskamrának, a helyiség falait színpompás festmények borították, rajtuk Tuthmószisz fáraó hadisikereivel. Körülöttük mindenfelé festett, drágakő berakásos ládikák álltak, mesterien faragott alabástromvázák, fekete és arany szentélyek az istenek szobraival, elszáradt virágcsokrokat és leveleket tartalmazó ezüstvázák, ágyak és karosszékek faragott lábtámaszokkal, egy ezüst és arany trónus, lótuszt mintázó serlegek és kupák, felfordult szekerek, a király szobrai a legkülönbélebb pózban és öltözetben, oroszlánfejes, arannyal és ezüstrrel futtatott heverők. A halotti kamra bejáratát két oldalról Tuthmószisz két hatalmas szobra őrizte, amelyek katonaként egyenruhában ábrázolták. Szenenmut feltörte az utolsó szoba pecsétjeit és bementek. A falakat itt is fényűzően kifestették, a képek a fáraó életének mozzanatait ábrázolták az egyes eseményeket leíró hieroglifákkal együtt. A helyiséget a hatalmas arany és ezüst koporsó uralta. Ennek két oldalán szertartási tálak sorakoztak, kanopuszedények és ládák. Ha Hatsepszut és Szenenmut félt is megzavarni a halottak nyugalma, különösképpen a fáraó káját, ügyesen leplezték. Hatsepszut tárgyilagosan utasított két papot, akik egy zsáknyi kulccsal előreléptek, hogy kinyissák a ládákat és edényeket.

- Ne háborgassatok semmit! Ne nyúljatok semmihez! Keressétek meg Benia szarkofágját!

Ezt hamarosan megtalálták: egy aranyberakásos ládika volt, kisebb és keskenyebb, mint a kamrát betöltő monstrum. Egy speciális T-kulcs segítségével Hatsepszut lepattintotta a pántokat és felnyitotta a fedelet. Elégedetten felsóhajtott: a benne fekvő, gyolcsba tekert múmiából gyanta illata csapta meg az orrukát.

- Legalább az biztos, hogy Beniát nem élve temették el - suttozta Hatsepszut.

Utasított egy orvost az Élet Házából, hogy bontsa le a kötéseket. Ez eltartott egy darabig, mivel az írnokok előtte óvatosan kiemelték a holttestet, vigyázva, nehogy sérülést vagy kárt tegyenek benne.

- El fog rohadni! - jelentette ki Szenenmut.

- Talán nem - felelte Hatsepszut. - Alaposan konzerválták.

Türelmesen váraoztak. Végül az arcot takaró pólyákat: a nő arcvonásait az eltelt évek alaposan megváltoztatták, teljesen összeaszalódott. Hatsepszut gyorsan visszatekertette.

- A legendáknak nincs alapjuk.

Az övéből előhúzott egy legyezőt, és legyezgetni kezdte magát vele.

- Tusratta nem vádolhatja az apámat bármiféle erőszakkal. Ezért - emelte fel a hangját -, a múmiát visszavisszük az Élet Házába, friss gyolcsokkal szorosán betekerjük és a szarkofágot újra lepecsételjük. Ha Tusratta tényleg meg akarja zavarni a holttest nyugalma, legalább megnehezítjük a dolgát.

Amerotke megkönnyebbülten arrébb sétált. Hatsepszut kijelentette, hogy nem maradnak sokáig. A fáklyák fénye és Hatsepszut nyugodt magatartása eloszlatta a baljós légkört. A vizsgálat alatt az egyik pap végig kinyitva tartotta a Holtak Könyvét, és halkán védőimákat mormolt az istenekhez, hangoztatva, hogy Hatsepszutnak nem áll szándékában szentséggyalázást elkövetni.

Amerotke figyelmét inkább a falakon sorakozó festmények kötötték le, ezért közelebb lépett és szemügyre vette azokat. Meglepetten tapasztalta, hogy annak idején, miközben a sírkamrát építették, Ineni arra használta a festőket, hogy a kamra falait a fáraó életéből vett jelenetek százaival dekorálja ki: voltak itt hadisikerek és fényes győzelmek, de családi események is szép számmal. Hatsepszut odalépett mellé, és rámutatott egy képre, amin ő volt látható, amint kislánként az apja előtt térdel. Az apró alak alatt egy falba vésett hieroglifa

meg is örökítette a királynő nevét. Hatsepszut azonban úgy tűnt, hogy nem akar belemerülni a nosztalgiazásba, és a múltbéli emlékekbe, mivel elsétált. Amerotke sejtette, hogy mit érez a tekintélyt parancsoló apja iránt: végtelen tiszteletet, de semmi mást. Nagy meglepetésére saját magáról is talált egy hasonló festményt. Elmosolyodott, hogy kisfiúként milyen aprónak ábrázolták kopaszra borotvált fejjel, pajesszal, díszes gallérral, a királyi óvoda tagjainak fehér köpenyében. Számtalan egyéb jelenetet látott: Tuthmószisz, amint a bátorságukért és hősiességükért kitüntetést oszt a katonáinak; Tuthmószisz, amint írnokokat, tanítókat és orvosokat jutalmaz meg. Amikor egy olyan képhez ért, amin Tuthmószisz megáldja a királyi apródokat, Amerotke megtorpant és kis híján felkiáltott döbbenetében. Hosszú sorban apró alakok álltak, mindegyik alatt ott szerepelt a neve, kettő közülük pedig fogta egymás kezét. Amerotke közelebről megvizsgálta, hogy jól olvasta-e, aztán továbbhaladt a sírkamra szemközti falához. Ezen a központi festmény szintén Tuthmósziszt ábrázolta, fején Egyiptom kettős koronájával, a királyi nemesz a vállára vetve, amint éppen az alattvalói és szövetségesei hódolatát fogadja. Amerotke egy csoportnyi törpe núbiait pillantott meg, azokat a csöppnyi embereket, akikkel Tusratta táborában találkoztak. Ők is a fáraó előtt térdepeltek, karjuk kinyújtva, áldásért könyörögve. A bőrszoknyáikat és tollból készült fejdíszüket leszámítva meztelenek voltak. Amerotke gondosan végignézett mindent, különösen a náluk lévő fegyvereket. Olyannyira belefeledkezett a képekbe, hogy azt is elfelejtette, hol van. Képek villantak fel az elméjében: a holtan fekvő táncoslány a pavilonban, Sznefru az ágyon, Véni, amint egy farkas vadkutya üldözi.

- Bíró uram? Amerotke? Valami baj van?

Amerotke kizökönt a gondolataiból, elmosolyodott és meghajolt.

- Nem, úrnóm, csak a múlt az.

Úgy döntött, hogy egyelőre nem beszél arról, amire épp az imént jött rá az Anubisz templomában történt gyilkosságokkal kapcsolatban.

Anubisz: „Ő-aki-megmászta-az-ő-hegyeit”

Tizenkettedik fejezet

A támadók csoportja már készen állt. Egy magányos pálmaligetben gyűltek össze valamivel napnyugta után, mindannyian hosszú köpenyt viseltek, a fejükön burnuszt, az arcukat kendő takarta. Törökkel és kardokkal voltak felfegyverkezve, némelyikük íjat és tegezben vesszőket vitt magával. A jókora szekeret megvizsgálták, a kerekeit ellenőrizték, a tengelyeket állati zsírral bekenték. A két ökröt az erejükért és a kitűnő állóképességükért választották ki - nemcsak a foglyok szállításához volt rájuk szükség, hanem a többi eltervezett bűncselekmény elkövetésénél is. A vezetőjük összerelte a férfiakat. A szárított teveürülékből még korábban gyűjtött tüzet kioltották, bár ezzel annak melege is tovatűnt és az emberek dideregve várakoztak a jeges éjszakai szélben. A vezetőjük láthatóan nem akart semmit a véletlenre bízni.

- Ne feledjétek - suttogta rekedten -, hogy a maszkjaitok nem csúszhatnak le. Néhányotokon a csonkítások hege könnyen felismerhető. A két fogolynak nem eshet bántódása - az álarca mögött elmosolyodott. - Legalábbis egyelőre - odafordult a helyetteséhez. - Te a szekérrel maradsz: amikor visszatérünk, mindennek készen kell állnia!

A vezér újra szemügyre vett minden embert, a fegyvereit, a saruszíjak szorosságát, a maszkot.

- Szolgálók lesznek? - kérdezte az egyik férfi.

- Nem tudom - felelte a vezetőjük. - Ha lennének, ők is késhegyre kerülnek - vett egy nagy lélegzetet. - Mindennek a terv szerint kell haladnia. Ha így történik, holnap ilyenkorra mesésen gazdagok leszünk.

- Mire fel ez az egész? - szólalt meg egy másik. - Miért nem lehet most már elárulni?

- Amit kellett, elmondtam! - csattant fel a vezetőjük. - Kövessétek a parancsaimat és nem lesz semmi gond!

Az előbbi beszélő előrelépett, mint aki tiltakozni készül, de a vezér felemelte a kezét.

- Elég legyen. Még sok dolgom van.

Magához intette a segédjét, és a liget túlsó széléhez sétáltak. Egy sivatagi vándor guggolt ott hátát egy pálmafának vetve, aki a közeledtükre felállt. Alacsony férfi volt, az arca ráncos és búzlótt az izzadságtól és bőrszagtól.

- Megtetted, amit kértünk? - tudakolta a vezér.

- Igen, gazdám.

- Megjegyezted az útvonalat, és nálad van a térkép?

- Úgy ismerem, mint a tenyeremet. A jeleket könnyű volt követni.

Átnyújtott egy hevenyészett, papiruszdarabra vázolt térképet.

- Biztos vagy benne? - ismételte a vezér, miközben a térképet az erszényébe dugta.

- Gazdám, ha egy légy leszáll a homokban, én megmondom neked, hogy hol és mikor. Minden készen fog állni, de veszélyes lesz.

- Miért? - kérdezte kíváncsian a vezér. - Az a hely elhagyatott. Nincsenek örök - megveregette a sivatagi vándor vállát. - Te velünk jössz, hogy a térkép biztosan helytálló legyen. Meglátod, gazdag ember leszel!

- Hol várjalak benneteket? - érdeklődött a sivatagi vándor.

- Kint a Vörös Földeken - felelte a vezér. - A Rijah Oázis mellett. Tudod, hol van? Neked is akkor fizetünk, amikor végeztünk, akárcsak a többieknek.

A sivatagi vándor bólintott. A vezér már készült hátat fordítani neki.

- Ha esetleg nem jönnétek - suttogta a sivatagi vándor -, azt hiszem, egyedül megyek, vagy ami még jobb, meghallgatást kérek a papoktól.

A vezér megtorpant, lehunyta a szemeit és visszafordult.

- Mit mondtál?

- Csak vicceltem - kuncogott a férfi. - Ott leszek.

- Jó! - mormolta a vezér. Arrébb sétált, aztán megfogta a helyettese karját. - Ha ezzel végeztünk, vágd el a torkát! - előhúzta az imént kapott vázlatos térképet és tanulmányozni kezdte. - Logikus - suttogta a girbegurba vonalakat tanulmányozva, amelyek kirajzolták előtte a mérhetetlen vagyonhoz vezető utat és a kincseskamra bejáratát. - Legszívesebben itt helyben megölném, de biztosra kell mennünk.

Csatlakoztak a csoport maradékához, és a vezér utasításokat kezdett osztogatni. Egyesével kisorjáztak a ligetből, árnyékként szelve át a kietlen területet, fel a keskeny utcákon, megmászva az ablaktalan falakat és előre egyeztetett jelekkel egymást bevárva. Egy kutya ugatott valahol, egy trágyadomb tetején lesben álló macska felborzolta a szőrét és dühödten fűjt egyet. A csoport továbbhaladt, majd elértek a keresztúthoz. Egyenként átsurrantak a túloldalra. Miután mindenki átért, folytatták az útjukat. Végül a vezér elérkezett az áldozat házának kapujához.

- Hátul vagyunk - suttogta. - Egy kis kert az!

Összekulcsolta a két tenyerét, és bakot tartott az egyik emberének, aki átlendült a falon, majd nyomban el is káromkodta magát, mert egy kutya ugatni kezdett. A vezér nem sokkal később egy lesújtó bot puffanását hallotta. A csapat többi tagja egyenként átmászott a falon, ügyet sem vetve a kiloccsantott agyvelővel döglötten heverő kutyára. A kert ápolt volt és rendezett. A halvány éjszakai fényben keresztülvágtak a bokrok és virágágyások között, el egy aprócska forrás és egy díszes medence mellett. A ház maga egy kétszintes épület volt, hátul oszlopos előcsarnokkal. A vezér megpróbálkozott az ajtóval, de zárva találta. Zajt hallott, emberi neszezést. Gyorsan oldalra lépett, rögtön ezután megcsikordultak a reteszek és az ajtó kinyílt. Egy öreg, görnyedt hátú, ősz hajú nő lépett ki a szemeit dörzsölve. Az asszony megállt az előcsarnok szélén és a kutyát kezdte halkan szólólgatni. A vezér előhúzta a törét és az asszony háta mögé osont: egyik kezével megragadta az állát, másik kezével elmetszette a torkát és a kövedező pillanatban az asszony halott volt. A hullát leengedte a földre és intett két emberének.

- Takarítsátok fel a vért - sürgette őket. - Ássátok el a holttestet, meg a kutyáét is. Siessetek!

Ő és a többiek besurrantak a házba, elhaladtak a csöppnyi konyha agyagedényei mellett, aztán fel az emeletre. Három szobát találtak: az első nyitott ajtajú, üres volt, a másiknak az ajtaján rácsos kémlelőnyílást láttak. A vezér suttogva közölte, hogy ez bizonyára egy raktárhelyiség, és továbbvezette a csapatot a hálószoza felé. Ott felemelte a faretesz kal-lantyúját, mire az ajtó halkan feltárult. A vezér elmosolyodott. No igen, egy lakatos háza, nyilván odafigyel a nyikorgó ajtókra és a kopott bőrszanérokra. Lábujjhegyen beosontak és körbeállták a széles ágyat. A fiatal nő a hasán feküdt, a fejét oldalra fordította: a vezér ránézett a másik alakra, és egyből felismerte, hogy Belet az.

- Még álmában is ronda - suttogta vigyorogva.

Már éppen készült elsütni egy viccet, hogy egy ember orr nélkül vajon tud-e horkolni, de eszébe jutott, hogy a társai közül páran hasonszőrűek voltak. A nő megmoccan, aztán a hátára fordult. A vezér egy pillanatra elgyönyörködött a kecses nyakában, a telt kebleiben és a karcsú derekában. Lehúzta a takarót, mire a nő szemei felpattantak. A férfi a szájára tapasztotta a tenyerét, röpke, de jelentőségteljes pillantást vetve a tör hegyére.

- Csönd legyen, gyönyörűségem! - mormolta.

Belet is felriadt, a fejét felemelte. Meglátta a kezét és kiáltásra nyitotta a száját, de őt is elnémították. Beletre és Szélire egyaránt ráparancsoltak, hogy maradjanak veszteg.

- Most jól figyelj - mondta a vezér Beletnek. - Kapálózhatsz vagy velünk jössz csendben. Ha ellenállsz vagy ordítasz - ingatta meg a fejét -, esetleg megpróbálsz elszökni, a feleségedet odaadom az embereimnek. Egy darabig örömet lelik benne, aztán elvágják a torkát. Megértettél? Bele kell egyezned, mielőtt elveszük a kezünket!

Belet a félelemtől tágra nyílt szemmel bólintott.

- Hol van Aija? - kérdezte, miután felült.

- Ő a szolgálótok?

- Igen, odalent alszik. Övé a házőrző kutya.

- A kutya nincs többé - felelte a vezér.

- Balesetet szenvedett.

- És Aija?

- Ugyanaz a szerencsétlenség érte.

Széli sikolyra nyitotta a száját, de a vezér megcirógatta a törével az állát, a másik kezével pedig végigsimított a mellén. Belet megpróbálta félrelökni a kezét, de az egyik férfi felkuncogott, a vállánál fogva megragadta és visszalökte az ágyra.

- Kívánatos, akár egy érett gyümölcs - a vezér mindvégig Beleten tartotta a tekintetét. - De elég a szócséplésből. Velünk jöttök.

Belet mostanra ébredt fel teljesen.

- Ismerlek téged - mondta. - Találkoztunk a Hiénák Területén,

- Így van. Én megkértelek valamire, te visszautasítottad. Most azonban nincs választásod.

- De miért? - tiltakozott Belet. - Mit akartok tőlem, egy szegény lakatosmestertől ?

- Öltözz fel! - sürgette a vezér. - Velünk jössz és majd meglátod.

A két foglyot leráncigálták az ágyról. A fiatal nő láttán a betolakodók még megeresztettek néhány sikamlós megjegyzést, de a vezérük csöndre intette őket. A csoport figyelte, ahogy Belet és Széli kapkodva felöltözködik, és sarut húznak. Ezután kilökdösték őket a kertbe, ahol engedélyt kaptak, hogy könnyítsenek magukon, fejenként két ór felügyelete mellett. Ezután visszavezették őket a házba. A vezér gyorsan benézett a konyhába és a raktárhelyiségbe, és kenyeret, gyümölcsöket és szárított húst pakolt egy vászonzsákba. Az emberek körbeadtak egy vizesömlőt, majd ismét teletöltötték a kútnál. A vezető kiment ellenőrizni, hogy milyen munkát végzett az a két ember, akiket kint hagyott a kertben. A vért felmosták és semmi jele nem volt az öregasszony hullájának.

- Eltemettük - mondta az egyikük. - Most már nyugodtan elbomolhat, csak termékenyebbé teszi a talajt.

A vezér bólintott és visszatért a házba eltüntetni az erőszakos behatolás minden nyomát. Amint elégedett volt az eredménnyel, visszament a konyhába és szemügyre vette a vászonruhák alatt felhalmozott élelmiszereket. A fejét csóválva besétált Belet műhelyébe. Sietve megkereste a szerszámosládáját, ennek tartalmát beleürítette egy zsákba, és visszatért a többiekhez.

- Megvan, amit akartunk - jelentette ki.

Belet kénytelen-kelletlen kinyitotta a kertkaput, majd egy csoport közrefogta a két foglyot, és belevestek egy sikátorba. Visszatértek a pálmaligetbe, ahol Belet és Széli tiltakozásával mit sem törődve megkötötték a kezeiket és kipeckelték a szájukat. Ezután egy kocsira terelték őket, amit tiszta vászonszövet borított. Rémülten meredve egymás szemébe, a két fogoly megadóan tűrte a buckákat és zökkenőket, ahogy a súlyos szekér végigdöcögött a hepehupás úton. Egyszer megálltak egy rövid időre, a vezér pedig rájuk parancsolt, hogy maradjanak csendben.

- A városkapunál vagyunk - figyelmeztette őket. - Hamarosan átjutunk. Egy mukkanást sem akarok hallani, különben mindketten meghaltok.

A rémálomba illő utazás folytatódott, az út pedig, ha lehet, még egyenetlenebbé vált. Belet időnként levegőt is alig kapott, és egyedül annak örült, hogy Széli időközben elájult. Az idő

nehézkésen vánszorgott előre, az éjszakai csípős levegő beszivárgott a kocsiba, megborzongatva izzadt testüket. Belet már régen megfeledkezett a Hiénák Területéről. Elnyerte a megbocsátást és boldog házasságban élt. Aijára gondolt és elsírta magát. Aztán eszébe jutott az a pap, aki szintén meglátogatta. Talán mégsem kellett volna elfogadnia a kérését. Talán ez volt Anubisz büntetése? Belet zokogását az örök is meghallhatták, mert valaki durván rácsapott a vállára. A felesége megmoccant és nyöszörögni kezdett.

Aztán a kocsi egyszer csak megállt, levették róla a ponyvát és eltávolították a peckeiket. A két fogoly egy-egy kancsó vizet is kapott. Belet körbenézett, lassan hajnalodott. Láthatóan elhagyták Thébát. Az út két oldalán a sivatag végelelátatlanul húzódott a holdfényben, helyenként törte csak meg egy kiálló szikla vagy egy pálmafacsoport. Beletet visszaparancsolták a szekérre, és az utazás folytatódott. Még egy óranyi szenvedést kellett elviselniük, mielőtt a jármű ismét megállt volna. Leszedték őket a kocsiról, de mostanra számtalan horzsolást és zúzódást szereztek. Széli azonnal térdre rogyott, hosszú, fekete haja fátyolként hullott a vállára. Mozdulatlanul kuporgott és magában motyogott valamit. Belet mellétérdelt, a vállára tette a kezét, és felnézett a fogva tartóikra. Megpróbálta beárnýékolni a szemét a kelő Nap sugarai ellen, de csak egy magas, erőteljes testalkatú férfit látott, akinek a kegyetlen, gúnyos szemeit leszámítva maszk takarta az arcát.

Belet csitító szavakat mormolt a feleségének, aztán körbepillantott. Az oázis kicsiny volt, de zöldellő: nemcsak a pálmafák, de a bokrok és a fű is megélt errefelé. A csapat többi tagja a tavacskához ment és a szomjukat oltották. Belet észrevette, hogy próbálnak háttal állni neki. A beszédüket azonban meghallotta, és biztosra vette, hogy némelyik hang gazdáját ismeri: olyan emberekét, akiket még a rinocéeroszok falujából ismert. Nem sok könnyöretre számíthatott a részükről, hiszen annak idején sokan irigyelték a szerencséjét. Széli felemelte fejét, a piszkos és lehorzsolts arcát könnycsíkok szabdalták, a vállain és karján szintén vágások éktelenkedtek. A vezér leguggolt.

- Nézzetek rám! - mondta.

Engedelmeskedtek.

- Hol vagyunk? - kérdezte Belet.

A férfi válaszul arcon csapta, míg a másik kezével előrenyúlva megszorította Széli egyik mellét. Belet ráordított, de nyomban egy kard hegye karcolta végig a nyakát.

- Azért vagytok itt, hogy engedelmeskedjétek - a szemek kajánul megvillantak. - Tudod, hol vagy, Belet? A Rijah Oázisban.

Belet lehunyta a szemét és felnyögött. Kint voltak a Vörös Földeken, távol bármelyik karavánúttól vagy gyalogösvénytől. Körülöttük mindenfelé a forró, barátságatlan sivatag húzódott. A ragadozók lakhelye volt ez, akár két lábon jártak, akár négyen. Előszeretettel látogattak el ide a bűnözők és szökevények, a vándorló zsoldoscsapatok és a homoklakók.

- Remek! - mormolta a vezér.

A férfi felemelte a fejét és hadarva mondott valamit a Belet mögött álló férfinak. A társa elsietett és hamarosan egy zsákkal a kezében tért vissza, amit Belet lába elé hajított.

- Nyisd ki! - utasította a vezér.

A lakatosmester engedelmeskedett, és nyomban felismerte a saját, illetve az apja lakatosszámait: kulcsokat, fogókat, mesterien faragott T alakú karokat és kampókat.

- Ezeket a műhelyedből hoztam.

- Miért van szükséged rájuk?

Újabb pofon. Belet tenyerébe temette felhorzsolts arcát.

- Rijahban vagyunk - folytatta színtelen hangon a vezér. - Nem tudsz elmenekülni. Ha mégis megpróbálsz, levadászunk és visszahozunk. Persze lehet, hogy mások találnak rád - vont a vállát -, még mielőtt a nyomodra bukkannánk: a falkákban vadászó oroszlánok vagy hiénák!

A pálmafa lombjain keresztül felpillantott a vakító kék égre.

- Nem is beszélve a kígyókról és skorpiókról. És hát nincs vized sem. Persze - emelte fel a hangját -, itt maradhatok velünk. A házadból hoztunk fűgét, datolyát, kenyeret és sajtot. Annyi vizet ihatsz, amennyit csak akarsz. A kedveseddel napnyugtáig szabadon turbékolhattok.

Belet már éppen kérdezni készült valamit, de meggondolta magát. A vezér elvigyorodott és megérintette a férfi orra helyén éktelenkedő sebhelyet.

- Jó gyermek vagy, Belet. Gyorsan tanulsz. Nem kérdezel sem tőlem, sem az embereimtől semmit, csak válaszolsz. Ahogy mondtam is, most napnyugtáig itt maradsz. Páran még csatlakoznak hozzánk. Dromedárokat hoznak majd és mállás állatokat. Miután besötétedett, elindulunk vissza Théba irányába. Ti mindketten velünk jöttök. Amikor elérjük a célunkat, Belet, te pontosan azt teszed majd, amit mondunk neked - csillámló ívet húzva kirántotta a törét és Széli mellének nyomta. - Máskülönben itt kezdem el lehántani ennek a gyönyörű teremtésnek a bőrét. Az embereim teljes oda vannak érte. Azt mondják, szeretnék meglovagolni, kiélvezni a bájait. Megteszed, amire kérünk?

Belet lehunyta a szemeit és bólintott.

- Tudom, mire gondolsz - folytatta a vezér. - Hogy hová megyünk, és mit tervezünk? Nos, a kíváncsiság éberem tart majd. Ha együttműködsz - lágyult el a hangja -, miután végeztünk, meglesz a jutalmad, és szabadon engedünk.

Belet próbálta legyűrni a félelmét. Tudta, hogy ez az ember valami förtelmes tettet készül elkövetni. Azt is sejtette, hogy ha befejezik, ő és a felesége nem fog tovább élni néhány szempillantásnál. A férfi mintha olvasott volna a gondolataiban.

- A szerencse forgandó - mormolta. - Élél a fényben, Belet, most másokon a sor. Nincs más választásod, minthogy együttműködj. Mielőtt elhagytuk a házadat - folytatta a vezér -, benéztem a konyhába. Frissen süített kenyeret találtam, elkészített ételeket. Mondd csak Belet, vendégeket vártál? - a férfi újra felemelte a törét.

- Igen - válaszolta Belet. - Egy barátomat, Szhufojt. Ő és Prenhoe...

A vezér szemei veszélyesen megvillantak.

- Az a törpe? - szinte köpte a szavakat. - Amerotke szolgálója?

- Igen - bólintott Belet. - A gazdája a fáraó parancsára távol van.

- Igen, persze - a vezér belebámult a kis tó vizébe. - Ismerem azt a kis kutyaszart - dühödten talpra ugrott és az oázis pereméhez sétált. - Mikor kell visszaérkeznie? - kiáltott hátra a válla fölött.

- Késő délután.

A vezér magához intette két emberét, és súgott valamit a fülükbe; a mondanivalóját heves gesztikulálással támasztotta alá. A két férfi elsietett. Belet lehunyta a szemeit - tudta, hová mennek. Visszatérnek Thébába az ő üres házához és ott megvárják Szhufojt és Prenhoeét. A vezér visszafordult felé.

- Kérlek - nyögte Belet. - Szhufoj nem ártott neked.

A válasz csupán egy ökölcsapás volt. Széli felsikoltott, mire a vezér megragadta a nő torkát, és addig szorította, amíg Belet könnyögni nem kezdett, hogy hagyja abba. A vezér a földre lökte a nőt, aztán kiborította a zsák tartalmát. Belet most jött csak rá, hogy milyen hatékony ez a bűnözőcsoport. A szerszámok kivétel nélkül a zárhoz valók voltak, véletlenül sem asztalos- vagy ácsmunkához. Lekuporodott és próbálta megnyugtatni a feleségét. Széli mozdulatlaná dermedt a rémülettől, a szája szélén nyálcsík csordult végig. Belet ezt letörölte, a másik kezével gyengéden simogatta a vállát. A vezér megkocogtatta a fejét.

- Hamarosan magatokra hagyunk benneteket, akkor megvizagaszthatod. Előtte azonban beszélni akarok veled kulcsokról és zárokról.

- De hát én alig készítettem egypárat - ellenkezett Belet -, amióta...

- Amióta megcsönkítettak - a derű visszaköltözött a férfi tekintetébe. - Nem a te záraidról akarok beszélni, hanem azokról, amelyeket a szép emlékü atyád készített. Most gyere, csupa fül vagyok.

- Én mondom - erősködött Prenhoe -, a tegnap éjjel látott álmom valóban rendkívüli.

Megragadta Szhufoj karját, a másik kezével elhessegetett egy füvesembert, aki egy tálkányi szkarabeuszbogárral a nyakában próbálta leszólitani őket. Prenhoe csak a törpe figyelmét igyekezett elterelni, Szhufoj ugyanis roppantul aggódott, mert egy kocsihajtó borzalmas balesetről hozott hírt a Vörös Földekről. Végül aztán megnyugodhatott, mert a gazdája épségben megérkezett a királyi palotába, noha Amerotkét rögtön elvitték a Kényelem Házába, hogy titkos megbeszélést folytathasson a fáraó-királynővel.

Szhufoj gyomra megkordult. Már nagyon várta a beígért vacsorát Belet házában. Egy kicsit meg is bánta, hogy megosztotta a meghívás tényét Prenhoéval, akinek azóta be nem állt a szája lelkesedésében. A füvesember nem hagyta magát lerázni, továbbra is ott sertepertélt körülöttük. Szhufoj felemelte a napernyőjét. A fickó erre végre meggondolta magát és elkotródott.

- Én mondom - ismételte meg Prenhoe, amikor megálltak egy mészáros standja előtt, ahol a tulajdonos egy hordozható tűzhely fölött zsíros gazellahúsdarabokat forgatott nyárson. Szhufoj szájában összefutott a nyál. Már annyira éhes volt! A tömeg ott tolongott körülöttük. Szhufoj megpillantott két núbiai íjászt a palotából, íjaik a vállukra vetve, amint a vállukkal utat törtek maguknak a forgatagon keresztül, és újra eltöprengett, vajon mit csinálhat a gazdája. Hirtelen egy hatalmas, szőrös légy telepedett az egyik húsdarabra, alaposan megcsappantva ezzel Szhufoj étvágyát.

- Jól van, Prenhoe, mondd el, mit álmodtál.

- Egy gyönyörű lánnyal szerelmeskedtem a folyóparton. Szhufoj, hogy az miket művelt az ajkaival, el sem hinnéd! A környék hirtelen elsötétedett. A Nap megfeketedett, és furcsa, vörös fények jelentek meg körülöttem.

- Gondolom, a lány elszaladt.

- Magamra maradtam. Hatalmas, vérszomjas teremtmények bukkantak elő a sötétségből. Gyíkfejűk volt és embertestük. Azt hittem, hogy az Alvilágból jöttek elő a lélekfalók. Teljesen egyedül voltam. Aztán láttam, hogy egy harci kocsi rohan felém. Te száguldottal keresztül az éjszakán...

- A földön vagy a levegőben?

- A levegőben. Nem hallottam a kerekek zaját. A lovak fakószürke színűek voltak, a szemük izzott, akár egy-egy parázsdarab, miközben az orrukából kicsapó pára tömjénszagú volt. Felkaptál és elvittél a fény házába.

- És ez a lány? - kérdezte Szhufoj kajánul. - Nem lehetne, hogy az én álmomban is megjelenjen?

Prenhoe felhorkant. Letértek a főútvonalról, a Szfinxek Útjáról, és belevesztek a keskeny mellékutcák rengetegébe.

- Végre itt vagyunk!

Szhufoj megállt egy kétszintes ház kapujánál, ami magányosan állt a piactér egyik sarkában. Vágyakozva körülnézett.

- Annak idején, mielőtt ez a szerencsétlenség ért volna engem, itt szerelmi italokat árultak. Ismertem egy lányt, a teste hajlékony volt, akár egy kígyó.

Szhufoj bekopogott az ajtón, de nem kapott választ. Ezután rácsapott egy párat a napernyőjével, a hang végighullámozott az épületen.

- Biztosan számítanak ránk? - tudakolta Prenhoe.

- Belet állja a szavát. Köszönetet akar mondani mindazért, amit érte tettem.

- Helyénvaló időpont ez a látogatásra? - kérdezte Prenhoe. -Az a nap, amikor Thot isten helyét Atum fensége veszi át a Két Igazság Medencéjében a templomban? Időnként teljesen összezavarodok. Tudom, hogy nem az a nap, amelyik Széth Hórusz elleni támadásának évfordulóját jelzi; az pedig holnap van, amikor Szekhmet, a Pusztító szemei feltárultak és járvánnyal sújtotta az emberiséget...

- Csak nem a születésnapod az? - kérdezte Szhufoj ártatlanul. Átsétált a téren és rápillantott a kőoszlopon álló napórára.

- Az időpont stimmel - jegyezte meg. - Négy órával napnyugta előtt. Belet azt mondta, ha túl sokat iszunk, alhatunk nála.

- Ez a Szfinxek Napjára emlékeztet! - jelentette ki Prenhoe keserűen. - Beletnek nem a kapuban állva kellene fogadnia bennünket, virágfüzérékkel és illatosított cukortömbbel a fejünkre?

Szhufoj nem figyelt rá. Megvakarta rendezetlen szakállát és a házat megkerülve a hátsó kertkapuhoz sétált. Útközben vetett egy pillantást az oldalsó falra erősített rézsztélére: Hóruszt ábrázolta sólyomként, amint egy aranykorongon gubbaszt. Szhufoj nem értette a dolgot. Belet és Széli mindig barátságosak voltak és kedvesek, miért nem jöttek ki az üdvözlésükre?

- Hol találkoztál Belettel? - kérdezte Prenhoe.

- Amikor először megérkezett a rinocéroszok falujába - válaszolta Szhufoj. - Jó családból származik, ugye tudod? Csakhogy az apja rákapott a testes borokra. Belet szerint ennek a roppant gazdag embernek rémálmai voltak. Egy idő után már nem borotválta a fejét és reggeltől késő estig csak ivott. Mire Belet felnőtt, a család vagyona szertefoszlott.

- Nekem is volt egy ilyen, szerencsére távoli rokonom.

Szhufoj még most sem figyelt rá. Belökte a kaput és elindult a kerti ösvényen.

- Valamit elásott a kertben - kiáltotta Prenhoe.

Szhufoj körülnézett, de a nyugtalansága csak fokozódott. Korábban járt már itt, és Belet megmutatta neki ezt a helyet, ahová zöldségeket szokott ültetni. A talaj most frissen fel volt ásva. Továbbmentek az oszlopos előcsarnok felé, majd Szhufoj belökte a hátsó ajtót.

- Belet! Széli! Aija!

Szhufoj megtorpant. Valami nagyon nem stimmelt.

- Prenhoe - suttopta. - Szagolj bele a levegőbe!

- Nem érzek semmit - felelte az írnök.

- Hát ez az. Belet azt mondta, hogy lakomát készítenek. Ha ők esetleg el is mentek, hol van Aija és az a vérszomjas kutyája?

Szhufoj bement a konyhába.

- Semmi szokatlan - mormolta.

Ellenőrizte az égetett cserépből készített tűzhelyet. A fekete faszén felhalmozva, meggyújtatlanul hevert. Láta, hogy a konyharuhák szét vannak szórva, a kenyeret és sajtot valaki mind elvitte belőlük. Előhúzta a törét. A szintén riadt Prenhoe követte a példáját. Szhufoj felrohant a felső szintre és belökte a hálószoza ajtaját. A két faragott oroszlánt mintázó fejtámlájú széles ágyon a lepedők szanaszét heverték, a padló koszos volt. Belet büszke ember volt, a padló nála mindig ragyogott. Szhufoj gyomra összeszorult, a szája kiszáradt. Prenhoe is behívta a hálószozába, és együtt átnézték a ruhásládákat.

Szhufoj kinyitotta az ajtót, hogy távozzanak, és már az ajtónyílásban járt, amikor hirtelen mozgásra lett figyelmes jobb kéz felé. Maga elé kapta a napernyőjét, éppen a gyomrán találva el a támadóját, miközben Prenhoe felsikított. A háta mögül késpengék csattanását hallotta. Odakapta a fejét, és látta, hogy Prenhoe egy emberrel küzd, akinek az arcát kendő takarja. Szhufoj újabb zajt hallott. A támadója előretartott késsel feléje lendült. A törpe félrehajolt, és a vállát a férfi hasába mélyesztette. A ház csöndje megtört. Prenhoe kiképzőtiszteket megszegyenítő szókinccsel káromkodott, az írnöki tanulmányai és a saját álomfejtéseibe vetett megrendíthetetlen hite ellenére annak idején katonai kiképzésben is részesült. Az írnök hamar rájött, hogy az ellenfele viszont nem. A férfi rendületlenül támadott, de a kést ügyetlenül forgatta. Szhufoj eközben a napernyőjét lándzsaként használva visszaszorította a támadóját a lépcső tetejéhez. A férfi nemigen tudott mit kezdeni egy törpével, aki úgy döfködött a hegyes napernyővel, akár a fáraó elit lándzsásai. A férfi pánikba esett, és tovább

hátrált, de nem vette észre, hogy már elérte a lépcső tetejét. Szhufoj előrelendült, az ismeretlen hátraugrott, megbotlott és lebucskázott a lépcsőn. Odalent nekicsapódott a szemközi falnak. Szhufoj még az emeleten is jól hallotta a roppanást, és tudta, hogy a támadója kitorste a nyakát. Elbődült, és Prenhoe segítségére sietett. A második támadót elfogta a rémület, Prenhoe felé hajította a törét, aztán sarkon fordulva a folyosó végén lévő ablak felé iramodott. A spalettákat még fel tudta tépni, aztán Prenhoe utolérte. A férfi megpróbált fellépni az ablakpárkányra, de az írrok a harci düttől vakon, lesújtott rá.

- Prenhoe, ne! - üvöltötte Szhufoj. - Élve...

Elkésett. Prenhoe két keze együttes erejével markolatig döfte a tört a férfi szabaddá vált nyakába. A támadó hörögve hátratántorodott. Lerántotta az arcáról a kendőt, mintha több levegőhöz akarna jutni, de csak vért köhögött fel. Még tett egy lépést előre, aztán a padlóra zuhant.

Szhufoj és Prenhoe egy darabig csak állt szótlánul, zihálva.

- Mondtam, hogy az álmom jelent valamit - lihegte Prenhoe a vállát a falnak vetve és a kezét a hasára tapasztva. - Gyíkarcsuk volt...

- Maradj már csöndben! - horkant fel Szhufoj.

Odalépett a hullához, ami egyre terebélyesedő vértócsában feküdt az ablak alatt. A háttára fordította és teljesen lehúzta az arcát takaró kendőt. Keskeny, durva vonású arca volt, a jobb pofacsontjánál széles sebhely éktelenkedett. Szhufoj gondosan átkutatta a testet.

- Semmi - jelentette ki. - Profi bérgyilkos.

Leszaladt a lépcsőn a másik hullához. A férfi arca mocskos volt, borotvátalan: az egyetlen ép szeme tágra nyíltan meredt előre, a másik megfeketedett heges üreg volt csupán.

- Szép kis páros! - vigyorodott el Szhufoj. Ezt a hullát is átkutatta.

- Semmi - sóhajtott fel. Prenhoe társaságában kiment a konyhába. - Jól küzdöttél - dicsérte meg az írrokot. - Most értem csak, miért nem tudta követni az ellenfelem a napernyőt. Fél szeme van.

Az írrok mostanra összeszedte magát, és leginkább az foglalkoztatta, hogy bebizonyítsa, az álmai mindig valóra válnak. Szhufoj leintette.

- Éhes vagyok és szomjas.

A konyhában találtak némi sört, kenyeret és sajtot.

- Tedd az asztalra - mondta Szhufoj. - Én addig körbenézek, hogy tényleg egyedül vagyunk-e.

Átkutatta a házat, de a két, lassan megmerevedő hullán és a hálószoza előtti folyosón a küzdelem nyomain kívül nem talált semmi szokatlant. Kiment a műhelybe, amit szintén háborítatlanul talált. Megpillantotta a szantálfa szerszámosládát, Belet legféltettebb kincsét. Szhufoj vele volt, amikor visszacipelték ide, az új házába. A törpe felhajította a fedelét.

- Üres! - motyogta.

Szhufoj a fejét vakargatva visszatért Prenhoéhoz a konyhába. Csöndben ettek, ittak.

- Nézzük, mivel is állunk szemben? - kérdezte Szhufoj leginkább önmagától. - Belet és Széli eltűnt. Valamennyi élelem és Belet szerszámai szintén eltűntek. Nem hiszem, hogy Belet visszatért volna a régi életéhez, ezt Széli biztosan nem hagyná. Nem sokkal ezelőtt találkozott valakivel a Hiénák Területén a rinocéroszok falujának közelében. Gyaníthatóan ez a valaki jött vissza érte. Beletet és Szélit elrabolták, a szerszámaikat elvitték. Ha jól sejtem, a betörés vagy rablás hamarosan be fog következni.

- Lehet, hogy csak azért jöttek, hogy elnémissák - jelentette ki Prenhoe -, aztán ellopták a szerszámaikat.

- Ebben az esetben hol vannak a holttesteik?

Szhufoj megdermedt. Letette a söröskancsóját, és Prenhoével a nyomában kirohant a kertbe. Letérdeltek a virágágyás mellett, és kezdték eltúrni a laza földet. Hamarosan rábukkantak a sírra, benne Aija vérbe fagyott holttestével, a beszakított koponyájú kutya a

hasára dobva. Prenhoe elfordult és hányni kezdett. Szhufoj remegve felállt, és csak bámulta a házat. Nem tudta kivenni a fejéből a gondolatot, hogy többé nem látja viszont élve Beletet és Szélit. Odament, megveregette Prenhoe vállát és visszavezette a házba.

- Miért? - lihegte Prenhoe. Odalépett a vizesedényhez és kiöblítette a száját.

- Kár, hogy megöltük azt a galambpárt - telepedett le egy székre Szhufoj. - Azt hiszem, ez ugyanaz a bünbánda a rinocéroszok falujából. Ide jöttek, megölték az öregasszonyt és elfogták Beletet és Szélit. Elvitték a lakatösszerszámaikat is, nyilván azért, mert be akarnak törni az Ezüst Házába vagy valamelyik másik kincstárba. A tűzhely hideg - folytatta Szhufoj. - A ház érintetlen. Gyanítom, hogy valamikor az éjjel rabolták el őket.

- De miért hagyták itt ezt a két jómadarat?

- A vezérük nyilván valahogy rájött, hogy Belet vendégeket vár. A két bérgyilkos velünk akart végezni. A kérdés csak az, hogy miért? Prenhoe némán megrázta a fejét.

- Ez azt is jelenti - folytatta Szhufoj -, hogy bármit is terveznek, az hamarosan bekövetkezik. Talán ma, esetleg éjszaka. Amint végeztek a rablással, már nem nagyon érdekli őket, hogy észreveszi-e valaki Belet és Széli eltűnését. Mi több, attól félek, hogy a barátaink lesznek felelősök a bűncselekményért - felvette a söröskancsóját és nagyot húzott belőle.

- De miért csak kettőt hagytak itt a bandából?

Szhufoj megérintette a sebhelyet az arcán és elmosolyodott.

- Mit találsz olyan mulatságosnak? - kérdezte Prenhoe.

- Azt a tényt, hogy nincs orrom - vágott vissza Szhufoj. - Gyanítom, hogy a banda tagjainak legtöbbször is a rinocéroszok közül való. Ha a támadás nem jár sikerrel, a megcsönkített hullák alapján könnyen ki lehet deríteni, hogy Belet és Széli honnan jöttek.

- Nem kellene egyszerűen kiküldeni Aszuralt vagy a katonaságot a falujukba?

Szhufoj megrázta a fejét.

- Csak időpocséklás lenne. Rájönnek, hogy néhány ottlakó hiányzik, de senki nem fogja tudni, hogy hová mentek vagy mit terveznek. Az is valószínű - folytatta Szhufoj -, hogy a banda kis létszámú, hiszen csak két embert tudtak nélkülözni. Nyilván azt hitték, hogy egy törpe és egy elpuhult írnok amúgy sem jelent veszélyt rájuk nézve.

- Hát úgy tűnik, tévedtek - kiáltotta Prenhoe.

- Igen, alaposan melléfogtak. Figyelj, Prenhoe, kerítsd elő Aszuralt, és mondd meg neki, hogy jöjjön ide az embereivel. Aijának rendes temetést kell szervezni.

- Este?

- Én egy darabig még itt maradok.

Prenhoének nem kellett kétszer mondani. Nem szívesen maradt volna tovább ebben a házban a holttestekkel, a borzalmas gyilkosságok emlékével. Szhufoj megvárta, amíg elmegy, aztán pincétől padlásig újra átkutatta a házat. Egyetlen dolgot fedezett csak fel, a hálószobában egy kis ládikót az ágy alatt. Kinyitotta, benne papiruszdarabok heverték, semmi különös: Belet Szélihez írott levelei. Az egyik megsárgult, kopottas tekercs azért felkeltette a figyelmét. A padlón széthajtotta, és gondosan áttanulmányozta. Belet apja, Lakhet írta még annak idején. Az első rész egy írnok kézírásával készült, amit nagyjából a közepétől szinte olvashatatlan macskakaparás váltott fel. Egy ima vázlatos szövege volt, egyike azoknak a hálaénekeknek, amiket az udvaroncok és hivatalnokok olyannyira kedveltek:

„Hálát mondok neked, ó Ozirisz:

A két szarv ura,

A hatalmas korona viselője.

Köszönetet mondok, amiért engem választottál.

Lakhetet, alázatos szolgádat.

Megérintett a fáraó dicsősége.

Dolgoztam a nagy építésznek.

Ajtókat terveztem az istenek számára,
És a munkámat áldásuk kíséri...”

Ozirisz magasztalása, és ezzel együtt Lakhet munkásságának ügyesen burkolt dicsőítése tovább folytatódott az ima soraiban. Szhufoj felsóhajtott, visszadobta a tekercset a ládikába, és az egészet betolta az ágy alá. Az egyik sarokban egy mesterien faragott akácfa asztalon a sakálfejű isten, Anubisz szobra állt. Szhufoj érezte, hogy a hátán végigfut a hideg. Négykézláb odakúszott, és letérdelt a szobor előtt. Lehunyta a szemeit, kitérte a két karját és néma imába kezdett. Szhufoj egész elméje, lelke azt sikította, hogy ebben a házban borzalmas dolgok történtek. Beletet és Szélit elrabolták, és nem lehet tudni, meddig hagyják életben. Kinyitotta a szemeit és hátraült a sarkára. De vajon miért? Miféle rablás van készülőben?

Az Igazság Csarnokában Anubisz mérlegre teszi az elhunyt szívét/lelkét az igazság tollpihéjével szemben

Tizenharmadik fejezet

Amerotke a háza tetején üldögélt. Hatsepszut és Szenenmut a szarkofág eltávolítását felügyelte, ezért kora délután visszatértek Thébába. A főbíró kimentette magát, kijelentve, hogy látnia kell a családját. A mitanni küldöttség még csak nemrég érkezett meg, ezért a hivatalos ügyek várhattak egy kicsit. A gondolatait amúgy is lekötötték a királyi sírkamrában látottak, azok a sokatmondó képek a falon. Szerette volna összegyűjteni az összes információt, mindent, amire rájött, és végiggondolni a különböző variációkat. Hatsepszut afeletti örömeiben, amit a szarkofágban talált, gondolkodás nélkül rábólintott, noha Szenenmut erősködött, hogy Amerotkének másnap vissza kell térnie az Anubisz-templomba.

Szhufoj a házához vezető út elején várt rá, és első pillantásra látszott, hogy valami nincs rendjén.

- Nem akarom, hogy Nofret úrnő megtudja - kezdte Szhufoj -, de Beletet és Szélit elrabolták. A szolgálójukat megölték és eltemették a házuk kertjében. Prenhoét és engem megtámadtak...

Amerotke a karjánál fogva egy tamarinduszfa árnyékába vezette az út túloldalán. Ott aztán megpróbálta rávenni, hogy szép nyugodtan mondjon el mindent, ami Belet házában történt.

- Igazad volt, hogy megváltál - jelentette ki Amerotke, miután Szhufoj végzett a beszámolóval. - Nofret úrnő mindig ideges lesz, ha arra gondol, hogy a saját házukban is megtámadhatnak bennünket. Ha rájön, hogy egy barát vagy ismerős ilyen sorsra jutott... - megveregette Szhufoj karját. - Elnézést kérek. Még mindig nem tudom, hogy mi készülődik, de akármi legyen is az, nem kell rá sokat várnunk. Beletet azért ejtették foglyul, mert szükségük van egy zárlakatosra, Szélit azért, hogy az együttműködését biztosítsák. De vajon hol? - dörgölte meg Amerotke a halántékát. - Ezer és egy helyet tudnék mondani, amelyik érdemes lehetne a rablók figyelmére: paloták a kincseskamráikkal, gazdag kereskedők raktárházai, szentélyek, pénzváltó üzletek, a végtelenségig lehetne sorolni.

- Belet és Széli veszélyben vannak? - Szhufoj kétségbeesésében lehunyta a szemét. A gazdája arca mindent elárult.

- Ezek gazfickók, nem bírák - felelte Amerotke. - A gondolataik a betörésen járnak, az emberi életnek nem sok értéke van.

- Akkor mit tehetünk? - sipította Szhufoj és talpra ugrott. - Szólok Aszuralnak és Prenhoének, hogy fésüljék át a várost.

- Kétlem, hogy bármit is találnának - ingatta a fejét Amerotke, miközben ő is felállt. - Még egyszer köszönöm, hogy megváltál. Miután hazaértünk, ne szólj egy szót sem erről.

Szhufoj közelről szemügyre vette.

- És te? - mutatott rá a törpe Amerotke horzsolásaira a karján és lábszárán. - Mi történt? Azt hallottam...

- Látod, ez a másik dolog, amiről nem beszélünk - mosolyodott el Amerotke. - Van elég gondunk. Hadd teljen el egy kis idő, amíg Nofret úrnő rájön. Most gyere. Nem szeretném, ha meglátnák, hogy itt léhaskodunk.

Nofret és a két fiú igencsak megörült az érkezésének és kérdések özönével halmozták el. Amerotke szinte rögtön visszaküldte Szhufojt a templomba, hogy tudjon meg bizonyos dolgokat, miközben ő és Nofret behúzódtak a hálószobájukba, hogy - Nofret megfogalmazása

szerint - meghittebb környezetben beszéljék meg a történeteket. Miután a vágyaikat kielégítették, a nő részletesen kikérdezte. Amerotke próbált mismásolni, de tudta, hogy Nofret hamarosan vissza fog térni a dologra. A felesége látta a sebesüléseit és bizonyára hallotta a templomi pletykákat, mindenesetre nem erőltette a dolgot. Nofret most odalent volt, és éppen a házvezetővel vitatkozott, hogy milyen gyümölcsöt hozzon a kertből. A fiúk az udvaron találtak elfoglaltságot, ahol egy ács segítségével játék harci kocsit fabrikáltak.

Amerotke, miután megfürdött és átöltözött, kiült a tetőre, és az esti fuvallatban örömet lelve nekilátott feljegyzéseket készíteni. A szilfa asztalkát szinte elborították a tintatartók és íróvesszők. Olyannyira belefeledkezett a munkába, hogy a csuklója és az ujjai megfájdultak. Ekkor letette az írószerszámot, és a bőrszákból előhúzta Szinuhe naplóját. Egy részét már olvasta, különösen az a rész keltette fel az érdeklődését, amelyikben az utazó a harmadik zuhatagtól több száz mérföldnyire délre fekvő dzsungelekben élő különböző vad törzsekről írt.

- Értem már, miért akarta ezt mindenki megszerezni - mormogta magában Amerotke.

Szinuhe született mesélő volt káprázatos ismeretanyaggal. Részletekbe menően lejegyzett mindent: a különböző törzseket és falukat milyen útvonalon lehet megközelíteni, a víz- és élelemforrásokat, a ragadozók és fosztogatók által fenyegetett helyeket, a pontos útirányokat. Amerotke sok hasonló beszámolót olvasott már és számos önjelölt utazó történeteit hallgatta végig. Ezek legtöbbször a képzelet születte volt és nem a tényeké, többek között hatalmas befagyott tavakról, amikben ragadozó halak éltek. Szinuhe beszámolója ezzel szemben hiteles volt. Mindent részletesen leírt, sokszor még vázlatos, de egyértelmű térképeket is rajzolt. Amerotke most a núbiai törpékkel foglalkozó részhez lapozott, amelyikben benne volt az öltözködésük, de mindenekelőtt a vadászati és harci szokásaik.

Amerotke újra elolvasta ezeket az oldalakat, aztán letette a naplót és visszatért az íráshoz. A fiai sikongatásának zaja ütötte meg a fülét, aztán Szhufoj mély hangú mordulásai, amint éppen egy megvadult páviánt utánzott. Azután a kicsiny ember feljött, az arcán búskomor ábrázattal. Nem élvezte a megbízatását, sokkal inkább azt derítette volna ki, hogy mi is történt valójában a gazdájával, Belettel, vagy hogy hogyan nyerhetné el annak a táncoslánynak a kegyeit.

- Nos?

Amerotke odahúzott egy széket, és öntött egy korsó sört a szolgájának.

- A szerelmes verseim nem arattak sikert, gazdám - jelentette ki Szhufoj bánatosan. - Ezt hallgasd meg - letette a korsót és széttárta a karjait.

„A vadlibák hangja hív engem!

Hív, csak egyre hív,

De fogva tart a szerelmed hálója...”

- Nagyon jó - szakította félbe Amerotke. - De legyen ennyi elég.

- Nem találtam meg Prenhoét - suttogta Szhufoj -, sem Aszuralt. Gazdám, mi történhetett Belettel? Ezek a tolvajok miért vitték magukkal a szerszámait?

- Nem tudom - rázta meg a fejét Amerotke. - Szhufoj, azt mindannyian sejtjük, hogy valamilyen betörés van készülöben. Aszuralt riasztották, ugye? Jelen pillanatban semmi mást nem tehetek.

- Már nem is érdekellek - jelentette ki Szhufoj nagy sértődötten. - Azt sem áruod el, hogy mi történt veled - a szemei felcsillantak az izgalomtól. - Hallottam a híreket. Ha Nofret úrnő megtudná...

- Ha Nofret úrnő megtudja - szakította félbe Amerotke -, akkor nem csak a vadlibákkal gyűlik meg a bajod. Majd később elmondok mindent.

- Veszélyben voltál, ugye? - kérdezősködött kitartóan Szhufoj. - Prenhoe álmodott múlt

éjszaka. Lent volt a Nílusnál egy gyönyörű nővel...

- Ugyanazzal a nővel, mint a korábbi álmaiban? - kérdezte Amerotke.

Szhufoj dühösen dobbantott.

- Mit találtál Anubisz templomában? - folytatta a bíró.

Szhufoj lemondóan sóhajtott egyet, mire Amerotke megfogta a csuklóját.

- Szhufoj, mire jöttél rá?

- Óvatosan kikérdeztem az embereket, különösen azt a papot, akit Nemrath váltott fel a nappali szolgálat után. Szerinte lehetséges, bár nem valószínű, hogy valaki besurrant a kápolnába.

- És?

- Ugyanez érvényes arra, hogy Véní esetleg elbújt egy sötét szegletben. Túlon túl csöndben kellett volna lennie. Ha Nemrath meglátja, egy idegent törrel a kezében, nyilván riadóztatta volna az őrséget.

Amerotke eleresztette a csuklóját.

- Való igaz, én is így gondolom. Tehát Wanef hazudott.

- Láttam őt és a két másikat a templomban - mondta Szhufoj. - Hunro és Menszu ugyanolyan volt, mint máskor, de a nő úgy nézett ki, mint egy macska, amelyik egeret fogott. Felőled is kérdezősködött. Azt mondta, hogy miközben visszafelé jöttek Thébába, elhaladtak egy harci kocsi maradványai mellett, és egy felgyújtott bozótosról is beszélt.

- Ne foglalkozz vele - meghallották, hogy Nofret jön felfelé a lépcsőn, ezért Amerotke gyorsan Szhufoj ajkaihoz érintette az ujjait.

- Újabb titkok?

Nofret megállt és némileg kihívóan a férjére nézett.

- Csak eszembe jutott az üzenet, amit neked küldtem.

- Miféle üzenet? - érdeklődött Amerotke.

- A ládáról meg a kulcsról.

- Én megpróbáltam elmondani neki - szólalt meg Szhufoj. - De Théba főbírája szokás szerint túlzottan elfoglalt volt ahhoz, hogy meghallgasson.

- Akkor mondd el újra.

- A gyilkosság Anubisz templomában - Nofret közelebb lépett és helyet foglalt Szhufoj mellett. - Azt mondtad, hogy az ajtó zárva volt, a kulcs pedig a helyén, Nemrath övére akasztva, ugye?

Amerotke bólintott.

- Nos, fogtam egy kulcsot a földszintről - Nofret a nyakában hordott kék szalaggal játszadozott. - Valamelyik nap bementem a hálókamránkba. Azt hiszem, tudod, hol van - mosolyodott el. - Biztosra vettem, hogy a jó kulcsot viszem, mármint a ruhásládaéhoz. Számtalanszor használtam már ezt a kulcsot. Csakhogy ezúttal mégis rossz kulcsot hoztam. Ideges lettem. Újra le kellett mennem, hogy megkeressem a megfelelőt.

Amerotke megrázta a fejét.

- Ne haragudj, nem értem.

- Én igen. Én igen - lelkesedett Szhufoj.

- Honnan tudjuk - folytatta Nofret -, hogy az a kulcs, amelyik Nemradi övéről lógott, valóban az ajtó kulcsa volt?

- Mert az a kulcs különleges kiképzésű. Ha bárki megpróbálná leutánozni, nos, nem sikerülne neki. Egyből gyanút keltene.

- Nem, nem - Nofret szinte magánkívül volt az izgalomtól. - Egy kulcson mi a legfontosabb, bíró uram? Nem a nyele, nem a markolata, hanem a tollai: ehhez kell a lakatosmester igazi tehetsége. Egy kulcsnak illenie kell a zárba, hogy elforduljon, ugye?

Amerotke nyelt egyet.

- Mi van - követte a saját gondolatmenetét Nofret -, ha valaki bejutott a kápolnába, megölte

Nemrathot, elvette a szent ametisztet, aztán a kulcsnak egy másolatát akasztotta az övére, végül pedig, szépen bezárva maga mögött az ajtót, eltűnt?

- Lehetséges - bólintott Amerotke. - Ekkor viszont Nemrath nemcsak áldozat, hanem bűnrészes is egyben. Ő kellett, hogy kinyissa az ajtót a saját gyilkosának.

- Így van, gazdám, így van! - kiáltott fel Szhufoj. - Emlékezz csak, mit mondott a Krokodilember Nemrathról: hájas és kéjsóvár! Hogy mennyire szerette a friss húst.

- Ita? - jelentette ki Amerotke a fejét rázva. - Az orvos szerint Nemrathon nem volt jele, hogy a halála előtt szexuális tevékenységet folytatott volna.

- Honnan tudod, hogy az a lány hagyta akár csak megérinteni is magát?

- Igaz, igaz - Amerotkén is kezdett elhatalmasodni a lelkesedés. -De a kulcsutánszat?

- Az a legkönnyebb - jelentette ki Szhufoj, és rámutatott egy kulcsra az asztal melletti ládában. - Ha lemész egy rézműveshez vagy lakatoshoz, és mutatsz neki egy rajzot...

- Hát persze! - Amerotke felállt, magához húzta Nofretet, és szájon csókolta. - Ha Thébának bármikor új bíróra lesz szüksége...

- Nem, köszönöm - a nő felnézett, de a szemeiben nyoma sem volt derűnek. - Nem szeretnék egy harci kocsiban utazni a végtelen sivatagban. Ugye megtudom az igazságot, bíró uram?

- Igen, természetesen megtudod - Amerotke leült és meghúzta a saruja szíját. - Remélem, én is.

- Most elmész?

- Igen. Hála neked, most már tudom, hogyan ölték meg Nemrathot és lopták el az Anubisz Dicsőségét. Sürget az idő. A mitannik szentesítik a békeszerződést és eltűnnek. Gyanítom, hogy az ametiszt is velük utazik. Szhufoj, te elkísérsz. Van elég őr a templomban, semmi szükség, hogy Aszuralt megzavarjuk.

Amerotke egy percet sem akart késlekedni. Biztosította Nofretet, hogy még aznap éjjel visszaér. Megcsókolta a fiúkat és a lelkükre kötötte, hogy jól viselkedjenek, aztán Szhufoj társaságában nekivágott a Thébába vezető útnak.

A városkaput mostanra már bezárták, de az éjjeliőr egy oldalsó kapun beengedte őket. Hamarosan elérkeztek Anubisz templomához. A templomkertek üresek voltak. Amerotke a státusát is latba vetve követelte, hogy találkozhasson a főpappal. Amikor ez megtörtént, kérte, hogy hadd kérdezhesse ki Khétit és Itat abban a kápolnában, ahol a szent ametisztet tartották.

- Van valami hír felőle? - érdeklődött a főpap. A szemei szinte ragyogtak az izgalomtól.

- Tudom, hogyan lopták el - ismerte be Amerotke. - A holléte azonban már más kérdés. A, az őrség kapitánya, Tetiki is csatlakozhatna hozzánk.

Egy kispap elkísérte Amerotkét a kápolnáig. A helyiséget azóta nem söpörték fel és nem szedték rendbe. A pap elmagyarázta, hogy csak akkor szentelik fel újra, ha előkerül a szent ametiszt. Méceszt gyújtott és magára hagyta a bírót. Amerotke újra megvizsgálta a medencét és az árnyékos sarkokat. Rájött, hogy Véni aligha rejtőzhetett ott el észrevétlenül. Lépteket hallott kintről a folyosóról. Ő és Szhufoj még korábban három széket elrendezett a helyiség közepén. Amerotke a papi széken foglalt helyet, Szhufoj mellette állt. Khéti, Ita és Tetiki zavartnak tűntek, ahogy a kispap betessékelte őket. Amerotke rápillantott az őrség tagjaira, és utasította őket, hogy zárják be az ajtót és álljanak őrt.

- Mi ez az egész? - tiltakozott Tetiki. - A saját embereim hoznak ide, mint valami bűnözőt!

- Még nem tudom, hogy ártatlan vagy-e, vagy bűnös - bólintott Amerotke. Rámutatott Khétire és Itára. -Ti ketten azok vagytok!

- Nem igaz! - kiáltotta Khéti.

Ita összegörnyedve ült, kezeit az ölében pihentette.

- Elegem van ezekből a vádaskodásokból - siránkozott a pap. -Csak azért, mert odakint voltam az ajtó előtt, még nem jelenti azt, hogy bűnös vagyok.

- Gondoltam, hogy ezt mondod - felelte Amerotke. - Tökéletes védekezés. Közel voltál a

büntett elkövetésének helyéhez, de nincs közvetlen bizonyíték, ami összekapcsolna a szentséggyalázzással. A helyzet a valóságban épp az ellenkezője. Tehát, feltéve, hogy csöndben maradsz és adod az ártatlant, szép lassan a kutya sem foglalkozik veled.

- Hol a bizonyíték? - szólalt meg Ita.

- Csak sorjában: ki volt Vényi?

- Nem tudom - rázta meg a fejét Khéti. - Követ volt, nem? Az elszabadult szent kutyák ölték meg.

- Megkeresett téged - folytatta Amerotke könyörtelenül. - Vényi egész vagyont ajánlott neked, hogy lopd el az Anubisz Dicsőségét.

- Vagyont? - tiltakozott Khéti. - Honnan szerzett volna Vényi annyi pénzt?

- A mitanniktól: mindent megadtak volna az Anubisz Dicsőségéért, és hogy borsot törhessenek az isteni Hatsepszut orra alá. Vényi egyiptomi követ volt, ugyanakkor kém és áruló is. Egy tervvel állt eléd, nem igaz? Lássátok világosan: tudok a kulcsról!

Khéti elsápadt, Ita nyelt egyet és idegesen másfele nézett.

- Összedugtátok a fejeteket. Annyit kellett csak tenned, hogy ellopod az Anubisz Dicsőségét. Még csak árulnod sem kellett volna, egyszerűen odaadod Vényinek és bezsebeled a busás jutalmadat. Ezután vártatok volna két vagy három hónapot, amíg elül a vihar. Nem Khéti lett volna az első pap, aki elhagyja a templomot és máshová költözik.

- Megfeledkezel Nemrathról, nem?

- Nem, nem feledkezem meg Nemrathról. Láttam, amint a hulláját előkészítik a szertartásra. A kája vajon eljutott már a Távoli Láthatáron túlra? Vagy itt maradt, hogy tanúja legyen az igazságszolgáltatásnak? Khéti, nézz körül a teremben, hogyan táncolnak az árnyékok.

Amerotke megragadta a pap vállát és körbefordította.

- Látod Anubisz szobrát? Egy nap, talán hamarabb, mint gondolnád, te is keresztülmész az alvilág csarnokain. Megállsz az istenek előtt, és számot adsz bűneidről.

Khéti kiszabadította magát.

- Miféle bűneimről? - kiáltotta. - Milyen bizonyítékaid vannak?

- Khéti, tudod milyen büntetés jár gyilkosságért, szentséggyalázzásért és lopásért? - figyelmeztette Amerotke. - Mindketten a szíнем elé fogtok járulni a Két Igazság Csarnokában. Halálra ítélek benneteket és kivetlek a Vörös Földekre. A fáraó katonái megkínóznak majd. A kis Itával talán el is szórakoznak egy darabig. Végtére is, amint kihirdetem az ítéletet, többé már nem emberek vagytok, hanem a fáraó tulajdonai. A katonák nem fognak túl finoman bánni veletek, mielőtt mély gödröket ásnak a homokban, és élve eltemetnek.

Ita arcán verejték ütközött ki. *Te vagy a puhább*, gondolta Amerotke, *sosem hitted, hogy valaha is rájönnek és megbüntetnek*. Eszébe jutott Nemrath holtteste, a förtelmes büntett, és megacélozta magát.

- Jó mélyre eltemetnek és sziklákat halmaznak a sír fölé. Megpróbáljátok majd kiásni magatokat, de mozogni is alig tudtok. A homok belemegy a szemetekbe, szátokba, orrotokba. Szenvedtek a perzselő forróságtól és az éjszaka dermesztő hidegétől. Talán sikerült kiszabadulnotok, de teljesen legyengültök - rápillantott a papnőre. - Voltál már a Vörös Földeken, Ita? Én igen. Az oroszlánok újabban éhesek, mert a mitannik lemészárolták az összes vadat. Az állatok megérik a félelmeteket. Talán odajönnek és megpróbálnak kiásni.

Tartott egy kis szünetet. Ita a karjait dörzsölgette, mintha máris dermesztő hideg lenne.

- Láttátok már, hogy milyen az, amikor egy oroszlánfalka kiás egy varacskos disznót? Napokig várnak a lyuknál.

- Elég legyen - kiáltott fel Khéti és talpra ugrott. - Nincs jogod...

- Minden jogom megvan - válaszolta Amerotke. - Mondd csak, Khéti, hová mész?

Rápillantott az őrség kapitányára. Tetiki szobormereven ült és láthatóan félt, de Amerotke

érezte, hogy ártatlan.

- Khéti, ülj le! Tetiki - mormolta -, te kint várakozhatsz. De ne menj messzire. Ha Khéti vagy Ita az engedélyem nélkül kilép - nyújtotta ki Amerotke az ujjait, megvillantva a hivatali gyűrűjét -, haladéktalanul végezzétek ki.

Tetiki feltápászkodott

- Mielőtt elmész - szólalt meg Amerotke -, egy dolgot árulj el. Aznap éjszaka, amikor Nemrathot megölték és a szent ametiszt eltűnt, szolgálatban voltál?

- Igen, bíró uram.

- Körbejártad a csarnokokat és a folyosókat? Khéti egy percre sem hagyta el az őrhelyét?

- Nem!

- Ita hozott neki frissítőt?

- Láttam, amikor jött és amikor elment.

- Amikor láttad visszatérni a konyhába, azt mondtad, hogy egy korsó volt nála?

- Igen, így van! - jelentette ki az őrség kapitánya. Amerotke elmosolyodott.

- Gondolkozzunk együtt. Nem kellett volna Khétinél hagynia a korsót?

Tetiki bólintott

- Jut eszembe - tette hozzá Amerotke -, említetted, hogy Anubisz istent látták járkálni a templomban. Te hiszel ebben?

A katona halványan elmosolyodott és megrázta a fejét.

- Talán egy pap volt - válaszolt -, aki az egyik szent maszkot viselte. Néha előfordul.

- Ki látta az alakot?

- Néhány ór.

- Kérdezd ki őket újra - parancsolta Amerotke. - Pontos leírást akarok arról, hogyan nézett ki valójában, különös tekintettel a kezére.

Tetiki bólintott.

Amerotke megvárta, amíg az őrség kapitánya behúzza maga mögött az ajtót, aztán visszafordult a két vádlotthoz.

- Bebizonyítom - folytatta színtelen hangon -, hogy mindketten gyilkosok vagytok. Ita, kis cukorfalat. Édes és ártatlan, az ágyban viszont tüzes vadmacska, nem igaz?

- Papnő vagyok. Nincs jogod sértegetni.

- Felőlem a fáraó lánya is lehetsz, az sem érdekel - felelte Amerotke. - Attól még gyilkos vagy. Hadd találjam ki, mi történt: Véni kém volt, de áruló. Parancsot kapott, hogy lopja el az Anubisz Dicsőségét. Egyiptom bármelyik ellensége busásan megfizette volna, ha a kezében tarthatja a szent ametisztet, ezzel ásva alá a fáraó tekintélyét. Véni hozott neked egy kést, olyat, amit nem lehet lenyomozni, és előállt egy ördögi tervvel. Nemrath hírhedten kéjszívű volt. Mindig is vágyakozott utánad, Ita, nem igaz? Gondolom, csábosan pislogtál és közölted, hogy a te szíved Khétié. Csak az istenek tudják, milyen szövevényes tervet eszeltetek ki. Nemrath étvágyát feltűzelte, Khéti azonban akadályt jelentett. Végül aztán Nemrath állt elő a megoldással.

Amerotke szünetet tartott. Csak remélni tudta, hogy sikerül megtörnie ennek a két elszánt gyilkosnak az ellenállását.

- Théba templomaiban nem szokatlan dolog, hogy a papok megosztják egymással egy szolgálólány bájait. Végül Khéti sem bizonyult különbnek, azt leszámítva, hogy megmondta Nemrathnak, hogy tartsa titokban ezt a kis hármast - Amerotke megütögte a térdét. - Igen, így volt. Khéti nem akarta, hogy bárki is tudomást szerezzen arról, hogy Nemrath is megmártózik Ita gyönyöreiben. Azt sem szerette volna, ha Nemrath elhenceg a legújabb hódításával. Mondd Khéti, Nemrath fizetett neked? Előbb még beszélnem kell a főpappal, de az isten szolgálói nem az Ezüst Házában tartják a vagyonukat és értékesebb ingóságukat? A kincstár írnokai nem rögzítik pontosan, hogy ezekből mennyit vesznek fel? - Amerotke ismét szünetet tartott. - Még ellenőriznem kell ezeket a feljegyzéseket. Hibáztam, már korábban

meg kellett volna ezt tennem. Mindegy, hamarosan bebizonyítom, hogy Nemrath egy nagyobb összeget felvett a személyes vagyonából. Senki nem fogja tudni, hogy mi lett vele, de majd én rájövök. Talán egy kereskedőnél vagy bankárnál van Thébában, Khéti vagy Ita neve alatt.

A két megvádolt izgatottá vált, mocoogni kezdtek.

- Jó - suttogetta Amerotke. - Azt hiszem, csak haladunk előre! Khéti és Ita megkapta a pénzt, Nemradi most már élvezheti Ita bájait, de hogyan és hol? Khéti ezért zseniális ötlettel áll elő. Nemram a virrasztópap Anubisz szentélye előtt. Khéti az őr odakint. Leszáll az éjszaka, Ita megjelenik, színleg frissítőt hoz Khétinek. Ő természetesen bekopog az ajtón, persze akkor teszi, amikor sem Tetiki, sem valamelyik másik őr nincs a közelben - ez az előre megbeszélte jel. Nemrath magánkívül van a vágytól. Szinte hinni sem akar a szerencséjében. Itával hálhat. Ha az egész éjszakát vele töltheti, ki törődik a gyalázattal vagy a szentségkáromlással? Lábujjhegyen az ajtóhoz oson és kinyitja. A kezdetleges hidat a helyére illesztik, Ita pedig besurran. A hidat kihúzzák, ezután Nemrath kulcsra zárja az ajtót. Amit Nemram nem tud, az az, hogy Itánál ott van Vényi tőre. A papnőnek nem áll szándékában a kövér pap kedvére tenni.

Ita arca verejtékben fürdött, egyfolytában a nyakát törölgette. Khéti gyilkos pillantásokat lövellt a bíró felé.

- Kérlek - figyelmeztette Amerotke -, ne csinálj semmi ostobaságot, különben itt helyben meghalsz.

- Nem hiszem, hogy fog - szólalt meg Szhufoj.

Miközben ott állt, a figyelme megoszlott a gazdája briliáns érvelése és Ita lágy, angyalszerű vonásainak csodálata között. Most viszont előhúzta a törét.

- A gazdám biztonságban van ugye, Khéti?

- Még mindig a bizonyítékokra várok! - morogta a pap.

- Türelem, apránként oda is eljutunk - vágott vissza Amerotke. - Rengeteg bizonyítékunk van - ez természetesen nem volt igaz, de hihetőnek hangzott. - Látjátok, Nemrath mégis beszélt valakinek a ti kis afférotokról.

- Nem lett volna szabad! Megígérte...! - Ita lehunyta a szemeit.

- Te ostoba ribanc! - sziszegte Khéti.

- Ahogy mondtam - folytatta Amerotke -, Nemrath itt volt bent Itával, a vágytól félőrülten. A párnákból elkészíti a szerelmi fészket. Ita odalép hozzá és lesújt, belemélyesztve a tört Nemrath szívébe, egyetlen gyilkos csapással. Nemrathnak néhány szívdobbanásnyi ideje van csak hátra. Ita ezután leveszi az Anubisz Dicsőségét a helyéről, visszamegy és kopog az ajtón, jelezve, hogy minden rendben.

- De a kulcs? - kérdezte Khéti. - A híd érintetlen volt.

- Persze vannak még fel nem derített részletek: most elég legyen annyi, hogy Ita a medencében lévő oszlop segítségével kinyitja az ajtót és elhagyja a kápolnát. Khéti, nálad van egy saját készítésű híd, egy egyszerű fapalló. Senki nem jár arra, így belépsz a helyiségbe, kezdedben a kulcsnak a másolatával, amely megszólalásig hasonlít az eredetire. Ezt ráakasztod Nemrath övére, átkelsz a fapallón, behúzod és kulcsra zárod az ajtót. A kulcsot a ruhádba rejtéd, ami pedig a fapallót illeti? Nos, jó pár ablak és ajtó van a folyosón, gyorsan megszabadulsz tőle. Eközben Ita őrködik. Nálad van a kulcs, Itánál a szent ametiszt. A korsóban, amit hozott, csak nagyon kevés bor vagy sör van, ezt beletöltöd a kupádba, az ametiszt pedig a korsóba kerül. Ita kiviszi a konyhába, te pedig folytatod a virrasztást - Amerotke az ajtóra mutatott. - Most következik az egész büntény utolsó, egyben legveszélyesebb része. Másnap reggel a kápolna ajtaját betörik. Teljes a felfordulás, Nemrath halott, az Anubisz Dicsősége eltűnt. Ki foglalkozik a kulccsal? Különösen, hogy ott van, ahol lennie kell, Nemrath övé. A zűrzavarban senkinek nem tűnik fel a kulcs, hiszen a zárat amúgy is feltörték. Khéti egy alkalmas pillanatban visszacseréli a másolt kulcsot az eredetivel, és kész a tökéletes rejtély.

- De hát én voltam az őr - hebegte Khéti. - Sejtettem volna, hogy engem gyanúsítanak először.

- Tényleg? - kérdezte Amerotke. - Ez volt az alibid. Hogyan is juthattál volna be, aztán meg ki? Tetiki nem vett észre semmi szokatlant. Mi alapján lehetett volna téged vádolni? Az ametiszt nem nálad volt, még ha te loptad is el, hogyan adhattad volna el bárkinek is? Kétségtelen, a gyanú árnyéka rád vetül, de ahogy te is mondogatod, hol a bizonyíték? Most persze fordult a kocka. Emberölésért bíróság elé fogtok állni. Szhufoj segítségével fel fogom kutatni az összes bizonyítékot. Végül az ítéletem az lesz, hogy Khéti és Ita vétkes szentséggyalázás, gyilkosság és lopás bűnében - Amerotke felállt és végigmérte őket. - Adok nektek egy kevés időt, hogy beszélhessetek.

- Miről beszélhetnénk? - húzta el a száját Ita. - Bűnösnek találtál bennünket, meg fogunk halni.

- Á! - mosolyodott el Amerotke, és visszaült a helyére. - Roppant szerencsések vagytok. Tudjátok, az isteni fáraó vissza akarja kapni az Anubisz Dicsőségét. Nemrath bizonyos fokig magának kereste a bajt. Ha beismertek mindent és segítetek nekem visszajuttatni az ametisztet az Anubisz-templomba, akkor a következők fognak történni. Mindketten elhagyhatjátok Thébát annyi ruhával, amennyi rajtatok van. Egy fegyver lehet nálatok, egy zsákban étel és ital. Hogy hová mentek és mit csináltok, csak rátok tartozik azzal a feltétellel, hogy soha többé nem tértek vissza Thébába. Egész életetekre számúzóttok lesztek, hasonlóképpen nem tehetitek be a lábatokat Alsó- és Felső-Egyiptom egyetlen templomába sem! - Amerotke közelebb hajolt. - Gondolkozzatok el rajta. Jobb, mint belefulladni a Vörös Földek homokjába.

Felállt és intett Szhufojnak, hogy kövesse. Elhagyták a kápolnát. Tetiki és az őrök odakint várakoztak a folyosón. Amerotke a kapitány kivételével dolgukra bocsátotta az embereket. Ezután végignézett a folyosón, és megpillantotta az ablakot magasan a falon, apró résekkel és zugokkal - ideális hely volt egy palló elrejtésére.

Tetiki még mindig láthatóan ideges volt.

- Ártatlan vagyok, bíró uram.

Amerotke megveregette a vállát.

- Persze hogy az vagy, de azok ketten nem.

A férfi szemei elkerekedtek döbbenetében.

- Bűnösök, Amerotke uram?

- Amennyire Széth isten az gyilkosság bűnében. Később mindent elmondok.

- És a szent ametiszt?

- A saját érdekükben remélem, hogy visszahozzák. Most figyelj - mondta, és megfogta a katona könyökét. - Ezek a pletykák a templomban sétálgató Anubiszról...

- Én sosem láttam - felelte a kapitány. - Akkor ki látta?

Tetiki odahívta az egyik ört, egy alacsony, kerek képű újoncot.

- Mondd el Amerotke uraságnak, amit láttál.

- Nem láttam én semmit - hebegte a férfi. - Bizonyára álom volt vagy érzéki csalódás.

Gyorsan hátranézett a folyosó végében ácsorgó társaira. Amerotke rámosolygott.

- Tetiki kapitány, ez a katona jutalmat érdemel az éles szeméért és az éberségéért. Láttál valamit, ugye? - erősködött. - Most pedig csak azért akarod elhallgatni, mert a társaid cukkolnak veled? Biztos vagyok benne, ha körbejárnám a templomot, valamelyik szolgáló vagy őr ugyanúgy látta volna Anubiszt sétálni.

Az újonc idegesen Tetikire pillantott.

- Mondd el az igazságot.

Amerotke megfordult és belesett a félig nyitott ajtón. Khéti és Ita egymáshoz közel, összedugott fejjel ültek.

- Két éjszakával azelőtt, hogy a táncoslányt megölték volna - kezdte a férfi lassan -,

szolgálatban voltam, pontosabban a Gyöngykapu és a kertek közötti szakaszon őrzételem. Egyszer zajt hallottam és odakaptam a fejem. Néhány másodperc volt csupán, egy alakot láttam, aki szakasztott úgy nézett ki, mint Anubisz istenség. Akárki volt is, feketearany maszkot viselt a fején, katonai sarukat és fekete bőrszoknyát. A vállaira köpenyt terített.

- Férfi volt vagy nő?

- Nem tudom. Talán inkább nő volt, olyan elegáns fajta - megrázta a fejét. - Tényleg nem tudom.

- Most jól figyelj - hajolt közelebb Amerotke. - Azt akarom, hogy pontosan felidézz mindent, amit az az alak magánál hordott. Volt a kezében valami?

Az újonc lehunyta a szemeit.

- Igen, mint egy rövid lándzsa, de ez nem biztos.

- Köszönöm.

Amerotke elbocsátotta őt és Tetikit, aztán visszasétált a kápolnába.

- Nos? - tette fel a kérdést, miközben elfoglalta a helyét.

- Hajlandó vagy megesküdni? - kérdezte Khéti.

- Igen, de szükségem van az Anubisz Dicsőségére és a vallomásokra.

Khéti odabólintott Itának.

- Össze kell szednem valamit - mondta a papnő.

Amerotke hagyta, hadd menjen, és megvárta, amíg visszatér. Egy aprócska, földdel és sárral borított zacskó volt a kezében.

- Elástátok a kertben? - tudakolta Amerotke.

Ita bólintott, kioldotta a zsák megkötőjét és előhúzott belőle egy gyönyörű, tojás formájú ametisztet. Szhufoj elfütyentette magát. Amerotke az egyik fáklya felé fordulva, és jobbra-balra forgatva szemügyre vette. Rögtön látta, hogy az ametiszt belsejében a porszemcsék egy sakál vagy kutyafejet formáztak. Gondosan megvizsgálta az ametisztet, de nem talált rajta sérülést. Amerotke letette a széke mellé.

- És a vallomások?

- Boldogok voltunk ott - kezdte Khéti. - Én viszonylag szép pénzt megkerestem a temetési díjakból. Találkoztam Itával. Nemrath mindig szekálta - megdörzsölte a szemeit, elcsigázottnak tűnt. - Egyhangúan teltek a napok, egészen a közelmúltig.

- Mikor volt ez?

- Néhány nappal ezelőtt. Tíz, talán tizennégy, nem sokkal azután, hogy a mitannik megérkeztek. Éppen a szobámban voltam, amikor megjelent az az alak. Nem tudom, ki volt. Egyszer Véninek hívta magát, máskor Menszunak...

- Menszu! - vont a szemöldökét Amerotke. - De hát ő az egyik mitanni követ.

- Tudom, tudom. Még abban sem vagyok biztos, hogy a látogatóm férfi volt vagy nő. A hangja néha tompa volt, néha tiszta, egyszer magas, máskor mély.

Khéti megvakarta a szemöldökét.

- Egyszer tényleg azt hittem, hogy Vényi az, de aztán megölték, és valaki más jött. Ez az alak mindenről tudott, el is töprengtem, hogy mégiscsak Vényi lehetett az. Mindegy, az első titokzatos látogatóm azt állította, hogy minden képzeletet felülmúlóan gazdag lehetek, ha ellopom az Anubisz Dicsőségét. Természetesen azt válaszoltam, hogy ostobaság, senki nem képes rá. Hatalmas összeget említett, annyi ezüstöt és aranyat - csóválta meg a fejét Khéti -, amennyiről még nem is hallottam. Azt feleltem, hogy meg kell beszélnem Itával. A látogatóm ennek nem örült, de aztán beleegyezett. Egy másik látogatás alkalmával közöltem az ismeretlennel, hogy megteszem, de be kell vonnunk Tetikit és Nemrathot az összeesküvésbe. Azt felelte, hogy ne örüljek meg.

- Előálltam egy tervvel - szólalt meg Ita dacosan. - Mondd csak, ugye a szavadat adtad, bíró uram? - egy pillanatra megtorpant. - Nemrath mindig is egy kéjszívű disznó volt. Állandóan trágárságokat sugdosott a fülembe, de Khétitől tartott. Azt mondtam neki, hogy

Khétinek nem lenne kifogása ellene, tulajdonképpen neki is tetszik az ötlet, hogy megosztózik rajtam. A vén hájas bevette. Az Anubisz Dicsőségét egyszer sem említettük neki. Nemrath fizetett, a többi úgy volt, ahogy mondtad.

- Az őrség nem riasztott vissza?

- Tetiki olyan, mint bármelyik katona, el nem térne a megszokott rendtől. Aznap éjjel, amikor elloptuk az ametisztet, minden a terv szerint folyt. Egyetlen dolog rémisztett meg, ez a jelenés, a pletykák, hogy Anubiszt látták sétálni a templom folyosóin.

- Hittél ebben? - kérdezte Amerotke.

- Nem hiszek a folyosókon sétáló istenekben - mosolyodott el a lány fanyarul. - Én nem hiszek semmiben, Amerotke uram. Amikor egy templomban szolgálsz papokkal körülvéve...

- a hangja elhalt. - Megöltem Nemrathot. Megérdemelte a halált, folyton zaklatott. Aztán elvettem az ametisztet.

- Miért nem adtátok tovább nyomban?

- A látogatónk visszatért - felelte Khéti. - Ő mondta, hogy egy darabig legyen nálunk, aztán majd érte jön. Nem sokkal később megint látogatót kaptunk. Vénit ekkor már megölték, én pedig teljesen összezavarodtam. Gyanítottam, hogy az ékszer a mitannikhoz fog kerülni, és azért kellett, hogy nálunk legyen, hátha valami balul sült el.

- Tehát a látogató nem lehetett Vényi?

- Lehetett az bárki. Férfi, nő, nem tudom.

- Ez minden, amit el tudtok mondani?

- Bíró uram?

Amerotke Itára pillantott.

- Úgy kell majd elhagynunk Thébát, mint valami bűnözőknek, egy szál köpenyben és saruban?

- Miért, nem azok vagytok? - horkant fel Szhufoj.

- Megmarad az életetek, az egészségetek, a szabadságotokról nem is beszélve.

- Legalább egy kis ezüstöt magunkkal vihetünk? - tárta szét a karját Ita. - Bíró uram, van még valami, esetleg érdekel. A táncoslányról van szó, a heszetről, akit a kert pavilonban gyilkoltak meg.

- Egy kevés ezüstöt magatokkal vihetek - válaszolta Amerotke.

- Valamennyire ismertem. Aznap délután, amikor meghalt, azt mondta, hogy a mitanni - és ebben biztos vagyok, hogy így nevezte -, felkérte, hogy táncoljon neki.

- A mitanni?

- Bíró uram, ennyit mondott...

Amerotke felvette a szent ametisztet és a tenyerében méregette.

- Holnap délben ne legyetek Thébában. Hogy mit visztek magatokkal, a ti dolgotok. Ha valaha is visszatértek, ki fognak végezni. Most menjetek!

Szinte kimenekültek a kápolnából. Szhufoj odament és becsukta mögöttük az ajtót.

- Lecsaptál rájuk, akár sólyom az üregi nyúlra.

- Nem, nem hiszem - Amerotke rápillantott az ametisztre. - De jól figyelj, Szhufoj, holnap reggel csapdát állítok a gyilkosnak. Több bizonyítékom akkor sem lesz, mint az előbb Ita és Khéti esetében. Csak remélni tudom, hogy Maat megsegít!

Anubisz Hórusz, Ozirisz, ízisz és Nephthisz jelenlétében hirdette ki az ítéletét

Tizennegyedik fejezet

Toreb, a mitannik követének, Hunrónak a szolgája aggódott. Nem sokkal korábban Amerotkét, a fáraó főbíróját látta belépni a templomba. Mint minden szolgáló, aki kémként tevékenykedik, Toreb is mihamarabb informálni szeretne volna a gazdáját. Toreb titokban figyelte, amint Amerotkét egy pap elkíséri ahhoz a kápolnához, amelyikből a szent ametisztet ellopták. Próbált fülelni, megtudni, hogy mi történt, de ezúttal nem lehetett lefizetni az öröket. Gyanakvó pillantások és keresetlen szavak kíséretében elzavarták. Ennek ellenére Toreb elégedett volt.

- A gazdám biztos kifejezi majd a hálóját- motyogta.

Hunro uraság nem kedvelte Wanef úrnőt és inkább maga gyűjtötte be az információkat. Ő és Menszu szoros kapcsolatban álltak, gyakran összedugták a fejüket. A gazdája időnként felfedte valódi érzéseit.

- Nem szeretek itt lenni - panaszkodott egyszer Hunro egy boroskupát szorongatva a kezében. - Inkább hólyagosodjon fel az ajkam és álljon bele a köszvény a térdembe, semhogy megcsókoljam annak a kőművesnek a szajháját!

Toreb felsóhajtott és nekivágott az üres folyosónak: ez a világ rendje! A hatalmas mitanni klánvezérek háborút akartak, Tusratta király azonban a béke pártján állt. Most már nem volt visszaút. A mitanni küldöttség egyértelmű utasítással tért vissza Thébába: a békét meg kell kötni. Nem érkezett meg talán Benia szarkofágja a templomba, készen, hogy tovább szállítsák a Pálmák Oázisába? Persze voltak más dolgok is. Vajon a gazdájának, Wanef úrnőnek és a többieknek tényleg közük van a szent ametiszt ellopásához? Toreb nem tudta eldönteni, noha amikor egyedül voltak, a mitanni követek jókat nevettek a fáraó zavarán. Csakhogy a mosoly hamar lehervadt az arcukról. Egy dologban mindegyikük egyetértett: Amerotke, Théba főbírója veszélyes ember, akit szemmel kell tartani. Heves vitákat váltott ki, hogy idefelé jövet milyen kocsi maradványait látták. Wanef úrnő nyilván roppant csalódott volt, amikor megtudta, hogy Amerotke ugyan balesetet szenvedett, de túlélte és folytatja a szimatolást.

Toreb a saroknál megállt és felpillantott a sakálisten hatalmas szobrára. Félhomály uralkodott, a fal mélyedésekben a meggyújtott fáklyák csak még kísértetiesebb, a táncoló árnyékok még baljósabb hangulatot kölcsönöztek a helynek, a falakon a képek megelevenedni látszottak. Toreb hátrapillantott a válla fölött. A templomfolyosó különös fényben fürdött, mely a fáklyák lobogásából és a Hold fakóezüst ragyogásából tevődött össze. Nem szeretett itt lenni. Kilépett egy oldalajtón és átvágott a kerteken. Toreb egy dologban nem kételkedett: az egyiptomiaknak érzékük volt a fényűzéshez. A paradicsomi kerteket ciprusok, fenséges szikomorfák és szőlőskertek illata töltötte be. A szél a mostanra igencsak megfogyatkozott szent falka csaholását sodorta felé. Toreb összerezsent. A kutyák most már remélhetőleg biztonságosan el vannak zárva. Hunro úr és Wanef úrnő szerették ezeket a kerteket, melyik is volt a kedvenc helyük? Á, igen, egy gyönyörű mesterséges tavacska, amelynek a partján tavi káka nőtt, a felszínén pedig lótuszlevelek úszkáltak. Toreb felidézte magában a pontos helyet, és arrafelé indult a sötétben. Elérte a tavat, a partján három parázstartóban tűz égett. Valaki kétségtelenül volt ott, a földön kancsók és tálak heverték.

- Hunro uram! - kiáltotta.

Körbepillantott. Valami nem stimmelt. Lenézett a víztükörré, és a döbbenettől egy

pillanatra kihagyott a szíve. Először nem akart hinni a szemének, aztán rájött, hogy nem szellemeket lát. A lótuszlevelek között a vízben két hulla lebegett arccal lefelé. A két klánvezér, Hunro és Menszu volt az. Egy kecskefejő rikoltott, megtörve az éjszaka halotti csendjét. Toreb egy pillanatig még állt dermedten, aztán sikoltozva rohanni kezdett.

Amerotke és Szhufoj már éppen elhagyni készültek a templomot, amikor meghallották a riadókürtöt. Egy álmos szemű szolgáló megállította őket a kapunál.

- A főpap látni akar - jelentette ki. - Értesítenem kell Szenenmut uraságot is.

Szhufoj elcsodálkozott a gazdája reagálásán.

- Szinte sejtettem - mormolta a bíró, és felsóhajtott. - De hát így működnek a dolgok.

- Gazdám?

- Semmi, Szhufoj. Nézzük meg a saját szemünkkel a vérfürdőt. Mire odaértek a tavacskához, egész seregnyi szolgáló, katona és pap gyűlt össze, a legtöbbjük kezében méceses vagy fáklya. A két hullát kihalászták és kiterítették a före, akár a döglött halakat. Az Élet Házából egy orvos máris vizsgálni kezdte azokat. Amerotke tekintetével Wanef úrnót kereste. A hercegnő a szolgálói gyűrűjében állt, és a holttesteket bámulta. Amikor Amerotke odalépett hozzá, felpillantott.

- Egyiptom így bánik egy király követeivel?

Amerotke nem szólt semmit.

- Nos?

A főbíró megérintette Maat mellésztét.

- Nálunk ez az igazság jele, Wanef úrnó!

Elővette a magánál hordott bőrzsákot, kinyitotta, és hagyta, hogy a nő tekintette a szent ametisztre vándoroljon. A bíró kajánul figyelte, ahogy Wanefnek leesett az álla döbbenetében.

- Nem örülsz, úrnóm? - suttogta Amerotke, és visszacsúsztatta a csillogó követ a helyére. - Végre kiderült az igazság.

- Mi az? Mi az? - a láthatóan igencsak álmos főpap szaporázta a lépteit. -Amerotke uram? Tényleg igaz?

- Igaz - szakította félbe Amerotke. - Az Anubisz Dicsősége előkerült, a gazfickók lelepleződtek. Nem - felemelte a kezét. - Az én feladatom az, hogy az isteni Hatsepszutot és Szenenmut uraságot értesítsem. A kápolnát újra fel lehet szentelni - rápillantott Wanefre. - Az isteni fáraónak mindenki számára világossá kell tennie, hogy az istenek kegyét élvezni: a bölcsessége, az akarata vezetett ennek a szent kőnek a megtalálásához. Ő maga fogja ismét Anubisz isten kegyelmébe ajánlani.

A főpap ezzel nem tudott vitatkozni. Boldog volt, legszívesebben máris a kezében tartotta volna a szent ametisztet, ezért egyszerűen bólintott egyet és felsóhajtott.

- Persze, persze - motyogta. - És ezek a hullák?

Wanef már éppen egy újabb tirádába kezdett volna, de Amerotke hátat fordítva neki letérdelt az orvos mellé.

- Mint legutóbb? - kérdezte.

- Mint legutóbb, bíró uram: nincs semmilyen sérülés a testen. Sem egyértelmű halálok - rámutatott a szanaszét heverő kupákra és kancsókra. - A segédeim azokat már megvizsgálták, nincs jele méregnek.

Amerotke felnézett a csillagpettyes égboltra. Igencsak későre járt. Legjobb lesz, ha szól Szhufojnak, hogy küldjön el egy szolgát Nofret asszonyhoz.

- Ma éjszaka nem érünk már haza - mondta neki, aztán visszafordult az orvoshoz. - Azt akarom, hogy alaposan vizsgáld át a holttesteket. Legfőképpen apró szúrásnyomot keress. Valószínűleg mindkét hullán ugyanott lesz.

Amerotke a kerti pad felé intett.

- Felteszem, hogy egymáshoz közel ültek - rámutatott a pad mögötti bokrokra. - A gyilkos

vélhetően onnan támadott, tehát a szúrásnak magasan kell lennie, talán a tarkón, de mindenképpen a lapockák fölött. Valószínűleg még ülve meghaltak, és már holtan zuhantak arccal előre - rámutatott a két férfi arcán látható felületen zúzódásokra. -A gyilkos ezután belelökte őket a vízbe.

- Miért volt erre szükség?

- Hogy leplezze a gyilkosság mikéntjét. Óvatosan vetkőztessétek le a hullákat - folytatta Amerotke suttogásnál alig hangosabban. - Akasszátok fel a ruháikat, és a fejükhöz közel találni fogtok egy apró lyukat rajtuk, mintha túvel szúrták volna át.

- Pontosan tudod, hogyan ölték meg ezt a két embert, ugye?

- Azt hiszem, igen. Most pedig csapdát akarok állítani a gyilkosuknak.

Amerotke a némileg összezavart Szhufoj társaságában elsétált és a főpaptól szállást igényelt éjszakára. A kívánságát természetesen teljesítették. Amint a számukra kijelölt szobába értek, Amerotke nyomban becsukta az ablaktáblákat, elrekeszte az ajtót és bútorokat halmozott fel előtte.

- Gazdám, mi a baj?

- Veszélyben vagyunk, Szhufoj. Egy rejtélyes gyilkossal van dolgunk, aki szeretne tiszta munkát végezni, minden nyomot eltakarítani maga mögött.

- Nem mondd meg? - pillantott a bíróra Szhufoj, aki éppen leheveredett a keskeny ágyra..

- Nem, túlságosan fáradt vagyok, és lehet, hogy tévedek. Szhufoj, reggel még napkelte előtt kelts fel. Ki akarok menni a templomból, le az Évmilliók Házába.

Azzal Amerotke az oldalára fordult és már aludt is.

Az éjszaka eseménytelenül telt el. Amerotke és Szhufoj kora hajnalban talpon volt, megmosakodott, és sietve elhagyta a templomot. Szhufoj még sosem látta a gazdáját ilyen csendben távozni valahonnan, mintha attól tartana, hogy valaki csapdát állított neki. Odakint az úton egy századnyi katonával találkoztak, akik a városkapu felé masíroztak. Amerotke minden hatalmát és tekintélyét latba vetve utasította őket, hogy kísérik el a királyi palotáig, ami a Nílus egyik nagy kikötőhelye mellett terül el. Amint beértek a kertfalon belülre, a gigászi oszlopok közé, Amerotke végre megnyugodott. A katonákat elbocsátotta, Szhufojt pedig visszaküldte a városba egy feladattal. Az apró ember rögtön tiltakozni kezdett.

- Éhes vagyok, gazdám, és nem aludtam jól. Nagyon aggódom Belet miatt.

- Tömhetsz magadba valamit a piactéren - mosolyodott el Amerotke, és leguggolt. - Talán még érdeklődhetsz is a barátod után. Tudod, mit kell tenned. Beszélj a cimboráiddal, a gyógynövényárusokkal és javasemberekkel, aztán gyere vissza. Az egyik előcsarnokban fogok várni vagy kint a kocsiszínen. Ha találkozol Prenhoéval, ne beszélj neki semmiről. Máskülönben amikor hazaérek, már várni fog rám az álmai listája.

Szhufoj elkacsázott. Amerotke megkérte az egyik szolgát, hogy vezesse a kocsiszínre. Az istállók környékén nagy volt a nyüzsgés: lovakat vezettek ki-be, máshol etették vagy csutakolták az állatokat, sétalovaglásra vagy éppen szekérhúzásra készítve fel őket. Katonák és kocsihajtók ültek mindenfelé, és az éhségüket csillapították. A lovászmester lépett oda hozzá.

- Bíró uram?

- Hiányzik Hathor és Izisz?

- Gyönyörű lovak voltak.

- Mondd csak - mutatott rá Amerotke egy harcikocsi-századra. - Útra készen, felszerszámozva várakoznak?

- Természetesen, bíró uram, őrzőjára indulnak a Vörös Földekre. Néhány kereskedő portyázó líbiai útonállókról számolt be.

Amerotke odasétált, és a zavart lovászmester árgus tekintetétől kísérve fel- majd lemászott a kocsiról. Ezután megkérte az egyik hajtót, hogy ellenőrizze a lovak mellső lábait és gyepelőjét, majd megköszönte mindkettőjüknek, és visszasétált a palotába.

A folyosókon és csarnokokban lakájok és szolgálók egész hada sürgött-forgott - a Királyi Diadém Hordozója, a Királyi Legyező Felügyelője, a Fáraó Parfümjének Tartója -, általában a Kényelem Háza, Hatsepszut magánlakrésze felé igyekeztek. Egy udvarmester ígéretet tett, hogy az isteni Hatsepszut és Szenenmut uraság értesülni fog az ittlétéről, illetve hogy átadja nekik Amerotke üzenetét. Amerotkének le kellett ülnie, levetni a saruját, és körülbelül egy óráig csak figyelte, ahogy a szolgálók komoly tekintettel ki-be járkálnak a Kényelem Házának ajtaján. Voltak, akik ruhákat vittek a karjukon, mások amulettekkel, fülbevalókkal és ékszerekkel teli tálkákat. A Királyi Saruk Hordozója, borbélyok, masszörök, illatosítók. Amerotke elrejtette a mosolyát. Hatsepszut, ha úgy kívánta, egyaránt tudta alakítani az egyszerű, szende lányt és a szabadszájú amazont, hogy aztán egy szempillantás alatt felvegye a fáraó pompáját és méltóságteljes viselkedését. Néha úgy öltözött, mint a piacra rohanó parasztlány, máskor, mint Hórusz valódi megtestesülése. Időnként szerette az udvar felfordulását és ceremóniáit, máskor nyíltan gúnyolódott rajtuk.

- Örökké változó - mormolta Amerotke -, akár a Hold.

Végül az előcsarnok elcsendesedett. Egy díszegyenruhába öltözött parancsnok vezetésével az elit Keselyű század egyik alakulatának katonái elfoglalták őrhelyeiket az ajtón kívül. Ők voltak a nakhtuák, az „erős karú legények”, a mariannuk, a királyi sereg színe-java. Éltekhaltak a fáraóért, imádták még a földet is, amit Hatsepszut lába megérintett. Amerotke már éppen kezdett elszenderedni, amikor az ajtó kivágódott és Szenenmut masírozott ki rajta.

- Az isteni Hatsepszut menyei búskomorságba süllyedt!

Amerotke szorosabban megmarkolta a bőrszakot.

- De azt hiszem - mosolyodott el Szenenmut -, hogy te talán ki tudod édesgetni belőle.

Hatsepszuton valóban igen fenséges mélabú vett erőt. Az aprócska trónteremben ült az oroszlánkarfás székén, kezeit karba fonta, a lábait egy zsámolyon pihentette.

- Amerotke uram. Újabb halálesetek az Anubisz-templomban.

Amerotke letérdelt és a homlokával megérintette a padlót. Eközben hagyta, hadd nyíljon szét a bőrszak szája, mire a szent ametiszt kigurult belőle. Halk szisszenést hallott, aztán saruk közeledő zaját. Hatsepszut játékosan megcsípte a karját.

- Elég ebből, állj fel!

Mire felállt, Hatsepszut már a kezében tartotta az Anubisz Dicsőségét, és a magasba emelte, mintha valami győzelmi trófea lenne.

- Nekem mondtad el elsőként?

Amerotke gyorsan beszámolt a történetéről. Hatsepszut eközben fel-alá járkált, az arca széles mosolyra húzódott. Még arra sem vette a fáradságot, hogy a két elkövetőt szidalmazza.

- Imádni fogom! - jelentette ki. - Keresztül akarok vonulni az Anubisz-templomon úgy, hogy ezt a kezemben tartom, hogy bebizonyítsam a papoknak és Théba összes lakójának, hogy az istenek kegyeit élvezem!

Még mindig az ametisztet szorongatva visszaült a trónjára.

- Elégedettek vagyunk veled, Amerotke uram. Hol van Szinuhe naplója? Biztonságban hagyta?

- A házamban van, úrnőm.

- És a gyilkos?

- Nem tudom.

- Ül le! Ül csak le! - intett Hatsepszut egy közeli zsámoly felé. - Ül le erre.

Amikor Amerotke engedelmeskedett, Hatsepszut felállt és a lába elé kuporodott, utasítva Szenenmutot, hogy ő is tegye ugyanezt.

- Itt vagyunk - incselkedett. - A tanító és két tanítványa.

Szenenmut szintén elégedett volt, ezt Amerotke abból is meg tudta mondani, ahogy az ujjával a térdén dobolt. Amerotke sóhajtott egyet, felállt, eltolta magától a zsámolyt, és leült melléjük a padlóra.

- Megkaptad az üzenetemet? - kérdezte.
- Igen, megkaptuk. A válasz pedig az, hogy Tusratta békét akar, de a tanácsadói közül sokan nem.

- És a másik dolog?

- Nem tudom. Mindenesetre elküldtem az egyik udvarmesteremet, hogy derítse ki.

- Itt ejtjük meg a szembesítést - mormolta Amerotke. - Amikor Mareb megérkezik, ültessétek le közénk. Szenenmut uram, gondoskodni kellene róla, hogy fegyvertelen legyen.

Szenenmut felvonta a szemöldökét, feltápáskodott és az ajtóhoz sétált. Hatsepszut hangulata megváltozott, a tekintete elkomorult. Beharapta az ajkát, mint mindig, amikor ideges volt. Szenenmut alig tért vissza, amikor kopogtattak az ajtón. Egy udvarmester lépett be, és jelentette, hogy Mareb odakint várakozik. Meglehetősen értetlen tekintettel nyugtázta, hogy a fáraó, a nagyvezír és a főbíró egymás mellett a földön ül, de Hatsepszut egy intéssel elbocsátotta.

- A hírvivőnk hírt ad magáról. Mondd meg az őrparancsnoknak, hogy tetőtől talpig kutassák át.

Az udvarmester eltűnt. Nem sokkal később Mareb surrant be az ajtón, a haját frissen olajozta, az arcát simára borotválta. Amerotkének eszébe jutott, amikor a Vörös Földeken utazott a hírnök társaságában, és megacélozta a szívét. Mareb gyilkos volt, számos ember életéért felelt. A hírnök nem tudta, hogy mit várnak tőle, ezért egyik lábáról a másikra állva várt.

- Ül le! - parancsolta Hatsepszut. - Ide, zárd be a kört.

Mareb félve a protokoll megsértésétől, de mert ellenkezni sem mert, idegesen helyet foglalt.

- Úrnőm?

- Semmi úrnőm! - csattant fel a fáraó. - Amerotke uraság hívatott ide!

- Tudod - kezdte Amerotke -, hogy nálam vannak Színuhe térképei.

A trónszék felé intett, amelyen, mintegy véletlenül, Hatsepszut rajta felejtette az Anubisz Dicsőségét. A hírnök észrevette és Amerotke egy röpké másodpercig meglepetést és döbbenetet olvasott ki a tekintetéből.

- Khéti és Ita kegyvesztettek lettek - mormolta Amerotke. - Számúztuk őket Thébából.

- Örülök neki, bíró uram.

- Nem, nem örülsz. Aggódsz, rettegsz, ráadásul jó okod van rá. Te vagy az Anubisz-gyilkos. Mareb, van egy pár gyalogsági sarud, fekete bőrszoknyád, köpenyed és egy sakálfejes maszgod. Te vagy a felelős Véni, Színuhe, a három mitanni követ és a táncoslány meggyilkolásáért. Engem is megpróbáltál megölni a Vörös Földeken, noha balul sült el a dolog.

Mareb megpróbált talpra ugrani, de Amerotke megragadta és erősen megszorította a csuklóját.

- Egy isten jelenlétében vagy, Mareb. A mennyei fáraó fog igazságot szolgáltatni.

Mareb csak tátogni tudott.

- Kezdjük a hivatásoddal - folytatta Amerotke. - Te és Véni apródok voltatok, ahogy Hordeth is, a régi jó barátod. Tuthmózsizs, az isteni fáraó apjának az udvarában nevelkedtél. Később mindhárman a Követek Házának szolgálatába álltatok. Büszke voltál a pozíciódra, mint ahogy bizonyára az apád és a bátyád is. Jó munkát végeztél, különösen a nyelvek és az Egyiptom határain túl élő népek szokásainak ismerete terén jeleskedtél. Hírvivő lettél. Először Hordeth, aztán Véni mellett. Az egyiptomi udvarban az a szokás, hogy mindig két hírnököt küldenek egy idegen herceghez.

- Hordeth? Már mondtam, hogy alig ismerem.

- Nem, éppen ez a hazugság csalt tőrbe. Hadd meséljem el az egész történetet - folytatta Amerotke. - Évekkel ezelőtt, az isteni Tuthmózsizs uralkodása alatt Véni, Hordeth és Mareb

apródok voltak a királyi udvartartásban. Később beléptek a Követek Házába. I. Tuthmószisz sírjában van egy falfestmény a királyi apródokról, amint a fáraó előtt térdepelnek. Kettőt felismertem, egymás mellett, kéz a kézben: Hordethet és Marebet - Amerotke egy pillanatnyi szünetet tartott. -Biztosra veszem, hogyha a Feljegyzések Házában utánaéznék, kiderülne, hogy te és Hordeth közeli barátok voltatok. Teltek az évek. Vénit elvett egy mitanni nőt. Hordeth nagyon megkívánta, a nő pedig nem maradt közömbös. A düh elvette Vénit eszt. Egy hajókirándulás alkalmával megfojtotta a saját feleségét, aztán elcsalta Hordethet a régi Bész-templomhoz, ahol aztán megölte.

Mareb tekintete egyre idegesebb lett.

- Megölte a legjobb barátodat - mondta lágyan Amerotke. - Hordeth a legjobb barátod volt, nem igaz?

- Igen, az volt, de...

Amerotke felemelte a kezét.

- Miután Vénit kiörjögte magát, rájött, hogy kikapós felesége és annak szeretője meggyilkolása egészen élvezetes és könnyű volt. Csakhogy a gyilkosságoknak akadt egy szemtanúja, a Krokodilember, a Nílus mentén felhalmozódó folyami söpredék egyike. Hogy rövidre fogjam a történetet, Vénit lett a „Kertész”, egy profi bérgyilkos. Miért? Talán, mert a Krokodilember megszarolta, de azért is, mert a felesége elvesztése miatti fájdalomában és gyászában mindennél jobban szeretett volna építeni egy pompás sírkamrát neki és saját magának a Nekropoliszban.

- Sejtetted, hogy Vénit ölte meg a barátodat? - kérdezte Szenenmut.

- Azt hiszem, igen - szólt közbe Amerotke. - De Mareb megtartotta magának a gyanakvását. Vénit színleg királyi hírvivőként is dolgozott. A társad lett, a mitannikhoz küldött követek egyike. Tusratta és Wanef hamarosan rájött, hogy megvásárolható. Feltehetően megbízták Vénit, hogy Egyiptomban kémkedjen a mitannik számára. Valószínűleg így is tett, de nem bíztak benne. Valaki mást kerestek - Amerotke ismét szünetet tartott. - Gondolom, Wanef és a többiek alaposan tanulmányozták Vénit életét, és rábukkantak a titkos énjére. Ezután más problémák következtek: tavaly az isteni fáraó északra vonult, a mitannik pedig megsemmisítő vereséget szenvedtek. A bátyád és az apád a seregben szolgált. Csakhogy nem ölték meg őket, ugye Mareb? A mitannik foglyul ejtették és felhasználták őket ellened.

Mareb ajka megremegett.

- Mit ajánlottak, Mareb? Az apád és a bátyád életét? Azzal fenyegetőztek, hogy keresztrefeszítik őket, ha nem működsz együtt? Aranyat és ezüstöt ajánlottak? Nyilván meséltek Véniről is. Hogy felelős a barátod, Hordeth haláláért - Amerotke széttárta a karjait. - Vénit áruló volt. Őt bárki megvehette. Te más voltál.

- Igaz ez? - kérdezte Szenenmut. -Az apád és a testvéred tényleg életben vannak?

- Számomra halottak - Mareb hangja alig volt több suttogásnál. Hirtelen öregnek tűnt, elvesztette az udvaroncokra jellemző gögőt és arroganciát.

- A mitannik rákényszerültek a béke megkötésére - folytatta Amerotke. - El kellett jönniük Egyiptomba. Lehet, hogy Tusratta kint maradt a Pálmák Oázisában, de valójában békéért könyörög. A szégyenét leplezendő, amennyire csak lehet, meg akarja alázni az isteni fáraót. Visszaköveteli testvére holttestét. Hallotta a híreket, amelyek egyébként nem igazak, miszerint az isteni Hatsepszut apja ölte meg a nőt. A mitannik nagyszerű kalmárok is. Hallottak Szinuhe naplójáról, benne a térképekkel. Meg akarják kaparintani. Mindenekelőtt azonban az Anubisz Dicsőségét szeretnék.

- Mikor kerestek meg? - kérdezte Amerotke. - Amikor a táborukba érteztél?

Mareb megrázta a fejét.

- Vénit volt a kirakatemberük, a valódi munkát viszont te végezted. Először nézzük az Anubisz Dicsőségét. Felkeresed Vénit. Ő nem tudja, ki vagy, csak annyit kell elfogadnia, hogy Tusratta király érdekében beszélsz. A megvesztegetés és a fenyegetések megtették a

hatásukat. Ezüstöt és aranyat kínáltál neki, ha pedig nem egyezik bele, leleplezéssel fenyegetted meg, amit értelemszerűen tárgyalás és kivégzés követett volna. Késeket kell vennie a thébai piactéren, és pontosan elmondod neki, hogyan lehetne elloponi a szent ametisztet. Véni viszont továbbadja az információt Khétinek és Itának. Ő az összekötőd ezzel a gyalázatos párossal. Amilyen kapzsi és pénzéhesek, bekapják a horgot. Nemrath meghal, az Anubisz Dicsősége eltűnik. Véni szintén gyilkosság áldozata lesz, így ezután te látogatod meg Khétit és Itat, és utasítod őket, hogy tartsák maguknál az ametisztet. A mitannik csak közvetlenül azelőtt akarják begyűjteni a zsákmányukat, mielőtt elhagyják a templomot. Ahogy te is látod, megszereztem.

Mareb pislogott egyet. Kezdte összeszedni magát.

- Amerotke uram, örülök, hogy...

- Szinuhe esetében más volt a helyzet - folytatta Amerotke rendíthetetlenül. - Az álcázás mestere vagy, Mareb. Hosszú, vékony lábaiddal, lányos arcoddal egyaránt alakíthatsz nőt vagy éppen mitanni nemest. A te ötleted volt vagy Wanefé? Gyanítom, hogy a tied, egy kis védelem gyanánt, amivel még jobban felkavarod az amúgy is zavaros vizet. Egy mitanni nő álcája mögött felkeresed Szinuhét, Tusratta pecsétjével igazolva a szavahihetőségedet. Minden képzeletét felülmúló gazdagságot kínálsz Szinuhénak. Mindazonáltal a fürkésző szemektől tartva a Bész-templomba hívod találkozóra. Hát nem ironikus, hogy pontosan oda, ahol Véni megölte a barátodat?

- Boldog voltam, amikor rátaláltál a maradványaira - mosolyodott el Mareb. - Nem igazán tudtam, hogy mit mondjak aznap.

- Nem, tényleg nem, és gyanítom, hogy Szinuhénak sem mondtál sokat. Találkoztál vele az álruhában, mint amelyet Anubisz templomában is viseltél: a fekete és arany sakálmazskot, a harci szoknyát, a gyalogsági sarukat. Mindenesetre meggyilkoltad Szinuhét, elvette a feljegyzéseit, aztán újra találkoztál Vénivel. Odaadtad neki a naplót, hogy helyezze biztonságba. Mohó kis hírnökünk kapva kapott az alkalmon. Utasítottad, hogy egy biztos, titkos helyen őrizze: mi lett volna alkalmasabb, mint káprázatos sírkamrája odaát a Nekropoliszban? Roppant elégedett voltál magaddal. Megszerezted az Anubisz Dicsőségét és Szinuhe térképeit. Az isteni Hatsepszut gyaníthatja, hogy a mitanniknak van egy másik kémük is Thébában, a Hiéna nevezetű, de nemigen volt bizonyíték. Vénit használtad fel a saját védelmedre. Ha Khéti és Ita megtörik és kitálat, esetleg ha megkínózzák őket, egyedül Véni neve kerülhet szóba, a tiéd nem.

- Bíró uram, meghallgattalak - szólalt meg Mareb. - És amit mondasz - fintorodott el -, logikusnak tűnik. De ha a te logikádat követjük, miért öltem volna meg Vénit, ha hasznomra volt? Másrészt hogyan lehetnék felelős a templomban történt halálesetekért?

- Ó, te szívből gyűlölted Vénit - válaszolta Amerotke. - Megfosztotta a legjobb barátodat az életétől, és a rendes temetés lehetőségétől. Úgy figyelted, ahogy egy éhes kígyó méreget egy patkányt. Talán még gyanítottad is, hogy Véni ölte meg Hordethet: a bizonyíték a mitanniktól származhatott, de megparancsolták, hogy várjál. Te engedelmeskedtél. Véni kapzsi volt, a lelkéhez egyedül aranyon és ezüstön keresztül vezetett az út. Egyértelmű parancsokat kapott, de persze mindig azt tette, amit jónak látott. Az Anubisz Dicsősége és Szinuhe térképei a mitanni udvarba kellett, hogy kerüljön, ennek ellenére Véni titkos tárgyalásokat kezdett a líbiaiakkal, núbiaiakkal és másokkal is. A legmagasabb árat ajánlónak gondolkodás nélkül eladta volna a drágakövet és Szinuhe naplóját, ezért ideje volt felelnie az árulásért és a pénzsóvárságáért. Szó sem lehetett gyors halálról vagy tisztes temetésről. Nem, Véninek úgy kellett meghalnia, mint Hordethnek, és a barátodhoz hasonlóan a holttestét meg kellett szentségteleníteni. Lehívtad a kertekbe.

- Aznap éjjel aludtam. Vannak tanúim, akik...

Amerotke megrázta a fejét.

- Mareb, te egy tetterős fiatalember vagy. Ennek tanúbizonyságát láttam kint a Vörös

Földeken. Az ágyadon feküdtél, felöltözve, útra készen. Véni az ajtón ment ki, te az ablakon át távoztál. A kutyaverem felé csaltad. Az őrt még korábban megölted, a kaput kinyitottad és szétlocsoltál egy kis vért, hogy felszítsd a falka étvágyát. Áldozatok után a vér bármelyik templomban korlátlanul hozzáférhető. Vénit a kutyák borzalmasan szétmarcangolták, méltó bosszú volt Hordethért és megfelelő büntetés a kapzsiságáért, az árulásáért. Véni hiánya nem okozott gondot neked. A szent ametiszt biztonságban volt, akárcsak Színuhe naplója Véni sírkamrájában. Bármikor elmehettél érte, és annak ürügyén, hogy a kegyeletedet mélyszeróni, elhozhattad.

Amerotke előredőlt és megkocogtatta a hírnök térdét.

- Mihez kezdted volna, Mareb? Egyiptomban maradsz, vagy elmenekülsz a mitannikhoz? Hmm?

A protokollt megszegve Amerotke felállt és odasétált a kertekre néző egyik ablakhoz.

- Ha minden a tervek szerint alakul, Mareb, akkor én most nem lennék itt, ugye? A csontjaim ott porladnának a Vörös Földeken, ez a másik bizonyítékom.

- Ez nem igaz.

Mareb talpra ugrott volna, ha Szenenmut nem előzi meg és nem nyomja vissza a földre. Hatsepszut mintha kezdte volna veszélyben érezni magát, a trónszékéhez lépett. Nem úgy ült le, mint egy fáraókirálynő, hanem mint bármelyik nő, aki egy érdekesítő, ugyanakkor döbbenetes történetet hallgat. Amerotke azonban pontosan ismerte. Amint meggyőződik Mareb bűnösségéről, kitör belőle a fúria, az a féktelenül izzó düh, amitől még Szenenmut is tartott.

- Figyeltél engem - folytatta Amerotke. - Wanef ötlete volt vagy a tiéd, hogy a mitanni követek térjenek vissza a Pálmák Oázisába? Igazából nem volt mit tanácskozniuk! Akármilyen történet is az Anubisz-templomban, a békét mindenképpen meg kellett kötniük. Csak álca volt, hogy engem elcsaljanak, illetve ürügy neked, hogy új utasításokat és helyzetjelentést kapj.

- Honnan tudhatták volna, hogy te fogsz menni? - kérdezte Mareb.

- Hallgass! - egyenesedett ki Hatsepszut. - Hallgass azzal az álnok nyelveddel!

Visszaült a trónszékbe, a két könyökét a karfákra nyugtatta.

- Téged akartak, Amerotke uram, Marebet pedig külön kérték. Azt mondták, hogy ez hízelegne Tusrattának, miközben az a levél...

- Ó igen, a híres levél - tett néhány lépést előre Amerotke. - Számítottak rá, hogy az egyiptomiak kezébe kerül. Lépre akarták csalni az isteni Hatsepszutot, minden felelősséget Véniire kenni, Marebet pedig úgy beállítani, mint akit nem kedvelnek. Amikor elértünk a Pálmák Oázisába, folytatták a színjátékot. A látogatásunknak egyetlen igazi célja volt: az én likvidálásom - Amerotke megigazította a csuklóvédőjét. - Minden más csak álca volt, mint a téged ért támadás a szobámban. Wanef rendezte meg, hogy elterelje a gyanakvást. Ha jól sejtem, még neked sem szólt róla: csak előkészítése volt annak, ami a Vörös Földeken történt.

- Ez képtelenség! - kiáltotta Mareb láthatóan zavartan.

- Nem, nem az. Amikor az oázisban voltunk, találkoztam a törpe núbiaiakkal, Tusratta „csöppnyi embereknek” hívta őket. Két helyen is találtam utalást rájuk: először az isteni I. Tuthmószisz fáraó sírjában. Annak idején ő is találkozott ezekkel az emberekkel: a festő apró fűvöcsövekkel a kezükben ábrázolta őket, amelyekkel mérgezett nyilakat lőttek ki. Színuhe ugyanezt a leírást adta róluk. Szhufoj éppen most van kint a piactéren, hogy további bizonyítékot szerezzen. Ugye nem tévedek, hogy a mitannik adtak neked egy fűvöcsövet és mérgezett nyilakat? Színuhe szerint ezek alig tűszúrásnyi sebet ejtenek, a rajtuk lévő mérge azonban halálos. Először megbénítja az áldozatot, majd nagyon rövid időn belül megöli.

Figyelte, ahogy Mareb arcából kifut a szín. *Csapdába estél*, gondolta a főbíró. A bizonyítékok ellenére Amerotke a hírnök megtört tekintetét látva szánalmat érzett iránta.

- Meg kellett volna halnom a sivatagban - folytatta Amerotke. - A két pompás lóval vagy a kocsival valójában nem volt semmi gond, de egy képzett hajtó, mint amilyen te is vagy, tud

úgy vezetni, mintha lesántultak volna. Leszálltam, ahogy kérted, és körbementem ellenőrizni a lovakat. A fúvócsövet a hivatali pácádba rejtetted, ami valójában egy kifűrt henger. Amikor a két végét leveszed... - Amerotke széttárta a karjait. - Nem tudom, az is lehet, hogy maga a pálca a fúvócső. Szinuhe leírja, hogy egy gyakorlott harcos néhány szívdobbanásnyi idő alatt útjára tud küldeni egy ilyen nyilat. Mit sem sejtve letérdeltem. Emlékszel? Hathor Büszkeségének a patáit vizsgáltam. Talán ideges voltál, vagy csak siettél, mindenesetre a nyíl mellément. Hathort találta el a bal oldalán. A haláltusája közben Iziszt is megsebesítette.

Amerotke visszaült a korábbi helyére.

- Két gyönyörű ló halt meg miattad, az istenek büszkeségei!

- Én nem lehettem - motyogta Mareb. - Megláltál volna. Amerotke a szája elé emelte a kezét és fűjt egyet, azt utánozva, amikor valaki egy fúvócsővel lő.

- Szinuhe állítása szerint alig néhány szívdobbanásnyi időbe telik, és közlelről igencsak pontos fegyver. Meg kellett volna halnom. Aztán kihúztad volna a kis nyilat, és valamilyen kitalált sztorival visszatérsz Thébába.

- A lovon észre kellett volna vened a nyomot.

- Nem, nem hiszem. Ha jól tudom, a nyilak feleakkorák, mint a kisujjam. Hathor pont a bal oldalára zuhant - Amerotke rápillantott a hírnökre. - Azt mindketten tudjuk, hogy ezután mi történt.

- Nincs bizonyítékod.

- Ebben nagyon tévedsz - Amerotke hangja, tekintete rezzenéstelen maradt. - Szenenmut uram kiküldött egy századot - hazudta -, hogy kutassák át a területet. Egy orozslán meghalt a méregtől, és a csontok és a törmelék között a kapitány talált egy mérgezett nyilat. Korábban látott már hasonlót.

- Nem lehet! - csattant fel Mareb. - Nekem azt...

- Neked mit mondtak? - fejezte be a mondatot Amerotke. - Arra utalsz, hogy Wanef úrnő titokban biztosított róla, hogy a gyilkosságnak nem marad nyoma? Végtére is ők ugyanazon az útvonalon jöttek másnap vissza Thébába.

Mareb a szája szélét rágcsálta.

- Csak Maat istennő ismeri a teljes igazságot - folytatta Amerotke -, de ez a támadás katasztrofálisan sült el. Gondolom, szívesen bevégezted volna a piszkos munkádat, de a Vörös Földek közepén, acsarkodó orozslánok és hiénák gyűrűjében két ember többet ér egynél. A halálos fegyvert gondolom elégetted a tűzkörben. Túléltek, és visszajutottunk Thébába.

- Azt feltételezed, hogy a mitanni követeket is én öltem meg? - tudakolta Mareb.

- Természetesen! Szhufoj „sakálokna” hívta őket!

- Mi vagyok én akkor? - vágott vissza Mareb. - Barát vagy ellenség?

Amerotke már éppen válaszolni készült, amikor kopogást hallottak az ajtó felől, ezért inkább csöndben maradt. Egy szolgáló jött be, és közölte, hogy Amerotke urasághoz látogatók érkeztek. A bíró megkérte a szolgálót, hogy hívja be az őrség kapitányát. Amikor Amerotke kiment, Szhufoj és az orvos már vártak rá.

- Ahogy mondtad, bíró uram - jelentette ki az orvos -, a két mitanni követ már halott volt, mikor belezuhantak a szent tóba. Apró tűszúrásokat találtam a tarkójukon, és a ruháik átvizsgálásakor vérrel szennyezett lyukakat. A halálok ugyanaz volt, mint a többiekénél, valamilyen mérge, amittől az izmok görcsbe rándulnak, és a szív megáll. Mindketten gyorsan meghaltak. Mérgezett nyíl volt, nem igaz?

Amerotke bólintott.

- És te, Szhufoj ?

A kicsiny ember kinyitotta a tenyerét, amiben egy miniatúr tollas végű nyilacska hevert, egy ujjpercnél alig nagyobb. A tollak igen finomak voltak, talán libából valók, a szárat fából faragták ki, a végét pedig kihegyezték.

- Egy ilyen nyíl megfelelhet a látott sebeknek?

- Igen, uram.
- És a méreg?

Az orvos a nyíl hegyére mutatott.

- Hallottam már efféle nyilakról. A méreg, amibe belemártják, gyilkosabb bármelyik kobra vagy vipera mérgénél. Egyetlen csöpp végez egy felnőtt emberrel.

- Ugyanezt mondta a kereskedő is, akitől vettem - tette hozzá Szhufoj.

Átnyújtott egy vékony, mindkét végén kifúrt fekete csövet is. Amerotke feltartotta és átnézett a lyukon: a fát gondosan megmunkálták és lecsiszolták.

- Megmutatom - ajánlkozott Szhufoj.

Egy kicsit ügyetlenkedett, de aztán elkészült a fúvócső. Az apró nyilat behelyezte a szájrészbe, és megcélzott egy támadó oroszlánt formázó szobrot az asztal tetején. Kifújta a levegőt, alig volt több egy sóhajtásnál, mire a nyíl kivágódott a csőből és hajszálnyival tévesztette csak el az oroszlánt.

- Még egy kis gyakorlás - jegyezte meg Szhufoj morcosan. - Gazdám, több helyen is érdeklődtem szerte Thébában. Senki nem tud semmit Beletről és Széliről, de az egyik ismerősöm, egy amulettáros híret hallotta, hogy valaki dromedárokat és málhás állatokat vásárolt.

- Ezzel most nem tudok foglalkozni - felelte határozottan Amerot-ke. - Sajnálom, Szhufoj, de várnia kell.

Azzal sarkon fordulva a bíró visszatért a fáraó tróntermébe.

Anubisz bebocsátást nyújt az alvilágba azon elhunytak lelkeinek, akik átmentek a próbán

Tizenötödik fejezet

Amerotke elbocsátotta az örkapitányt. Mareb egyre feszültebbé vált. Hatsepszut úgy ült, mintha márványba öntötték volna, Szenenmut közben kikönyökölt az ablakon.

- Folytasd, Amerotke uram - jött sziszegve Hatsepszut hangja.

- Az összes haláleset közül - kezdte a főbíró Marebvel szemben ülve -, a legfőbb és legkegyetlenebb azé a szegény táncoslányé volt. Fogtad a fúvócsövet és a nyilakat, és kezdetben halakra és birkákra lövöldöztél, hogy lásd, milyen gyorsan hat a mérég. Természetesen a nyilat mindig kihúztad az áldozatból, de aztán szükséged volt egy emberi próbabábura. Megint csak a mitanni küldöttség tagjának adtad ki magad. Különös maszkodat viselve az egyik kerti pavilonba invitáltad a lányt. Azt remélte, hogy egy befolyásos ember szórakoztatásával kereshet némi pénzt. Neki is csak azért kellett meghalnia, hogy megtudd, milyen gyorsan hat a mérég.

- Egyedül ezért halált érdemelsz - vágott közbe nyersen Hatsepszut.

- Végignézted, ahogy meghal? - mormolta Amerotke. - Megszámoltad a szívveréseket, kihúztad a tűt és eltüntél? Úgy jártál-keltél a templomban, mint egy szellem. Láttak a folyosókon és a folyó mentén is. Színűhet ugyanilyen módszerrel ölted meg, aztán a szent falka őrét és persze a mitannikat is.

- Ha szerinted a barátjuk voltam - horkant fel Mareb -, a fizetett bérgyilkosuk, akkor miért öltem volna meg őket?

- Először is, élvezted a gyilkolást. Ebben nincs sok különbség közted és Vényi között. De hogy válaszoljak a kérdésedre: mi egy kalap alá vesszük a mitannikat. Csakhogy te is tudod, én is tudom, Tusratta is tudja, mint ahogy Szenenmut uraság is, hogy Tusratta tanácsa megosztott. Wanef, a kis kedvenc vezeti a békepártot. Az a nő olyan agyafúrt, akár egy róka. Tudja, hogy a mitanniknak életbevágóan fontos a békekötés, de nem mindenki ért egyet vele. Tusratta birodalma hatalmas klánokból épül fel: Sznefru, Menszu és Hunro a háború folytatása mellett kardoskodtak ugye, Szenenmut uram?

A nagyvezír bólintott.

- Ezek a harcosok maguk követelték, hogy a küldöttség tagjai lehessenek, abban a reményben, hogy felfordulást és káoszt tudnak kelteni. Az Anubisz Dicsőségének ellopása, Színuhe feljegyzéseinek eltulajdonítása kedvükre lett volna, Tusrattának azonban titkos tervei voltak velük kapcsolatban. Parancsot adott neked, hogy öld meg őket. Ezáltal egyszerre megszabadul három befolyásos bajkeverőtől, és fennhangon okolhatja Egyiptomot azoknak az embereknek a haláláért, akiket titokban sakáloknak nevezett!

- De hát ez egy hadüzenettel érne fel! - kiáltotta Mareb.

- Tényleg? - kérdezte Amerotke. - Az isteni Hatsepszutra lehetne gyanakodni, de nincs bizonyíték. Be lehet állítani gyilkosnak Szenenmut uraságot, vagy valaki mást az udvarban, akinek nincs túl nagy befolyása. Tusratta játszott volna a dühös herceget, és biztosra veszem, hogy miután Szenenmut uraság megpecsételi a békekötést, Wanef busás kárpótlást követelt volna Egyiptom kincstárából.

- De Sznefru uraság? - szólalt meg Szenenmut. - A szobájának ajtaja kulcsra volt zárva, az ablakok szintén zárva és elrekeszelve.

- Maradj, ahol vagy, Szenenmut uram - intett a kezével Amerotke. - Maradj az ablak

közelében. Emlékszel, amikor rátaláltunk Sznefru hullájára? Az ajtót betörtük. Én is ott voltam, ahogy a hírnökünk is. Mareb az ablakhoz ment.

- Emlékszem - vágott közbe Szenenmut. - Azt állította, hogy a spaletták be voltak reteszelve.

- Szó sem volt ilyesmiről - vette át a szót Amerotke. - Egyszerűen behúzták őket. Mareb hazudott. Azt mondta, hogy be voltak reteszelve, de rögtön ki is nyitotta, hogy beengedje a fényt - Amerotke csettintett az ujjával. - Egyetlen szempillantás alatt eltűnt a bizonyíték ennek az ellenkezőjére. Mi több, emlékezzünk csak vissza, hogyan állt Mareb? Az ablakpárkánynak dőlve. Eközben mind az ablakpárkányról, mind a padlóról eltüntette az esetleges kéz- és lábnyomokat. A tetőről másztál le, ugye? - érdeklődött Amerotke. - Az ablaktáblák nyitva voltak, te egyszerűen becsusszantál, megölted Sznefrut, aztán magad mögött behajtva a spalettákat villámsebessen eltüntél. Amikor az ajtót betörtük, úgy tettél, mintha a spaletták be lettek volna reteszelve, aztán az ablakpárkánynak dőlve eltüntetted a behatolás minden nyomát. Megvizsgáltam Sznefru szobáját: egy edzett férfi könnyedén lemászhatott a lapos tetőről, ki- és bejutni sem volt nehéz, a gyilkosság pedig úgy zajlott, mint a többiek esetében. Természetesen a nyilat magaddal vitted, tovább mélyítve a rejtélyt. Hunro és Menszu halála ugyanilyen egyszerű volt. Nem kedvelték Wanef úrnőt, ezért félrehúzódtak. Úgy vélték, hogy ketten együtt biztonságban vannak. Elsétáltak a tóhoz és leültek a padra. Te követted őket: mindketten szinte azonnal meghaltak. Kihúztad a nyilakat és a testeket begurítottad a vízbe.

Amerotke felállt.

- Mit szólsz mindehhez, Mareb? - követelte. - Elvihatunk a Halál Házába, hogy megkínózzanak. Esetleg Waneffel is egyezkedhetünk. Nem fog védelmébe venni. Átkutathatjuk a holmidat, a szobádat.

Mareb mostanra abbahagyta a remegést. Csak ült ott, kezeit a térdén nyugtatva, és a padlót bámulta.

- Valaha boldog voltam - emelte fel a fejét. - Ott volt az anyám, az apám, a bátyám és én. Roppant büszkék voltak arra, hogy a Követek Házában dolgozom. Én is boldog voltam - az arca szinte hullafehér volt. - Vénivel kapcsolatban igazad van! Mindig is gyanítottam, hogy ő áll Hordeth halála mögött, ezért követni kezdtem. Tudod, hogy sokszor visszament Bész templomához, és magában örvendezett? Lassan rájöttem az igazságra, de úgy döntöttem, hogy kivárom a megfelelő alkalmat. Olyasmi volt ez, mint a jó bor, ami csak idővel nyeri el a teljes zamatát. Beutaztam Vénivel a Hórusz útját és a mitannik földjét. Egy vak is észrevette volna, hogy Vényi olyan alattomos, akár egy kígyó. Bárki lefizethette. Úgy gondoltam, hogy ez lesz a legjobb módja az elpusztításának: egy áruló kivégzése különösen kegyeden - szárazon elmosolyodott. - Aztán az isteni fáraó meghalt. Thébában kitört a káosz, miközben a mitannik is megindították a támadásukat a Sínain keresztül. Az apám és a bátyám tisztak voltak az Ozirisz ezredben. Északnak meneteltek a sereg többi részével. A legtöbbször érdemrendekkel teleaggatva, mesés zsákmánnyal megrakodva tért vissza Tusratta táborából. Az apám és a bátyám azonban nem. Először azt hittem, hogy meghaltak - ránézett Szenenmutra. - A háború véget ért, és Tusratta békét követelt. Engem küldtek ki, hogy találkozzak a mitanni követekkel. Vényi, szóval, ahogy mondtam, nyilvánvaló volt, hogy Vényi bárkinek eladja magát, mint egy útszéli szajha. A Hórusz útja melletti első oázisnál találkoztunk a mitanni követekkel. Két éjszakát maradtunk ott. Wanef is megérkezett. Egyik este látni akart. Amikor beléptem a sátrába, ott találtam az apámat és a bátyámat is megkötözve, kipeckelt szájjal. Választás elé állított. Vagy a hercegnőnek dolgozom, vagy az apám és a bátyám rabszolgaként egy bányában tölti az élete hátralevő részét. Borzalmas volt. Akármerre néztem, árulással találkoztam. Vényi, a barátaim gyilkosa, adta-vette a szolgálatait. Egyiptomot fikarcnyit sem érdekelt, hogy a családtagjaim élnek-e vagy halottak.

- Csak kérdezned kellett volna - szólt közbe Szenenmut.

- Tényleg, nagyuram, és mit tettél volna? Szerinted Wanef beismerte volna a dolgot? - morogta Mareb. - Amikor idejöttek a Pálmák Oázisába, Wanef levágta az apám egyik kisujját. Azt mondta, nem válaszoltam elég gyorsan. Beleegyeztem a kérésükbe - felemelte a fejét, és vett egy mély lélegzetet. - Az anyám még korábban meghalt, Véní buzgón számolgatta az ezüstjeit. Én lettem Wanef beépített embere. Az Anubisz Dicsőségét akarták és Szinuhe kéziratait, különösen ez utóbbit a sivatagon keresztülvezető útvonalak térképe miatt. Hírnökként utasítást kaptam, hogy készítsem elő Anubisz templomát a mitannik érkezésére. Minden sarkot és zugot felkerestem: a szent ametisztet rejtő kápolnát, a szent kutyafalkát, a kerti pavilonokat. Figyeltem a templomi szolgák fecsegését. Azt beszéltek, hogy Nemrath kéjsóvár és majd megvesz Itáért. A többi már gyerekjáték volt. Titokban kihasználtam Vénit. Én adtam neki a késeket és elmondtam, hogy mi fog történni. Wanef hercegnő ellátott egy kartussal, Tusratta személyes pecsétjével. Szinuhét a biztos halálba csaltam: egy fecsegő, pénzsóvár vénember volt. A táncoslány halálát sajnálom. A mitannik adták nekem a fúvócsövet és egy ládányi mérgezett nyilat. Ki kellett derítenem, hogy milyen gyorsan hatnak. A többi úgy volt, ahogy mondtad. Véní megölését egyenesen élveztem - egy pillanatra megtorpant. - Ó, hogy visítózott! Megbékítettem Hordeth szellemét. A mitannik? - újabb mosoly. - Mindegyiket megöltem volna.

- És engem? - kérdezte Amerotke.

- Menszu és Hunro a halálotat követelték.

- Tudták, hogy te vagy a titokzatos gyilkos? - kérdezte Amerotke.

- Nem, nem. Wanef hercegnő nem beszélt rólam. Bíró uram, hálát kellene adnod. Te vagy az egyetlen, akinél hibáztam. Ugyanakkor nagyon bátor voltál, megmentetted az életemet a Vörös Földeken. Megmondtam Wanef hercegnőnek, hogy még egyszer nem próbálkozom.

- Miért vallod be mindezt? - kérdezte Amerotke. - Tényleg azt hitted, hogy a mitannik vissza fogják adni az apádat és a bátyádat?

- Igen, hittem benne. Vagy ez, vagy menedéket kérek Tusratta udvarában. Mindenféle gonoszság volt - suttozta. - A dalköltőnek igaza van, az emberek szája hazugsággal van kitömve.

- Halál! - törte meg Hatsepszut a csendet.

A mellei előtt összekulcsolta a kezeit, azt a pózt vette fel, amellyel a fáraók igazságot szolgáltatnak. Ahogy ezt tette, Amerotke és Szenenmut térdre ereszkedett. Mareb ülve maradt és a gondolataiba mélyedve a falat bámulta.

- A halálotat akarom! - jelentette ki Hatsepszut. - Kivitted Amerotke uraságot a Vörös Földekre, és ott hagytad volna. Az ítéletem a következő: téged is kiviszünk oda. Élve eltemetünk azon a helyen, ahol megpróbáltad megölni a főbírómat. Amerotke uram, személyesen fogsz gondoskodni arról, hogy az ítélet végrehajtsák!

Mareb kinyújtóztatta a karjait, a torka mélyéről furcsa, gurgulázó hang hallatszott. Amerotke gyorsan odakapta a fejét: a hírnök talán valamilyen mérget vett be? Mareb térdre rogyott, kezeit esdeklően széttárta.

- Isteni fáraó - Amerotke leszegette a fejét.

- Igen, bíró uram?

- Mareb egy királyi hírnök. Bizonyos értelemben kényszerítve volt. Vénitől eltérően ő nem aranyért és ezüstért árulta el Egyiptomot, hanem a családja életéért.

- Mit akarsz ezzel mondani, Amerotke uram? Hogy meg kellene könyörlnünk rajta?

- Csak a halálát tekintve.

Amerotke oldalra pillantott Szenenmutra. Remélte, hogy a nagyvezír támogatni fogja.

- Egyetértetek! - a szó ostorként vágott végig a helyiségen. - Érvényesüljön a fáraó akarata! Most fog meghalni!

Amerotke kihátrált a teremből. Hallotta, hogy Szenenmut kiabál. Az előcsarnok ajtaja bezárult a háta mögött. Marebet körülvették a testőrök, a kezeit gyorsan hátrakötötték.

Szenenmut kijött, és Amerotkére ügyet sem vetve sűgött valamit a testőrkapitány fűlébe, aki bűlintott, és utasította az embereit, hogy vigyék el a foglyot. Amerotke azt hitte, hogy Szenenmut visszahívja majd a trűnterembe, de a nagyvezír feltartotta a kezét.

- Hallottad az isteni fáraó ítéletét. Neked kell megbizonyosodnod arról, hogy a bűntetést végrehajtják.

A katonák már kifelé masíroztak. Amerotke félíg sejtette, hogy mi fog történni. Marebet keresztűvezették a folyosókon, aztán ki egy poros udvarra. Az egyik oldalán katonai barakkok sorakoztak, a másik hármon falak magasodtak. A szemközti sarokban egy póznát vertek le mélyen a földbe. Amerotke zajt hallott, és a válla fölűtt hátranézett. Szhufoj csatlakozott hozzá. A kis ember tátott szájjal bűmült.

- Mareb! - jelentette ki. - A hírek máris bejárták az egész palotát? -A hírnűköt kikűtűzték a rűdhoz. Egy csoport zsoldos íjász jűtt ki tűlekedve a barakkok ajtaján. Egy ideig teljes volt a felfordulás, mikűzben az embereket visszakűldték pánccélért, íjakért és vesszűkért.

- Agyonlűvik? - kérdezte Szhufoj, kezét Amerotke tenyerébe csűsztatva.

- Ez még mindig a jobbik eset - felelte Amerotke. - Ha az isteni Hatsepszut nem gondolja meg magát, akkor keresztre feszítve kitűzik Théba falaira, vagy élve eltemetik odakint a Vűrűs Fűldeken.

Az íjászok lassan elkészűltek. Nem sok kérdés vagy elégedetlenkedés hangzott el. Az isteni Hatsepszut apjának uralkodása alatt az ilyesfajta kivégzések meglehetősen gyakoriak voltak. Mareb Amerotke nevét kiáltotta.

- Nem kell meghallgatnod - szűlt oda neki a parancsnok. - Szenenmut uraság parancsai egyértelműek voltak: egy órán belül meg kell halnia.

Amerotke mégis odasétált a fogolyhoz. Most érezte csak igazán a hűséget, a tikkasztű párát, a felvert porfellegeket. Mareb kezeit hátrakűtűzték a pózna műgűtt, a lábait hasonlűképpen. Az őrűk letűpték a kűpenyét, szabaddá téve ezáltal a mellkasát. Valaki még a nyakában függű medált is a magáénak érezte. A hírnűk szája szélén zűzűdás éktelenkedett.

- Mit akarsz? - kérdezte Amerotke. - Nem fogunk megkűnyűrűlni.

- Nincs tűbb kűnyűrűlet? - nyalta meg a cserepes ajkait Mareb. -Nem lehetne, hogy még egyszer, utoljára a bor ízét érezzem a számban?

Amerotke felemelte a kezét, és kiáltott. Egy katona odahozott egy cserépkancsűt, és egy pici, repedt csűszét. Amerotke ezt teletűltűtte, és hagyta, hogy a hírnűk belekűrtűyoljon. Mareb mohűn így is tett, aztán sűhajtott egűyet, és az égre emelte a tekintetét.

- Minden napnak megvan a maga borzalma - motyogta, mintha megfeledkezett volna Amerotke jelenlétérűl. Aztán krűkogott és rűpillantott a bírűra. - Mondasz majd egy imát értem, bírű uram? Úgy értem, amint az íjászok bevégeztek a munkájukat? - a szemei esdeklűen néztek Amerotkére. - Néhány dolgot, amit tettem, űszintén megbűntam. Egűetlen utolsó szűvességet kérek még.

- A tested rendes temetésben fog részesűlni - vűlaszolta Amerotke. -Az isteni fáraó bosszűja nem terjed ki a síron tűlra.

- Kűszűnűm - nevetett fel Mareb hirtelen. - Kűlűnűs ember vagy te, a Két Igazság Csarnokának fűbírűja. Kűnyűrűletet tanűsítasz egy olyan emberrel szemben, aki meg akart űlni.

Amerűűe szűtlanul nézett vissza rá.

- Ezért hálával tartozom. De elmondok valamit. Ismered a Műcsesek Utcáját Thébában a legnagyobb horgonyzűhely kűzelében? Napnyugta elűtt menj le egy boltba, ami egy űvegárusé. Az emeleten van egy szobám. Az űvegárust jűl megfizettem. A szobámban, egy szalmaágy alatt találsz a falban egy lyukat. A nyilak és a fűvűcsű ott van elrejtve. Lesz még ott egy papirusztekeres is. Azt Szenenmut uraság roppant érdekesnek találja majd.

- Miért? - kérdezte Amerotke élesen.

- Csak menj el, bírű uram. Van még valami.

Mareb megköszöri a torkát, és mohón ránézett a boroskupára. Amerotke ismét teletöltötte, és Mareb ajkaihoz tartotta, ügyet sem vetve az örkapitány türelmetlen kiáltásairól.

- Mi van még? - kérdezte.

- A mitannik ugye vissza akarják követelni Benia koporsóját? Az isteni Hatsepszut - mosolyodott el zordan a hivatalos megszólítás hallatán -, igencsak aggódott, hogy az apja esetleg megbüntette a mitanni hercegnőt annak halála előtt. Most már tudjátok, bíró uram, hogy ez nem igaz. Az isteni Tuthmószisz szigorú ember volt, de nem kegyetlenkedett nőikkel és gyerekekkel.

Az őrség kapitánya odasétált hozzájuk, de Amerotke visszaparancsolta.

- Ha bemész Thébába - folytatta Mareb suttogva -, és körbenézel a templomokban, látni fogod, hogy az isteni Hatsepszut nagy hangsúlyt fektetett az isteni származására. Igaz?

Amerotke bólintott. Hatsepszut mindig is büszke volt arra a mostanra már elfogadott történetre, miszerint ő az anyja méhében isteni közbenjárásra fogant.

- Mondd meg az isteni Hatsepszutnak - folytatta Mareb elmosolyodva -, hogy Benia vezetett egy naplót a fáraó udvarában. Ó, igen - Mareb elkapta Amerotke figyelmeztető tekintetét. - Minden apró-cseprő pletyka benne volt. Hatsepszut vagy az isteni Tuthmószisz lányaként szerepel benne, vagy mint egy istené. Benia szerint az isteni Tuthmószisz impotens volt - felnevetett, és a fejét hátravetve felnézett az égboltra. - Mondd meg az isteni Hatsepszutnak, hogy gondosan vizsgáltsa át a szarkofágot, különösen a belső oldalát, titkos rekeszek vagy üregek után kutatva. Benia magával temettette el a naplót: a mitannik ezért akarják olyan nagyon visszakapni.

Amerotke döbbenetesen bámult maga elé. Ha Mareb igazat beszél, a mitannik örömmel fognak elcsámcsogni ezeken a zaftos pletykákon.

- De ez még nem minden - tette hozzá Mareb. - Nemcsak Véní és én voltunk az egyetlen gazfickók Thébában. Emlékezz csak vissza, mire jöttél még rá! Más gonoszágok is vannak készülődőben - megrázta a fejét. - Habár ezekről meglehetősen keveset tudok. Menj el a Mécsesek Utcájára, és keresd meg a listámat. A többről nincs mit mondanom. Most pedig hosszú út áll előttem.

Amerotke hátralépett. Az íjászok egyes sorba fejlődve előrehúzódtak. A kapitány rendet teremtett, noha a felismerés, hogy mi fog történni, még a legacélosabb szívű veteránokat is elcsendesítette. Az íjászok vesszőt illesztettek a húrokra. A fegyverek csillogó fehér ívben felemelkedtek. A tiszt várt egy keveset. Az udvar elcsendesült. Amerotke lehunyta a szemét. Nem érzékelt mást, csak a tűző napsütést, a porszemcséket és a barakkok előtti serpenyők fölött legyek zümmögését.

- Lőj!

A parancs megtörte a nyomasztó légkört. Ijhúrok pendültek, aztán a nyílveesszők tompa puffanása hallatszott, ahogy belecsapódtak az áldozatukba. Amerotke kinyitotta a szemét. Mareb testéből legalább fél tucat nyílveessző állt ki. A férfi még rándult néhányat, mielőtt a földre csúszott volna. A kapitány odasétált, a tőr pengéje megvillant, amikor elmetszette Mareb torkát.

- Tanúi voltunk a kivégzésnek - mormolta Amerotke. - Gondoskodj róla, hogy a holttesttel tisztességesen bánjanak - kiáltotta az örkapitánynak. - Balzsamoztasd be, aztán vigyék át a Nekropoliszba az Idegenek Sírjába.

- És a számla? - kérdezte számítóan a tiszt.

- Küldesd át Maat templomába.

- A fáraó igazsága beteljesedett? - jelentette ki hangosan a férfi.

- Igen, én is úgy hiszem - felelte Amerotke, aztán sarkon fordulva elhagyta a napszitta udvart.

A látottak Szhufojt is megérintették. Miközben a zsúfolt utcákon és piactereken haladtak, a törpe csöndben maradt. Csak amikor megérkeztek a Mécsesek Utcájára, akkor kezdett bele

egy halotti énekbe:

„Eljött ma értem a halál,
Mint betegnek a megváltás,
Mint raboskodónak a szabadság,
Az én halálom ma,
Akár a tömjén illata.
Vagy mint vitorlát bontani,
És a Nílus szabadon sodor!”

- A szerelmes dalok jobban tetszenek - jelentette ki Amerotke.

- Örülök, hogy említetted - mosolyodott el Szhufoj, és megragadta a gazdája kezét. - Mit szólsz ehhez?

„Maga lenne az a mennyország,
Ha a szívem vágya valóra válna.
Szerethetnék, szívemnek,
És otthonomnak ó asszonya.”

- Nagyon jó! - szorította meg Szhufoj kezét Amerotke. - Most azonban meg kell keresnünk egy másik kéziratot.

Hamar ráakadtak az üvegárus boltjára. Sötét, koszos hely volt, kintről a falakat különböző színű vázák, csészék és tálak borították, némelyik agyagból, mások drága alabástromból. A tulajdonos csoszogva kijött eléjük. Amerotke megfogott két vázát és Szhufoj kezébe nyomta azokat.

- Még valami?

A férfi az égre emelte a tekintetét.

- Valamit még akarsz, nem igaz?

- Igen, akarok - Amerotke körülnézett a boltban. - Mareb, a hírnök bérelt itt egy szobát.

- Sose hallottam a nevét.

Szhufoj mindkét vázát a földre ejtette, ahol nagyot csattanva széttörték.

- Ezt miért csináltad? - siránkozott a férfi.

- Szép fizetséget kapsz - vágott vissza Szhufoj. - Ő itt Amerotke uraság, a Két Igazság Csarnokának főbírája.

- A szoba az emeleten van - dadogta a férfi. - Magam mutatom meg. Mareb kivette tőlem, de kérte, hogy tartsam titokban. Azt mondta, hogyha öt egymást követő napon nincs itt, nyugodtan szolgáljam ki magam.

- Most így is tehetsz - mondta Amerotke. - Mareb nem fog visszajönni. Valamit azonban be kell gyűjtenem.

A szoba apró volt és gyönyörűen rendben tartott. A falon egy kampóról köpeny és egy köntös lógott. Egy asztalon írószerszámokat láttak, semmi különös. Amerotke szólt a tulajdonosnak, hogy maradjon lent, aztán eltolta az ágyat. Rátalált Mareb rejtekhelyére, amiből a legkülönfélébb tárgyakat húzta elő. Alaposabban megvizsgálva igencsak szánalmasan festettek: egy szkarabeuszbogár, egy karkötő, egy rangjelzéses hajtóka és néhány fajáték.

- A bátyja emlékei - mormolta Amerotke. - Ó igen, itt is van - egy apró, koszos papirusztekerceset húzott elő és kihajtotta. - Ez csak egy lista, különös hieroglifákkal írva...

Amerotke rájött, hogy mit is tart a kezében.

- Thébában sokaknak megfájdul majd a feje - suttogta -, amikor az isteni Hatsepszut meglátja ezt.

- Miért? - érdeklődött Szhufoj.

Amerotke feltápáskodott és leült az ágy szélére.

- Emlékszel, amikor az isteni Hatsepszut először hatalomra jutott, milyen ellenszenvvel viseltettek iránta egyes papok és hivatalnokok? A diadalmas északi győzelme elsöpört minden kétséget, de ő és Szenenmut uraság meg volt győződve arról, hogy a mitanniknak vannak ügynökeik Thébában. Ezek legtöbbször időközben felszívódott - feltartotta a tekerest. - Ez azoknak a listája, akik maradtak. Marebnek nyilván volt egy másolata, hogy segítségére legyen, amikor Thébában tartózkodik. Ugyebár ott volt Wanef levele, amit az isteni Hatsepszut elfogott...

- De az meg volt rendezve!

- Igen, de valamelyik ór a kapunál a mitanniknak dolgozott. Nem lényeges nevek, de Szenenmut uraság örömmel fogja végérvényesen felgöngyölíteni a szálakat. Ez Mareb utolsó ajándéka.

Amerotke megveregette Szhufoj vállát, aztán kényelmesen elhelyezkedve újra kihajtotta a lapot és tanulmányozni kezdte. A lista hosszú volt, az írás pedig szinte olvashatatlan.

- A kobrakígyó szemeire! - motyogta Amerotke, amikor az egyik néven megakadt a tekintete. Ránézett Szhufojra. - Tudtad, hogy Belet neve is szerepel közöttük?

- Lehetetlen! - Szhufoj lekuporodott a gazdája mellé, és elkérte a listát.

- Ott - mutatott rá Amerotke. - Belet, Ineni fia. Ezt áthúzták, és Lakhettel helyettesítették - Amerotke a falnak támasztotta a fejét. - Belet, Lakhett fia - ismételte. - Először mégis Inenit írtak. Mareb említette, hogy más gázságok is készülöben vannak. Visszatérünk tehát a kérdéshez, amit oly sokszor feltettél, Szhufoj. Miért kellett elrabolni Beletet? A válasz: mert zárlatos volt. Kétségtelen, hogy számtalan hasonló mesterember él Thébában, Belet azonban különleges. Nagyon ügyes, nem vitás. Mindenekfölött azonban ő Lakhett fia.

- Ó, te magasságos! - horkant fel Szhufoj. - Belet házában még találtam is egy verset, amiben Inenire, az építésmesterre hivatkozott. Lakhett nyilván neki dolgozott.

Amerotke talpra ugrott.

- Sosem kockáztattam Szhufoj, de most fogok. Lakhettre nehéz idők jártak. Említetted, hogy Belet jó családból származik. Ha megnéznénk a feljegyzésekben, biztos nyomára bukkannánk, hogy Lakhett készítette Tuthmószisz fáraó sírjában a ládák és ajtók zárjait. Amikor a Királyok Völgyében jártunk, Hatsepszut egy különleges T alakú kulccsal nyitotta fel Belia szarkofágját.

- De Belet nem tudja, hogy hol van a sírkamra! - jelentette ki Szhufoj.

Amerotke lehunyta a szemét. Eszébe jutott, ahogy Szenenmut és Hatsepszut kilépett a sírból. A fáraó akkor kijelentette, hogy később visszatér a Királyok Völgyébe, és mindent a helyére rak.

- Elhagytuk a völgyet - suttogta. - Hatsepszut gondoskodott róla, hogy az oda- és visszautazásunk nyomait eltüntesse, de valamennyi nyom csak maradt.

- Igaz - értett egyet Szhufoj. Ismerek olyan birodalmi nyomkövetőket, akik egy szkarabeuszt képesek követni, de az időjárás gyorsan gondoskodik arról, hogy ne maradjanak nyomok.

Amerotke érezte, hogy tarkóján feláll a szőr.

- Mi van akkor, Szhufoj, ha valaki figyelte a völgyet? Valaki, akinek elárulták, hogy Hatsepszut oda fog menni, elszállítani Benia szarkofágját? - a bíró megdörgölte az arcát.

- De a völgy bejárata le volt zárva, amíg bent voltak.

- Igen, csakhogy a katonákat rögtön azután visszarendelték, hogy elmentünk. A leselkedőnek legfeljebb egy órát kellett várakoznia. Ha ezután rögtön odasietett, egy kis szerencséjével rátalálhatott az ösvényre és a sírkamra bejáratára.

Szhufoj eltátotta a száját.

- Ezért vitték el Beletet olyan gyorsan - jelentette ki. - Ismeri azokat a zárat. Tegnap

ragadták el, tehát a rablást nyilván ma éjszakára tervezik.

Amerotke gondolatai száguldottak.

- Kik azok? - kérdezte Szhufoj.

- Egyértelmű, a mitannik: ez a valódi oka, amiért annyira kellett nekik Benia szarkofágja.

- Ők nem piszkítanak be a kezüket - húzta el a száját Szhufoj. - Annyira nem ostobák!

- Nem, tényleg nem ostobák - felelte Amerotke. - Ezért használnak másokat egy ilyen büntett elkövetésére. Erről beszélt Belet rejtélyes látogatója a Hiénák Területén: egy veszélyes hely, ahol nincsenek örök. Mondd csak, Szhufoj - jelentette ki Amerotke -, ki lenne képes összetrombitálni egy csoportnyi gazfickót egy ilyen vakmerő vállalkozáshoz? Valaki, akivel nemrégiben találkoztál, és aki túlzottan is lelkesen mesélt Véniről? Aki a legszentebb esküvéssel fogadta, hogy a lehető leghamarabb elhagyja Thébát?

- A Krokodilember!

Amerotke megragadta Szhufoj karját.

- Találó név! Egy percre sem hagyta el a folyót, csak a felszín alatt vadászik tovább!

Anubisz: „a Mennyei Hajlék Ura”

Tizenhatodik fejezet

Az Ozirisz ezred hat harcikoszi-százada csatasorba fejlődött, és keresztülvágtatott a sivatagon. Mostanra leszállt a sötétség, de felderítőket küldtek előre, akik földbe szúrt karókra kötözött égő fáklyákkal jelölték ki az utat. A fények sejtelmesen táncoltak a hűvös esti szélben. A harci szekerek orrára szintén fáklyákat erősítettek. A lovak egytől egyig válogatott állatok voltak, a fáraó istállóinak legfürgébb és legharciasabb példányai. Pompás látvány, gondolta Amerotke: a levegőt a paták dobogása és a kerekek csikordulásai töltötték be. Minden kocsin egy hajtó és egy katona állt, szintén gondosan válogatott férfiak a nakhtuák, a fáraó elit egységeiből. Mindegyikük egy arany méhet viselt a páncélján, annak jeleként kétkezi harcban megütközött már egy ellenséggel és győztesen került ki. A kocsik mögött vonultak a gyalogosok, núbiai zsoldosok. Az ő feladatuk a harci kocsik fedezése és a fáraó-királynő védelme volt.

Amerotke jobb kéz felé pillantott. Hatsepszut, egy harcos páncéljában, a szomszéd kocsi korlátját markolta, és a fejét felvetve bámult bele a sötétségbe. Balra Szenenmutot látta, hasonlóképpen teljes vértezetben. Valahol a háta mögött az apró Szhufoj utazott, és Amerotke csak remélni tudta, hogy biztonságban van. A törpe nyilván a kocsi korlátjába kapaszkodott, és a vágató lovak ütemére jobbra-balra hánykolódott. Az útjuk a csillagfényes sivatagban nem volt hosszú. A Nek-ropoliszt megkerülve a Királyok Völgye felé tartottak. Végül aztán a harcikoszi-századok lelassultak, és Szenenmut és a kapitányok összegyűltek egy kis tanácskozásra. Térképeket kerítettek, és a fáklyák fénykörében Szenenmut megmutatta, hogyan fogják felállítani a csapatokat.

- Tökéletes patkó alakot képezzenek - parancsolta. - A két szára a völgy bejáratának két oldalán legyen.

Hatsepszut, aki Egyiptom hadikoronáját viselte a fején, most levette azt és átadta az egyik testőrének. Az arca vékonyabbnak, keményebbnek tűnt a fáklyák fényében. Olyan nagy volt a dühe, hogy mérgében az ajkát harapdálta, amit a szája szélére száradt apró vércsepp is jelzett. Kifestetlen arcát por és kosz borította. Legszívesebben máris rohamozott volna, de Szenenmut feltartotta a kezét.

- Várnunk kell, úrnóm - javasolta. - Amerotkének valószínűleg igaza van, de az is lehet, hogy csak árnyékokat kergetünk.

Mintegy válaszként füttyszó harsant a sivatagban. Egy tiszt felkiáltott. Amerotke odanézett: sötét árnyalakok, a „fáraó kopói” sorjáltak keresztül a csatasoron. Ezek egykori sivatagi vándorok voltak, akik most felderítőkként a fáraó seregében szolgáltak. Alacsony, vékony és hallgatag emberek voltak, a kezükben apró szarújat és tegezekben nyílvesszőket szorongattak. Letérdeltek Szenenmut előtt és homlokukat a talajhoz érintették. Amerotke visszatartotta a lélegzetét.

- Nos? - kérdezte Szenenmut.

A felderítők vezetője felemelte a fejét.

- Nem tudjuk biztosan...

- Micsoda? - kiáltotta Hatsepszut.

A felderítő feje lehanyatlott.

- Nem tudjátok biztosan? - kérdezte szelíden Szenenmut. - A parancsaitok pedig egyértelműek voltak.

- Követtük az isteni fáraó parancsait - a férfi láthatóan remegett.

- Ismerem a parancsaimat - vágott közbe Hatsepszut. Szenenmut a karjánál fogva kissé távolabb vezette a nőt, és valamit hevesen súgott a fülébe. Amerotke sejtette, hogy mit mondhat. A fáraó nem fordult feléjük. Már maga a jelenléte, minden egyes kiejtett szava megrémítette a felderítőket, akik még azt is istenkáromlásnak tekintették, hogy rápillantsanak az arcára. Szenenmut elérte a célját. Hatsepszut a testőrei gyűrűjében beleveszett a sötétségbe, mire Szenenmut visszatért a felderítőkhöz.

- Az isteni fáraó a következőket mondja: az életemek hátralévő részében a legpuhább kenyeret fogjátok enni, a legporhanyósabb sültet és a legédesebb borokat isszátok. A gyermekeitek áldani fogják az emléketeket. A fáraó felétek fordította az arcát és mosolygott. Életemek minden napján áldása fog kíséreni.

A felderítők felemelték a fejüket, szemük a busás jutalom ígéretének lázában csillogott.

- Nagyuram, nem hatoltunk be mélyen a völgybe - kezdte a vezetőjük.

Szenenmut bólintott. Hatsepszut egyértelműen parancsba adta, hogy keressék meg az összes nyomot, de ne keltsék fel a behatolók figyelmét.

- Nem akarom - jegyezte meg Hatsepszut annak idején -, hogy egész Egyiptom megtudja, hol van eltemetve az apám.

- És? - kérdezte Amerotke.

- Az biztos, hogy közvetlenül napnyugta előtt egy harcos lépett be a völgybe. Dromedárürüléket találtunk, még kézmeleg volt.

Amerotke a lélegzetét visszafojtva hallgatta a következő kérdést.

- Távoztak már?

- Nem, vezír uram, minden jel szerint még odabent vannak!

- Hol van közületek a negyedik? - érdeklődött Szenenmut.

A férfi elvigorodott.

- Hátrahagytak egy őrszemet.

- Tehát ott kell lenniük - jelentette ki Amerotke.

A férfi megvonta a vállát.

- A sötétben nem láttuk, hogy ki az. Egy szempillantás alatt letepertük, ő sem nagyon láthatott minket.

- Hogyan volt öltözve? - kérdezte Amerotke. - A fejét és az arcát kendő takarta, akár egy sivatagi vándornak?

A férfi széttárta a karjait.

- Igen. Nem volt sok választásunk. Elvágtam a torkát, a testet pedig a sziklák alá rejtettük. A társam átvette a helyét.

- Remek! Remek! - jelentette ki Szenenmut. - Mit gondoltok, hányan lehetnek?

- Gyalogszerrel talán húszan vagy harmincan, de vannak málhás állataik is, néhányan valószínűleg nyeregben utaznak.

Szenenmut köszönetet mondott a férfiaknak, és mindegyikük markába egy aprócska aranytömböt csúsztatott. Intett Amerotkének, és együtt elsétáltak. A királyi testőrök máris felállítottak egy sátrat Hatsepszut és a tanácsadói számára. A nő odabent volt, és fel-alá járkált. Intett nekik, hogy foglaljanak helyet a tábori székeken.

- Nos, Amerotke uram - a szája mosolygott, a tekintete azonban hűvös maradt. - Igazad volt. Miközben várakozunk, szeretném hallani a teljes történetet.

- Tévedtem - ismerte be Amerotke. - Tusratta nagyravágyása sokkal kegyetlenebb, agyafúrtabb volt, mint gyanítottam. Nem ő jelentette ki annak idején, úrnőm, hogy porig fogja égetni Thébát és a magasba emeli az isteni Tuthmószisz szívét?

- Tusratta szeret henegetni - vágta rá Hatsepszut.

- Nagy henegető, az biztos - értett egyet Amerotke. - De Wanef befolyása alatt szövevényes terveket tud kieszelni. Nem volt más választása, minthogy fejet hajt Egyiptom előtt. Majd

esztét veszítette dühében, de Wanef kárpódást ajánlott neki: az Anubisz Dicsőségét, Szinuhe térképeit, a lehetőséget, hogy egy csapásra megszabaduljon a három legerősebb klánvezértől, az apád sírjának kifosztását és megszenteltelenítését. Ezek a kilátások nyilván megédesítették a vereség keserűségét. Visszatérhet a saját fővárosába, és akárhányszor csak kézbe veszi az Anubisz Dicsőségét, újra meg újra gúnyt űz egész Egyiptomból. Szinuhe térképeinek a kereskedői jó hasznát vették volna, hogy új kereskedelmi utakat létesítsenek és még több pénzt halmozzanak fel. Egy nap Tusratta háborút indított volna ellened.

Hatsepszut hideg tekintettel nézett vissza rá.

- Egy dologban Tusratta mégis elérte a célját - folytatta Amerotke. - Nem hiszem, hogy ő személy szerint kárpótlást kérne a klánvezérei, Sznefru és többiek elvesztéséért, hiszen anélkül szabadult meg három ellenlábásától, hogy a vérük az ő kezéhez tapadna. Mi leszünk kikiáltva felelősnek.

- És az apám sírja? - kérdezte Hatsepszut.

- Tusratta visszakövetelte Benia koporsóját - magyarázta Amerotke. - Tudta, hogy ez igencsak bosszantana, főleg, mióta szárnyra kaptak olyan hírek, hogy az apád durván bánt vele.

- Most már tudjuk, hogy ez nem igaz.

- Voltak más okai is. Benia szarkofágjában kéziratok vannak elrejtve, rajtuk néhai atyád udvartartásának legapróbb, legpikánsabb híreivel és eseményeivel - Amerotke fanyarul elmosolyodott. - Jobban belegondolva, miért is kell Tusrattának az a koporsó? Hazugságokat egyiket a másik után tud terjeszteni rólad. Nem, a terve mélyebben gyökeredzik.

- Tudhattuk volna - szólt közbe Szenenmut -, hogy Tuthmószisz sírját rejtélyek övezik. Úrnóm, évekig vándorolhattál volna a völgyben anélkül, hogy rátalálsz arra a bejáratra.

Hatsepszut Amerotkére pillantott, aki folytatta a történetet.

- Tusratta és Wanef nyilván rájöttek, hogy a sír pontos helyét egyedül te ismered és a legbizalmasabb tanácsadóid. Persze a mitannik megpróbálhatták volna lefizetni valamelyiküket, de túl veszélyes lett volna. Ha felfedik magukat, és az az ember nemet mond...

- Megtudtam volna - jelentette ki Hatsepszut szimplán.

- Igen, úrnóm. Ezért inkább felbéreltek egy őrszemet. Valakit, aki állandóan szoros megfigyelés alatt tartja a Királyok Völgyét. Nappal egy tüzes katlan az a hely, ráadásul normális körülmények között az őrszem évekig is várhatott volna, mielőtt bárki meglátogatja a sírt.

Hatsepszut lehunyta a szemét - most jött csak rá, hogy mekkorát hibázott.

- Tusratta és Wanef fennhangon követelték, hogy Benia szarkofágját szolgáltatassuk vissza. Egyiptom - Amerotke gondosan megválogatta a szavait -, csapdába esett.

- Hát persze! - horkant fel Szenenmut, és a tenyerébe temette az arcát. - A szarkofágot később is bármikor vissza lehetett volna küldeni.

- Igen, Tusratta ezért ragaszkodott hozzá, hogy saját maga kísérje el. Ezzel ragyogó alkalmat kínált az emberének: tudni lehetett, hogy te, isteni fáraó, rövid időn belül látogatást teszel a Királyok Völgyében!

- De hát óvatosak voltunk - jelentette ki Hatsepszut. - Amíg ott voltunk, őrzőjáratok fésülték át a környéket és lezárták a völgy bejáratát.

- Tusrattának nem volt szüksége a bejáratra - rázta meg a fejét Amerotke.

- Minden nyomot eltüntettünk - ellenkezett Hatsepszut. - Amikor elhagytuk a völgyet, rabszolgák száraz söprűkkel lehúzták mögöttünk az egész utat - felsóhajtott. - Tudom, mit fogsz mondani: Tusrattának erre sem volt szüksége.

- A mitanni király csak annyit akart elérni - bölintott Amerotke -, hogy ellátogassunk a völgybe és vigyük magunkkal a szarkofágot. Amint ez megtörtént, egy árva lélek sem maradt azon a helyen. Örök amúgy sem járőröznek arrafelé, mert Egyiptom nem akarja nagydobra

verni a hely létezését, meg aztán, a katonákat is meg lehet vásárolni. Tusratta kémei egyszerűen megvárták, amíg minden lecsendesedik. Nekünk is vannak felderítőink, nekik is vannak felderítőik. Fel lehet olyan embereket bérelni, akik azt is megmondják, ha egy kavicsot elmozdítanak. Ahogy a királyi menet visszaért Thébába, gondosan átfésülték a völgy talaját. Néhány nyom kellett, hogy maradjon: állati ürülékjelei, egy keréknyom...

- És persze - szólt közbe Szenenmut -, a sziklafelszín, amin felmáztunk!

Amerotke az éjszaka sötétjét bámulta.

- Néhány nap alatt ezek a jelek is eltűnnek, de mi tegnap reggel hagytuk el a völgyet. Aznap valamivel később Tusratta felderítője megérkezett, végigkutatta a völgyet a nyomaink után, és gyaníthatóan rátalált a bejáratra. Ezután visszatért Thébába jelentést tenni Tusratta ügynökének, és megindították az akciót. Tegnap éjjel Beletet és Szélit elrabolták és kivitték egy találkozóhelyre a Vörös Földeken. Belet apja, Lakhet lakatosmester volt, Ineninek dolgozott, aki atyád sírját építette. Lakhet megbízható, befolyásos udvari tisztviselő volt. Ő készítette el a zárat a sírkamrához.

- Lakhet nem tudhatta, hogy hol van maga a sír - jelentette ki Hat-sepszut.

- Nem, nem is tudta, de a fia, Belet megörökölte a szerszámaid, a kulcsaid és a mesterségbeli tudásaid. Az ezt követő években, nem feledve az apád sírjának építéséhez kapcsolódó vérontást, Lakhet magába fordult és halálra itta magát. A család egész vagyonát felemésztette. Belet, a fia kénytelen volt lopásra adni a fejét, hogy rendes sírt tudjon építeni a szüleinek. Elfogták, megcsönkítették és a rinocéroszok falujába száműzték. Valószínűleg meg is feledkezett az apja tevékenységéről, volt elég baja a saját életével. Később aztán Belet törvénytisztelő emberré vált, bűnbocsánatért folyamodott és részesült is benne.

- De miért keresték meg? - kérdezte Szenenmut. - A tolvajok miért nem törtek be egyszerűen a sírba, fosztották ki és tűntek el a zsákmánnyal?

- A mitannik azt remélték, hogy az isteni fáraó elvezeti őket a sírhoz, amit meg is tettünk. Azt is sejtették továbbá, hogy az Ineni által tervezett csapdákat a fáraó szolgálói működésbe fogják hozni, miközben behatolnak a sírkamrába és elmozdítják Benia szarkofágját. Így biztonságosabb volt. Sietve távoztunk - magyarázta Amerotke. - Úrnöm, ha jól sejtem, néhány nap elteltével megbízható kőműveseket és szolgákat szándékoztál visszaküldeni a völgybe.

- Igen, így van - jelentette ki Hatsepszut nyersen. - Mindent rendbe raknak és helyreállítják Ineni csapdáit.

- Szóval - folytatta Amerotke lágyan. Amióta elhagyták a Mécsesek Utcáját, számtalanszor végig futtatta már az agyán az elméletét. - Tusratta tudta, hogy a kőműveseid felfedeznék, ha erőszakkal hatolna be a sírba. A ládákat és edényeket fel lehet feszíteni, csak hogy a tolvajoknak van egy képzett lakatosmestere, valaki, aki örökölte Lakhet képességeit. Egyszerűen kinyitatták, ami kell, kifosztják és elegánsan visszazárják. Csak apró tárgyakat visznek el, ezekből is van ott bőséggel...

Szenenmut füttyentett egyet. Hatsepszut talpra ugrott és hátat fordított nekik. A szolgálók töltöttek neki egy kupa bort. Ahogy a fáraó elvette, Amerotke látta, hogy remegnek a kezei.

- Elviszik apám sírjából az összes apró értéktárgyat, ugye? Feldúlják a ládákat. Kiveszik a szívét! Tusratta be akarta teljesíteni az ígéretét, hogy egyszer még elégeti a nagy Tuthmószisz szívét!

- Csapdába kell csalnunk őket, mielőtt elérik - jelentette ki Szenenmut.

- Nem lenne rá idő - válaszolta Amerotke. - De ami még lényegesebb, könnyen elriaszthatjuk őket, a titkos bejárat helyét viszont már ismerik. Nem, ma éjjel mindannyiukat meg kell ölni.

Hatsepszut remegő vállakkal állt és a borát kortyolgatta. Aztán csendben letette a kupát és visszaült a helyére. Némileg összeszedte magát, bár az arcát könnyapatakok szabdalják.

- Hibáztam - ismerte be. - Elhittem, hogy Tusratta kérése ésszerű. Egyiptom a múltban is gyakran visszaszolgáltatta az idegen királyok holttesteit. Elmentem a völgybe, eltávolítottam

a szarkofágot, és abban reménykedtem, hogy nem maradt nyoma a látogatásomnak. Természetesen terveztem, hogy miután rendeződik a helyzet, visszatérek a sírhoz és rendbe rakom - beharapta az ajkát. - Tusratta természetesen előre sejtette, hogy Szinuhe halála és az Anubisz Dicsőségének ellopása mennyire felkavarja majd az egyiptomi udvart - az ujjait a homlokához érintette. - Nem gondolkodtam elég tisztán.

- Senki sem - nyugtatta meg Szenenmut. - Elhittük, hogy Tusratta békét kérni jön Egyiptomba. A büszkeségemtől vezérelve azt gondoltam, hogy megalázkodik előttünk, megkötjük a békét, és amint csak lehet, elhagyja Egyiptomot. Benia múmiájának elvitele teljesíthető kérés lett volna.

- Ezért háborút indíthatnék! - suttogta Hatsepszut. - Kivonulnék a Pálmák Oázisába, és keresztre feszíteném Tusrattát és a kompániáját, hogy a hiénák marcangolják szét a tetemüket!

Szenenmut megragadta a karját.

- Figyelj Amerotkére - mondta neki. - Milyen bizonyítékunk van? Milyen tényleges bizonyítékunk? Mareb halott. Véni halott. Bármilyen kicsikart vallomást hazugságnak lehetne nyilvánítani. Az egész ellenünk lehetne fordítani, mondván, hogy csúfot üzünk az ígéretünkéből. A mitannik szétkürtölnék, hogy elcsaltuk a királyukat Egyiptomba, megszegtük a szavunkat és lemészároltuk.

- A lényeg, hogy nem járt sikerrel - szólalt meg Amerotke. - Mint ahogy ma éjszaka sem fog. Mi több - tette hozzá -, nem árulhatjuk el még a rablóknak sem, hogy tudjuk, a mitannik állnak a háttérben. Ha ez megtörténne, a katonáink előbb-utóbb megtudnák, onnan pedig nyílt titok lenne.

Amerotke rápillantott Szenenmutra, aki helyeslően bólintott.

- Közöttünk is vannak háborúpártiak. Ők és a hadsereg bosszút követelnének.

- A betörők elmenekülhetnek - ellenkezett Hatsepszut.

- Dromedárokon és málhás állatokon? - húzta fel a szemöldökét Amerotke. - Kincsekkel megrakott kosarakkal? Persze csak az apró dolgokat vinnék el a ládából, amikről te elvileg azt hiszed, hogy érintetlenek. Csakis a pecsétek alapos vizsgálata derítené ki, hogy szentséggyalázás történt.

Hatsepszut lopva Amerotkére pillantott. A főbíró ismerte ezt a pillantást. Lehet, hogy Hatsepszut őt hibáztatja?

- Talán rá kellett volna jönnöm - ismerte be Théba főbírája.

Megtorpant, mert zajt hallott, és hátrapillantva látta, hogy egy őr állja el Szhufoj útját a sátor bejáratánál, majd el is zavarja az apró embert.

- Talán - ismételte meg -, rá kellett volna jönnöm. Csak későn döbbsentem rá, ki volt Lakhet. Mostanra összeállt a kép. A férfi, aki Beletet megkereste a Hiénák Területén, egy rablásról beszélt, ami mesés zsákmánnyal kecsegtet, veszélyes vállalkozás, de nincsenek örök. Még amikor Belet eltűnt, akkor is azt hittem, hogy valamelyik templomról vagy palotáról van szó, esetleg az aranybányák kifosztásáról. Amikor megtaláltam Mareb listáját, rajta Belet neve, mint Lakhet fia, és egy utalással Inenire... - egy pillanatra megtorpant és letörölte az izzadságot a homlokáról. - Nos, ekkor a megoldás világossá vált. Lakhet készítette az apád sírjában a ládákhöz és a szarkofághoz a zárat. Beletet azért rabolták el, hogy segítsen véghezvinni egy borzalmas szentséggyalázást. A mitannik állnak a háttérben, a valódi elkövető azonban a Krokodilember. Először ott volt Véni, aki megvásárolta azokat a késeket. A markolatuk sakálfejet formázott, Kánaánból származtak.

- Tusratta gúnyt üzött belőlünk?

- Bizonyos értelemben igen. A Krokodilember azt állította, hogy egy ismeretlentől lopta őket, valójában viszont Wanef hercegnőtől kapta. Nem véletlen, hogy ő és Véni találkoztak, az egész meg volt rendezve. A Krokodilember Wanef utasítására Véninek adta a töröket.

- De a szolgád, Szhufoj, kiderítette az eredetüket?

- A Krokodilemberhez hasonló férfiakra egyetlen gyengéjük van: kapzsik - felelte

Amerotke. - Nem, ez sem igaz. A Krokodilember minél több embernek el akarta adni a töröket, hogy zavart keltsen. Végére is bárki megvehetette azokat a töröket és megölhette velük Nemrathot. Szufoj rájött az eredetükre, amit a Krokodilember aligha tagadhatott volna le, nem igaz? Ezzel gyanakvást keltett volna, ezért inkább színjátékba kezdett - Amerotke szünetet tartott. - Ha a Krokodilember nem működik együtt, Szufoj bűnrészességet gyaníthatna. Mit tesz ehelyett a fickó? Elmond Szufojnak mindent, amit Véniről tud. Igen - Amerotke megütögette az ujjait. - Pont úgy, ahogy annak idején a mitanniknak is eladta ugyanezt az információt a hírnökről, Wanef így tudta behálózni Vénit. Szinte zseniális. A Krokodilember roppant agyafúrt volt. Azzal hátrította el magáról a gyanakvást, hogy feláldozta Vénit.

Persze mit számított? Vénit elvégezte a feladatát, megölték és amúgy is kiderült róla, hogy a mitannik kéme. A Krokodilember úgy állította be magát, mint egy piti szélhámós, aki segít Egyiptomon, hogyan is lehetett volna összekapcsolni a mitannikkal? A Mareb házában talált lista és Belet eltűnése még valamit világossá tett.

Amerotke a kézfejjével letörölte a port a szája széléről. Hatsepszut megfordult, elvett egy kupát az asztalról és a férfi kezébe nyomta.

- Visszagondolva - folytatta Amerotke -, rájöttem, hogy Wanef hercegnő adta ki az utasításokat Marebnek, aki viszont Vénit irányította. Egy szál azonban hiányzott - Amerotke belekortyolt a borába. - Tusratta üzeneteket küldözgetett a rokonának Thébába. Nyilván tudta, hogy ezeket elfogjuk, mi több, számított rá.

- De Tusratta valódi hírvivője a Krokodilember volt, ugye? - fejezte be helyette Hatsepszut.

- Igen, ráadásul tökéletes választás. Egy férfi, aki nem tartozik hűséggel Egyiptomnak, sem annak törvényeinek. Egy csavargó, aki feltűnés nélkül járhat fel-alá a Níluson. Elvégre én is elhittem a történetét a késekről. Egy férfi, aki összeverbuvál egy csapatnyi banditát és csirkefogót, elmegy a rinocéroszok falujába és megkeresi Beletet. Végül pedig - fejezte be a felsorolást Amerotke -, egy férfi, akinek nincs köze a fáraó udvarához vagy Anubisz templomához. A Krokodilember ott követte el a hibát, hogy a kelletténél jóval több kést adott el, és ezzel magára irányította Szufoj figyelmét - Amerotke ivott és a kupa pereme fölött Hatsepszutra nézett. A nő félig lehunytt szemmel, hangtalanul mozgó ajkakkal ült.

Egy katona lépett be a sátor bejáratán, és homlokát a földhöz érintve letérdelt.

- Szenenmut uram, híreink vannak. A felderítők mozgólódást jelentenek a völgyből.

Szenenmut talpra ugrott, Hatsepszut és Amerotke követte.

- Mondd meg a harci kocsiknak, hogy maradjanak ott, ahol vannak! - parancsolta a vezír. - Hozasd előre a núbiaiakat, lassan, csendesen nyomuljanak előre lópatkó alakban. Senki nem menekülhet meg!

- Ejtsetek foglyokat! - kiáltotta Hatsepszut. - Foglyokat akarok!

Szenenmut tisztjei felállították a csapatokat, Hatsepszut pedig hátul maradt a királyi sátorban. Ő is menni akart volna ugyan, de Szenenmut nem tanácsolta.

- Ezek mindenre elszánt emberek - figyelmeztette a fáraót -, és a sötétben...

A nő vonakodva beleegyezett, de világosan kijelentette, hogy foglyokat kell ejteni, és ezek felett ő mond majd ítéletet.

A núbiaiak csatasorban haladtak előre a holdfényben, szélesen szétterülve, kezükben hosszú lándzsa és feltartott pajzs. A századparancsnokok a szárnyakra vezényelték a harci kocsijaikat, hogy elvágják a menekülők útját. Szenenmut biztosra vette, hogy az ellenség csak egyetlen úton távozhat.

- Megpróbálhatnák megmászni a völgy falait - jegyezte meg szárazon -, de ebben a sötétben ez lehetetlen.

Amerotke a nagyvezír mellett menetelt a harmadik sorban. Bronzsisakot viselt és pajzzsal és karddal fegyverezte fel magát. Látni akarta, hogy mi történik, és különösen aggódott, hogy a Krokodilember nehogy elmeneküljön. Szufoj szintén mindenáron jönni akart, de Amerotke

nem engedte: a törpe túlzottan aggódott a barátai miatt.

- Nem a bátorságodat vagy a képességeidet vonom kétségbe - mosolygott rá Amerotke a szolgájára. - Ismerlek, Szhufoj, tudom, hogy megpróbálnál áttörni. Jobban érdekel Belet sorsa, mint a saját biztonságod, ezért maradj inkább itt.

Amerotke felnézett a csillagpettyes égboltra. Jó néhány évvel korábban, amikor katonaként szolgált a Vörös Földeken, egyszer megütköztek egy csapatnyi haramiával, akik kifosztottak egy sírkamrát a Nekropoliszban és a Níluson próbáltak elmenekülni. Véres küzdelem volt az éjszakai sötétben, idézte fel magában a főbíró, ahol senki nem kért, és nem is kapott könyörületet. Ez most hasonló lesz, még ha létszámban sokszorosán felül is múlják a gonosztevőket. Körülötte mindenféle emberek lépkedtek, a saruk és csizmába bújtatott lábak a saját ritmusukra dobbantak a sivatag homokjában. Valahol a sötétben egy oroszlán fújtatott, amit hiénák csaholása követett.

- Különös, nem igaz - mormolta az egyik katona -, hogy a ragadozók már azelőtt megszimatolják a lakomát, hogy egyáltalán elkezdődne ?

Amerotke szorosabban markolta a pajzsát. A telt holdkorong előbukkant a felhők mögül és ezüstös fénybe borította a völgy bejáratát. A kétoldalt álló sziklák és szirtek egyre jobban kirajzolódtak. A jobb és bal szárnyon az egyiptomi gyalogság gyorsabb tempóra váltott, összébb zárva a patkó szárait. A harci kocsik hátul maradtak, ezek csak a küzdelem kibontakozásakor fognak előrenyomulni. Egy felderítő közeledett futva. Parancsszavak harsantak, a csapatok megtorpantak: néma, felfegyverzett emberek sorai, hatalmas félkörívét alkotva és elzárva a Királyok Völgyének bejáratát. Tilos volt bármiféle beszéd vagy neszezés. Kísérteties látvány volt. Az egyiptomi hadsereg mindig nagy csinnadrattával, páncélsörgés közepette vonult csatába, a tisztek parancsokat ordibáltak, a papok dicshimnuszokat zengtek. Ez a mostani felvonulás más volt: a haramiák addig nem szerezhettek tudomást róluk, amíg el nem akarták hagyni a völgyet.

Egy dromedár bukkant elő a völgyből, a hajtója veszettül ostromozta az állat farát. Sötét alakok váltak el a szikláktól és hálót dobtak a dromedárra. Az állat csapdába esett és az oldalára dőlt. Amerotke még innen a távolból is sejtette, hogy mi történik: az állat száját szorosan betömik, a hajtót leráncigálják és gyorsan végeznek vele. Elfojtott kiáltást hallott, aztán az alakok villámsebesen eltűntek. Az egyik felderítő pattan fel a dromedár nyergébe, hasonló öltözetben, mint az a férfi, akit az imént öltek meg, és a völgy bejáratához visszaügetve intett a kezével, hogy minden rendben van. Amerotke vett egy mély lélegzetet. A Krokodilember és a bandája már nem járhat messze. A tisztek még fokozottabb csendre intették az embereiket, noha az oroszlánok bömbölése egyre közelebről hallatszódtott. Minden szem a völgyre szegeződött.

Végül felbukkantak a banditák: először a dromedárok, aztán szekerek, végül pedig a gyalogosok. Fáklya nem volt náluk és teljes csöndben haladtak: az állatok patáit és a szekerek kerekeit nyilván rongyokkal vagy szalmával bugyolálták be. Láthatóan nem vették észre az árnyékként meglapuló egyiptomiakat, sokkal inkább azzal voltak elfoglalva, hogy minél messzebbre kerüljenek a Királyok Völgyétől. Harsonaszó törte meg a csendet, amit patlódobogás követett: egy harci szekéren egy tiszt vágatott keresztül a núbiaiak várakozó sorain, kezében lángoló fáklya, és a haramiák felé tartott. Amerotke hallotta döbbséget kiáltásukat. Néhányan jobbra vagy balra próbáltak kitörni, de gyorsan rájöttek, hogy a kelepce bezárult körülöttük. A kocsi nem messze az ellenségtől megállt, és a szél az egyiptomi tiszt kiáltását sodorta feléjük, hogy tegyék le a fegyvereiket és adják meg magukat. Egy nyílvesző zúgott át a levegőn, nem sokkal tévesztve el az egyik lovat. A haramiák választ adtak.

- Erre számítottam - mormolta egy beszédesebb tiszt. - Vajon miféle könyörületre számítanak ők?

Parancsok harsantak és a núbiaiak sebesen előreindultak. Amerotke kezdetben nehezen

tudta tartani a lépést, meg-megbotlott, aztán a csapatok rohamtempóra váltottak. A harcedzett veteránok első sora körbevette a haramiákat, és mire a második és harmadik sor odaérkezett, a küzdelem már véget is ért. A hajtókat lerángatták a dromedárokról, a szekereket felborogatták. Néhány bandita megpróbált ellenállni, de a többség rájött, hogy nemcsak egy sivatagi őrjáráttal van dolguk, hanem a birodalmi sereg színe-javával, és eldobálták a fegyvereiket. Páran tovább harcoltak, ezeket gyorsan lefegyverezték. Két dromedár kapáló lábakkal az oldalán feküdt, amíg véget nem vetettek a szenvedésüknek. A sivatag homokját a haramiák holtteste borították, a sötétből vérfagyasztó sikolyok hallatszottak, ahogy a megmaradt ellenállókat bekerítették és levágták. Amerotke odalépett a térdeplő foglyokhoz, akiknek a kezeit a behódolás jeleként a fejük fölé összekötötték. A testőrség kiválasztott tisztjei átvizsgálták a dromedárok málhás kosaraiban vagy a szekereken felhalmozott kincseket. Ezeket gondosan összeszedték, lerakták a földre és a thébai templomokból külön erre a célra hozott, Anubisz és Ozirisz képmásával díszített megszentelt kelmékkel borították be. Szenenmut sétált el peckesen, sisakját a hóna alá csapva, parancsokat osztogatva. Lassan, de biztosan átalakult a hely. A núbiai csapatok most egy hatalmas kört alkottak, amelyet földre szúrt póznákon tucatnyi fáklya világított be. Az éjszaka sötétjét tüzes, szinte nappali ragyogás váltotta fel. A halott banditákat egy kupacba hordták. Amerotke megpillantott egy ismerős arcot: az a történetmondó volt, akit a pecsenyesütőnél látott, amikor Belettel találkoztak. A núbiaiak csak kisebb sebesüléseket szereztek, a sereget elkísérő orvosok máris nekifogtak ezek ellátásának. Szenenmut inkább a rabokkal volt elfoglalva. Legalább harmincan voltak, és a vezír most végigjárta a sort, letépvé a fejkendőket és maszkokat. Amerotke követte.

- Igazad van - motyogta Szenenmut, és rámutatott az egyik foglyra, akinek ronda vörös sebhely éktelenkedett az orra helyén. - A rinocéroszok közül toborozták őket. A legtöbb viszont profi útonálló, valószínűleg ugyanabból a bandából.

Néhányan kegyelemért könyörögtek, mások csak térdeltek lehajtott fejjel. Amerotke minden foglyot alaposan szemügyre vett. Az egyiknél megtorpant: a férfi arca keskeny volt, enyhén görbe orral és pimasz tekintettel. Amerotke a gallérjánál fogva megragadta a férfi köpenyét, és leszakította azt: alatta egy krokodilbőr alsóköpeny pikkelyei tűntek elő.

- Megismersz? - guggolt le Amerotke. - Te vagy a Krokodilember, nem igaz?

Csak egy horkantást kapott válaszul.

- Belet és Széli? - tudakolta Amerotke.

A férfi hátrahajtotta a fejét, krárogott egyet és arcon köpte Amerotkét. A bíró letörölte a nyálat az álláról.

- Ez is egy válasz.

A következő embernél szintén megállt, leginkább annak furcsán nőies kinézete, illetve a nyakában és a fülében hordott női ékszerek miatt.

- Gondolom, te vagy Árnýék?

A férfi tekintette arrébb rebbent.

- Belet és Széli? - kérdezte Amerotke. - Akiket foglyul ejtettetek?

Árnýék vállalai reszketni kezdtek. A Krokodilember gúnyosan súgott neki valamit a saját nyelvén. Amerotke már éppen folytatni készült a kérdezősködést, amikor kürtök harsogása törte meg az éjszaka csendjét. Hatsepszut robogott feléjük egy harcikocsi-század élén. A nő láthatóan készült erre a találkozásra. A haját és a kezeit megmosta, Egyiptom harci koronáját öltötte magára, a vállára pedig az aranyból szőtt, ékkövekkel kirakott neneszt, a fáraók szent köntösét terítette. A fehér köpenye felett barna mellvértet viselt, a lábain combvédőket, a lábait katonai csizmába bújtatta. Az egyik kezében ostort tartott, a másikban a fáraók ívelt kardját. Szenenmut és Amerotke az üdvözlésére sietett, és kötelességtudóan letérdeltek a kocsija előtt. A fáraó feltett néhány kérdést, a hangja feszült volt és rideg. Szenenmut elmondta, hogy a haramiákat és az összes kincset elfogták, néhány embert megöltek, a többi a

fáraó ítéletére vár.

- Nincs tudomásunk Beletről és Széliről - szólalt meg Amerotke.

- Bírjátok szóra valamelyiküket - jelentette ki Hatsepszut. Amerotke visszament a foglyok sorához. A parancsára az egyik núbiai odavonszolt elé egy, a rémülettől nyöszörgő sivatagi vándort. A férfi először azt állította, hogy nem tud semmit a lakatosmesterről és a feleségéről. A núbiaiak verni kezdték, mire megtört, és elárulta, hogy közvetlenül azelőtt, hogy elhagyták volna a völgyet, egy sziklaszirt tövében látta őket élve.

- Éppen elvitték őket valahová - hebegte. - Nem messzire!

Három kocsi, rajtuk Szhufojjal, a fogollyal és két felderítővel máris útnak indult a Királyok Völgye felé.

- Eközben - jelentette ki Hatsepszut -, megszemlélem a foglyokat.

Lemászott a harci kocsiról, és Szenenmut és Amerotke társaságában átvágott a sorok között és szemügyre vette a mostanra elcsendesedett, véráztatta kört. Amerotke a bíróságon számtalan ítélethirdetést látott már, de egyik sem volt ehhez fogható. Volt valami különös, szinte vadállatias abban, ahogy núbiaiak kört alkotva várakoztak; a szent szövetekkel letakart zsákmányban, az összekötözött kezű, térdeplő foglyok hosszú sorában, a vérmocskos földben és a valódi ragadozók időnként felharsanó ordításában. Az éjszakai égbolt világosodni kezdett, a csillagok eltompultak. Közeledett a hajnal, de a csípős szél még mindig megborzongatta az izzadt testeket. Hatsepszutot mindebből egyedül a foglyok érdekelték. Fel-alá sétált előttük, és mindegyikre ránézett. Időről időre a kardjával volt kénytelen felemelni némelyik ember állát.

- A Krokodilember? - kérdezte.

A bíró rámutatott a vezérre. Hatsepszut neki is az állához érintette a kard hegyét, és kényszerítette a férfit, hogy ránézzen. Immár nem volt olyan pökhendi a tekintete, sokkal inkább rémült.

- Legyél átkozott! - kiáltotta Hatsepszut. - Átkozott az életedben és átkozott a halálodban! Legyél átkozott az idők végezetéig és még azon is túl!

Halk morajlás tört fel a körülöttük térdeplő foglyok közül. A fáraó átka végleges volt, megmásíthatatlan. A Krokodilember nyelt egyet, a pillantása egyre esdeklőbbé vált. Hatsepszut feljebb csúsztatta a kardját, és a föld felé nyomta vele a férfi fejét. A Krokodilember felnyögött, Hatsepszut még mélyebbre nyomta a kard hegyét, és addig el sem engedte, amíg a Krokodilember homloka a talajhoz nem ért. A férfi elvesztette az egyensúlyát, és hangos nyögés kíséretében az oldalára dőlt. Hatsepszut rezzenéstelen arccal továbbhaladt, miközben a tisztjei térdre rántották a foglyot.

Hatsepszut többször egymás után végigsétált a sor előtt, Amerotke már kezdte azt hinni, hogy elvesztette az eszét. A nő arca merev volt, mintha maszk takarná. Látszólag tudomást sem vett a nyomában lépkedőkről. Végül aztán otthagya a foglyok sorát és odalépett a visszaszerzett kincsekhez. A megszentelt lepleket lehúzták, és egy velük lévő pap elmagyarázta, hogy mi micsoda. Apró szobrok, faragványok, karkötők, gyűrűk és mindenekfölött a kis urnácskák a kanopuszedényekből, bennük a néhai fáraó belső szerveinek maradványaival.

- Meglehet újra tisztítani őket - surrogta a pap.

- Természetesen meg fogjuk tisztítani! - csattant fel Hatsepszut. - Szenenmut uraság személyesen fog gondoskodni arról, hogy az egésztest vigyék vissza a királyi palotába, a Kényelem Házába, és ott éjjel-nappal őrizték - Hatsepszut felemelte a kardját és a város irányába mutatott. - Amikor ennek vége, te és én - a tekintete ekkor Amerotkéra rebbent -, és te, bíró uram, kimegyünk és virrasztani fogunk a Királyok Völgyében. Az apám sírját meg kell tisztítani és újra kell szentelni. A csapdákat újra felépítjük, a zárat és pántokat felújítjuk. Az elkövetkező három évben Anubisz templomában a papok külön áldozatot fognak bemutatni jóvátételként.

Elfordult, mintha ismét a foglyokat kívánná szemrevételezni, amikor a kocsikerekek zörgése törte meg a csendet. Az egyiptomi sorok között mozgolódás támadt. A tisztok rendet teremtettek, Hatsepszut, Amerotke és Szenenmut pedig az érkező kocsik elé indult. A hajtók már le is ugrottak, és két csomagot fektettek a földre. A zsinegeket átvágták, és kihajtották a hullák betakarására használt katonai zubbonyok fejrészét. Belet és Széli feküdt ott egymás mellett. Hatsepszut csak állt és révetegen bámult maga elé.

- Sajnálom - motyogta. - De talán...

Nem fejezte be a mondatot, de Amerotke tudta, hogy mire céloz. Mind a lakatosmester, mind a felesége rájött, hogy hol van a királyi sír. Kényszer hatása alatt ugyan, de mégiscsak részt vettek annak meggyalázásában. Mindketten úgy tűntek, mintha csak aludnának. Egy tiszt oldalra hajtotta a fejeiket, és Amerotke észrevette az ütésnyomokat - a koponyájuk a tarkójukon véres péppé mállott szét.

- Azonnal meghaltak - jelentette ki a tiszt. - Az elfogott sivatagi vándor megtört, és bevallotta, hogy a völgy bejáratától nem messze egy sziklaszirt alatt ásták el őket a földbe.

- Hol van a fogoly? - követelte Szenenmut.

- Megpróbált elszökni - a tiszt felállt. - A kocsim kerekeivel eltapostam.

Szhufoj furakodott át a hullák köré sereglett emberek között. A csöppnyi ember arca hullafehér volt a táncoló fáklyafényben. Egy szót sem szólt, ráncos, viharvert arcán könnypatakok futottak le. Úgy állt ott, mint egy gyerek, magában zokogott. Amerotke odalépett mellé, és megragadta a kezét.

- Ne bánkódj, Szhufoj - jelentette ki Hatsepszut. - A testüket visszavitetem Thébába. A papok előkészítik a szertartást. Tisztességes, méltó temetésben lesz részük. A lelkük együtt fog útra kelni a Távoli Láthatár felé. Imádkozni fogok érte, hogy az apám örömmel fogadja őket az Öröklét Mezején. Eközben pedig - folytatta lágyabb hangon Hatsepszut, és Szhufojra mosolygott -, Szhufoj, nézz rá a fáraó arcára. Eljössz majd az Évmilliók Házába. Hallottam a szerelmes verseidről, zenébe öntjük őket, és elszavalhatnád a szolgálólányaimnak - a mosoly eltűnt az arcáról, miközben a tisztjei felé fordult. - Vigyétek vissza ezt a két holttestet. A költségek Anubisz papjait terheljék. Most pedig ismertessük meg ezekkel a lázadókkal a fáraó igazságát!

Visszatért a kocsijához. Szenenmuttal és Amerotkéval a két oldalán keresztülhajtott a núbiaiak sorain, és megállt a hosszú sorban térdeplő foglyok előtt.

- Hallgassatok ide! - Hatsepszut hangja tiszta volt és erős. - Hallgassátok a fáraó igazságát! Feldúltátok és kifosztottátok az apám sírját, az isten saját fiáét. Förtelmes szentséggyalázást követtetek el. Az isteneket és Egyiptom hatalmát hívom tanúimul. Legyetek átkozottak! Legyenek átkozottak a leszármazottaitok! Ne leljetek nyugalmat halálotokban! Imádkozni fogok, hogy a lelketek örök sötétségre és szüntelen kínokra legyen kárhozzátva!

A foglyok legtöbbször jajveszékelnél, siránkozni kezdett. Az egyiptomi tisztok a korbácsaikat használva tudták csak lecsendesíteni őket.

- Legyen a föld és az égbolt a tanúja az ítéletemnek és a fáraó bosszújának! Meg fogtok halni. A csontjaitok a sivatag homokját fogják borítani. Az ítéletet haladéktalanul végre kell hajtani!

Amerotke szótlanul figyelte, ahogy két núbiai előrelép, az egyikük kezében íjhúrral. Megálltak az első fogoly előtt, a húrt a nyaka köré tekerték és lassan megfojtották - a síri csöndet egyedül a ziháló légvételei és a borzalmas hörgése törte meg. Amerotke teste megfeszült, a testén verejték ütött ki. Minden kivégzés borzalmas dolog volt, de ez valamennyin túltett: kint a sivatagban a sötét ég alatt, a némán várakozó katonák tekintetétől körülveve, miközben a halál két sötét hírnöke végighalad a soron. A kivégzéseket halálhörgés, gurgulázás és elfúló kiáltások kísérték. Amerotke görcsbe rándult arcokat látott, levegő után kapkodó kitért szájakat, kilógó nyelveket, kidülledt szemeket. Egy idő után nem bírta tovább nézni. Hatsepszut ezzel szemben minden egyes kivégzést megfigyelt. Amikor a

núbiaiak a Krokodilemberhez értek, közbeavatkozott.

- Őt ne! -kiáltotta.

A kivégzőcsapat továbblépett. Egyszer aztán csak végeztek az utolsó fogollyal is, és odaléptek a haramiák vezéréhez. Hatsepszut megragadta a lovainak gyeplőjét, gyengéden megrántotta, és előre indult. A kocsikerekek csikorogtak, a lószerszámok csattogtak és csilingeltek. Közvetlenül a Krokodilember előtt állt meg.

- Neked - kezdte halk, de annál fenyegetőbb hangon -, a halálad nem lesz ilyen gyors! Légy átkozott! - kiáltotta a fáraó. - És maradj is átkozott mindörökké. Vágjátok le a füleit és az orrát! Szúrjátok ki a szemeit! Fosszátok meg a férfiasságától! - kinyújtotta a kezét a völgy irányába. - Ássatok egy mély sírt közvetlenül a bejáratnál. Temessétek el élve, hogy a dögevők felfalhassák a testét, a lélekfalók pedig a rothadó lelkét!

A Krokodilember tiltakozásra nyitotta a száját, de a két núbiai megragadta és a földre nyomta a fejét. Hatsepszut intett Szenenmutnak, hogy szálljon fel a kocsijára és vegye át a gyeplőt. A nő ezután Amerotke felé fordult, a tekintete szinte parázslott a dühtől.

- Bíró uram, visszatérünk Thébába. Megfürdök, eszek és alszom egyet. Gondolkoznom kell Tusrattáról és Wanefről is. Az istenek legyenek a tanúim és adjanak nekem erőt! Lehet, hogy hosszú az életem, de mielőtt útnak indulok a Távoli Láthatár felé, gondoskodni fogok róla, hogy ez a párocska megtapasztalja a fáraó dühét és könyörtelen bosszúját!

A fáraó megfordult és a harci kocsi a királyi testőrök kíséretében beleveszett a sötétbe. Amerotke ott maradt a halál sivatagában, a hűvös esti szél elgémberítette a végtagjait, a látottak borzalma elhomályosította a lelkét.

- Bíró uram!

Amerotke hátrafordult. Egy tiszt egy bőrszakot hozott oda hozzá, amely mozgatás közben meg-megcsörrent.

- A lakatosmesteré volt.

Amerotke elvette és - leginkább, hogy a háborgó lelkét lefoglalja -, kinyitotta. Miután átnézte a tartalmát, már készült visszazárni, amikor az egyik tárgyon megakadt a tekintete. Ezt nyilván akkor dobhatták bele, amikor Belet szerszámosládáját kipakolták. Egy kulcs öntőformája volt és sakálfejet mintázott. Amerotke a tenyerében méregetve felsóhajtott. Hát persze! Khéti és Ita sosem kerestek volna fel egy tisztességes thébai lakatosmestert. Ők is Belehez fordultak a rinocéroszok falujában, és a segítségét kérték. Amerotke lehunyta a szemeit, Belet jutott az eszébe, amint a peccsenyesütő kertjében üldögéltek.

- Mégsem volt olyan tiszta a szíved - mormolta.

- Gazdám ?

Szhufoj bukkant elő a sötétségből.

Amerotke felállt és gyorsan eldugta, amit talált.

- Gyere, kicsiny ember! - mondta. - Menjünk haza, igyunk egy kis bort és énekeljünk el egy szerelmes verset a sötétség elűzésére!

Anubisz: ízisz védelmezője

Epilógus

- Élet, bőség, egészség! - zúgta a tömeg, miközben Hatsepszutot, a káprázatos ruhába öltözött fáraót végighordozták a Kosok Sugárútján, majd fel az Anubisz templomát övező gigantikus oszlopok felé. Mozdulatlanul ült az arany és ezüst hordszékében, akárcsak egy szobor, amivé legszívesebben vált volna. A napsugarak meg-megcsillantak a koronáját és a köntösét ékesítő drágaköveken és aranyszálakon, és táncot jártak a keblei előtt keresztben tartott buzogányon és görbe boton. A fáraó kinyilvánított az isteni eredetét a népnek.

„És lecsupaszította az ő karját!”, kántálták a papok.
„Megmutatta a világnak az erejét!
És elsöpörte az ellenséget!”

A refrént a papok mögött haladó emberek is átvették. A dicsőítő éneket Hatsepszut Tusratta fölött aratott fényes győzelme tiszteletére írták.

„A fáraóban Ré lelke lakozik!
Megvédte az isten népét.
A szavai a világ végéig eljutnak,
Királyok és hercegek remegnek előtte.
Fejüket a homokba nyomják,
És meghunyászkodnak a lábai előtt.
Az ország csodálja erejét és hatalmát.
Egyiptom határait gondosan őrzi.
O a sivatag ura és sasként szárnyal az égen.
Fenséges a mi fáraónk, az istenek kegyeltje!
Ő Szekhmet, a Pusztító, törvénye szent,
A neve mindörökké élni fog!”

A hordszék mellett sétáló Amerotke elnyomott egy mosolyt: az ének szövegét maga Hatsepszut találta ki. A papok folytatták:

„A föld a maga teljességében,
A mi istenünké.
Az összes nemzet fejet hajt előtted.
Eltapostad a skorpiót, legyőzted az áspist.
A szíved telve boldogsággal
Kezeiddel búzát és olajat osztasz.”

Az énekhez most már a templomi kórus és a heszetek is csatlakoztak, ahogy beértek a templom udvarára.

„Amon gyönyörűsége csillog a szemedben,
Hórusz dicsősége aranyló tested.
A Mennyei Tűz fénye.
Királyok Királya.
Amon-Ré dicsősége.”

Hatsepszut kifürkészhetetlen arccal figyelte, ahogy a katonaság a királyi testőrség segítségével hátraszorította a tömeget. Az isteni fáraó körül jókora struccok kavarták fel az illatosított levegőt. Amerotke lopva Hatsepszut lábzsámolyára pillantott, ami egy mitanni páncélba öltözött elesett harcost ábrázolt. A menet elért a templomba vezető lépcső aljához, a hátuk mögött hosszú sorokban harci kocsik érkeztek, az állatokon csillogó lószerszámokkal és színpompás tollbokrétákkal. A hatalmas cédrusfa ajtók kitarultak. Papnők jöttek eléjük szent szisztrumjaikat csörgetve. A levegőt tömjén illata töltötte be. Minden lépcsőfokra megszentelt vizet locsoltak, mindenfelé gyönyörű virágokból készült füzérek pompáztak.

A mitanni küldöttség a templomon belül várakozott. Hatsepszut ragaszkodott hozzá, hogy letérdeljenek. Tusratta nem volt jelen, arra hivatkozva, hogy valamilyen rejtélyes betegség ledöntötte a lábáról. Szolgálok és udvari hivatalnokok nyüzsögtek a hordszék körül. Az isteni Hatsepszutot az üresen álló trónszékhez kísérték. Mindenkinek felsorolták a titulusait, és ünnepélyesen behoztak egy jókora cédrusfa asztalt, rajta a békekötés szövegével.

Hatsepszut leült a trónjára, Amerotke a jobbján állt, miközben Szenenmut hivatalosan is megkötötte a békét Egyiptom és Tusratta részéről Wanef hercegnő között. Amint ezzel végeztek, a mitanni delegáció mindegyik tagja előlépett, letérdelt és megcsókolta Hatsepszut saruját. Mindegyikőjüket Szenenmut vezette a fáraó elé, Wanef maradt utoljára. A nő megcsókolta Hatsepszut lábát, de pimaszul a fáraón tartotta dühtől izzó tekintetét. Hatsepszut váratlan dolgot művelt. Minden tradíciót felrúgva letette a botot és a buzogányt, aztán előredőlve két tenyere közé fogta Wanef arcát, és lágy csókot lehelt a homlokára. A mitanni hercegnő döbbsen, riadt szemekkel nézett fel rá.

- Isteni fáraó - suttogta.

- Wanef hercegnő - suttogta Hatsepszut hűvösen. - Fogadd el az ajánlatunkat.

- Milyen értelemben?

- A testvérünk vagy - Hatsepszut leengedte a kezeit, az arcát azonban nem húzta el a mitanni hercegnő orra elől. - Menszu és a többiek halála miatt nem esik többé szó kárpótlásról.

- Persze hogy nem, isteni fáraó! Tusratta király ezt már korábban elrendelte.

- Azt rendel el, amit akar - válaszolta Hatsepszut. - Nagy szívességet kértem tőle, de a két ország közötti kapcsolat megszilárdítása érdekében beleegyezett, hogy te, Wanef hercegnő, itt maradj Thébában.

A mitanni arca a festékréteg ellenére is észrevehetően elsápadt.

- Tusratta egyiptomi követe leszel. Ő is ragaszkodott hozzá, mi is kértük, hogy vendégül láthassunk a Mennyei Házban. A közelünkben leszel, mondhatni a kezünk ügyében.

- De, de...

- Csak nem ellenkezel? - hajolt még közelebb Hatsepszut. - Ez az isteni fáraó akarata, mint ahogy a te királyod óhaja is. Ugye nem utasítod vissza?

Wanef észbe kapott, noha az eddigi döbbenetet gyilkos düh váltotta fel a tekintetében. Meghajolt.

- Ha ez a fáraó akarata.

- Ez! - jött a nyers válasz, és Hatsepszut csettintett az ujjával, jelezve, hogy Wanef hátrahúzódhat. Odafordult Amerotkéhoz.

- Jól csináltad, bíró uram. Nem, ne hajlongj, csak figyelj. Wanef Thébában fog maradni.

- Mennyi ideig, úrnóm?

- Ő, és nem Mareb az igazi gyilkos - jött suttogva a válasz. - Nem hagyja el Thébát élve. Nem Benia holtteste lesz az egyetlen, amit koporsóban visszaküldünk Tusratta udvarába!

Azzal az isteni Hatsepszut felvette a buzogányt és a botot, a szája pedig elégedett mosolyra húzódott.

A szerző megjegyzése

Ez a regény a Hatsepszut hatalomra jutását követő periódus, az i. e. 1479-78-as évek politikai viszonyait tükrözi. A férje rejtélyes körülmények között halt meg, és ő csak komoly politikai csatározások után tudta megszerezni a trónt. Ebben a fortélyos Szenenmut volt a segítségére, aki a semmiből felbukkanva a fáraó első emberévé vált. A férfi sírja máig fennmaradt, jelenleg a 353-as számúként ismert, és ebben egy vázlatos rajz is látható Hatsepszut kedvenc miniszteréről. Nem férhet hozzá kétség, hogy Hatsepszut és Szenenmut szeretők voltak. Fennmaradtak ősi falrajzok, amelyek meglehetősen érzékletes ábrázolással mutatják be kettőjük bizalmas kapcsolatát.

Hatsepszut erőskezű fáraó volt. A festményeken gyakran katonaként ábrázolják, és a ránk maradt szövegekből tudjuk, hogy számos alkalommal vezette saját maga csatába a katonáit.

Egyiptom uralkodóinak mindig figyelniük kellett a külföldről érkező támadásokra. Egyiptomnak bizonyos értelemben nem voltak természetesen határai: túlságosan is ki volt szolgáltatva egy esetleges invázióknak akár a Vörös Földeken keresztül, a zuhatagok vagy éppen a Sínai irányából. Hatsepszut, mint a többi nagy fáraó, elszántan próbálta távol tartani az ellenséget a határoktól. Egy pillantás a könyv elején lévő térképre érzékelteti, hogy milyen veszélyekkel kellett Egyiptomnak egyfolytában szembenéznie. Aki a Nílus-deltát az uralma alá vonta, az uralta egész Egyiptomot is. Ez a regény hűen bemutatja azt a bonyolult hatalmi játszmat, amelynek révén Egyiptom uralkodóját elfogadták az isteni fáraónak, a királyok királyának

A mitannik körmönfont, bonyolult terve Egyiptom ellen szintén jól tükrözi a kor viszonyait. A királyok leginkább a csalafintaságukról és fortélyaikról voltak híresek. Az ősi Közel-Keleten a diplomácia legfőbb eleme nemcsak az ellenség legyőzése, hanem teljes megalázása is volt. Számtalan békét kötöttek, amelyeket a legkritikább esetben tartottak be.

Helyenként, például az Ótestamentumban visszatérő utalásokat találunk arra, hogy Izrael királyát hogyan kényszerítették háborúba, de gyakori volt az ellenség lejáratása is. Ez legtöbbször emberek foglyul ejtését, szent tárgyak - mint amilyen például a Frigyláda - ellopását, szentélyek meggyalázását és a legyőzött uralkodók fizikai és lelki megalázását jelentette. Az efféle politika nem csak kegyetlen hóbort volt. A győzelmet nem volt elég kiharcolni, hanem mindenki előtt világossá is kellett tenni.

A legtöbb kérdésben igyekeztem hű maradni ehhez a lenyűgöző, izgalmas és szeniális társadalomhoz. Az ősi Egyiptom csodálata talán érthető is, hiszen egzotikus és rejtélyes is egyszerre. Ez a kultúra három és fél ezer éven keresztül virágzott, és igen gyakran, főleg a verseiken és írásaikon keresztül mély rokonságot érzünk velük, ahogy az évszázadokat átívelve hozzánk szólnak.

Paul Doherty